

Krig Mot De **Hellige**

**EN BIBELSK BEGRUNNET BOK
OM ONDE ÅNDERS VIRKSOMHET BLANT GUDS BARN
OG VEIEN TIL BEFRIELSE**

**Av Jessie Penn-Lewis
i samarbeid med Evan Roberts**

Egil Rogne
POSTBOKS 1764 MYRENE, 4801 ARENDAL

Original tittel:

WAR ON THE SAINTS

Copyright © The Overcomer Literature Trust

All rights reserved.

First Published in Great Britain in 1912.

Norwegian language edition:

Copyright © Egil Rogne

Omslag og bokdesign:

Egil Rogne

Henvendelser om rettigheter til denne boken stilles til:
Egil Rogne, Postboks 1764 Myrene, 4801 ARENDAL.

Det må ikke kopieres fra denne boken utover det
som er tillatt etter bestemmelsene i Lov om opphavsrett
til åndsverk. Brudd på disse bestemmelsene kan bli anmeldt.

Tilrettelagt av Egil Rogne etter den norske utgaven fra 1935 av C. Palme.

Til leserne . . .

«Som nøkkelen til en lås -
er sannhetene i denne boken
ovenfor - nøden . . .»

Evan Roberts.

«Befrielse fra ondskapens makt
kommer gjennom aktiv motstand
på korsets grunn»

J. O. Fraser.

Boken er utgitt etter tillatelse av:

The Overcomer Literature Trust
9-11 Closthier Road,
Brislington, Bristol,
Avon BS4 5RL, ENGLAND

REDEGJØRELSE TIL LESEREN FRA UTGIVEREN

Det er nå 85 år siden denne boken ble utgitt for første gang i England av Jessie Penn-Lewis. Boken kom som et resultat av den usunne utvikling som skjedde med vekkelsen i Wales i begynnelsen av dette århundre. Boken ble skrevet i samarbeid med Evan Roberts, som var en av frontfigurene i denne vekkelsen. Boken er en sann avsløring av Satan og hans demoners virkemåter blant Guds barn, i en Guds inspirert vekkelse. Dette er virkelig en lærebok for alle troende som ønsker å se mennesker bli satt i frihet, og lære hvordan man opprettholder en vedvarende vekkelse fra Gud uhindret fra Satan og hans etterligninger.

Vi opplyser at denne utgaven av «Krig Mot De Hellige» er forsiktig omskrevet og tilrettelagt etter den norske utgaven av 1935 utgitt av C. Palme. Det gamle språket som var i 1935 utgaven har blitt beholdt for å unngå for store omskrivninger fra original utgaven. Den vesentlige omskrivingen har vært oppdatering av ord og uttrykk som idag ikke lenger er i bruk. Den gamle måten å bruke genitiv på er beholdt, samt bruken av komma og semikolon. Dette kunne selvfølgelig ha blitt forandret til dagens standard, men på grunn av de «lange» setningsoppbygningen i 1935 utgaven, har dette i de fleste tilfeller forblitt uforandret. Språket vil også for noen virke «gammeldags» og «unorsk», men dette er gjort for å unngå en for stor avvikelse fra den norske utgaven som ble utgitt i 1935.

Når det gjelder Bibelsitatene er disse så og si identiske med 1935 utgaven, men i noen tilfeller er «I» byttet ut med ordet «dere».

Som sagt kan det forekomme svakheter i forhold til den norske grammatikken og den norsk rettskrivningen i denne første utgaven av Krig Mot De Hellige. Skulle du derimot oppdage noen svakheter i en eller annen form, ville det være til stor hjelp for oss å høre fra dem. Jeg håper at denne boken vil rikt velsigne deg, og at den vil gi deg en dypere forståelse om dette viktige emnet. La din holdning til boken være som personene i Apg 17:11 hvor det står:

Og disse var av et edlere sinn enn de i Tessalonika. De tok imot Ordet med all godvilje, og gransket hver dag i Skriftene om det forholdt seg slik som det ble sagt.

Må Guds fred og Den Hellige Ånds åpenbaring hvile over deg når du leser boken.

Egil Rogne

Froland 1997-98

FORORDET I DEN FØRSTE ENGELSKE UTGAVE

Det er med takk til Gud, at denne boken blir utgitt. Måtte Herren utføre sin hensikt med dens utgivelse. «Dersom frukten skal bli i forhold til de lidelser og den kamp som har vært i forbindelse med å utgi denne boken, da vil høsten bli stor.» Denne boken har en historie, som må forbli skjult, inntil den dag da bøkene blir åpnet ved Guds trone. På den ene side en historie om Guds vidtrekkende forutviten ved å utføre Sine planer, som bare evigheten kan avsløre. På den andre side en historie om Guds svar på årelang bønn om lys til de åndsfulle medlemmene av menigheten, som så den stigende bølge av mørkets makter som ville begrave mange av de mest hengivne troende inn i en virvel av etterligninger av guddommelige ting. Hvor en liten flokk, som erkjente Guds sannhet, i stor angst og bedrøvelse, falt ned på kne i bønn til Gud.

Likeså var det arbeide om å gi det mottatte lys videre et bønnesvar. Da dette aldri kunne ha blitt gjort, dersom vi hadde kjente til de omkostninger som dette innebar. Og uten tvil var det også et bønnesvar at mange av Herrens tjenere, som så den oversvømmende flod komme nærmere ropte til Gud om lys om hvordan fienden kunne drives tilbake.

I en periode på seks år før utgivelsen av boken ble det under bønn foretatt prøvelser av de sannheter som her blir fremstilt, såvel som tre års omhyggelig arbeide med å ordne og nedskrive disse, under et ustoppelig angrep fra den usynlige åndehær.

Resultatet ligger i Guds hånd. Han som igjennom alt opprettholdt og gav oss utallige beviser på sin beskyttende makt; idet Han ved sitt: «Hit og ikke lenger» til mørkets fremstormende ånder, ville føre Sin hensikt igjennom til seier.

Lysset vil nå dem som behøver det, og Guds vilje vil skje i alle ting.

Man kan forvente at mange ikke vil forstå innholdet i boken, da de kjensgjerninger som førte til at boken ble nedskrevet er ukjent for mange. Og bare få forstår hvilken dypt- og vidtrekkende elendighet som skal avhjelpes gjennom den; for de korte fortellingene, som er gitt i tillegget, løfter bare litt på sløret.

Det er derfor nødvendig å si følgende:

1. Boken er skrevet til troende, som kjenner dåpen i Den Hellige Ånd i et slikt mål, at de ved personlig erfaring kjenner til eksistensen av den overnaturlige verden som her blir behandlet.
2. Den er skrevet fra den troendes side i det standpunkt om samarbeid med Gud, dette er, ikke hva Gud virker i mennesket, men hva mennesket må gjøre i samarbeid med Gud.

Innholdet vil derfor bare bli helt klart forstått så langt som de sannheter som boken inneholder i nødens stund blir omsatt i praktisk handling.

Til det naturlige mennesket, som bare kan gripe de åndelige ting med forstanden, kan innholdet i boken ikke gi noe. Men til den troende i det åndelige liv som vil ta imot hva han kan forstå, og deretter overlate det han ikke forstår i bønn til Gud inntil han selv får lys over de atskillige ting som kommer frem i bokens innhold.

De nevnte tilfeller i «Tillegget» er bare noen av mange, og mange lignende tilfeller blir også bekreftet av et større antall vitner, selv om ikke alle er av en så synbar karakter, eller viser seg på samme måten. Kjensgjerningene er sanne - og de påberoper seg i et stort antall blant Guds folk, både i troendes familie og i den troendes nærmeste krets. Mange vil kanskje si at fremtoninger som tilskrives onde ånder, har deres forklaring i naturlige årsaker. Slike tvilere kunne med letthet anvende de prøvemidler, som er gitt i denne boken og selv oppdage sannheten.

Det skal ennå tilføyes, at på grunn av det arbeid, som er forbundet med å skrive en slik bok, mens samtidig andres anstrengende tjenester for Gud legger beslag på kreftene, så vel som den uhyre utstrekning av de behandlende emner, og på grunn av vanskeligheten ved å holde et så omfangsrikt materiale innenfor de forskjellige grenser, må vi be om unnskyldning for enhver mangel. Arbeidets store omfang forklarer også hvorfor mange viktige tema bare blir streifet, og hvorfor mange andre av forførende ånders bedrageriske gjerninger, - så sterkt utbredt blant Guds folk i disse siste tider - blir utelatt. Især de tre siste kapitler gir bare et begrenset overblikk over et så uendelig stort sannhets-felt, som hver for seg burde behandles i et særskilt verk. De tilfeller omtalte i tillegget, er tatt ut av så mange, at de kunne fylle halve boken.

Vitnesbyrd som stadfester den praktiske verdi av de fremstilte sannheter er velkomne, for å derved kaste nytt lys over det angrep, som trenger seg mer og mer inn på Guds menighet.

Cartref,
Toller Road, Leicester
1. Oktober 1912

FORORDET I DEN ANDRE ENGELSKE UTGAVE

Det første opplag på 3000 eksemplere av denne boken utkom i oktober 1912. På en merkverdig måte trengte den hurtig inn til arbeidere på fjerne misjonsmarker så vel som i England, og ble av dem som følte deres mangel, ønsket velkommen som et lys over mange problemer, som brakte vanskeligheter til de mest erfarne Guds tjenere.

Og nå har 3 ½ år gått siden bokens første utgave. Et nytt opplag ble allerede foreslått for to år siden, men det fremkom oss riktigere å vente, inntil videre erfaring muliggjorde en moden bedømmelse av disse sannheter, hvor kjennskapet ble vunnet under så stor kamp og lidelse. Vi ville først være sikre på, om boken også senere ville vise seg å være nyttig og bringe lys til slike, som ikke ved dens første utgave hadde erkjent viktigheten av dens budskap. Begge deler er imidlertid oppnådd. Tiden har vist, at ingen forandring av første opplags innhold var nødvendig, utenatt med hensyn til at hver enkelt side kunne utvides ved mange eksemplere, og de behandlede sannheter kunne belyses skarpere ved forklaringer, men dette ville ha til følge en ikke tilrådelig forstørrelse av verket. Det skal være en «bibelsk begrunnet bok» for dem som ved bruken av Guds Ord og på grunn av deres erfaring har øvet sans til å skille mellom godt og ondt. (Hebr. 5,14).

Enn videre har tiden vist et tiltagende antall Guds tjenere bokens verdi, da den inneholder sannheter, som er uunnværlige for sjelesørgeren i vår. En kjent misjonær fra et annet land skriver den 28. Desember. 1915: «Vi kan aldri være nok takknemlige for «War on the Saints». Vi har blitt befridd fra forferdelige åndelige forviklinger, og har lært mange dyrebare sannheter, som gjør oss fri. I min misjon har jeg daglig et spesielt møte, alene for arbeidere, hvor det blir undervist angående djevelens gjerninger, og hvordan man bør møte dem og ham selv. Vi opplever, hvilken livsvekkende betydning disse møter har for hele misjonsmarken. I hver stasjon søker jeg å samle en skare av arbeidere, som, etterat de selv har overvunnet, vil kjempe for andre, og hjelpe til med å befri noen av de uttallige bundne....» En annen misjonær skriver 29. april 1915: «.....Hva som gjør «War on the Saints» så verdifull for meg, er at dens sannhet er levende og den virker. Den er praktisk og har holdt sin prøve. Man kan ha tillit til den, uten at den bryter sammen under trykket av forholdene. Den utgår ny og sunn fra erfaringens verksted. Det gjør godt å kunne sette sin fot på fast åndelig grunn istedenfor på vakkende underlag av ubevisste (eller halvt beviste) teorier.»

Det andre opplag blir derfor sendt ut, båret av utdypet overbevisning, ennå mer moden dømmekraft og rikere erfaring; i overbevisning om at innholdet nøye samstemmer med Den Hellige Skrifs grunnprinsipper og mange åndelige troendes erfaringer i de siste dagers farefulle tid.

Leicester, april 1916

TIL LESEREN

Erkjennelsen av de sannheter, som denne boken fremstiller, kom gjennom den dype lidelsers vei og nedskrevet av forfatteren under fryktelige angrep av de sataniske «verdens herrer» (Ef.6), som likeså hardnakket vil forsøke å hindre lesingen av denne boken. Likesom djevelen behøver løgnen for å opprettholde sitt herredømme over menneskene, slik bruker Gud sannheten, som må nå til menneskets forståelse, når Han skal virke i ham. Vær deg derfor fiendens motstand bevisst, og vær på vakt, så at du straks kan anvende alt hva du leser i bønn til Gud.

Be Gud gjøre deg fordomsfri og villig til, for enhver pris å se sannheten i øynene, at Han må åpenbare deg sin hensikt med dette og ved sin Ånd sette deg i stand til å forstå sannheten.

Da mørkets makter gjør seg umake for å hindre og undertrykke enhver erkjennelse, som kunne avsløre dem og føre til full seier over deres makt, så vil de rimeligvis gjøre følgende:

1. Ved en følelse av ulyst forsøke å avholde deg fra å lese.
2. Påvirke deg gjennom andres kritikk.
3. Vikle deg inn i alle slags hindringer, for å røve din tid, at du ikke skal lese boken og tenke over de sannheter, hvis erkjennelse er absolutt nødvendige, når du vil leve et liv i fullkommen seier.
4. De vil streve for å rive alt hva du har lest, ut av din hukommelse, for at især det mål sannhet, som du ennå ikke fullt kan forstå, må forsvinne - for en slik glemsel ender i seier for fienden, som pønsker på å bringe deg til fall, enten du merker det eller ikke.

Likedan vil også ethvert forsøk fra din side på å hjelpe andre med disse sannheter, fremkalle motstand. La derfor bønn gå foran for hvert skritt, når du vil formidle dem til andre.

For å kunne møte fiendens direkte og indirekte angrep må du:

1. Alltid bruke bønnens våpen.
2. Oppløft hellige hender til himmelen, likesom Moses, når det foreligger spesielle vanskeligheter, og for de mennesker, hvis nød tynger deg.
3. Møt demonene i Jesu Kristi autoritet over dem. Befal dem i Hans Navn: (1) å tie (2) fare ut; eller (3) ikke komme med deres innblandinger; eller -
4. Rop på Gud ved aktiv motstand, be Ham sønderknuse satan.

Til slutning må du gjøre deg dette klart, at litt lys over djevelen gjør menneskene til en fare for ham. Men full kunnskap setter den troende i stand til å overvinne, og - i fryktløs fortrøstning til Guds makt - seire over jordens førfører, ved Lammets Blod. (Åp. 12, 11.)

Medstridere i kampen mot synd og Satan, Bokens forfattere

ET KANADISK BLAD UTTALTE FØLGENDE OM BOKEN

«NED MED MASKEN»

Man har kalt boken merkverdig og utenfor det vanlige, med dette skjedde dessverre fordi graden av uvitenhet over de kjensgjerninger som utgjør bokens innhold bestemte graden av merkverdighet. Jo, uvanligere inntrykket er, som den gir på leseren, desto større er hans uerfarenhet med hensyn til den ondes bedrageriske og forføriske kunster og evner.

Kort sagt, jo mer påfallende boken synes oss, jo mer behøver vi den i den unngåelige kamp - Ef. 6,12 og 2. Kor. 10,3-5 - for prøvelse av ånder - 1.Joh. 4,1 - for å få den rette forståelse av «Satans dybder» - Åp.bar. 2,24.

Atter igjen, jo mer fiendtlig leserens stilling er ovenfor innholdet i boken, desto dypere vil han selv ligge under for de onde ånders førføreriske bedrag, og desto usannsynligere vil det da også være, at han oppnår frihet.

Bokens forfatter river masken av de mørke maktens ugjerninger - deres lure, listige, løgnaktige, forførerisk, bedrageriske, tyranniske, lumske, ondskapsfulle, morderiske, med et ord «sataniske» virksomhet i den åndelige verden.

Vel å merke, i den åndelige verden. For denne boken handler ikke om Satans innflytelser på domstolen, men på prekestolen - ikke i den verdslige, men i den kristne litteratur - ikke på forlystelsessteder, men i menigheten hos de såkalte «utvalgte» - ikke i dem som begjærer politisk stilling og jordisk makt, men i dem som strever etter åndelige gaver og guddommelig kraft.

Den handler ikke om Satans innflytelse på det ugjenfødte menneske - verden - men på Guds folk - Kristi kropp - og spesielt, om hvordan det lykkes ham å bedra og bringe disse under sin ledelse.

Det er Satan som «lysets engel» på hvem her masken blir revet bort - og hans velorganiserte, lydige og enige etterfølgere, av vill-ledende, besnærende onde ånder, som

angriper Den Hellige Ånds gjerning, etterligner den, og på grunn av den troendes uvitenhet, visst nok har god fremgang.

Om Gud noensinne har brukt menneskelig verktøy få å tildele Satan et tilintetgjørende slag, så skjedde det ved denne boken med sine mesterlige avsløringer av fiendens virksomhet.

Alt er ordnet i klar oversikt, logisk rekkefølge og tilstrekkelig belyst ved diagrammer og tabeller.

Et spesielt fortrinn ved denne boken, som den åndelige leser må bemerke seg, er den alt fremherskede betydning, som Golgata og bønnens makt har. Og hvordan boken oppmuntrer, oppløfter og dens seiervise tone som gjennomstrømmer hele innholdet. Hvis noen ting skulle forekomme leseren usannsynlig og utfordre hans kritikk, burde han tenke på hvilken forskjell i evnene til å gjenkjenne åndelige makter som det var mellom Elisa og hans tjener - 2.Kong. 6,15 - på Elisas bønn og dens følge - v.17 - og siden igjen på Elisas bønn og makt, v.18.

Av: Notes for Bible Study, Toronto, Canada

NOEN BØKER SOM HAR GITT MEG INSPIRASJON

La meg starte med den boken som har kostet meg mest å lese, nemlig J. Penn-Lewis «War on the Saints» fra 1912. Den norske oversettelsen «Krig mot de Hellige» kom i 1935. Denne boken er en nådeløs avsløring av Satan og demonenes kjennetegn og fremgangsmåte. Den er en detaljert analyse av demonenes innflytelse på kristne i vår tid.

Og så langt jeg kan vurdere den, er den solid Bibelsk fundert. Og i mange av disse vanskelige spørsmålene som f.eks. demonbesettelse og sykdom, står den for et sunt syn. Den skiller nemlig mellom sykdom og lidelse som har sin grunn i besettelse og sykdomstilfeller som har andre årsaker.

Hentet fra boken: «Den tapte dimensjon» av Lars Råmundal, Ansgar Forlag 1989

INNHOLDSFORTEGNELSE

Forord

Redegjørelse til leseren fra utgiveren - 1998.....	Side	IV
Forordet i den første engelske utgave - 1912.....	Side	V
Forordet i den andre engelske utgave - 1916.....	Side	VII
Til leseren (fra bokens forfatter).....	Side	VIII
Ned med masken: «Notes for Bible Study» har sagt følgende om boken.....	Side	IX
Lars Råmundals uttalelse om boken i «Den tapte dimensjon» 1989.....	Side	X

Kapittel 1: Bibelsk oversikt over satanisk forførelse

Satan som bedrager i det gamle testamentet.....	Side	1.3
Satan som bedrager avslørt i det nye testamentet.....	Side	1.4
Falske og bedratte lærere.....	Side	1.11
Noen retninger av bedragerske ånders lærdommer.....	Side	1.12
Det grunnleggende prinsipp å prøve lærdommer fra lærdoms ånder.....	Side	1.12
Kulminasjonen av flodbølgen av bedragerske ånder beskrevet i 2.Tess.....	Side	1.14
Daniel profeterte at forstandige skal falle i endens tid.....	Side	1.15

Kapittel 2: Det sataniske forbund av onde ånder

Menighetens åndelige oppgang og nedgang betegnes ved dens stilling ovenfor sataniske makter.....	Side	2.1
Satans utfordring av Kristus i ørkenen.....	Side	2.4
Onde ånder i evangeliene.....	Side	2.5
Forskjellige slags onde ånder.....	Side	2.9
Onde ånders forutsigelse gjennom medier.....	Side	2.9
Fullmakten over onde ånder ved apostlene etter pinsefesten.....	Side	2.10

Kapittel 3: Forførelse av onde ånder i vår tid

Dåpen i Den Hellige Ånd.....	Side	3.3
Er uttrykket å adlyde «Ånden» etter Skriften?.....	Side	3.4
Den Hellige Ånds sanne gjerninger i den troende.....	Side	3.4
Faren ved tiden etter Åndens dåp.....	Side	3.5
Hvorfor tiden før Åndens dåp er en spesiell tid for fare.....	Side	3.5
Nødvendigheten av å undersøke teorier.....	Side	3.6
Den åndelige troende formanet til å «dømme» alle ting.....	Side	3.6
Sannhetens plass i frigjørelsen.....	Side	3.7
Sikkerheten ved en nøytral stilling til alle overnaturlige åpenbareelser.....	Side	3.8
Hvorfor vente på Ånden er fordelaktig for onde ånder.....	Side	3.10

Kapittel 4: Passivitet, en hovedårsak til besettelse

Den klasse av troende som er tilbøyelig til passivitet.....	Side	4.2
Samvittighetens passivitet.....	Side	4.6
Årsaker til åndens passivitet.....	Side	4.7
Passivitet av hele mennesket.....	Side	4.8
Rystelsen når den troende oppfatter sannheten.....	Side	4.10
Passivitet fremvirket ved falske tolkninger av bibelske sannheter.....	Side	4.11
Etterligninger av åndelig «død».....	Side	4.12
Kjennetegn på lidelse, forårsaket av onde ånder.....	Side	4.14
Passivitet med satanisk aktivitet.....	Side	4.14
Befrielse fra passivitet.....	Side	4.15

Kapittel 5: Forførelse og besettelse

Demon besettelsens dobbelte personlighet.....	Side	5.2
To forskjellige kraftkilder.....	Side	5.3
Sant og etterlignet mottatt sammen.....	Side	5.4
Hvordan onde ånder bedrar.....	Side	5.5
Guds person i himmelen, Hans nærvær på jorden ved Den Hellige Ånd.....	Side	5.6
Etterlignelse av Guds nærvær.....	Side	5.7
Satans virke på sansene.....	Side	5.7
Den sanne åpenbarelse av Kristus.....	Side	5.8
Beleiring og dens årsak.....	Side	5.9
Noen veier til frigjørelse fra besettelse.....	Side	5.10
Fysiske sanser skulle ikke føle Guds nærvær.....	Side	5.11
Clairvoyance og clairaudience og deres årsak.....	Side	5.11
Overnaturlig skriving og tale.....	Side	5.12
Forkynnelse som kommer fra sjelelige fremstillinger.....	Side	5.12
Sann skrivning under Guds ledelse.....	Side	5.13
Paulus åndelige bedømmelse evne.....	Side	5.14
Hvorfor onde ånder benytter legemet.....	Side	5.14
Onde ånder opptrer istedenfor Gud.....	Side	5.16
Onde ånders stedfortredende i selvet (Jeget).....	Side	5.17
Tabell: Hvordan onde ånder bedrar.....	Side	5.19

Kapittel 6: Etterligninger av det guddommelige

Den troendes forståelse av Guds oppholdssted.....	Side	6.1
Guds sanne oppholdssted.....	Side	6.2
Kristus som en person i himmelen.....	Side	6.3
Etterlignelse av Guds «nærvær».....	Side	6.3
Det etterlignede «nærvær» påvirker sansene.....	Side	6.5
Tvungen beskjennelse av synd.....	Side	6.6
Etterlignet ledelse.....	Side	6.7

Etterlignelse av Guds stemme.....	Side	6.9
Englenes tjeneste.....	Side	6.9
Hvordan en stemmes kilde oppdages.....	Side	6.10
Den bedratte troende en slave av onde ånder.....	Side	6.12
Onde ånders påvirkning gjennom «plansjett».....	Side	6.12
Etterlignelsene av andres personlighet.....	Side	6.13
Etterlignelse av mennesket selv.....	Side	6.14
Etterlignet synd.....	Side	6.15
Etterlignet selvførdømmelse.....	Side	6.15
Etterligninger av Satan selv.....	Side	6.16
Etterlignende visjoner.....	Side	6.17
Hvordan oppdage om visjoner er fra Gud eller Satan.....	Side	6.17
Etterlignende drømmer.....	Side	6.18

Kapittel 7: Grunn, og symptomer på besettelse

Grunn for onde ånder i sinnet.....	Side	7.1
Hvordan onde ånders innblanding på sinnet oppdages.....	Side	7.2
Symptomer på innblanding på sinnet.....	Side	7.2
Grunn til onde ånder ved misforståelser.....	Side	7.4
Passiv ettergivelse for omgivelsen.....	Side	7.5
Innblanding på taleorganene.....	Side	7.7
Kristnes snakkesalighet.....	Side	7.7
Stemmen påvirket av onde ånder.....	Side	7.8
Innblanding med hodet.....	Side	7.8
Innblandinger med øynene.....	Side	7.9
Ørene og hørselen påvirket.....	Side	7.10
Ubevisst bruk av høy stemme.....	Side	7.11
Påvirkning av legemet.....	Side	7.12
Profetisk ekstase og inspirasjon.....	Side	7.13
Overnaturlig erfaringers alminnelige virkning på legemet.....	Side	7.16

Kapittel 8: Veien til befrielse

Oppdagelse av sannheten om bedrag.....	Side	8.1
Det åndelige grunnlag for befrielse; seieren på Golgata.....	Side	8.3
Ingen «motsigelser» i Guds Ånds virkning.....	Side	8.4
Faren for å gi ny grunn.....	Side	8.7
Fiendens intriger under kamp-perioden.....	Side	8.10
Faren ved en uriktig slags kamp.....	Side	8.12
Fast fot på Rom. 6,11 er et våpen til seier.....	Side	8.13
Guds Ord som våpen.....	Side	8.17
Tabell: Spaltelister over trinnene på veien til befrielse.....	Side	8.19

Kapittel 9: Menneskets vilje og ånd

Samarbeide med Gud er ikke automatisk virke.....	Side	9.1
Gud styrer det gjenfødte menneske ved hans medvirkende vilje.....	Side	9.2
Det «naturlige» i motsetning til det «åndelige» menneske.....	Side	9.2
Den troende rett til viljebeslutning.....	Side	9.4
Ånden styrker ved Den Hellige Ånd til å støtte viljen.....	Side	9.4
Den menneskelige ånds samarbeid med Den Hellige Ånd.....	Side	9.6
Noe lys over sann ledelse fra ånden.....	Side	9.8
Etterligninger av den menneskelige ånd.....	Side	9.9

Kapittel 10: Seier i kamp

Grader av befrielse og seier.....	Side	10.1
Forskjellige slags fristelser.....	Side	10.2
Bønn bringer skjulte fristelser for lyset.....	Side	10.3
«Følelser» innskutt av onde ånder.....	Side	10.5
Nødvendig å skjelne anklage fra sann overbevisning.....	Side	10.5
Nødvendigheten av ikke sviktende kamp mot synd.....	Side	10.6
Seier over det falske ved sannhet.....	Side	10.7
Troende skulle motstå døden som en fiende.....	Side	10.10
Kamp og angrep.....	Side	10.9
Mulighet for ny grunn.....	Side	10.10
Mulighet for uriktig våpen.....	Side	10.10
Verdien og virkningen av nektelse.....	Side	10.11
Oppdagelse av ny ettergitt grunn og seier i kamp.....	Side	10.11
Vedholdende nektelse av grunn til onde ånder.....	Side	10.12
Nektelse blir et angrepsvåpen i kamp.....	Side	10.12
Kamp av prinsipp.....	Side	10.13
Brytekamp og hva det betyr.....	Side	10.14
Bønn og personlig kamp.....	Side	10.15
Djevelens kunstgrep.....	Side	10.16
Skarpsindighet til å forstå fiendens kunstgrep.....	Side	10.16
Rustningen i kampen.....	Side	10.17

Kapittel 11: Krig mot mørkets makter

Angreps- og forsvarskrig.....	Side	11.1
Den troende finner at han er i krig mot hele helvete.....	Side	11.2
Bruk av Kristi autoritet over fiendens makt.....	Side	11.3
Kristi autoritet er ikke nedlagt i den troende.....	Side	11.4
Forskjellig grad av resultat, ved bruk av Navnets autoritet.....	Side	11.4
Kunnskap en faktor for autoritet.....	Side	11.5
Onde ånder er underlagt den troende som er forenet med den levende Kristus.....	Side	11.5

Kunnskap nødvendig for virkningsfull bønn.....	Side	11.6
Englenes krigstjeneste for de hellige.....	Side	11.6
Øvelse i bønnekamp.....	Side	11.7
Forsvarskrigen i Efeserne 6.....	Side	11.8
Bønn mot djevelens gjerninger.....	Side	11.8
Hvordan onde ånder får troende til å motstå den sannhet de behøver.....	Side	11.9
Utdrivelse av onde ånder.....	Side	11.10
Den sanne faste under kamp.....	Side	11.11
Stemmen ved utdrivelse.....	Side	11.11
Kan onde ånder overføres?.....	Side	11.12
Gaven til å bedømme ånder.....	Side	11.12
Andre sider av bønnekampen.....	Side	11.13
Bønn og handling.....	Side	11.14
Bønn og forkynnelse.....	Side	11.15
Bønn som et ødeleggende våpen.....	Side	11.15
Universal bønn.....	Side	11.16

Kapittel 12: Vekkelsens daggry og Åndens dåp

Hvorfor stanser vekkelsen.....	Side	12.2
Vekkelse og krig med Satan.....	Side	12.3
Bønn og vekkelse.....	Side	12.3
Redskaper for vekkelse.....	Side	12.4
Hva er en sann Åndens dåp?.....	Side	12.4
Innflytelsen av Den Hellige Ånd på Pinsedagen.....	Side	12.5
Den Hellige Ånd åpenbarer Kristus i himmelen.....	Side	12.6
Vekkelse er avhengig av sann forståelse av Åndens dåp.....	Side	12.6
Den sanne åpenbarelse av Kristus.....	Side	12.7
Hvorfor troende ikke mottar Åndens dåp.....	Side	12.8
Mottagelsen av Den Hellige Ånds gave.....	Side	12.8
Utrustningen for tjeneste og betingelsene.....	Side	12.9
Den våknende følelse av nød.....	Side	12.9
Hindringer for Åndens dåp.....	Side	12.10
Hvorfor dåpen i Den Hellige Ånd blir holdt tilbake.....	Side	12.10
Tungetalen.....	Side	12.11
Hensikten med sannhetene om mørkets makter.....	Side	12.12
Hvorfor Gud tillater Satans angrep.....	Side	12.12
Satans ofre gjort til seiersherrer.....	Side	12.13
Golgata-Navnets seier og makt.....	Side	12.14

Kapittel 13: Tillegg

Hvordan onde ånder kan besette.....	Side	13.1
De første Kristnes stilling til onde ånder.....	Side	13.5

Krig Mot De Hellige - Jessie Penn-Lewis

Symptomer av demonbesettelse av dr. J. L. Nevins.....	Side	13.6
Demonisk virksomhet i de siste tider av Sir Robert Andersen.....	Side	13.7
Åndens fysiologi av James Gall.....	Side	13.7
Hvirdan demoner angriper fremskredne troende.....	Side	13.8
Det Bibelske grunnlag for «kamp» mot mørkets makter av Evan Roberts.....	Side	13.10

KAPITTEL 1

BIBELSK OVERSIKT OVER SATANISK FORFØRELSE

Sannhet av enhver art frigjør, mens løgn binder og legger i lenker. Men også uvitenhet kan legge i lenker, fordi den gir Satan en anledning. Menneskets uvitenhet er den første og vesentlige betingelsen for forførelser av onde ånder. Guds folks uvitenhet om mørkets makter, har gjort det lett for djevelen å bedra dem. Før fallet var mennesket i sin uskyldige tilstand ikke fullkommen i kunnskap. Eva visste ikke om «godt og ondt», og hennes uvitenhet var betingelsen som førte til slangens forførelse.

Djevelens store mål, som han stadig kjemper for, er å holde verden i uvitenhet om ham selv, hans metoder, og hans medarbeidere; og menigheten stiller seg på hans side når de heller til den siden å holde seg i uvitenhet om ham. Hvert menneske skulle holde seg åpen for enhver sannhet om ham, og søke å unngå den falske kunnskap (1.Tim. 6,20), som leder tusener til fortapelse, og som holder nasjoner i djevelens bedrag.

I våre dager er det et spesielt angrep av bedragerske ånder mot Guds menighet. Dette er oppfyllelsen av profetien som Den Hellige Ånd uttrykkelig forkynte til menigheten gjennom apostelen Paulus, at et stort forførende angrep skulle finne sted i de «siste tider».

Faren for menigheten i de siste dager er uttrykkelig forutsagt å skulle komme fra den overnaturlige verden. Hvor Satan vil sende ut en hær av lærdoms-ånder, for å bedra alle som er åpne for undervisning gjennom åndelige åpenbarelses, og på denne måten dra dem, -uten at de vet det-, bort fra full troskap mot Gud.

Og allikevel, uaktet denne advarende forutsigelse om farene i de siste tider, finner vi menigheten fullstendig uvitende om virkningene av denne onde åndehærs arbeide. De fleste troende mottar alt «overnaturlig» uprøvd fra Gud, og «åndelige opplevelser» blir, uten forskjell, blindt tatt imot, fordi alle slike opplevelser er guddommelige.

Av mangel på kunnskap har de fleste, -selv de mest åndelige-, ikke oppfattet den vedvarende og nødvendige kamp imot disse skadelige ånder. Mange viker tilbake for emnet, og akter ikke på det apostoliske kall om kamp imot dem, idet disse sier: så lenge Kristus blir forkynt, er det ikke nødvendig å fremheve djevelens eksistens, eller å innta seg i direkte kamp mot ham, og hans hær. Men utallige Guds barn blir fiendens bytte for deres uvitenhet skyld, og Guds menighet går uforberedt inn i de siste dagers fare, fordi deres ledere tier ovenfor denne livsviktige sannhet. Men skulle ikke Skriftens klagende, profetiske advarsler, og de sataniske innflytelser som allerede viser seg blant Guds folk, og de mange tegn som viser at vi virkelig lever i de «siste tider» som apostelen henviser til, få alle troende til å søke lys på dette område, og hilse enhver kunnskap velkommen, som setter dem istand til å gå igjennom disse dagers ildprøve, uten å bli bedratt av fienden.

Uten slik kunnskap er det mulig for en troende, i den tanke at han «kjemper for sannheten» å forsvare og beskytte onde ånder og deres gjerninger; idet han tror at han «forsvarer» Gud og Hans gjerninger; for når han holder en sak for guddommelig, vil han holde på den, og stå for den. Det er mulig, av ren uvitenhet, å ta stilling imot Gud og å angripe Hans virke.

Bibelen åpenbarer mye om de sataniske makter, og enhver som vil granske Skriften med en opplyst forstand, kan ikke unngå å oppdage det. Men de vil allikevel ikke oppnå så stor forståelse av emnet, som de, som har lært å forstå ved erfaring, hva Den Hellige Ånd forklarer dem, og som viser seg å være i overensstemmelse med hva Guds Ord sier om dette. Kort sagt, Skriften alene, uten erfaring, vil ikke sette den troende i stand til å forstå, og til å forestille seg levende, djevelens og hans onde ånders virkelige tilstedeværelse, og deres metoder for å bedra og forføre menneskene. Den troende kan ha et direkte vitnesbyrd i sin ånd om Guds Ords sannhet, men først gjennom erfaring får han personlig overbevisning om Skriftens inspirasjon, og om dens vitnesbyrd angående overnaturlige veseners eksistens, og deres gjerninger.

Dersom alt hva Bibelen inneholder over emnet, ondskapens overnaturlige makter, bli behandlet i denne bok, ville det vise seg, at Bibelen gir mer opplysning om Satan og hans fyrstedømmer og makter, enn hva mange ville forestille seg. Fra 1ste Mosebok til Åpenbaringen kan man spore Satans virksomhet som bedrager over den hele bebodde jord, inntil høydepunktet er nådd og de fulle følger av bedraget i Edens hage blir avslørt i Åpenbaringen. Det begynner med den enkle historien i hagen, med det uskyldige menneske-par, som ikke aner noen fare fra onde vesener i den usynlige verden. Der leser vi om Satans første bedrager-gjerning, og om den listige metode han bruker for forførelsen. Vi ser hvordan han utnytter et uskyldig vesens høyeste og reneste trang, og skjuler sin egen ruinerende hensikt, under løgner om å føre henne nærmere Gud. Vi ser hvordan han benytter Eva's rette lengsel mot Gud for å få henne i slaveri og trelldom under seg selv; hvordan han utnytter det «gode» for å frembringe det onde. Forført ved om å bli «vis» og «lik Gud» er Eva blind for betydningen av ubetinget lydighet mot Gud, og blir bedratt.

Uskyld er derfor ingen beskyttende garanti mot forførelse. Den listige måte som djevelen bedrar verden og menigheten, er, når han kommer i form av noen eller noe som tilsynelatende fører til Gud eller til det gode. Han sa til Eva «Dere skal bli som Gud,» men han sa ikke, «og dere skal bli som demoner.» Engler og mennesker visste bare om det onde da de falt i en tilstand av ondt. Satan fortalte ikke Eva dette, da han tilføyde «kjenne godt og ondt». Hans virkelige hensikt var å føre henne inn i ulydighet mot Gud, men hans knep var «Dere skal bli likesom Gud.» Hadde Eva tenkt seg om, ville hun ha merket hvordan fristerens forslag dømte seg selv; for det inneholdt i virkeligheten: «Vær ulydig mot Gud» for å bli mer lik Gud!

At et høyt organisert herredømme av onde åndesmakter eksisterer åpenbares ikke i historien fra hagen. Der var bare en «slange»; men Gud taler til slangen som til et intelligent vesen, som ved sin forførelse av kvinnen har utført en vel overlagt plan. Satans

slange forkledningen blir feiet til side av Jehovah, idet Han forkynner den treenige Guds beslutning i betraktning av den stedlige katastrofe.

En «sæd» av den bedratte kvinne, skal komme frem som et resultat, og knuse det overnaturlige vesens hode, som for å utføre sin plan hadde ikledd seg slangens skikkelse. Fra den tid av er navnet slange heftet seg ved ham, det egentlige navn, som gjennom alle tidsaldrer taler om høydepunktet av hans opprør mot sin Skaper, ved å bedra og ødelegge menneskeslekten. Satan triumferte, men Gud har overherredømme. Offeret blir Guds redskap for en Seierherre som kommer, som til slutt skal gjøre ende på djevelens gjerninger, og å rense himlene og jorden fra ethvert spor av hans verk. Slangen er forbannet - men i sannhet, det bedratte offer er velsignet, for gjennom henne vil den «Sæd» komme, som vil seire over djevelen og hans sæd; og gjennom henne vil en ny slekt oppstå ved den lovende sæd (1.Mos.3,15), - som skal kjempe som slangens motstander i endens tid, ved det av Gud, innplantet fiendskap. Fra dette fiendskap begynnelse forteller tidsalderenes historie om en krig mellom disse to sæder; kvinnes sæd - Kristus og Hans forløste - og djevelens sæd (se Joh. 8,44. 1.Joh 3,10), like til den ytterste avslutning med Satans fengsling og nedkastelse i avgrunnen, og tilsist etter de tusen år, i «Sjøen med ild og svovel.»

Fra da av oppstod også Satans krig mot alle kvinner, i ondskapsfull hevn over erklæringen i hagen. Krig for å undertrykke kvinnen i de land hvor bedrageren hersker, men også krig mot kvinnen i kristne land, ved hans fortsatte «hage-metode», ved å fordreie Guds Ord; idet han gir menneskene gjennom alle følgende tider den oppfatning, at Gud uttalte en «forbannelse» over kvinnen - men, i sannhet, ble hun benådet og velsignet; - og driver den falne slekts menn til å handle etter den såkalte forbannelse, som virkelig gjaldt bedrageren og ikke den bedratte. (1.Mos.3,14). «Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen.» sier Gud, «og mellom din sæd og hennes sæd,» og dette hevngjerrige fiendskap fra ondskapens herredømme mot kvinnen, og mot de troende, er ikke avtatt i styrke fra den dag.

Satan som bedrager i det gamle testamente

Når vi engang får klar overbevisning om eksistensen av den usynlige hær av onde ånde-vesner, som alle er aktivt opptatte med å bedra og forføre menneskene, vil det gamle testamente historie gi oss et åpent blikk på deres gjerninger, som før var skjult for oss. Vi kan følge sporene av deres operasjoner i forbindelse med Guds tjeneres opplevelser gjennom hele historien og oppdage Satans bedrageri som trenger seg inn overalt. Vi kan se, at det var Satan som forførte David til å telle Israel, fordi kongen ikke forstod at kilden til dette påtrykket var fra Satan (1.Krøn.21,1). Også Job ble bedratt, og hans tre venner som kom til ham, når de mente at den «ild» som var falt fra himmelen, var fra Gud (Job 1.16); og at alle de andre ulykker som rammet ham, tap av velferd, hjem og barn, kom direkte fra Guds hånd; for de første kapitlet av Jobs bok viser klart, at

Satan var opphavsmannen til all hans nød. Som «høvdingen over hærmaktene i luften» brukte han natur-elementene og menneskers ugudelighet til å pine denne Guds tjener, i håp om endelig å kunne tvinge Job til å fornekte sin tro på Gud, som synes å være urettferdig ved å straffe ham uten årsak. Dette var Satans mål, og han fikk et villig redskap i patriarkens hustru, som rådet sin lidende mann til å «si Gud farvel og dø». Også hun var bedratt av fienden til å tro, at Gud var årsaken til all den nød og ufortjente lidelse.

I Israels historie på Mose tid, løftes sløret mer klart fra de sataniske makter, og vi ser verden nedsunken i avguderer - hvilket i det nye testamentet betegnes som direkte Satans verk, og virkelig samfunn med onde ånder - (1.Kor.10,20) - den hele bebodde jord var i en slik tilstand av forførelse, og ble holdt fast av bedrageren i hans makt. Selv medlemmer av Guds eget folk, kom i berøring med andre under Satans makt, og lot seg lede til å delta i fortrolig omgang med onde ånder, ved bruk av spådom, sannsigeri og andre slags kunstner, - innprentet av mørkets makter - selv om de kjente Guds bud, og hadde sett Hans åpenbare dommer i blant dem.(Se 3.Mos.19,31.20,6 og 27,5. 5.Mos.18,10-12).

I Daniels bok finner vi antydninger om onde makters herredømme, når vi i 10 ende kapittel leser om fyrster, som aktivt motsetter seg Guds sendebud, som skulle utvirke Herrens rådslagning for sitt folk. Også andre antydninger er spredt gjennom det gamle testamente om Satans virksomhet, hans fyrster og horder av ugudelige ånder, som utfører hans vilje. Men i det hele tatt er sløret holdt over deres gjerninger inntil den store time kom, da kvinnens «sæd», som skulle knuse slangens hode, ble åpenbart på jorden i menneskelig skikkelse (Fil. 2,7-8. Gal. 4,4).

Satan som bedrager avslørt i det nye testamente

Ved Kristi komme blir sløret, som i århundrer, siden hage katastrofen, hadde skjult de overnaturlige onde makters virksomhet, ennå mer synlig, og deres forførelse og makt over menneskene blir klart åpenbart. Erke-bedrageren selv kommer frem ved Herrens kamp i ørkenen, for å utfordre «Kvinnens sæd». Ellers er ingenting blitt fortalt om han har vist seg personlig på jorden siden fallets tid. Judeas ørken og Edens hage er parallelle tidspunkter for fristelse av den første og den andre Adam. Ved begge anledninger opptrer Satan som forfører, men denne andre gang mislykkes det fullstendig å bedra og forføre den som var kommet som hans Beseirer.

Karakteristiske spor av Satans virkemåte som forfører, kan sees blant Jesu disipler. Han forførte Peter til å tale fristende ord, som skulle påvirke Herren til å vende seg bort fra korsets vei (Matt.16,22-23), og senere får han den samme disippel i yppersteprestens gård, til å lyve, «Jeg kjenner ikke det menneske». (Matt. 26, 74. Luk. 22,31).

Videre spor av bedragerens verk kan sees i Paulus brever i hans henvisning til de «falske apostler», «svikefulle arbeidere», og til Satan selv, som skaper seg om til en «lysets engel», og «hans tjenere til rettferdighets tjenere» blant Guds folk (2.Kor.11,13-15). Også i sendebrevene til menighetene, som den oppstadne Herre gav sin tjener Johannes, tales om falske apostler og mange slags falske lærdommer. Det nevnes om en «Satans synagoge» (Åp.2,9), bestående av noen bedratte, og om «Satans dybder» som er beskrevet som å være innenfor menigheten (Åp. 2,24).

Da blir sløret løftet tilslutt. Den fulle avsløring av den sataniske sammensvergelse mot Gud og Hans Kristus, er gitt til apostelen Johannes. Etter budskapene til menighetene blir bedrager-fyrstens verdensomfattende angrep helt opplukket for apostelen, og han får befaling om å nedskrive alt det som vises ham, forat Guds menighet må forstå den fulle betydning av den krig med Satan som de forlørte vil bli delaktig i, like inntil den tid da den Herre Jesus vil åpenbares fra himmelen, med dom over disse vidt utbredte, fryktelige makter, fulle av erfaren ondskap og hat til Guds folk, og som i sannhet virker bakom menneske verdenen, fra historien i Edens hage inntil enden.

Når vi leser Åpenbaringen, skulle vi gjøre oss klart at de beskrevne organiserte sataniske makter allerede eksisterte på fallets tid i Eden, og bare delvis ble åpenbart for Guds folk, inntil den lovende «Kvinnens sæd» som skulle knuse slangens hode, kom, inntil «tidens fylde» kom, - da Han, åpenbart i kjøtt, møtte den falne erke-engel, og leder av den onde ånde-hær, i dødelig kamp på Golgata; og der stilte ham åpenlyst til skue, sammen med uhyre masser av mørkets horder som var samlet om korset, fra de fjerneste egne av Satans rike (Heb.2,14. Kol.2,15).

Skriften lærer oss at Guds avsløringer om sannhetene angående Ham selv og alle de ting i den åndelige verden, som vi behøver å vite, alltid av Ham blir utført til rette tid i forhold til Hans folks kraft. Åpenbaringens fulle avsløring av de sataniske makter var ikke overgitt til menigheten i dens barndom, for først omtrent førti år etter Herrens himmelfart er Åpenbaringsboken skrevet. Muligvis var det nødvendig, at Guds menighet først skulle helt tilegne seg de fundamentale sannheter som ble forkynt av Paulus og de andre apostler, før den kunne tåle å se hele utstrekningen av den kamp med ondskapens overnaturlige makter, som den hadde å inngå i. Hva som enn var grunnen til utsettelse, så er det påfallende at det var den siste av apostlene, som i en høy alder, ble valgt til å overlevere menigheten det fulle krigsbudskap, som vil tjene som en forutsagt antydning av felttoget inntil dets slutning. I Jesu Kristi åpenbaring til Johannes er bedragerens navn og karakter mer klart fremstilt, like så hans stridskrefter styrke, krigens utstrekning, og dens endelige utfall. Vi leser at det i den usynlige verden er krig mellom mørkets og lysets makter. Johannes skriver at «dragen stred, og dens engler...!» dragen blir uttrykkelig beskrevet som «den gamle slange» - etter hans forkledning i Eden - han som «kalles Djevelen og Satan, han som forfører hele jorderike.» Hans verdensomspennende bedrageri er helt avslørt, og krigene på jorden kommer av at han forfører nasjonene og regjeringene til å handle under hans oppbyggelse og styrelse. Det høyt organiserte forbund av fyrstedømmer og makter, som står under Satans overhøyhet, er avslørt, og verdens-

makten, som kulminerer i «Dyret» får ved dragen «makt over hver stamme, folk, tunge og nasjon», og å føre «krig mot de hellige» (Åp.13,7).

Krig er et ord som toner gjennom Åpenbaringen; krig i en skala som ingen dødelig menneske har drømt om; krig mellom lysets og mørkets engle-makter, dragens krig ved verdensmakten mot de hellige; krig av de samme bedratte verdens-makter mot «Lammet»; krig i mange omskiftelser og former inntil enden, når Lammet seirer, og også de som er med Ham, seirer, de kalte, utvalgte og trofaste (Åp.17,14).

Verden dras nå nærmere imot den «endens tid» som i Åpenbaringen skildres som karakteristisk ved en verdensomspennende forførelse; når nasjoner og individer vil bli forførte på en så omfattende måte, at Djevelen praktisk vil komme til å beherske hele jorden. Innen dette høydepunktet er nådd, vil det komme innledende forberedende fremstillinger av bedragerens virksomhet, som vil bli fulgt av den vidt utbredte individuelle forførelse, både innenfor og utenfor menigheten, som overgår den alminnelige tilstand av forførelse, som den ugjenfødte verden ligger i.

For å forstå hvordan det er mulig for bedrageren å frembringe denne i åpenbaringen forutsatte verdens-vidte forførelse, som vil gi de overnaturlige makter et sånt spillerom, og driver nasjoner og mennesker til et åpent opprør mot Gud, må vi sette oss inn hva Skriften sier om ugjenfødte mennesker på deres normale standpunkt og om verden i dens falne tilstand.

Når Satan i Åpenbaringen er beskrevet som forførelsen av den hele jord, så har han også vært det fra begynnelsen. «Hele verden ligger i den onde» (1.Joh. 5,19. engelsk overs.), sier den apostel som mottok Åpenbaringen, idet han beskriver verden som allerede liggende i dypt mørke ved den «Ondes» bedrag, og som blindt følger Satan ved hans masser av onde ånder, som er under hans kontroll.

Ordet «Bedratt» eller forført, passer etter Skriften, på ethvert ugjenfødt menneske, uten forskjell på personer, rase, utdanning eller kjønn. «For også vi var....villfarende» (Ef.2,3. Titus 3,3), sier apostelen Paulus, idet han taler om sin tidligere formørket tilstand, enda han den gang var en religiøs mann, i rettferdighet etter loven, ulastelig (Fil.3,6). Ethvert ugjenfødt menneske er først forført av sitt eget bedrageriske hjerte (Jer. 17,9; Esai 44,20), og ved syndens svik (Hebr.3,13). Denne verdens gud har «forblindet sinnet» for at evangeliets klare lys om Kristus ikke skal fordrive mørket (2.Kor. 4,4). Og den ondes forførelse opphører ikke når Guds gjenfødende liv når mennesket; for sinnets forblindelse bort tas bare ettersom sannhetens lys fordriver Satans forførende løgn. Enda hjertet er rensket, og viljen vendt til Gud, vil allikevel den dypt inngrodde tilbøyelighet til selvbedrag røpe seg selv i mange former, som følgende skriftsteder viser:

1. Men vær ordets gjørere, og ikke bare dets hørere, hvor på dere dårer dere selv. (Jak. 1,22).

2. Dersom vi sier, at vi ikke har synd, da dårer vi oss selv, og sannheten er ikke i oss. (1.Joh.1,8).
3. For derfor noen mener å være noe og er allikevel ingenting, da dårer han seg selv. (Gal. 6,3):
4. Ingen dårer seg selv! Om noen iblant dere tykkes seg å være vis i denne verden, han være en dåre, for at han kan være vis. (1.Kor. 3,18).
5. Dersom en mener, at han er en Gudsdyrker, og ikke holder sin tunge itømme, men dårer sitt eget hjerte, hans Gudsdyrkelse er forgjeves. (Jak. 1,26).
6. Far ikke vill! Gud lar seg ikke spotte; for hva et menneske sår, det skal han høste. (Gal. 6,7).
7. Eller vet dere ikke, at de som gjør urett, ikke skal arve Guds rike. (1.Kor.6,9).
8. Far ikke vill! dårlig omgang fordriver gode sæder. (1.Kor. 15,33).

Bedratt! Hvor dette ord støtter tilbake, og hvor ugjerne ethvert menneske opptar det som anvendt på ham selv, uten å ane, at nettopp den tilbakestøtelse virkes av bedrageren, som legger an på å avholde den bedratte fra å vite sannheten, som ville frigjøre ham fra bedrag. Hvis mennesket så lett lar seg bedra ved utslag av sin egen falne natur, hvor begjærlig vil da de sataniske makter søke å bedra der, og ikke tillate den minste opplysning. Hvor intens vil de ikke anstrenge seg for å holde mennesket fast i den gamle skapningens trelldom, hvorfra utallige former for selvbedrag kommer, som gjør det lettere for dem å utføre deres egne bedragerske gjerning. Deres forførelses metoder vil være gamle så vel som nye, avpasset etter deres offers natur, stilling og forhold. Opphisset av hat, ondskap og ond vilje mot menneskeslekten og mot alt godt, forsømmer Satans utsendinger ingen anledning for å fullbyrde deres planer med en utholdenhet som er verdt å etterlignes av den som vil nå sitt mål.

Men erke-bedrageren forfører ikke alene den ugjenfødte verden, men også Guds folk; bare med den forskjell, at han, ved den forførelse han søker å praktisere overfor de hellige, forandrer taktikk og bruker de skarpsindigste uttenkte guddommelige ting (Matt. 24,24. 2.Kor.11,3 og v.13-15).

Hovedvåpenet som mørkets fyrste anvender for å beholde verden i sin makt, er bedrag, - bedrag planlagt for å narre mennesker på ethvert trinn i livet; bedrag (1) av ugjenfødte, som allerede er bedratte av synd; (2) bedrag avpasset etter den kjødelige kristne, og (3) bedrag beregnet for den åndelige troende, som er kommet ut av de foregående trinn inn på et område, hvor han vil være mer åpen for finere lister. Ja selv de forførelser som fastholdt mennesket i hans tidligere ugjenfødte tilstand, eller i tider av et kjødelig kristenliv er overvunnet; men så snart han kommer opp i «de himmelske steder» som Paulus skriver i Efeserbrevet, vil han finne seg selv midt i de listigst uttenkte forførelse-

Iseskunster av bedragerens åndelige makter, som legger pilene tilrette for å angripe dem, som er forenet med den oppstandne Herre.

I Åpenbaringen er den sataniske sammenrottelse og makt over hele jorden og krigen mot de hellige avsløret i store trekk, men bedragerens virksomhet blant Guds fremste hellige er spesielt skildret i Paulus brev til Efeserne, hvor vi i Kap. 6,10-18 leser om de sataniske makters krig mot Guds menighet, og den enkelte troendes rustning og våpen, som han må ha for å overvinne fienden. Av dette sted lærer vi, at nettopp i det område hvor den troende gjør sin høyeste erfaring av forening med Herren, og i de «høye steder» av menighetens åndelige modenhet, vil den skarpeste og bitreste kamp bli utkjempet med bedrageren og hans horder.

Jo mer vi nærmer oss endens tid, og menigheten ved Den Hellige Ånds innvirkende kraft modnes for opprykkelsen, desto mer vil Satans og hans løgn-ånders angrep rettes mot de levende lemmer på Kristi kropp. Et blick på disse forførende ånders angrep mot Guds folk, i avslutningen av vår tidsalder, ser vi i Matteus evangeliet, hvor Herren bruker ordet «forføre» når Han beskriver visse kjennetegn på de siste dager; Han sier: «Se til, at ikke noen fører dere vill! for mange skal komme i mitt Navn og si: Jeg er Kristus; og de skal føre mange vill.» (Matt. 24, 4-5). «Og mange falske profeter skal oppstå og forføre mange» (v.11). «For falske Messias'er og falske profeter skal oppstå og gjøre store tegn og undere, så at selv de utvalgte skal føres vill, om det var mulig.» (Matt. 24,24).

Den spesielle form av forførelse er altså sagt å være i sammenheng med åndelige, og ikke verdslige ting; idet den er egnet for den omstendighet, at Guds folk, i endens tid, vil være ventende på Herrens gjenkomst, og derfor med spendt oppmerksomhet vil åpne seg opp for alle bevegelser fra den overnaturlige verden, i så stor grad at det blir mulig for bedragerske ånder å fremstille Herrens tilsynekomst eller nærvær ved «falske Kristuser'» og falske tegn og undere; eller blande deres etterligninger med Guds Ånds sanne åpenbarelsen. Herren sier at menneskene vil la seg forføre (1) angående Kristus og Hans tilsynekomst - eller komme, (2) angående profeti - eller lærdom fra ånde verdenen gjennom inspirerte sendebud; og (3) angående beviser for at disse «lærdommer» skal være fra Gud, ved «tegn» og «undere», så Gud-lignede, og et så nøyaktig avbilde av Guds virke, at ikke engang Hans «utvalgte» kan være sikre; disse er nødt til å eie et annet undersøkelsesmiddel enn bedømmelse ved synlige «tegn» hvis de skal være istand til å skjelne det falske fra det sanne.

Paulus ord til Timoteus, som inneholder den spesielle profeti, som Den Hellige Ånd gav han for Guds menighet i de kommende tider, stemmer nøyaktig overens med Herrens uttalelser hos Matteus. Disse to brev til Timoteus er de siste som Paulus skrev innen sin bortgang «for å være med Kristus». Begge var skrevet i fengsel, og Paulus sitt fengsel var for ham, hva Patmos var for Johannes, da han var «i Ånden» (Åp.1,10), og så «det som skal skje». Paulus var iferd med å gi Timoteus sine siste anvisninger for oppbyggingen av Guds menighet, leveregler, ikke bare til Timoteus, men til alle tjenere i Guds husholdning. Midt oppi disse detaljerte forordninger, skuer hans skarpe blick bort til de «kommende tider»; og ved uttrykkelig befaling av Guds Ånd, skildrer han i få korte

setninger, menighetens farer i den siste tid på jorden, på samme måte som Guds Ånd drev det gamle testamentes profeter til å forutsi, hva som først kunne forståes etter profetiernes oppfyllelse.

Apostelen skrev: «Men Ånden sier med tydelige ord, at i de kommende tider skal noen falle fra troen, idet de holder seg til forførende ånder og djevlers lærdommer, ved hyklery av falske lærere, som er brennemerket i sin egen samvittighet..»(1.Tim. 4,1-2).

Paulus profetiske fremstilling synes å være den eneste som spesielt beskriver menighetens tilstand ved tidsalderens avslutning. Herren talte i alminnelighet om de farer som vil true Hans folk i endens tid, og Paulus skrev ennå utførligere til Tessalonikerne om -frafallet- og om den løvløses grusomme forførelse i den siste tid; men i Timoteus viser han tydelig den spesielle årsak til menighetens fare, og hvordan de forførende ånder ved list vil avbryte dens lemmer og få noen til å falle fra deres uskyld i troen på Kristus.

Den Hellige Ånd beskriver, i dette korte budskap til Paulus, de onde ånders karakter og virkemåte, og stadfester derved (1) deres eksistens, (2) at dere anstrengelser er rettet mot troende, (3) for å bedra dem og ved forførelse (4) dra dem bort fra den enkle troens vei i Kristus, og alt det som inneholdes i «den tro som en gang for alle er gitt til de hellige» (Juda 3).

Av den greske grunntekst fremgår, at det er de onde ånders karakter som beskrives i 1.Tim. 4,1-3 og ikke menneskene, som derimot ofte brukes som redskap.

Menighetens fare ved tidsalderens avslutning, kommer derfor fra overnaturlige vesener som er «hyklere» idet de oppgir å være noe som de ikke er, som utbrer «lærdom» som synes å føre til større hellighet, men da de selv er giftige og urene, overfører de uredeligheten av deres eget nærvær på den bedratte; for hvor det lykkes dem å bedra, kan de også oppnå å besette; og mens den bedratte mener, han blir mer «renset» og mer «helliggjort», og mer befridd fra kjøttets lyster, blir han i virkeligheten besmittet av disse hylerske ånder, som under dekke av hellighet fastholder den grunn de har ervervet seg, og skjuler deres hensikter.

Denne fare angår ethvert Guds barn, og ingen åndelig troende tør si, at han er unntatt fra fare. Den Hellige Ånds profeti i Skriften forklarer, at (1) «noen skal falle fra troen;» (2) årsaken til fallet vil være at de «holder seg til forførende ånder og djevlers lærdom», men deres virksomhets natur vil ikke bli kjent som ond, for et bedrag er jo en skjult handling. Det vesentlige ved et bedrag er at hensiktene har utseende av å være ekte, oppriktig og rent. (3) Bedragets art vil bestå i djevlsk lære, altså bevege seg på åndelig område. (4) Paulus nevner to eksempler: (a) forbud mot å gifte seg, og (b) avholde seg fra mat, som Gud har skapt til nytte med takk. Derfor vender deres lære seg mot Gud, også i Hans skaperverk.

På grunn av disse to av Paulus nevnte eksempler, har man ofte henført den demoniske lære til den katolske kirke; eller til senere religiøse retninger i det tjuende århundre, som nekter kjensgjerningen om synd, og nødvedigheten av Kristi forsonende offer. Men foruten disse finnes nesten overalt lærdoms-forførelse ved bedragerske ånder, som griper

inn i, og gjennomtrenger den evangeliske kristenhet, og også influerer på kristne menneskers liv, og bringer dem under djevlesk makt. Selv åndelige kristne kan bli slik påvirket i den i Efeserbrevet beskrevne område, hvor de, forenet med den oppstandne Kristus, møter «ondskapens åndhær» i «de himmelske steder».

De sataniske makter, som er beskrevet i Efes. 6,12, viser seg å være inndelt i (1) «Myndigheter», - med makt og herredømme, som har å gjøre med nasjoner og regjeringer; (2) «Makter», som har fullmakt til å virke på alle områder på alle som står åpne for dem; (3) «Verdens herrer» - som hersker i mørket, og i verdens blindhet vidt og bredt; (4) «Ondskapens åndehær» i de himmelske steder - hvis angrep er rettet på og innenfor Jesu Kristi menighet, ved «kunstgrep», «glødende piler», og enhver tenkelig svik som det er dem mulig å uttenke.

Faren for Guds folk er derfor ikke en fare for få, men for alle; for det er klart når det står at noen «skal falle fra troen», så må disse virkelig være i troen til å begynne med. Faren kommer fra en hær av lærdomsånder, som Satan sender ut i stor mengde til alle som vil være mottagelig for «lærdom» fra ånde-verdenen, og som på grunn av uvitenhet om en slik fare, ikke kan oppdage fiendens lister.

Fra den overnaturlige verden skal den forutsatte storm på menigheten finne sted gjennom overnaturlige åndevesener, som er personer (Mark. 1,25) med intelligent evne til strategisk planlegging (Matt. 12, 44.45; Efes. 6,11) og som blir til forførelse for dem som «gir akt» på dem.

Faren er overnaturlig. Og mest truet er de åndelige Guds barn; som ikke lar seg bedra av verden eller kjøttet, men som åpner seg for alt hva de kan lære av «åndelige» ting, med ren oppriktig lengsel etter å bli mer «åndelige» og mer fremgående i kunnskapen om Gud. Bedrag ved lærdom vil ikke angå verden så mye som menigheten. Onde ånder vil ikke drive åndelige kristne til åpenbar synd, slik som mord, drikk, høyt eller falskt spill o.s.v., men de vil planlegge forførelsen i form av «lære» og «undervisning» - så snart den troende ikke aner, at forførelsen ved «lære» og «undervisning» tillater onde ånder å besette den bedratte, like så meget som gjennom synd. Hvordan de onde ånder som lærere får menneskene til å motta deres undervisning kan skje på tre spesielle måter: (1) Ved å gi deres undervisning eller lære som åndelige åpenbarelsener, til dem og spesielt - til en viss klasse, som er uerfarne på det åndelige område og som mottar alt overnaturlig som fra Gud. Denne form for «undervisning» er direkte til personen; ved «glimt» av lys over en lære, ved «åpenbarelsener», ved visjoner (av Kristus), eller ved en strøm av bibelord, tilsynelatende fra Den Hellige Ånd. (2) Ved å blande deres «undervisning» med menneskers egen fornuft, så han mener at han selv har dratt sine slutninger. De bedragerske ånders undervisning i denne form, kommer så naturlig frem, at de synes å komme fra mennesket selv, som frukten av hans egen tanke og fornuft. De etterligner virksomheten av den menneskelige hjerne, og innkaster sine tanker og forestillinger; for de kan direkte henvende seg til sinnet, uten ennå å ha tatt sjel eller legeme i besittelse.

Den slik bedratte tror, at han er kommet til «lærdommen» ved sine egne slutninger, ved sine egne antatte betraktninger, uvitende om at løgnånden har inngitt ham å «resonnere» uten sikkert grunnlag eller på en uriktig forutsetning, og slik er han kommet i falske slutninger. Den lærende ånd har oppnådd sin hensikt ved å stikke løgn inn i menneskets sinn.

(3) Indirekte, ved bedratte menneskelige læreres meninger, som antas å være meddelt som uforfalsket guddommelig «sannhet», og som blindt blir trodd på, på grunn av den troende lærers gudfryktige liv og karakter, idet man sier, «Han er en god mann, en hellig mann, og jeg tror ham.» Mannens liv blir tatt som garanti for hans lære, men læren selv blir ikke bedømt etter Guds Ord. Dette har sin grunn i den fremherskende idé, at alt hva Satan og hans onde ånder gjør, må vise seg som ondt; men sannheten er, at de virker under skjul av lys (2. Kor.11,14), og hvis de kan få en «god mann» til å motta en tanke eller overvisning fra dem, og få det til å passe som «sannhet», er han et bedre redskap for bedragerske hensikter enn en dårlig mann, som ikke ville bli trodd.

Falske og bedratte lærere

Det er forskjell mellom «falske» lærere og bedratte. Det er mange bedratte iblant de mest oppofrende, ærlige lærere nå til dags, fordi de ikke kan erkjenne at en hær av lærdoms-ånder virker under skinn av åndelighet for å forføre Guds folk, og at en spesiell fare truer den åndelige delen av menigheten fra det overnaturlige område. De forførende ånder hvisker deres løgn til alle som er «åndelige»; dette er, åpne for åndelige ting, og spesielt til dem som vil være «lærere», og de forsøker å blande deres «undervisning» med sannhet, for å få den godtatt. Derfor må, enhver troende prøve for seg selv, ved Guds Ord, alle lærere og deres stilling til Kristi forsonende kors, og andre fundamentale evangeliske sannheter, og ikke la seg villedes ved å prøve «læren» etter lærerens karakter. Gode mennesker kan bli bedratt, og Satan behøver nettopp slik, for å la sine løgner flyte under sannhetens seil. Paulus beskriver de undervisende ånders lære, som løgn i hykleri, det er, de taler løgn som om det skulle være sannhet. Og virkningen av deres lærdom er sagt å «brennemerke» samvittigheten. For når en troende mottar en slik lærdom, fordi den kommer til ham «overnaturlig», og han adlyder, og følger den, blir «samvittigheten» ubrukt, og bli derfor ufølsom og passiv - eller utbrent - og et menneske kan gjøre ting under overnaturlig innflytelse, som en aktiv, våken samvittighet skarpt ville se og fordømme. Slike troende «gir akt» på disse ånder, ved (1) å lytte til dem, og deretter ved (2) å adlyde dem; for de har latt seg bedra ved falske forestillinger om Guds nærvær og om guddommelig kjærlighet, og uten å vite det, overgir de seg selv til løgnånders makt. Og snart har disse i linje med «lærdommen», innskutt deres «løgner» talt i hykleri, i «hellighets-læren», og bedrar den troende angående synd, dem selv, og alle sannheter i forbindelse med det åndelige liv.

Skriften blir i alminnelighet benyttet som grunnlag for disse lærdommer, og er snedig vevet sammen lik et spindeltev, så de blir fanget i nettet. Enkelte bibelord blir revet ut av deres sammenheng, så de ikke sees i lyset av hele sannheten, setninger blir adskilt fra deres utfyllende setninger, eller ord blir plukket ut her og der og samlet sammen, så det synes å gi en full åpenbarelse av Guds vilje; men de mellomliggende steder, som bestemmer eller fastsetter de historiske handlinger og omstendigheter, i forbindelse med ordenes forklaring og andre elementer som gir lys over ethvert spesielt bibelvers, er listig utelatt. Et vidt-omfattende nett er slikt lagt ut for de uforsiktige, sorgløse, eller de som er uerfaren i bibelske forklaring, og mangt et liv er kommet på feilspor, og er formørket ved dette falske bruk av Guds Ord. Fordi de fleste kristne bare kjenner djevelen som frister, eller som anklager, har de ingen anelse om de dybder av hans og hans giftige ånders ondskap, og tror ikke at djevlene vil utnytte Skriften; selv om de gjerne ville utnytte hele Boken på sin måte, om de derved kan bedra en sjel.

Noen retninger av bedragerske ånders «lærdommer»

De «lærdommer» som nå blir utbredt ved bedragerske ånder, er for mange i antall til å oppregnes her. Sannsynligvis tenker man, at de bare finnes i «falske religioner», men de lærende ånder er tilstede i ethvert klima, og søker å utnytte menneskers religiøse instinkt, og gi surrogater for sannheten. Derfor kan bare sannheten alene fordrive den sataniske forførelses mørke. Guds sannhet, ikke bare «antagelser om sannheten.» Sannhet angående alle Guds sannhets grunnregler og lover. «Demonisk lærdom» er ikke annet enn hva slike bedratte mennesker «tenker» og «tror». Enhver «tanke» eller «tro» hører enten til - sannhetens område eller til usannhetens, og har sin kilde i Gud eller Satan. Selv de «tanker» som tilsynelatende oppkommer i et menneskes eget sinn, kommer fra en av disse to kilder, for sinnet i seg selv er enten formørket av Satan (2.Kor 4,4), og derfor fruktbar jord for hans «lærdom», eller fornyet av Gud (Efes. 4,23) og opplyst - gjort klar fra Satans formørkelse, og gjort åpen for antagelsen og overlevering av sannheten.

Det grunnleggende prinsipp å prøve lærdommer fra lærdoms ånder

Ettersom enhver tanke eller «tro» stammer enten fra Sannhetens Gud, eller fra løgnes far (Joh.8, 44), gis det bare en fundamental målestokk for å prøve kilden til all lærdom, oppfatning og «trobekjennelse» hos kristne, eller ikke-kristne, og det er å prøve det ved det åpenbarte Guds Ord.

All «sannhet» stemmer overens med den eneste kanal for åpenbart sannhet i verden - det skrevne Guds Ord.

All «lærdom» som stammer fra bedragerske ånder:

1. Svekker Skriftens autoritet.
2. Fordreier Skriftens lære.
3. Legger noe til eller tar noe fra Guds Ord - f.eks. tilføyer menneskelige tanker.
4. Legger Skriften helt tilside.

Satans viktigste mål er å skjule, fordreie, misbruke, eller helt tilsidesette Guds åpenbarelse om korset på Golgata, hvor Gud-Mennesket gjorde ham til intet og utfridde alle hans fanger.

Prøvemidlet av alle «tanker» og «trosvkjennelser» er derfor (1) Om de stemmer overens med det skrevne Guds Ord i dets fulle substans av sannhet. (2) Stillingen til korset og til synd. I den kristianiserte verden kan noen lærdommer, som viser seg å være demoniske nevnes som:

Christian Science:	ingen synd, ingen Frelser, intet kors.
Teosofi:	ingen synd, ingen Frelser, intet kors.
Spiritisme:	ingen synd, ingen Frelser, intet kors.
Nyere Teologi:	ingen synd, ingen Frelser, intet kors.

I andre religioner kan det nevnes:

Muhamedanismen:	Ingen Frelser, intet kors, men en Moralsk religion, som gjør mennesket til egen Frelser.
Konfusianismen:	
Buddhismen:	

Avgudsdyrkelse som er tilbedelse av demoner.	Ingen kjennskap til en Frelser, eller til hans offer på Golgata, men nøye kjennskap til de onde makter, som de strever etter å formidle, da de har erfart at de eksisterer.
--	---

I den kristne kirke:

Utallige «antagelser» og «trosvkjennelser», som er imot Guds sannhet, er innkastet i de kristnes sinn ved lærdoms ånder. Derved blir de kraftløse i kampen mot synd og Satan, og underkastet onde ånders makt, hvor de er frelste for evigheten ved deres tro på Kristus, og ved å motta Skriftens autoritet, og kjenne korsets kraft. Alle «oppfattelser» og «trosvkjennelser» skulle derfor prøves, ikke bare ved «bibelsteder» eller enkelte deler av Ordet, men etter hele Guds åpenbarte sannhet i Skriften. Da Satan vil bekrefte sine lærdommer ved «tegn og undere» (Matt. 24,24; 2.Tess. 2,9; Åp.13,13), som er «Ild fra himmelen», «makt» og «tegn» ikke noe bevis for at «lærdommen» er av Gud; heller ikke et «skjønt liv» noe ubedragelig vitnesbyrd, for Satans «tjenere» kan se ut som «rettferdighetens tjenere» (2.Kor. 11,13-15).

Kulminasjonen av flodbølgen av bedragerske ånder beskrevet i 2.Tess. 2

Høydepunktet av den flodbølge som ved disse bedragerske ånder vil gå over menigheten, er beskrevet av apostelen Paulus i hans brev til Tessalonikerne, hvor han taler om åpenbarelsen av enn, som vil fremkomme som resultat av «fracallet» og av en så bedratt kristenhet at det lykkes ham å trenge inn i Guds helligdom; så han setter seg i Guds tempel og gir seg selv ut for å være Gud...» Nærværet av denne ene skal være likt et «Guds nærvær» og i sammenheng med Satans kraftige virksomhet, «med all løgnens makt og tegn og undere og med all urettferdighetens forførelse....» (2.Tess 2,1-10).

En stadfestelse av Herrens ord hos Matteus finnes i den Åpenbaring, som ved ham selv ble gitt til Johannes på Patmos, hvor det står, at, ved tidsaldrenes avslutning, vil bedragereens mektigste våpen for å oppnå makt over folkene på jorden, være overnaturlige tegn fra himmelen, når et etterlignet «lam» vil gjøre «store tegn», så at det selv «får ild til å falle ned fra himmelen» for å forføre dem som bor på jorden, og derved utøve slik makt over den hele verden, at «ingen kan kjøpe eller selge, uten den som har dyrets merke» (Åp. 13,11-17). Ved denne overnaturlige forførelse oppnår Satans bedragerske ånders herredømme slik fulle mål av sin fullendelse, i den forutsagte verdensomfattende makt.

Forførelse av verden ved stadig dypere mørke; forførelse av kristenheten ved «lærdommer» og «åpenbarelses», vil nå det høyeste flodtid - stigende ved tidsalderens avslutning.

Det er påfallende å se, at den apostel som ble valgt til å overlevere åpenbaringen til menigheten, for å forberede den på de siste dagers strid, var den samme som skrev til de kristne i hans tid: «Tro ikke enhver ånd (1.Joh. 4,1-6), og alvorlig advarte sine «barn» for «anti-kristens ånd», og «villfarelsens ånd» som allerede var virksom iblant dem. Deres stilling skulle være: «Tro ikke» - dette er, de skulle tvile på enhver overnaturlig «lærdom» og «lærer» inntil det var bevist å være fra Gud. De skulle prøve «lærdommen» av frykt for at den skulle stamme fra en «villfarelsens ånd», og de selv bli delaktig i bedragereens - «anti-krists» - nektelse av Kristus.

Hvis denne stilling av nøytralitet og tvil ovenfor overnaturlige lærdom var nødvendig på apostelen Johannes' tid, hvor mye mer nødvendig er den da i de «siste tider» - forutsagt av Herren og av apostelen Paulus: - tider, som vil være karakteristiske ved en rekke av «profet-stemmer», som er - i det tjuende århundres språk - vil «talere» og «lærere» benytte seg av Herrens hellige Navn; og på den tid vil «lærdommen» - mottatt overnaturlig fra ånde-verdenen, være i stor mengde, ledsaget av så underfulle beviser på deres «guddommelige» opprinnelse, at det forvirrer selv den mest trofaste av Herrens folk, og selv, for en tid, forfører noen av dem.

Daniel profeterte at «forstandige» skal falle i endens tid

Daniel, idet han skriver om denne samme «Endens tid» sier: «De forstandige blant folket skal undervise mengden.....og noen av de forstandige skal falle for å lutre dem og rens dem og vaske dem hvite - inntil endens tid» (Dan. 11, 33-35). Ja, man må se sannheten i øynene! Sannsynligvis er dette sted i forbindelse med den kamp ved tidsalderens avslutning, som er fremstilt i Åpenbaringen, hvor det står om det leopard-lignende dyr, at «det ble gitt det å føre krig mot de hellige og seire over dem.» (Åp.13,-7). Daniel taler også om den samme overmakt av fienden for en «bestemt tid»: Hornet «førte krig mot de hellige og fikk overhånd over dem» (Dan. 7,21). Daniel tilføyer «Inntil den Gamle av dage kom, og tiden kom, da de hellige fikk riket i eie». Det synes derfor, at, i «Endens tid» vil Gud tillate Satan å få overmakt over de hellige, for en bestemt tid; likesom han sannsynlig fikk overhånd over Guds Sønn på Golgata, da det var «mørkets time og makt» som trengte seg omkring Ham på Korset (Matt. 27, 38-46); og som han synes å få overfor de «to vitner» (Åp. 11,7). Dragens tilsynelatende triumf over de hellige, og hans makt over hele jorden (Åp. 13,7-15).

Disse, og lignende hendelser som har funnet sted til forskjellige tider av Kristi og hans menighets historie, viser at Guds seier ofte er skjult under et tilsynelatende nederlag. Guds utvalgte må derfor vokte seg for, på de forskjellige standpunkter av krigen med Satan som bedrager, å bli vaklende, eller la seg bevege av det ytre skinn, for de overnaturlige makters åpenbare triumf, som kan synes å være guddommelig, kan vise seg å være satanisk; og sannsynlig nederlag for Guds vitner, kan vise seg å skjule en stor seier fra Gud.

Fienden er en bedrager, og som en bedrager vil han virke i den siste tid og få overhånden. «Seier» eller «nederlag» er ikke noe bevis på om et verk er av Gud eller Satan. Golgata står for alltid som åpenbarelsen av Guds måte å utvirke sine forløsnings hensikter. Satan virker for tiden, for han vet at hans tid er kort, men Gud virker i evigheten. Gjennom død til liv - gjennom nederlag til seier - gjennom lidelse til herlighet og glede, er Guds vei.

Kunnskap om sannheten er den første beskyttelse mot forførelse. De «utvalgte» må vite, at de må lære å «prøve åndene» inntil de vet hva som er av Gud, og hva som er av Satan. Mesterens ord: «Se, jeg har sagt dere det forut» inneholder tydelig at personlig kjennskap til faren er en del av Herrens måte å bevare sine egne på, og troende som bare blindt forlater seg på «Guds bevarende makt» uten å interessere seg i å forstå hvordan man unngår å bli forført - når Herren har advart forut: «se til!» - disse vil sikkert bli fanget i snaren av den listige fienden.

KAPITTEL 2

DET SATANISKE FORBUND AV ONDE ÅNDER

Menighetens åndelige oppgang og nedgang betegnes ved dens stilling ovenfor sataniske makter

Et perspektivisk blikk over bibelhistorien belyste tidsaldrer, viser, at Guds folks åndelige oppgangs og nedgangstider hang nøye sammen med erkjennelsen av de demoniske ånders eksistens og den stilling de tok ovenfor dem. Når Guds menighet i den gamle og nye pakt var på sitt høyeste punkt av åndelig kraft, erkjente og bekjempet lederne Satans usynlige makter, og når den stod lavest, ble de ignorert, eller tillatt å ha fritt spillerom blant folket.

Den virkelige eksistens av giftige ånder ved hvem Satan, deres fyrste, utfører sin gjerning i den falne menneskeverden, kan ikke bli tydeligere bevist enn ved den kjensgjerning, at de bud, som Jehovah gav Moses på det brennende fjell, inneholdt de strengeste forholdsregler imot onde ånders forsøk på å finne inngang hos Guds folk. Moses ble undervist av Jehovah om å holde Israels leir fri fra deres innfall ved streng dødsstraff for alle som hadde med dem å gjøre. Allerede det faktum at Jehovah gav så strenge lover i denne sak, og den ytterliggående straff for overtredelse av Hans lov, beviser i seg selv (1) eksistensen av onde ånder, (2) deres skadelighet, (3) deres evne til å henvende seg til og innfluere på mennesker og (4) nødvendigheten av et uforsonlig fiendskap mot dem og deres gjerning. Gud ville ikke gi bud for å avverge farer som ikke virkelig eksisterte, og ikke staffe med døden, hvis folkets berøring med onde åndevesener fra den usynlige verden, ikke gjorde en så skarp fremgangsmåte nødvendig.

Straffens strenghet inneholder også tydelig, at Israels ledere må være gitt skarp evne til å «bedømme åndene», så sikkert og så klart, at de ikke hadde noen tvil i avgjørende tilfeller når sånt ble brakt frem for dem.

Så lenge Moses og Josva levde, og fullstendig gjennomførte disse strenge forholdsregler, for å holde Hans folk fri fra enhver innblanding av satanisk makt, ble Israel bevart i troskap til Gud, og stod på høydepunktet av sin historie; men da disse førere døde, sank nasjonen ned i dypt mørke, frembrakt av onde åndemakter, som dro folket inn i avguderi og synd. Israels tilstand senere er en stadig veksling mellom oppreisning og fall (se Dom. 2,19; 1.Kong. 14,22-24; Smlgn. 2.Krøn. 33,2-15; 34, 2-7). Enten i (1) troskap mot Gud, eller i (2) avgudisk tilbedelse av bilder, og i alle de synder som kommer av surrogater for tilbedelse - hvilket avguderi i virksomheten betyr tilbedelse av Satan istedenfor Jehovah.

I den nye pakt ved Kristi komme, ser vi hvordan Han - Gud - Mennesket - som vet om eksistensen av ondskapens sataniske makter - viser et fullstendig fiendskap mot dem og deres gjerninger. Moses i det gamle testamente, Kristus i det nye. Moses, mannen, hvem

Herren kjente åsyn til åsyn, Kristus, Faderens enbårne Sønn, sendt fra Gud til menneskeverdenen. Begge bevitner Satans og de onde åndeveseners eksistens; begge inntar den skarpeste stilling ovenfor dem, som slike som vil fare inn i og besette mennesker, og begge åpner krig mot dem, fordi de aktivt motstår Gud.

Tar vi et blikk over den første menighets historie, fra Kristi tid inntil Åpenbaringen ble mottatt, vil det vise oss hvordan Guds kraft virket (i forskjellige grader) blant Hans folk, og lederens skarpe fremgangsmåte mot de onde ånder - en periode som kunne sammenlignes med den Moseiske periode i den gamle pakt.

Senere fikk mørkets makter overhånd, og med noen unntagelser av lysere mellomtider, sank Kristi kirke stadig dypere ned under deres makt, inntil, i den mørkeste time, som vi kaller middelalderen, alle de synder spiret frem gjennom Satans onde ånders forføriske virksomhet, som var i sving på den tid, da Moses på Guds befaling skrev: «Det skal ikke finnes hos deg noen...som gir seg av med spådom, noen som spår av skyene eller er en tegn-utlegger eller en kogler eller en besverger, eller noen som avspør en dødningemaner eller er en sannsiger eller spør de døde.» (5.Mos. 18, 10-11).

Nå, ved avslutningen av denne husholdning, og i aftentiden før den tusenårige tidsalder, vil Guds menighet igjen reise seg og oppnå den kraft Gud har tiltenkt den, hvis de troende virkelig erkjenner seg eksistensen av mørkets makter, og tar stilling imot dem og deres gjerninger i det samme uforsonlig fiendskap og samme angrepskamp, som Moses i det gamle testamente og Kristus og Hans apostler i det nye.

Hvorfor det tjuende århundres menighet ikke har forestilt seg virkeligheten av onde overnaturlige makters eksistens og den skade de utretter, kan bare tilskrives dens blinde tilstand og åndelige kraftløshet. Selv i den nåværende tid, når hedningene er overbeviste om onde ånders eksistens, blir dette i alminnelighet av misjonærene betraktet som «overtro» og uvitenhet, mens det ofte er misjonærene som er uvitende, og som blir holdt av mørkets fyrste i blindhet overfor Skriftens lys, angående sataniske makter.

Hedningenes «uvitenhet» består bare i deres mørke stilling til onde ånder, fordi de ikke kjenner evangeliets-budskap om en Befrier og Frelser, som er utsendt for å «forkynne fanger at de skal få frihet» (Luk. 4,18) og som da Han var på jorden, «gikk omkring og helbredet alle som var overveldet av djevelen» (Ap.gj 10,38) og som har utvalgt sine sendebud for å åpne de bundnes øyne, så de kan «vende seg fra mørke til lys og fra Satans makt til Gud» (Ap.gj. 26, 18).

Hvis misjonærene bare ville medgi eksistensen av onde ånder og at de onde ånder i hedninge-landene kommer fra høvdingen over hærmakten i luften (Efes. 2,2; 4,18; 1.Joh 5,19; 2.Kor. 4,4), og hvis de forkynnte hans budskap om befrielse fra ondskapens ånder - som hedningene kjenner som virkelige og grusomme fiender - like så vel som de forkynner syndernes forlatelse og seier over synd ved Golgatas forsonende offer; hvilken stor forandring ville da komme over misjonsmarken i løpet av få år.

Men Den Hellige Ånd er allerede ved verket; Guds folks øyne åpnes, og mange av menighetens ledere begynner å innrømme de sataniske makter virkelige eksistens, og

søker å vite hvordan man kan bedømme eller skjelne deres virksomhet, og hvordan man kan imøtegå dem i Guds kraft.

Den troende må motta utrustning for å motstå sataniske makter. Nødens stund bringer alltid det tilsvarende mål av kraft fra Gud til å møte denne nød. Guds menighet må ta på utrustningen fra den apostoliske periode, for å kunne bekjempe innflytelsen av den onde åndehær iblant dens medlemmer. At alle troende kan motta Den Hellige Ånds utrustning, hvor Kristi autoritet over Satans demonhær blir stadfestet, fremgår ikke alene av eksempler fra Apostelens gjerninger, men også fra de eldste kirkefedres skrifter, som viser at kristne på den tid (1) kjente til de onde ånders eksistens, (2) at de influerte, forførte og besatte mennesker, og (3) at Kristus gav sine etterfølgere fullmakt over dem ved Hans Navn. At denne fullmakt i Jesu Navn, som kan svinges som et seiersvåpen over fienden av den troende som vandrer i levende og livsvekkende forening med Kristus, også gjelder for Guds tjenere ved tidsalderens avslutning, gir Den Hellige Ånd tilkjenne på mange og forskjellige måter. Gud gir oss undervisning, gjennom en innfødt kristen pastor Hsi i Kina, som handlet i enfoldig tro på Guds Ord, uten å være hemmet av forstands-spørsmål, som i den vestlige kristenhet; eller Gud oppvekker på ny menigheten i vesten, som ved vekkelsen i Wales, ved en utgytelse av Hans Ånd; som ikke alene stadfestet Den Hellige Ånds makt til å virke i det tjuende århundre, som på pinsefestens dager, men også avslører virkeligheten av sataniske makter i deres aktive motstand mot Gud og Hans folk, og viser nødvendigheten av utrustning til strid mot dem, blant de åndsfulle Guds barn. Vekkelsen i Wales kastet nytt lys over Skriftens vitnesbyrd om, at det høyeste punkt av Guds åpenbarte kraft blant de troende, gir uforanderlig anledning for konkurrerende åpenbareelser fra Satan. Slik var det da Guds Sønn etter kampen med mørkets fyrste i ørkenen, vendte tilbake til Galilea og fant de skjulte demoner i manges liv, vekket til ondskapsfull driftighet, så at fra alle Palestinas egne, skarer av offer kom til Mannen, for hvem de besettende ånder skalv i avmektig raseri.

Denne oppvåkende del av menigheten i dag, har ingen tvil om den virkelige eksistens av onde ånde-vesener, og at det er et organisert herredømme av overnaturlige makter, opprettet som opposisjon mot Kristus og Hans kongedømme, og som sikter på den evige ruin av ethvert medlem av menneskeslekten; og disse troende vet, at Gud har kalt dem til å søke den best mulige utrustning til å møte og motstå disse Kristi og Hans menighets fiender.

For å lære å forstå bedragerfyrstens virkemåte, og bli øvet i til å kunne gjennomskue hans metoder som han bruker for å bedra mennesker, skulle troende grundig utforske Skriften, for å få innblikk i hans karakter, og hvordan det er mulig for onde ånder å besette og bruke menneskelige legemer.

Forskjellen mellom Satan, demonens fyrste, og hans onde ånder, skulle spesielt iakttas, om man vil forstå deres metoder i den nåværende tid; for mange er Satan bare fristeren, mens de vet lite om hans makt som bedrager (Åp. 12,9), som en som hindrer (1.Tess 2,18), som morder, løgner (Joh. 8,44), anklager (Åp.12,10), og en falsk lysets engel; og ennå mindre vet de om hans underordnede ånder, som stadig beleirer deres vei, spendt

belagt på å bedra, hindre og påvirke til synd. En uhyre stor hær, helt opptatt med ondskap (Matt. 12, 43-45), og morer seg i det onde, med å skade, drepe (Mark. 5,2.5), forføre, ødelegge (Mark. 9,20); og som har adgang til mennesker av enhver klasse, og inngir dem all mulig urett, og som bare er tilfredsstillet, når deres onde hensikt om å forderve menneskebarnene, lykkes for dem (Matt. 27,3-5).

Satans utfordring av Kristus i ørkenen

Det fremgår tydelig av evangeliene, at Kristus gjør forskjell mellom Satan, demonenes fyrste (Matt. 9,34), og hans legion av urene ånder (Matt. 25, 41). Vi ser hvordan djevelen i person utfordret Herren i ørkenfristelsen, og Kristus svarte ham som en person, ord for ord, og tanke for tanke, inntil den underlegne fiende viker tilbake, alldeles slått ved Guds Sønnns skarpe gjenkjennelse av hans taktikk. (Luk.4,1-13)

Vi leser hvordan Herren nevner han som «denne verdens fyrste» (Joh. 14,30); og anerkjenner ham som regjerende over et rike (Matt. 12,26); hvordan Han på en bydende måte, som til en person, sier til ham «Bort fra meg»; og at Han beskriver hans karakter for jødene som en «mandrapet fra begynnelsen», «en løgner og løgnens far» og «står ikke i sannheten» (Joh 8,44), som han engang stod i, da han var en stor Guds erke-engel. Han er også kalt «den onde» (1.Joh.2,13 og 3,12), «motstanderen» og den «gamle slange» (Åp. 12,9).

Om hans metoder å virke på, sier Herren, at han sår «ugress», «den ondes barn», iblant hveten - «rikets barn» (Matt.13,38-39); og åpenbarer derved at motstanderen har en mesters erfaring med å dyktig å utføre sine gjerning som «denne verdens fyrste» og kan plassere de mennesker som er kalt «hans barn», hvor han behøver dem.

Vi leser også, at Satan er på vakt for å snappe bort Guds Ords sæd fra alle som hører det; dette tyder igjen på hans makt til, å sende sine agenter, hvor han vil over hele verden, hvem Herren sammenligner med «fuglene» i luften. Hans egen forklaring av lignelsen (Matt.13, 3-4, og v.19; Mark. 4,3-4 og v.14-15; Luk. 8, 5, 11-12), sier tydelig at Han ved disse «fugler» mener «den onde» (gr. Poneros, Matt. 13, 19); «Satan» (gr. Satane, Mark. 4, 15); eller «Djebel» (gr. Diabolus, Luk. 8, 12); vi kan se utfra andre steder i Skriften at han gjør sin gjerning gjennom de skadelige ånder som er under hans kommando.

Herren var alltid rede til å møte den motpart som Han hadde slått i ørkenen; men som bare var veket fra Ham «for en tid» (Luk. 4,13). I Peter gjenkjente Han straks Satans virke, og blottstilte ham med en rask setning, idet Han nevnte hans navn (Matt. 16,23). For jødene rev Han masken av den skjulte fiende, og sa: «Dere har djevelen til far» (Joh. 8,44), og betegnet ham med skarpegget ord som «morderen» og «løgneren», som inngav dem å drepe Ham, og som løy for dem om Ham selv og Hans Far i himmelen (Joh. 8,40-44).

På sjøen i stormen, trygt sovende, og plutselig vekket, er Han straks rede til å møte fienden, og «truer» med majestetisk ro stormen, som fyrsten over luftmakten hadde reist imot Ham (Mark.4,38-39). Kort sagt, like fra seieren i ørkenen ser vi hvordan Herren avslørte mørkets makter, idet Han gikk frem i stadig angripende herredømme over dem. Bak om hva som synes naturlig sykdom, skjelnet Han hele tiden en overnaturlig makt, som måtte bøye seg for Hans trussel; Han «truet» feberen i Peters svigermor (Luk. 4,39), likesom Han «truet» de onde ånder i andre, i mer åpenbare former, mens Han igjen i andre ganske enkelt helbredet de syke med et ord.

Man skal også legge merke til forskjellen mellom Satans og de onde ånders stilling ovenfor Herren. Satan, fyrsten, fristet Ham, søker å hindre Ham, påvirker fariseerne til å sette seg opp imot Ham, skjuler seg bak en disippel for å avlede Ham, og endelig farer han inn i en disippel for å forråde Ham og opphisser deretter folkemassen til å stille Ham til døden. Men de onde ånder faller ned for Ham, og ber Ham innstendig om å «la dem være» og å ikke befale dem å fare ned i avgrunnen (Luk. 8,31).

Bedrager-fyrstenes område er spesielt nevnt av apostelen Paulus i hans beskrivelse av ham som «høvdingen over hærmakten i luften» (Efes. 2,2), det areal, som hører til luften, eller «himmelske steder» er den spesielle område for Satans og hans makters virksomhet. Navnet Beelzebub, demonenes fyrste, betyr «vingenes gud», og gir forstilling om luftmaktens områdes eteriske element, likesom ordet «mørke» beskriver deres karakter, og deres adferd. Herrens sammenligning av den onde, som røver Ordets sæd med «fuglene» i luften (Matt. 13,4 og 19), stemmer overens men Johannes' ord om at «hele verden ligger i den onde» (1.Joh. 5,19); for når «luften» er disse ånders egentlige område, fyller de hele den atmosfære, hvor fra menneskeslekten lever og rører seg, og verden kan da sies å være «i den onde».

Onde ånder i evangeliene

Evangeliene forteller stadig om onde ånders gjerninger, og viser, at overalt hvor Herren kom, ble de skjulte demoner åpenbart i sine offers legemer og sjeler, og at Kristus og Hans apostler tjeneste var aktivt rettet mot disse Satans utsendinger, så at der den ene gang etter den andre står det: «Han kom og forkynte Ordet i deres synagoger over hele Galilea, og drev ut de onde ånder» (Mark. 1,39). Han «drev ut mange onde ånder, og Han tillot dem ikke å tale, fordi de kjente Ham» (Mark. 1,34); «Når de urene ånder så Ham, falt de ned for Ham, ropte og sa: «Du er Guds Sønn!» (Mark. 3,11). Da kom utsendelsen av de tolv disipler, hvor demonene igjen er tatt med, for «Han gav dem makt over de urene ånder» (Mark. 6,7). Senere utsendte Ham sytti andre, og ettersom de gikk frem i deres oppgave, opplevde også de, at åndene var dem lydige i Hans Navn (Luk. 10,17).

Var da alene Jerusalem, Kapernaum, Galilea og hele Syria dengang fylt med «avsindige» og «epileptiske»?-

Var det ikke en alminnelig kjensgjerning, at onde ånder kunne besette folk? I alle fall fremgår det tydelig av de evangeliske beretninger, at Guds Sønn behandlet mørkets makter som den egentlige, opprinnelige årsak til synden og lidelsen i denne verden, og at den angripende side av Hans og Hans disiplers tjeneste var rettet vedblivende mot dem. På den ene siden bekjempet Han denne verdens forfører og bandt «den sterke» (Luk. 11,21-22), mens Han på den andre side lærte folket sannheten om Gud, for å fordrive de løgner som mørkets fyrste hadde innplantet i deres hjerter (2. Kor.4,4) om Hans Far og om Ham selv.

Vi leser også at Herren tydelig gjenkjente djevelen bak fariseerens motstand (Joh. 8,44), og «mørkets makters time» (Luk.22,53) bak sine forfølgere på Golgata. Han sa at Han var utsendt for å «forkynne frihet for de fagne» (Luk. 4,18), og hvem fangevokteren var, åpenbaret Han aftenen før Golgata, når Han sier: «Nå holdes dom over denne verden; nå skal denne verdens fyrste kastet ut» (Joh.12,31); og senere, at denne «fyrste» kommer, og han har ingenting i meg (Joh. 14,30) - han vil ingen «grunn» finne i meg for sin makt.

Det er påfallende at Herren ikke gjorde noe forsøk på å overbevise fariseerne om Hans kall som Messias, heller ikke grep anledningen til å vinne jødene ved å gå inn på deres ønske om en jordisk konge. Hans gjerning på jorden var åpenbart å beseire denne verdens sataniske fyrste - ved sin død på korset, -(Heb.2,14), utfri hans fanger av hans makt og behandle mørkets usynlige horder, som stod bak menneskenes gjerninger. (Se 1.Joh.3,8).

De oppdrag Han gav til de tolv og til de sytti, var nøyaktig i linje med Hans egen. Han sendte dem ut for å forkynne Guds rike, helbrede syke, og «gav dem makt over urene ånder», for å kaste dem ut. (Luk.9,1-2; Matt.10,1). Han lærte dem «først å binde den sterke (Mark.3,27), og deretter ta hans bytte - til først å behandle Satans usynlige horder, og deretter «forkynne det glade budskap».

Av alt dette lærer vi at det er en Satan, en djevel, en demonfyrste, som retter all motstand mot Kristus og Hans folk; men også myriader av ugudelige ånder, kalt «demoner», løgnånder, bedragerske ånder, urene ånder, som subjektivt virker i menneskene. Hvem de er og hvor de kommer fra, kan ikke bestemt sies, men at de er åndevesener som er onde, er utover all tvil; og alle som er befridd fra satanisk besettelse og forførelse, kan av egen erfaring bevitne deres eksistens og makt. De vet, hva disse ånder har gjort dem, og at det var ondt; derfor har de erkjent at det er åndevesener, som gjør ondt; og de vet, at det stod aktivt virkende personligheter bak symptomene og åpenbarelsene av den demoniske besettelsen. Av erfaring vet de hvordan de selv ble hindret av åndevesener, som ville sperre veien for dem. Derfor, av egen erfaring, så vel som av Skriftens vitnesbyrd, vet de, at disse urene ånder er mordere, fristere, løgnere, anklagere, etterlignere, fiender, fulle av hat, og av en ondskap, som overgår alt hva et menneske kan tenke seg.

I alminnelighet betrakter man onde ånder bare som «innflytelser» og ikke som selvstendige vesener, men i Bibelen finnes mange beviser for at de er bestemte

personligheter av forskjellige karakter og intelligens. Herren befalte dem direkte (Mark 1,25; 5,8; 3,11-12; 9,25); de kan tale (Mark. 3,11); og svarte Ham med fornuftige ord (Matt. 8,29). De føler angst (Luk.8,31); uttrykker bestemte ønsker (Matt. 8,31); de søker et hvilested (Matt. 12,44); - de kan bli enige med andre ånder - har forskjellige grader av ondskap (Matt. 12,45) - de kan bli rasende (Matt. 8,28) - kan ha stor styrke (Mark. 5,4) - kan fare i menneskelige legemer enkeltvis (Mark. 1,26) eller i tusenvis (Mark. 5,9); de bruker menneskelige medier til «forutsigelse» eller «sannsigeri» (Ap.gj. 16,16-18); eller til å gjøre store undere ved deres kraft (Ap.gj. 8,11).

Når onde ånder blir rasende, virker de som et komplott av vanvittige og de mest ondskapsfulle personer, men da blir all deres ondskap gjort med fullt overlegg og bestemt hensikt. De vet nøyte hva de gjør, de vet, at det er ondt, fryktelig ondt, men de vil gjøre det. De gjør det som i raseri og gir ondskap, fiendskap og hat fritt løp. De opptrer seg som furier og bestialsk villhet, som en opphisset okse, som om de ikke hadde forstand, men utfører all deres gjerninger med en beregning, som viser dybden av deres ondskap. De handler ut ifra en absolutt fordervet natur, med djevlesk raseri, og med hardnakket utholdenhet. De er med hensikt velholdene, og ved listige metoder tvinger de seg selv innpå menneskenes barn, på menigheten, og ennå mer på det åndelige menneske.

Deres åpenbarelsener gjennom de personer i hvem de har oppnådd å få fotfeste er forskjellige etter graden og egenarten av den grunn som de sikrer seg for besettelse. I et bibelsk tilfelle var den eneste symptomer av den onde ånds nærvær, stumhet (Matt. 9,32); ånden hadde da sannsynligvis besatt taleorganene. En annen besatt person var «døv og stum» (Mark. 9,25), og dessuten fra det at han og skar tenner - her var også alt i forbindelse med hodet - men ånders grep i ham hadde hvert så lenge (v.21), at den kunne kaste sitt offer ned og rykke i hele legemet. (Mark. 9,20-22).

En annen gang finner vi alene en «uren ånd» i en mann i «synagogen», sannsynligvis så skjult at ingen hadde holdt mannen for besatt, før ånden, da den så Jesus, forferdet skrek: «Er du kommet for å ødelegge oss?» (Mark. 1,24). Om kvinnen, som hadde «vanmaktsånd» (Luk. 13,11) kunne det være sagt nå for tiden, at hun trengte å bli helbredet fra en legemlig svakhet, eller at hun alltid var trett og bare behøvde en rekreasjon.

Igjen finner vi et meget fremskredet fall i mannen med «legion» som viser at de onde ånders besettelse kan nå et slikt høydepunkt, at mennesket synes vanvittig; for hans egen personlighet var så mestret av de ondskapsfulle ånder, at han hadde mistet all sømmelighets følelse og selvbeherskelse (Luk. 8,27). De onde ånders forente samarbeid for å sette deres fyrstes vilje igjennom, viser seg spesielt ved denne begivenhet, hvor de også enstemmig bad om lov til å fare inn i svinene, og enstemmig styrte hele hjorden ned i sjøen.

Åndenes makt over de av dem besatte legemer kan sees av disse eksempler. Mannen med legionen var ikke herre over sitt eget legeme. Ånden «grep» ham, «drev» ham (Luk. 8,29), tvang ham til å skjære seg selv med stener (Mark. 5,5), gav ham styrke til å rive av

seg lenker og fotjern (v.4), «skrike høyt» (v.5) og angripe andre (Matt. 8,28). Gutten med den målløse ånd ble kastet i jorden (Mark. 9,20) og i krampetrekninger, ånden tvang ham til å skrike, og slet i ham, så tunge, stemme, ører, øyne, nerver, muskler og åndedrett kan bli angrepet av onde ånder i besettelse. Demoner kan fremkalle svakhet så vel som styrke, og menn (Mark. 1,23), kvinner (Luk. 8,2), gutter (Mark. 9,17), og piker (Mark. 7,25), kan den ene som den andre være åpen for deres makt.

For jødene var besettelse av onde ånder en kjent sak; deres egne ord beviser det, da de så Herren utdrive den blinde og døve ånd (Matt. 12, 22-24). Det må også vært mennesker iblant dem, som behandlet slike tilfeller, «Ved hvem er det da av deres barn som driver dem ut?» (v.27), spurte Herren. At slik behandling av onde ånder ikke hjalp mye, kan man slutte av noen eksempler, hvor det viser seg, at en lindring i lidelsen var det meste de kunne gjøre; (1) f.eks. Kong Saul, som ble beroliget av Davids harpespill. (2) Skevas sønner, som var åndemanere av fag, måtte erkjenne, at det i Jesu Navn var en kraft som de ikke hadde. Begge disse tilfeller viser faren ved slik lettelses- og utdrivelse-forsøk; og de onde ånders makt over dem, i påfallende motsetning til deres fullstendige avmakt ovenfor Kristus og Hans apostlers autoritet. David som spiller for Saul, måtte plutselig flykte for spydet i den manns hånd, som han søkte å lindre; og Skevas sønner ble overmannet av de onde ånder, da de brukte Jesu Navn uten guddommelig medvirkelse, som bare blir gitt til dem, som kjenner disse ondskapsfulle ånders giftighet, er forsonlig, ved å formidle deres hat gjennom lydighet imot dem, er det eneste de kan gjøre.

Hvilken kontraster alt dette er i forhold til Guds Sønns rolige myndighet, som ingen besvergelse behøvde, ingen formler, og ingen lang forberedelse av Ham selv for å befri en besatt. «Han drev åndene ut med et ord». «Med myndighet og makt byder Han... og de adlyder Ham», var vitnesbyrdet fra det forbausende av ærefrykt grepne folk; og likedan vitnesbyrdet fra de sytti, som var sendt ut av Ham for å bruke Hans Navns autoritet, da de oppdaget at åndene var dem lydige. (Luk. 10,17-20).

Herrens fullkomne makt over demonene, fikk fariseerne til å finne en eller annen forklaring på det, og ved en listig innskyttelse av Satan - som enhver som han innsikt i hans listigheter kjenner til - beskylder de plutselig Herren for selv å ha sataniske makt, ved å si: «Det er bare ved Be'elsebub, demonenes fyrste, han driver de onde ånder ut» idet de vil vekke den forestilling at Kristi autoritet over djevelen var utledet fra deres overhode og fyrste.

Herren motsier ikke deres henvisning til Satans rike og hans kongelige makt, men han lar den være ubestridelig. Han forklarer enkelt sannheten like i ansiktet på Satans løgn, at det er «ved Guds finger» Han driver ut demoner, og at Satans rike snart skulle falle, hvis det kom i strid med seg selv; hvorfor skulle Satan drive sine egne utsendinger ut av deres skjul i menneskelige legemer, som er det sted, hvor de kan utøve deres største makt og utrette størst skade.

At Satan tilsynelatende kan kjempe mot seg selv, er sant, men når han gjør det, er det med den hensikt å skjule et eller annet til større fordel for hans rike.

Forskjellige slags onde ånder

At det er forskjellige slags ånder, kan også bevises av Skriften. Piken i Fillipi hadde en «sannsiger-ånd», og Simon som gav seg av med trolldom fikk av Satan makt til å gjøre under, så han ble betraktet som «en stor Guds kraft» av det forblindende folk. (Ap.gj. 8,10).

Våre dagers spiritister er bedratte, som virkelig tror å ha forbindelse med de avdødes ånder; for det er lett for onde ånder å personifisere en av de døde, selv de fromme og hellige kristne; da de har vært oppmerksomme på dem (Ap.gj 19,15) i deres liv, og kan etterligne deres stemmer, eller si noe om dem og deres opplevelser.

Onde ånders forutsigelse gjennom medier

På lignende måte som en «spådomsånd» kan bedragerske ånder benytte dem som spår i hånden og «legger kort»; for da de iakttar menneskene nøye, kan de inspirere mediene til å fortelle, ikke hva de vet om fremtiden - for om den vet alene Gud - men hva de selv sikter på å gjøre i fremtiden; og hvis de kan få den person, til hvem dette er sagt, til å samarbeide med dem, ved å motta eller tro deres «forutsigelse», kan de ofte selv gjennomføre oppfyllelsen av det som mediet har sagt, f.eks. at det og det vil skje; personen tror det, og åpner seg derved for den onde ånd, som får det til å skje; eller gir ånden fri anledning til ved en annen allerede besatt person å få det forutsatte til å skje. Det lykkes dem ikke alltid, og dette er årsaken til at det er så stor uvisshet ved svar gjennom medier, og fordi mange hindrer de onde ånde-veseners virke, spesielt kristnes venners forbønn, eller menighetens sammenkomst.

Disse er noen av «Satans dybder» (Åp. 2,24) som Herren nevner i sitt budskap til Tyatira, som åpenbart henviser til dypere fare, listigere forførelsesmetoder blant de kristne på den tid, enn hva apostlene før hadde sett i de tilfeller som er fortalt i evangeliene. «Lovløshetens hemmelighet var alt virksom», skrev apostelen Paulus (2.Tess. 2,7), hvilket viser, at det dype, grusomme angrep av forførelse ved «lærdommer» (1.Tim. 4,1), som skulle nå sitt høydepunkt i den siste tid, allerede da var virksom i Guds menighet. Onde ånder er ved verket i våre dager, innenfor så vel som utenfor menigheten, og «spiritualisme» i sin betydning av omgang med disse ånder, kan finnes innenfor menigheten, og blant de mest åndelige troende, uten sitt virkelige navn. Kristne tenker at de er fri fra spiritisme fordi de aldri var i en seanse, og vet ikke, at onde ånder angriper og bedrar ethvert menneskelig vesen, og at de ikke begrenser sin virksomhet til verden eller verdslige kristne, men sniker seg inn overalt hvor de kan finne betingelser

som gjør det mulig for dem å få inngang og vise sin makt.

Fullmakten over onde ånder ved apostlene etter pinsefesten

At apostlene etter pinsen urokkelig fortsatte kampen mot disse borgere av den usynlige verden, fremgår tydelig av fortellingene i apostlenes gjerninger, og andre steder i brevene. Disiplene var forberedte på pinsen, og på åpningen av den usynlige verden gjennom Den Hellige Ånds komme, og ved tre års undervisning av Herren. De hadde sett hvordan Han behandlet Satans onde ånder og hadde lært selv å gjøre det samme; derfor var det ingen fare for disse mennesker å motta Den Hellige Ånds kraft, da de allerede kjente fiendens angreps metoder. Vi ser hvor hurtig Peter gjennomskuer Satans verk i Ananias (Ap.gj. 5,3), og hvordan de «urene ånder» fór ut ved hans nærvær, likesom ved Herrens. (Ap.gj. 5,16). Også Fillip erfarte hvordan de urene ånder måtte vike for hans vitnesbyrds ord (Ap.gj. 8,7), da han forkynte Kristus for folket, og Paulus kjente også kraften av den oppstandne Herrens Navn (Ap.gj. 19, 11-12) i kampen mot ondskapens makter.

Det er derfor bevist i bibelhistorien, at åpenbarelsen av Guds kraft er uatskillelig forenet med en seierrik fremgang mot Satans makter, at Guds pinsegjerning fremvirket en fornyet angrepsstilling til fienden; og, at menighetens vekst og modenhet i den siste tid, vil ha den samme stilling tilfølge mot luftmaktenes høvding og hans sataniske horder; med det samme medvirkende vitnesbyrd av Den Hellige Ånd til Jesu Navns autoritet, som i den første menighet. Kort sagt: At Kristi legemes lemmer vil nå høyden av sin utvikling, når de har lært å gjennomskue og bekjempe demon-besettelse; når de vet hvordan de skal «binde den sterke» ved bønn; «byde de onde ånder å fare ut i Jesu Navn», og befri menn og kvinner fra deres makt. Menigheten i det tjuende århundre må våkne til bevissthet om mørkets makter.

Hvis dette mål skal oppnås, må den kristne menighet våkne til bevissthet om, at de bedragerske ånder eksisterer likeså virkelig i det tjuende århundre som på Kristi tid, og at deres stilling til menneskeslekten er uforandret. At deres uopphørlige iver er å lyve, bedra og ruinere ethvert menneskelig vesen. At de dag og natt går opp i ondskap, og ivrig og målbevisst øser ut en strøm av ugudelighet over verden.

Og skjønt dette, har Guds tjenere bare bekymret seg om å bekjempe resultatet av deres gjerninger, synden; uten å erkjenne nødvendigheten av å benytte den av Kristus overgitte kraft, til ved tro og bønn, og bønn og tro, å motstå denne alltid-flytende strøm av sataniske påvirkning, som blir utøst blant menneskene; så at menn og kvinner, ung og gammel, ja selv kristne blir bedratt og besatte ved deres svikefulle falskhet, begunstiget ved den alminnelige uvitenhet om dem og deres kunstgrep. For riktig å gjennomskue disse bedragerske ånders vesen, gir vi følgende oversikt:

De utgir og synes:	Men de ønsker og vil ikke:	Deres virkelige mål er:
å være vennlige	være vennlige	å være fiendtlige
hjelp	hjelp	hindre
elske	elske	hate
gjøre godt	gjøre godt	gjøre godt
være hellig	være hellige	være onde
være Gud	-----	være Gud
være rettferdig	rettferdig	være urettferdig
tale sannhet	tale sannhet	lyve
belære	å belære	villed, formørke
bringe erkjennelse	bringe erkjennelse	holde i uvitenhet

Disse overnaturlige Satans makter er de virkelige hindringer for vekkelse. Guds kraft, som brøt så mektig igjennom i Wales med all den første pinse tegn, ble hindret og holdt tilbake fra å nå sitt fulle mål, ved den samme tilstrømming av onde ånder som møtte den Herre Kristus på jorden, og apostlene i den første menighet; men med den forskjell at de innfallende mørkets makter fant de tjuende århundres kristne, på få unntagelser nær, uforberedte og udyktige til å erkjenne og bekjempe dem. Ond ånde-besettelse har fulgt og stanset enhver lignende vekkelse gjennom århundrene siden pinsefesten.

Besettelse av onde ånder må nå frem til modenhet. Ikke alene må de besettelser erkjennes, som har tilsvarende eksempler i evangeliene, men også de i spesielle former av åpenbarelses som følger med tidsalderens avslutning:

ETTERLIGNINGER AV DEN HELLIGE ÅND UNDER FORKLEDNING AV «ÅNDELIGHET» SOM HAR NOEN AV DE KARAKTERISKE KJENNETEGN I DE LEGEMLIGE SYMTOMER, SOM LIGNER DE BIBELSKE TILFELLER, SOM DEN GANG AV ALLE BLE GJENNOMSKUET SOM SATANISKE ÅNDERS VERK

KAPITTEL 3

FORFØRELSE AV ONDE ÅNDER I VÅR TID

Ved tidsalderens avslutning, når hele jordens forfører vil rette sitt spesielle store angrep mot Herrens sanne menighet, er det noen, som mer enn andre, behøver lys over hans bedrageriske virke. De av Satan utsendte løgnånder vil utse seg selv ofre, som er spesiell mottagelige for deres kunstgrep; og disse må få åpne øyne, så de kan bestå i den siste tids prøvelse og bli bevart ut av den fristelsens stund, som skal komme over hele jorden (Luk. 21,34-36; Åp. 3,10).

For iblant dem som er lemmer på Kristi Legeme, er det grader av utvikling, og derfor også forskjellige - av Gud tillatte - grader av prøvelser. Herren vi sørge for en utvei til å unnfly for den som kjenner sin egen svakhet, og som ved våksomhet og bønn «ser til at han ikke faller» (1.Kor. 10,12-13). Han er universets høyeste Herre, og har satt grense for Satan ovenfor ethvert forløst barn. (Se Job 1,12; 2,6; Luk. 22,31-32). Noen av Kristi lemmer er ennå i spedbarn-stadiet, og andre kjenner ikke engang den første mottagelsen av Den Hellige Ånd. Til slike har denne boken ikke mye å si, da de hører til de svake som først og fremst behøver «Ordets melk». Men det er andre, som man kunne kalle menighetens forposter, som er døpte med Den Hellige Ånd, eller som søker denne dåp; rettsindige og alvorlige troende, som søker og klager høyt over Kristi kirkes dårlige tilstand, over at dens vitnesbyrd er så kraftløst; at spiritisme, Christian science, og andre «ismer» drar tusener inn i sin forførende villfarelse, men som tenker lite på, at, idet de selv iler fremad i den åndelige sfære, har forførerer, som har misledet de andre, sine spesielle kunstgrep nøyaktig avpasset for dem. Det er disse som står i fare for den spesielle forførelse ved de etterlignende «Kristus'er», falske profeter, og blendende lokkemidler ved «tegn og under» og «ild fra himmelen» - som er planlagt for å imøtekomme deres lengsel etter Guds mektige innvirkning i det stadige, tette mørke på jorden, men som ikke vet, at slike virkninger kan etterlignes av onde ånder, og derfor er uforberedte på å møte dem. Det er disse sjeler som hengivent, og til enhver pris vil følge Herren, men som ikke kan forestille seg sin egen uforberedthet til å oppta kampen mot den usynlige verdens åndemakter, som vil bedra dem, idet de trenger seg frem til høyere «åndelighet». Det er troende som er fulle av sjeliske forstillinger, og forutfattende meninger om guddommelige ting, hvilket hindrer Guds Ånd fra å forberede dem på alt som vil møte dem, - meninger, som også hindrer andre fra å gi dem, ut ifra Skriften, mye som de behøver å vite om den åndelige verden, i hvilken de så blindt går frem. Meninger, som luller dem inn i en falsk sikkerhet, og legger grunnen til, ja som fremføder virkelige bedrag, som vil gjøre dem til et lett bytte for fienden.

En fremherskende oppfatning, dypt rotfestet i slike troende, er at: Gud vil ikke tillate, at «oppriktige» blir bedratt. At dette er Satans løgn for å lokke slike søkende inn i en falsk stilling av sikkerhet, er bevist av kirkens historie gjennom to tusen år; for enhver «falsk lære» som har båret sørgelige frukter, fremkom først ved hengivende troende som var oppriktige. De åpenbare villfarelser i så mange kristelige retninger, som er vår generasjon

vel bekjent, alle begynte iblant «oppriktige» Guds barn, døpte med Den Hellige Ånd; og alle så sikre på, at de aldri ville bli fanget av Satans kunstgrep, da de kjente de avveier, som andre hadde gått før dem. Men også de ble bedratt av løgnåndene av det åndelige liv.

Blant slike hengivende troende har løgnånder benyttet deres forsett, å adlyde Bibelen bokstavelig, og ved å fordreie Skriftens bokstav, ledet dem til overdrivelser, ensidigheter og feilaktige skikker. Mange som har lidt for deres troskap mot disse antatte bibelske bud, har fast trodd at de var martyrer for Guds sak. Verden har kalt disse kristne for «egensindige», og «fanatiske», men likevel viser de den største hengivenhet og kjærlighet til Herren, og kunne bli frigjorte, hvis de bare forstod hvordan mørkets makter bedrar dem, og forstod veien til frihet fra deres makt.

Da vekkelsen i Wales, som var et ekte Guds verk, avtok i kraft, ble mengder av «oppriktige sjeler» brakt ut av likevekt ved onde overnaturlige makters etterligninger, som de ikke kunne skjelne fra Guds sanne virkninger. Senere fremkom andre «bevegelser» som dro mange «ærlige» Guds barn inn i forførende villfarelser ved bedragerske ånder, som sikkert også vil lede dem inn i ennå dypere forbindelser, hvis de ikke våkner og igjen blir edrue, så de kan komme ut av «djevelens snare» som de er fanget i.(2.Tim. 2,26).

Guds barn behøver å vite, at rene motiver, og troskap mot erkjent lys ikke er nok til å beskytte mot bedrag; og at det ikke nytter å stole på sin egen «ærlige hensikt» som garanti for sikkerhet imot fiendens lister, istedenfor å gi akt på advarslene i Guds Ord, og våke og be.

Sanne, trofaste og ærlige kristne kan bli bedratt av Satan og hans løgnånder, av følgende årsaker:

- a) Når et menneske blir et Guds barn, ved Den Hellige Ånds gjenfødende kraft, som gir ham nytt liv, idet han forlater seg på kristi forsoningsverk, da mottar han ikke straks eller samtidig den fulle erkjennelse, hverken av Gud, ham selv, eller djevelen.
- b) Sinnet, som av naturen er formørket (Efes. 4,18) og under Satans forblindelse (2.Kor. 4,4) blir bare opplyst og fornyet, ettersom sannhetens lys trenger igjennom og fordriver dette dekke, og i forhold til hvor mye mennesket er i stand til å tilegne seg sannheten.
- c) Enhver mangel på sann erkjennelse gjør ham mottagelig for bedrag. Det er forstanden, som holder villfarende tanker for å være sanne, ikke hjerte. På denne måte er «bedrag» basert på uvitenhet og ikke på karakterens moral. En kristen som er sann og trofast mot den erkjennelse, kan allikevel være åpen for bedrag på det område hvor han ikke kjenner Satans anslag (2.Kor. 2,11), og kan bli bedratt av djevelen på grunn av sin uvitenhet.
- d) Den tanke at Gud vil bevare en troende fra å bli bedratt hvis han bare er sann og trofast, er i seg selv allerede et bedrag, fordi den avleder mennesket fra å holde vakt, og ignorerer den kjensgjerning, at den troende på sin side har visse betingelser å oppfylle, når Gud skal handle. Gud virker ikke i stedet for menneske, men sammen med mennesket; heller ikke har Han påtatt seg å erstatte et menneskes uvitenhet, når Han har

sørget for at han har kunnskap nok til å forebygge at han blir bedratt.

e) Kristus ville ikke ha advart sine disipler: «Se til, at dere ikke blir ført vill», hvis det ingen fare var for forførelse, eller hvis Gud hadde forpliktet seg til å sikre dem mot bedrag, selv om de ikke ville våke, eller ikke ville vite av noen slik fare.

Den som er overbevist om at han kan bli bedratt, åpner seg selv for sannheten, og forblir mottagelig for Guds lys, og oppfyller derved en av de første betingelser for å beholde Guds kraft og bli bevart. Men den som sorgløs lukker seg til for denne erkjennelsen, utfordrer derved likefrem fienden, som vil benytte den første og beste anledning til å bedra ham.

Dåpen i Den Hellige Ånd

Om vi ser tilbake over kirkens historie, og er oppmerksom på de forskjellige «vranglærer» - kan vi spore hvordan forførelses perioden begynte med en eller annen stor åndelig krise, - med opplevelser som i senere år er kalt «Dåpen i Den Hellige Ånd». En krise, som fikk mennesket til å utlevere seg selv i full hengivelse til Den Hellige Ånd, men som, idet han gjorde dette, åpnet seg selv for overnaturlige makter i den usynlige verden.

Hvorfor denne krise er så farlig, kommer av følgende:

Før dette tidspunkt brukte den troende sine egne bedømmelses evner til å skjelne mellom rett og urett og adlød av prinsipp, hva han trodde var Guds vilje. Men nå, i sin overgivelse til Den Hellige Ånd, begynner han å adlyde en usynlig person, og underordner sine evner og sin dømmekraft i blind lydighet til det som han tror er av Gud. Betydningen av Dåpen i Den Hellige Ånd vil bli behandlet i et senere kapittel (se kap.12). Her må bare slås fast, at det er en krise i den kristnes liv, som kun fullt kan forståes av den, som har opplevet det. Den har til resultat, at Guds Ånd blir så virkelig for mennesket, at heretter er hans høyeste mål av liv en ubetinget «lydighet» mot Den Hellige Ånd».

Viljen blir overgitt til Gud, for, til enhver pris, å gjøre Hans vilje, og hele tilværelsen er underordnet den usynlige verdens krefter. Selvfølgelig antar den troende at det også gis andre makter, - uten å kunne skjelne motsetningen av Guds kraft og Satans, - kan utsette ham for den alvorligste fare.

Spørsmålet om den blinde «lydighet mot Ånden» stemmer overens med Skriften, må bli nærmere undersøkt med hensyn til den måte, hvor så mange helhjertede troende er blitt misledet; for det ville være besynderlig om en bibelsk begrunnet stilling skulle være årsaken til en så stor fare, ja ofte fullstendig ruin, for mange hengivende Guds barn.

Er uttrykket å adlyde «Ånden» etter Skriften?

Den Hellige Ånd, som Gud gav dem som adlyder Ham, er en setning, som først og fremst har gitt anledning til uttrykket «lyde Ånden». Peter uttalte den for rådet i Jerusalem, men ingensteds ellers i Skriften finnes det uttrykket «lyde Ånden». Hele stedet må leses omhyggelig for at en riktig forståelse kan oppnås. «Vi må adlyde Gud» (Ap.gj. 5,29), svarte Peter ypperstepresten, for «vi er hans vitner om alt dette, og det er også Den Hellige Ånd, som Gud gav dem som lyder ham».(v.32). Mener apostelen «adlyde Ånden» eller «adlyde Gud», når det skal stemme med stedets første ord? Forskjellen er av stor betydning, og ordenes mening kan bare bli riktig forstått ved andre steder i Skriften, - at den treenige Gud i himmelen skal adlydes i kraft av den iboende Guds Ånd. For å gjøre Den Hellige Ånd til gjenstand for lydighet, heller enn Fader, gjennom Sønnen, ved Den Hellige Ånd, skaper den fare, at den troende setter sin lit til og adlyder en «ånd» i sitt indre eller i sin omgivelse, istedenfor Gud i himmelen, som skal adlydes av Guds med Hans Sønn forente barn, idet Den Hellige Ånd virker i dem den sanne tilbedelse og lydighet.

I alle fall gir Åndens dåp Den Hellige Ånd en slik plass i den troendes bevissthet, at for en tid, blir de guddommelige personer i himmelen oversett. Den Hellige Ånd blir midtpunktet for tanke og tilbedelse, og får derved en stilling som ikke er etter den himmelske Faders besluttende råd; «Sannhetens Ånd skal ikke tale av deg selv» (Joh. 16,13), sier Herren aftenen før Golgata, da Han talte om Talsmannen, som Faderen skulle sende i Hans Navn.

Den Hellige Ånds sanne gjerninger i den troende

Den Hellige Ånd skulle virke som lærer (Joh. 14,26), men lære en Annens ord, ikke sine egne, - vitne om en Annen, ikke om seg selv (Joh. 15,26). Sannhetens Ånd skulle forherlige Jesus, ikke seg selv (Joh. 16,13-14); kort sagt, Den Hellige Ånds gjerninger skulle være å lede sjelene inn i forening med Sønnen og til erkjennelse av Faderen i himmelen, men selv lede og virke i bakgrunnen.

Men åpningen av den åndelige verden, som fant sted ved Åndens komme; og Åndens virkninger, som nå opptar den troendes hele oppmerksomhet, er akkurat anledningen for erkebedrageren til å begynne sine kunstgrep under en ny form. Hvis mennesket ikke klart har fattet den bibelske fremstilling av den treenige Guds gjerning, vil nå hans høyeste bestrebelse være å «adlyde Ånden»; og bedragerens listige plan er å etterligne Åndens ledelse, og Ånden selv; for han vil, på en eller annen måte, gjenvinne sin tidligere makt over denne Guds tjener, for å gjøre han ubrukelig til angrepsplan mot mørkets makter, - driver ham tilbake i verdslighet, eller inn på en avvei, der han lammer hans tjeneste for Gud.

Det er akkurat her, at den troende er uvitenhet om (1) den åndelige verden, som åpner seg for ham (2) de onde ånders virksomhet i denne sfære, og om (3) betingelsene for

Guds virke i og gjennom ham, gir fienden anledning. Det er tidspunktet for den alvorligste fare for enhver troende, som ikke er undervist og forberedt som disippel.

Faren ved tiden før Åndens dåp

Faren ligger i retning av overnaturlig «ledelse» så snart den troende ikke kjenner betingelsene for samarbeid med Den Hellige Ånd og ikke vet hvordan Guds vilje kan skjernes fra de etterlignende kunngjørelser, som kan frembringes i form av profeti, tunger, helbredelser og andres åndelige erfaringer, som innblandes med Den Hellige Ånd gjerning. Den som har åpne øyne for å motvirke krefter i den åndelige verden, forstår, at virkelig få troende med sikkerhet kan si, at de adlyder Gud, og Gud alene, når det er ved direkte overnaturlig ledelse, fordi så mange andre faktorer kan komme imellom. f.eks. den troendes egen tanke, egen ånd, egen vilje, og mørkets maktens bedragerske inngrep. Den troende kan likevel vite om han i et bestemt tilfelle har adlydt et «bud» fra Gud, ved å dømme det etter fruktene, og ved nøye kjennskap til Guds karakter; for Gud har alltid en hensikt med sine bud, og vil aldri forlange noe, som ikke harmonerer med Hans skrevne Ord. Andre faktorer, som kan gi mer klarhet skal senere bli behandlet.

Hvorfor tiden før Åndens dåp er en spesiell tid for fare

Et annet spørsmål av alvorlig betydning oppstår akkurat her. Hvorfor skulle den troende etter en dåp med Den Hellige Ånd være så spesielt mottagelige for de sataniske virkninger, - for fienden må ha grunn å virke på, - og når Den Hellige Ånd så åpenbart har tatt ham i besittelse, hvordan kan da tilknytningspunkter finnes, eller hvordan kan den troende da være tilgjengelig for bedrageren?

Muligvis fordi han tidligere, ved å gi etter for synd, har åpnet adgang for en ond ånd, og denne har skjult seg dypt i hans legeme eller sjel, og er aldri blitt oppdaget eller utdrevet. Tilkjennegjørelsen av denne har vært så «naturlig» eller så nøye avpasset etter menneskets karakter, at den har hatt fritt sving i hans vesen, og bare har ytret seg i en eller annen merkelig tankegang, som har vært betraktet som en eiendommelighet hos vedkommende, eller i en legemlig uvane, som andre har funnet seg i og som han selv holdt for berettiget eller likegyldig; eller også har denne onde ånd kunnet holde seg fast gjennom en hemmelig synd eller tendens, som bare vedkommende selv visste om. (Se også «Passivitet», kap. 4 og «Besettelse», kap. 5.)

Ved Åndens dåp må naturligvis bli brutt med synden; det er, med «djevelens gjerninger», men den onde ånd, som bare ytrer seg gjennom visse eiendommeligheter, forble uoppdaget. Åndens dåp fant sted, og Den Hellige Ånd fylte menneskets ånd; legeme og sjel ble «utlevert» til Gud, men hemmelig skjult i det ene eller i begge, huset en eller flere demoner, som, for år tilbake hadde listet seg inn, men som nå plutselig kommer i aktivitet, og som skjuler at det er deres «kunngjørelser» ved å etterligne de sanne

virksomheter av Den Hellige Ånd, som har tatt bolig i menneskets ånd. Resultatet av dette er, at visstnok for en tid, strømmer hjertet over av kjærlighet; ånden er full av lys og glede; tungen er løst til vitnesbyrd; men om ikke lenge vil en «fanatisk-ånd» merkes, eller en hemmelig selv-betydenhet og tilbøyelighet til å heve seg over andre, gå hånd i hånd med åndens rene frukter, som unektelig stammer fra Gud.

Hva «grunnen» er, som bedrageren behøver for å utføre sine anslag, og hva disse anslag er, og hvordan det i så mange fall lykkes å besnære helliggjorte troende skal senere behandles i denne boken. Kjensgjerninger, som nå må legges ettertrykk på, er, at «oppriktige» og alvorlige troende kan bli bedratt, og endog «besatte» av bedragerske ånder, så at de for en tid forviller seg fra den like vei ut i en sump av forførelse; og hvis ikke lyset til deres befrielse når dem, vil de være overlatt til bedrag resten av deres liv.

Nødvendigheten av å undersøke teorier

Med dette syn på bedragerske ånders virke og deres forførelses-metoder, forstår vi nødvendigheten av nøye å undersøke alle teorier, begrep og uttrykk, som brukes i det tjuende århundre i sammenheng med guddommelige ting; for bare Guds sannhet, ikke menneskelig oppfatninger om sannheten, vil nytte til beskyttelse eller dyktiggjøre til kamp mot ondskapens åndehær i himmelrommet.

Alt hva som i noen grad utgår fra det naturlige menneskets fornuft (1.Kor. 2,14) vil vise seg - ikke som våpen - men som malmstrå i denne store kamp; og hvis vi forlater oss på andres «overbevisning om sannhet», vil Satan bruke selv disse til for å bedra oss, og nettopp spinne oss inn i disse teorier og oppfatninger, så han under dekke av dem kan fullføre sine planer. Vi kan derfor, i denne tid, ikke overvurdere viktigheten av at troende har åpent sinn for å «prøve alt» hva de har tenkt og lært om guddommelige ting og den åndelige verden. Alle de «sannheter» de har fastholdt; alle de talemåter og uttrykk de har brukt i «hellighetslærer» og de «lærdommer» som de har innsuget gjennom andre. For falsk utleggelse av sannhet vil ha farlige følger for oss selv og for andre i den kamp som menigheten og den enkelte troende nå holder på å gå igjennom. Ettersom i de «siste tider» vil onde ånder komme til dem med forførelser i lærdoms form, så må troende omhyggelig undersøke hva de mottar som «lære» om det skulle være fra bedragerske utsendinger.

Den åndelige troende formanet til å «dømme» alle ting

Plikten å prøve alle åndelige ting har apostelen Paulus om og om igjen strengt innskjerpet. «Den åndelige dømmer alt» (gresk: utforsker og bestemmer alt) (1.Kor.2,15). Den troende skal bruke sin bedømmelsesevne som er en fornyet kraft, hvis han virkelig er et «åndelig menneske», og denne åndelige utforskelse eller bedømmelse, skal skje betreffende «det som hører Guds Ånd til» (1.Kor.2,14-15), og viser hvordan

Gud selv ærer menneskets intelligente personlighet i Hans nye skapning i Kristus, ved å innby ham til å «dømme» Hans eget verk ved Hans Ånd; så at selv «de åndelige ting» fra Ham, skal vi ikke motta, uten å prøve og dømme dem åndelig. Om man derfor, når det er tale om vår tids overnaturlige og besynderlige hendelser, sier, at det ikke er nødvendig eller overensstemmende med Guds vilje, at den troende skal forstå eller forklare alt hva Gud gjør, så harmonerer det ikke med apostelens ord, at «den åndelige dømmer alt», og følgelig skulle alt hva hans åndelige bedømmelse ennå ikke forstår å anta, tilbakevises, inntil en tid når han er i stand til å skjelne klart om det er av Gud.

Men ikke alene skal den troende dømme de åndelige ting - d.e., alt som angår den åndelige verden - han må også dømme seg selv. For «dersom vi dømte oss selv» - det greske ord betyr en undersøkelse helt igjennom - skulle vi ikke behøve Herrens dom eller refselse, for å bringe for lyset de ting i oss selv, som vi har unnlatt å «dømme» eller undersøke helt igjennom (1.Kor.11,31-32). «Brødre, vær ikke barn i forstand! Vær småbarn i ondskap, men vær fullvoksne i forstand!» (1.Kor.14,20), skrev apostelen igjen til Korinterne, idet han forklarer dem Åndens virke iblant dem. Den troende skal bli fullmodne i forstand, dyktig til å undersøke, og «prøve alt» (1.Tess. 5,21). Han skal bli rik på kunnskap og «all skjønnsomhet(forståelse)», for å kunne dømme om de forskjellige ting, så han kan være ren og uten anstøt til Kristi dag (Fil. 1,9-10).

I overensstemmelse med disse anvisninger fra Guds Ord, og med blick på den kritiske tid som Kristi menighet har å gjennomgå, skulle enhver fremstilling, «oppfatninger» eller teori, som vi fastholder, nå omhyggelig prøves, med åpent og oppriktig ønske om å vite Guds rene sannhet. Likeså skulle enhver fremstilling av andres erfaring, som kunne kaste lys over vår vei, omhyggelig prøves. Enhver kritikk - rettferdig eller urettferdig - skulle man ydmykt motta, for å undersøke om det er sannsynlig, eller virkelig grunn for den; og kjensgjerninger angående åndelige sannheter fra enhver avdeling av Guds menighet, skulle analyseres - uten hensyn til om de er behagelige, eller pinlige for oss personlig; - enten for vår egen opplysning eller til nytte i Guds tjeneste. For erkjennelsen av sannhet er den vesentligste betingelse for å overvinne Satans løgnånder, - og sannhet må bli ivrig søkt, og sett i øynene, med alvorlig og rent ønske om å vite den, - og adlyde den i Guds lys; sannheten om oss selv, med upartisk bedømmelse; Skriftens sannhet, ufarget, fordomsfri, ikke fortynnet, men uforfalsket sannhet, som må bli praktisk erfaring i alle lemmer på Kristi Legeme, og ikke i en avdeling alene.

Sannhetens plass i frigjørelsen

Det er et fundamentalt prinsipp inneholdt i sannhetens frigjørende makt fra djevelens forførelser. Frigjørelse fra å tro løgn må komme - ved å tro sannhet. Ingen uten sannhet kan bortskaffe en løgn. «Dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere» (Joh.8,32). Disse betydningsfulle ord av Herren om den spesielle sannhet, er anvendelige på ethvert forhold av sannhet.

På det aller første trinn av den kristnes liv, må synderen kjenne evangeliets sannhet, om

han skal bli frelst. Kristus er Frelseren, men Han frelser gjennom, og ikke uten redskaper og midler. Når den troende behøver frihet, må han be Guds Sønn om dette. Hvordan frigjør Sønnen? Ved Den Hellige Ånd, og Den Hellige Ånd gjør det ved anvendelse av sannhet; eller vi kan si, i korthet - frihet er Sønnens gave ved Sannhetens Ånd (Joh.15,26).

Det gis tre trinn i oppfattelse eller tilegnelse av sannhet:

- (1) Den første antagelse av sannhet ved forståelse.
- (2) Anvendelse av sannheten til personlig nytte.
- (3) Bruk av sannheten til å lære og la den trenge igjennom til andres frelse.

En sannhet som tilsynelatende ikke er grepet - kan ligge på bunnen av sjelen, og i nødens time plutselig bli omsatt i liv, og derved gå opp for forstanden. Men kun ved fortsatt anvendelse og ved å oppta sannheten, så den blir ens egen natur, kan den bli så levende for ånden, at den kan overbevise andre.

Hva alle troende behøver, er ivrig å søke sannhet for deres fremskridende befrielse fra alle Satans løgner. Hvis tilhørerne av en sannhet skulle motstå den eller opprøre seg imot den, kan sannheten godt overlates til Sannhetens Ånds omsorg. For selv i tilfeller av motstand - kan en sannhet, når den har nådd forstanden, senere våkne opp og gjøre sitt fruktbare verk.

Sikkerheten ved en nøytral stilling til alle overnaturlige åpenbarelsen

Når troende først hører om muligheten av at det gis etterligninger av Gud og guddommelige ting, spør de nesten alltid, «Hvordan kan vi vite, hva det ene og hva det andre er?» Det er nok for dem, for det først, å vite at slike etterligninger er mulige; og deretter, når de er mer modne og ber Gud om lys, selv lærer å forstå det ingen menneske kan forklare dem. Men roper de, «Vi vet det ikke og hvordan kan vi vite det?» De skulle holde seg nøytrale overfor alle overnaturlige virkninger, inntil de vet det. Mange har en engstelig uro for å vite; de mener at de straks må avgjøre seg for, eller imot visse ting, og forlanger ufeilbar visshet for å kunne forklare deres stilling. Men troende kan ta stilling «for» eller «imot» en sak, også når de er i tvil om den er guddommelig eller satanisk, ved rolig å avvente, inntil de, på en måte som ikke helt kan beskrives, selv kan forstå det som de forlanger å vite.

Overdrevent vitebegjær følges av en febrilsk engstelse og en rastløs utålmodighet, som røver vedkommende sin moralske likevekt og kraft. Det er viktig, når man søker en «velsignelse» ikke å miste en annen. I sin streven etter åndelig kunnskap må den troende ikke miste tålmodigheten og den stille, rolige tillitsfulle tro; han må våke over seg selv, og ikke gi fienden mulighet til å røve hans moralske kraft, mens han ivrer for å få lys over hvordan man seirer over denne motstander. Før vi går over til å betrakte «grunnen» for de bedragerske ånders virke i troende, må vi i korthet henviser til noen falske forklaringer av sannhet, som i denne tid gir grunn for mørkets makter, og som er

nødvendig å undersøke, for å avsløre hvor langt borte de er fra å harmonere med Skriften:

(1) *En uriktig oppfatning av «Blodets beskyttelse»* som man nedkaller over en forsamling, for derved å bevare den fullstendig fra mørkets makters innflytelser. Det nye testamentet «forhold til sannheten» angående Blodets anvendelse, ved Den Hellige Ånd, kan sammenfattes som følgende:

(1) Jesu Blod renser fra all synd, (a) «dersom vi vandrer i lyset», og (b) «dersom vi bekjenner våre synder» (1.Joh.1,7,9).

(2) Jesu Blod gir adgang til Helligdommen; fordi det renser fra synd (Heb. 10,19).

(3) Jesu Blod er grunnen for seier over Satan, fordi det renser fra enhver bekjent(tilstått) synd, og fordi Satan ble beseiret på Golgata (Åp.12,11); men vi leser ikke om å stille noen «under Blodet» uten deres egen vilje og uten hensyn til deres individuelle stilling til Gud; for om «Blodets beskyttelse» er nedkalt over en forsamling av folk, og en tilstedeværelse gir «djevelen rom» så vil «fordring på Blodet» ikke nytte til å forebygge at Satan virker på den grunn, som han har rett til i vedkommende person.

I forsamlinger av folk på forskjellige trinn av åndelig erkjennelse og modenhet, kan man høyst påkalle Blodets kraft til å rense atmosfæren hvor de onde ånder er; og Den Hellige Ånd vil stadfeste det med hurtig rensende kraft. Men en villfarelse om Blodets beskyttende kraft er en alvorlig fare, hvis de tilstedeværende på møtet, hvor Satan virker så vel som Gud, kan tro at de er personlig sikret mot Satans innflytelser, uaktet deres individuelle forhold mot Gud; hvor de gir grunn - selv om ubevisst - til motstanderen, og åpne for hans makt.

(2) En uriktig oppfatning av «vente på Åndens» komme. Her igjen finner vi misledende uttrykk og teorier, som åpner døren for Satans forførelser. «Hvis vi vil ha en Pinse-åpenbarelse av Ånden, må vi «vente» som disiplene på salen i Jerusalem, har vi sagt den ene til den andre, og vi har grepet ordene i Luk. 24,49 og Ap.gj .1,4, og gitt dem videre. Ja, vi måtte «vente», inntil motstanderen overfall i de «ventende møter» tvang oss til ennå mer å undersøke Skriften, for å oppdage at de ord som så ofte brukes i salmene i det gamle testamentet «Vent på Herren» hadde vi strakt utover deres nytestamentlige betydning og omdannet til en «vente på Den Hellig Ånd», som varte meget lengre en de «ti dager» før pinsen, og ofte ble til måneder og år, og som har endt med en innstrømmelse av bedragerske ånder, som grovt har forsterket noen av de ventende. Den bibelske sannhet angående «vente på Ånden» kan sammenfattes som følgende:

(1) Disiplene ventet visstnok ti dager, men vi har ingen antydning om at de «ventet i en passiv tilstand», men med enkel, troende bønn (Ap.gj .1,14), inntil tiden for oppfyllelsen av Faderens løfte var kommet.

(2) Herrens befaling om å vente gjaldt ikke videre inn i den kristne husholdning etter Den Hellige Ånds komme; for det er ingen enkelt tilfelle, hverken i Ap.gj. eller i brevene, hvor apostlene anbefaler en «vente» på Den Hellige Ånds gave, men det står om en «troendes mottagelse» (Ap.gj. 19,2).

Det er sant at menigheten i dag som en helhet erfaringsmessig lever som før pinsen; men

derav følger ikke, at den enkelte troende, som ber Gud om Den Hellige Ånd, derfor er i samme stilling som disiplene for Den Hellige Ånds sendelse til dem. Den oppstandne Herre har den ene gang etter den andre siden Pinsedagen, utgytt strømmen av Ånden, men hver gang uten forutgående «vente», hvilken bare ble forlangt første gang (se Ap.gj. 4,31). Den Hellige Ånd som utgår fra Faderen gjennom Sønnen, er nå iblant Guds folk, og venter på straks å komme til alle som vil bestemme seg, og motta denne Guds Gave. (Joh. 15,26; Ap.gj. 2,33. 38. 39). En «vente på Ånden» stemmer derfor ikke med sannhetens alminnelige gang i Ap.gj. og brevene, så meget mer formaner den troende til å gjøre fordring på, ikke alene sin likhet med den Herre Jesus i Hans død, og forening i livet med Ham i Hans oppstandelse, men også den kraft til å vitne, som kom til disiplene på Pinsedagen.

Der er nok en «vente på Gud» - mens Den Hellige Ånd forbereder den troende, som begjærer denne gave, til å komme i rett stilling for mottagelse, - men dette er noe annet enn den «vente på Ånden» som så ofte har åpnet døren for sataniske åpenbarelses fra den usynlige verden. Herren tar den troende på ordet, som gjør påstand på sin andel i Pinse gaven, men «Åndens åpenbarelse», -vissheten om Den Hellige Ånds iboende og virksomhet - kan ytre seg ganske annerledes enn den søkende har tenkt seg.

Hvorfor vente på Ånden er fordelaktig for onde ånder

Hvorfor «vente på Ånden» inntil den på en merkbar måte kommer ned - kan utnyttes av bedragerske ånder, er fordi den ubibelske fremgangsmåten gir dem anledning til: (1) Skriften lærer at man skal be Den Hellige Ånd om å komme, - for det er Faderens gave. (Se Luk. 11,13; Joh. 14,16). (2) Den lærer ikke at man skal «vente» på Den Hellige Ånd, - men motta Ånden fra den oppstandne Herre (Joh. 20,22; Efes. 5,18); om hvem det står skrevet: «Han skal døpe dere med Den Hellige Ånd og ild» (Matt. 3,11). Fordi bønn, «tillit og lydighet til Den Hellige Ånd» og «vente på Åndens», ikke er etter Guds Ord, så kan det heller bli bønn, tillit og lydighet til onde ånder, når de etterligner Guds virke, som vi senere skal se.

Andre misforståelser av åndelige sannheter har gitt anledning til uttalelser som disse: «Gud kan alt, og når jeg setter min lit til Ham, må han bevare meg». Her overser man at Gud handler etter bestemte lover og betingelser, og at den som setter sin lit til Ham må lære de betingelser å kjenne, på hvilke Han kan bevare deres tillit. Eller man sier: «Hvis jeg var i villfarelse, ville Gud ikke bruke meg» uten å forstå, at hvis et menneske har en ærlig vilje, vil Gud bruke ham så langt det er mulig; men å bli «brukt» er ikke ensbetydende med at Gud garanterer for alt hva det mennesket sier og gjør, er absolutt riktig. «Jeg synder ikke mer» eller «synden er helt bortskaffet» sier andre, og aner ikke hvor dypt det syndige adamiske liv er inngrodd i den falne skapning, og hvordan den påstand å regne hele sitt vesen for å være skilt fra «synd» gjør det mulig for fienden å holde det naturlige liv borte fra den stadige avhengighet av Korsets kraft. «Gud, som er kjærlighet, vil ikke tillate at jeg blir bedratt». Disse ord er i seg selv et bedrag, basert på

uvitenhet om fallets dybde, og om de åndelige lover som Gud ubetinget handler etter. «Jeg kan ikke tro det er mulig at en kristen kan bli bedratt», er å lukke øynene for utallige kjensgjerninger omkring oss. «Jeg har for lang erfaring til å behøve belæring»; «Gud alene må lære meg, for det står skrevet, «Dere trenger ikke til at noen lærer dere», er et annet misbrukt sted i Skriften, som blir utlagt som om man skulle tilbakevise all åndelig lærdom gjennom andre. Men at apostelens ord ikke utelukker undervisning av salvede lærere, bevises ved at «hyrder og lærere» blir nevnt blant menighetens begavede troende, som Gud har gitt oss for «oppbyggelsen av Kristi Legeme» ved gjensidige tjenester (Efes. 4,11-16). Det går under tiden hurtigere for Gud å lære sine barn ved indirekte midler - d.e., ved andre - fordi mennesket er så tungnem til å forstå Guds Ånds direkte undervisning.

Mange andre lignende misforståelser av åndelige ting blant de kristne i vår tid, gir anledning for fiendens bedrag, fordi de foranlediger troende til å lukke seg for: (1) Guds Ords fremstillinger; (2) kjensgjerninger i livet; (3) og andres hjelp som kunne kaste lys over veien.

Andre farer lurer bak visse uttrykk, som brukes i fortrolighet blant alvorlige Guds barn, for å beskrive en eller annen spesiell erfaring, f.eks.: «Ta i besittelse», «bli drevet», «utlevere seg», «slippe seg til», som alle har sin sanne side i forhold til Gud, men mange troende oppfatter dem på en måte som utsetter dem for å frembringe betingelser for Satans onde ånder til å «ta i besittelse» og «beherske» disse som «utleverer seg», og «slipper seg til» maktene av den åndelige verden, uten å kunne skjelne mellom Guds virke og Satans.

Forskjellige forutfattede meninger om Guds virkemåter, gir også onde ånder en velkommen anledning. F.eks. den oppfattelse, at når en troende ved overnaturlig makt blir tvunget til å handle, er dette et spesielt bevis for at han står under Guds ledelse; eller den antagelse, at Gud minner om alle ting, så vi slett ikke behøver å bruke vår hukommelse.

Andre misledende oppfatninger av Guds Ord som kan frembringe den passive tilstand som onde ånder behøver for deres bedrageriske virke, følger her:

- (1) «Kristus lever i meg», - jeg lever ikke nå slett ikke.
- (2) «Kristus lever i meg», - jeg har mistet min personlighet, fordi Kristus nå personlig er meg. Basert på Gal 2, 20.
- (3) «Gud virker i meg», - jeg behøver ikke å virke, bare utlevere meg og adlyde. Basert på Fil. 2, 13.
- (4) «Gud virker å ville», - jeg må slett ikke bruke min vilje.
- (5) «Gud alene er den som dømmer», jeg må ikke bruke min dømmekraft.
- (6) «Jeg har Kristi sinn», - jeg må ikke ha noe av mitt eget sinn. Basert på 1.Kor. 2, 16.
- (7) «Gud taler til meg», - jeg må hverken «prøve» eller «overlegge», men bare «adlyde» hva Han sier jeg skal gjøre.
- (8) «Jeg venter på Gud», - jeg må ikke gjøre noe før Han «driver meg».
- (9) «Gud åpenbarer meg på forunderlige måte sin vilje», - så jeg behøver ikke å

bestemme, eller spørre min fornuft og samvittighet.

(10) «Jeg er korsfestet med Kristus - derfor «er jeg død», og må «praktisere» døden ved passivitet i følelser, tanker o.s.v.

For å leve ut disse forskjellige forestillinger om betydningen av Guds Ord, undertrykker den troende all personlig handling i tanke, bedømmelse, fornuft, vilje og samvittighet, for at det «guddommelige liv kan strømme» igjennom ham, - hvor Gud vil ha fullkommen befrielse av menneskets evner, og hans aktive og forstandige utvirket i livet.

Følgende skjema viser flere misforståelser av sannheten, hvis klargjørelse er av stor betydning:

<i>Sannhet.</i>	<i>Riktig betydning.</i>	<i>Falsk betydning.</i>
1. «Jesu Blod rensar.»	Renser øyeblikk for øyeblikk	Gjør mennesket syndefri.
2. «Det er ikke dere som taler»	Ordenenes kilde er ikke fra den troende.	Mennesket må ikke tale, men være passiv, inntil det gis han overnaturlig.
3. «Be, så skal dere få» skal	Be etter Guds vilje, så skal få.	Be om hva som helst så dere få det.
4. «Dere trenger ikke at noen skal lære dere.»	Dere behøver ikke at et menneske lære dere, men dere behøver at Åndsfulte lærere gitt av Gud.	Vi må ikke lære av noen, menneske, men «direkte» fra Gud
5. «Gud er den som virker i dere, både å ville og virke.	Gud gir mennesket kraft til både til å ville og handle rett.	Gud vil for dere (eller istedenfor dere) og virker istedenfor dere.
6. «Han skal veilede dere til hele sannheten.»	Guds Ånd vil veilede, men dere må selv prøve og skjelne.	Han har ledet meg til hele sannheten.
7. «Hans eiendoms-Gud folk.»	Vi er Guds eiendom.	«Tatt i besittelse». Ved iboende i meg, skal Han bevege og regjere meg som en viljeløs automat.
8. «Kar, som er nyttige for Hus-	Guds Ånd i menneskets ånd bruker ham, idet Han	Gud vil bruke meg som et viljeløst (passivt) redskap i

bonden.»

opplyser den troende til
forståelsesfull samarbeide.

blind lydighet.

Disse falske feiltolkede steder blir en basis for passivitet. Leder til blinde tilfeller av lykke og fromme og uforstandig bønn, uten å søke etter å vite Guds vilje.

Ved disse forhold blir den frie «utfoldelse av tro» og sann erkjennelse stort hindret, og de virker ofte at de som praktiserer dem antar en ond ufeilbarhets stilling, og den troende stanses alvorlig i det åndelige livs vekst.

Hva er da betingelsen for sikkerhet fra onde ånders forførelse? (1) Kunnskap om at de eksisterer; (2) at de kan bedra de mest oppriktige troende; (3) en forståelse av de betingelser og tilknytningspunkter som onde ånder må ha som grunn for deres virke, så man kan unndra dem disse og ikke gi dem rom eller anledning til å virke. Bønn, og å søke i Guds Ord etter kunnskap om Gud og om fullkommen visshet om Hans vilje i alt, er nødvendig, for at den troende kan bruke sine fornyede evner i samarbeide med Ham i Den Hellige Ånds kraft. På de følgende sider er det vår hensikt å klargjøre disse punkter.

KAPITTEL 4

PASSIVITET, EN HOVEDÅRSÅK TIL BESETTELSE

V i har i de foregående kapitler sett, at troende - sanne, helt hengivende Guds barn - kan bli bedratt, og deretter, i forhold til graden av bedrag, bli «besatte» av onde ånder. Den første årsak må nå klargjøres, og de betingelser for bedrageri og besettelse som følger heretter; uansett den besettelse som kommer av ettergivenhet for kjøttet, eller andre synder, som gir onde ånder et holdepunkt i den falne natur.

Det er først nødvendige å forklare betydningen av ordet «besettelse», for i alminnelighet tenker man derved kun på de akutte og fullt utviklet tilfeller fra de fire evangeliene. Men selv da overser man at også i evangeliene beskrives forskjellige grader av besettelse, fra kvinnen med en «vanmakts ånd», og mannen, som var døv og stum, til den ulykkelige, i hvem en legion bodde, så han måtte oppholde seg fjernt fra menneskenes boliger.

Tilfeller som de bibelske finnes ennå i dag, selv blant sanne troende i Europa, så vel som i det hedenske Kina, men «besettelse» er mye mer utbredt enn man antar, hvis ordet «besettelse» blir tatt i den betydning som det virkelig har, nemlig onde ånders fastholdelse på et menneske i enhver karakter av grad; for en ond ånd «besetter» hvilken som helst liten del han kan holde fast, selv om den er aldri så ubetydelige, og ut fra dette ene punkt, som en edderkopp fra sitt punkt vever sin vev, slik arbeider inntrengeren på å oppnå enn mer besittelse av det hele vesen.

Kristne er like så utsatte for besettelse som andre mennesker, og blir besatte fordi de, i de fleste tilfeller ubevisst, har oppfylt de betingelser hvor onde ånder kan få anledning til å virke, og, bortsett fra synd, gitt grunn til bedragerske ånder ved (1) å dyrke passivitet ved ikke å bruke evnene, og (2) ved å motta de sataniske etterlignere av guddommelig virkninger; i begge tilfeller ved misforståelser av de åndelige lover som styrer den kristnes liv.

Det mest prøvde punkt i denne sak er om man gir fienden tilknytningspunkter og derved «grunn». Alle troende vet, at bevisst synd gir fienden anledning, og selv ubevisst synd i livet; men de tenker ikke virkelig at enhver tanke som er inngitt i sinnet av giftige ånder, og mottatt, er en anledning man gir dem til å få fotfeste(grunn); og at enhver evne som ikke blir brukt, innbyr demonene til å bruke den for deres anslag.

Den første årsak til at Gud overgitte troende kommer inn i bedrag og besettelse kan sammenfattes i et ord, **PASSIVITET**; d.e., et opphør av den aktive viljekraft i dens kontroll over ånd, sjel og legeme eller en av disse tre.

Det blir, praktisk anvendt, ikke annet enn en etterligning av «overgivelse til Gud». Den troende som «overgir» sine «lemmer» - eller evner - til Gud, men opphører å bruke dem selv i harmoni med Guds vilje, synker ned i «passivitet» som gjør det mulig for onde ånder å bedra og besette den del av hans vesen som er blitt passivt.

Et eksempel på denne passive hengivelse er følgende: En troende overgir sin «arm» til Gud. Han lar den henge ubenyttet, og venter på at Gud skal bruke den. Man spør ham, «hvorfors bruker du ikke din arm?» og han svarer «Jeg har overgitt den til Gud, jeg må

ikke bruke den nå; Gud må bruke den.» Men, vil Gud løfte armen til mannen? Nei, mannen selv må løfte den, og bruke den, idet han fornuftig søker å forstå hva Gud vil at den skal gjøre.

Faren ved «passivitet» i den troendes overgivelse, ligger i den fordel som mørkets makter drar av den passive tilstand. Ellers vil «passivitet» bare være uvirksomhet, eller dovenskap. I normal uvirksomhet kan den uvirksomme alltid holde seg ferdig til handling, men derimot er den passive personen ute av stand til å handle etter sin egen vilje da passivitet har gitt rom for mørkets makter.

Derfor, den første betingelse for onde ånders virke i en menneskelig tilværelse, bortsett fra synd, er passivitet, som nettopp det motsatte av den stilling Gud søker hos sine barn for å kunne virke i dem. Når vi er overgitt til Guds vilje, for å gjøre Hans vilje så langt som det er åpenbart for oss, vil Gud at vi skal samarbeide med Hans Ånd, og med den fulle bruk av alle våre evner.

Kort sagt, mørkets makter strever etter å vinne en passiv slave, fanget til å gjøre deres vilje; mens Gud vil ha et gjenfødt menneske, som forstandig og aktivt erkjenner, velger og gjøre Hans vilje, befridd i ånd, sjel og legeme fra alt slaveri.

Djevelen vil gjøre et menneske til en maskin, et medium, en automat. Hellighetens og Kjærlighetens Gud ønsker å gjøre han til en fri, intelligent u-innskrenket herre i sin egen sfære - en tenkende, opplyst og fornyet skapning, skapt etter Hans eget bilde (Efes. 4,24). Derfor sier Gud aldri om noen evner hos mennesket, «Bli du ørkesløs».

Satan forlanger passivitet som en nødvendig tilstand for sin tvingende virkning, for ved tvang å gjøre mennesket til et underkuet vesen under sin vilje og for sine mål.

Gud forlanger at den troendes onde handlinger skal opphøre, først fordi de er syndige, og for det andre fordi de hindrer samarbeidet med Hans Ånd. Gud spør etter forstandig handling (Rom. 12,1-2, «vår åndelige gudstjeneste») i samarbeide med Ham.

Passivitet må ikke bli forvekslet med ro eller med den «sakmodige og stille ånd, som er meget kostelig for Gud».

Ro i ånd, hjerte, sinnelag, atferd, stemme og uttrykk, kan godt gå hånd i hånd med den virksomste utførelse av Guds vilje. (1. Tess. 4,11). «At dere setter deres ære i å leve stille».

Den klasse av troende som er tilbøyelig til passivitet

De troende som er tilbøyelig til å komme inn i et forhold til de onde ånder er de som kommer inn i «passivitet», disse som har helt overgitt seg til Gud, og som er kommet i direkte berøring med den overnaturlige verden ved dåpen med Den Hellige Ånd. Det gis kristne som taler om «overgivelse» og mener at de har overgitt seg for å gjøre Guds vilje, men som egentlig bare har det i følelsen og i god hensikt; for i virkeligheten vandrer de etter de naturlige menneskets tenkemåte og bedømmelse; hvor de fremlegger deres planer for Gud og tror så ganske oppriktig at de utfører Hans vilje. Men disse, som virkelig har «overgitt seg», oppgir seg selv til ubetinget lydighet, og gjør

alt hva som blir dem åpenbart på overnaturlig måte som fra Gud, men utlegger ikke deres egne planer og fornuft-grunner som Guds vilje.

Troende som overgir sin vilje, og alt hva de har og er til Gud, men som allikevel vandrer etter sine naturlige meninger, er ikke av dem som er tilbøyelige til den «passivitet» som gir anledning for onde ånder, hvor de kan gi grunn til dem på andre måter, og også gjør det.

Disse kan vi kalle klasse I, som det vises på følgende tabell:

Tre klasser blant troende.

I	II	III
<i>Ikke helt overgitte.</i>	<i>Helt overgitte, bedratte, besatte.</i>	<i>Helt overgitte, men ikke bedratte eller besatte- og seirende.</i>
Disse mener å være «helt overgitte», men forstår i virkeligheten ikke hva det betyr, og lever det ikke praktisk ut.	Disse synes mer «dåraktige» enn de i kl. I, men er i virkligheten mer fremskredne.	Sinnet frigjort og alle evner virker.
Troende på dette trinn er mer fornuftige enn de i klasse II, fordi deres evner ikke er blitt overgitt til passivitet.	For å forstå kl. II i handlemåte må de bedømmes etter deres indre standpunkt, for dem selv synes alt hva de gjør, å være rette.	Disse er åpne for lys fra Gud Ord og for alt guddommelig, søker å være årvåkne og lukker seg selv til for alt satanisk.
Disse troende kaller kl.II «sykelige» «overdrevne», «ekstremer». o.s.v.	Disse er åpne både guddommelig og satanisk makt. De er tilbøyelige til å bli «opp blåste».	Klasse II kan dem i insiktsfullt gjennomskue kl. I og II.

Troende i klasse I vil «leve for Gud» men gjør det i virkelighet ikke i den betydning at de

er rede til å gjøre alt hva Guds Ånd kunne forlange av dem «koste hva det ville». Selvfølgelig kjenner de lite til kamp, og ingenting til djevelen, uten at som frister og anklager. De forstår ikke dem som taler om «Satans angrep», for de sier, at de er ikke anfektet på denne måten. Men djevelen angriper ikke alltid når han kan. Han sparer sine angrep til en tid når det passer ham. Om djevelen ikke angriper et menneske, så er dette ikke noe bevis for at han er sikret for slikt. Denne andre klasse troende - klasse II - er disse som har utlevert seg i en slik oppgivelse av seg selv, at de er rede til å adlyde Guds Ånd hva det så skal koste dem, men den følge at de blir utsatt for passivitet, som gir grunn for bedrag og besettelse av onde ånder.

Disse helt overgitte troende (klasse II) ble passive etter dåpen med Den Hellige Ånd, (1) på grunn av deres bestemmelse å gjennomføre deres «lydighet» koste hva det ville; (2) deres berøring med den åndelige verden som brakte dem overnaturlige opplevelser, som de alt trodde var fra Gud; (3) deres «overgivelse» ledet dem til å underkaste seg, la seg tvinge, og gjøre seg i alle ting tjenelige som redskap for overnaturlige planer.

Den første begynnelse til den dårlige passivitet som gir onde ånder anledning til å bedra og deretter besette, er i alminnelighet en falsk åpenbaring av Skriften, eller feilaktig tanker om guddommelige ting. Noen av disse åpenbaringer av Skriften eller falske forestillinger som gjør at den troende gir etter for den passive tilstand, har vi allerede henvist til i forrige kapittel.

Passivitet kan strekke seg over hele mennesket, i ånd, sjel og legeme, når den er dypt inngrodd og har vært i mange år.

Den utvikler seg som regel meget gradvis og langsomt, og derfor vil også befrielsen som regel være gradvis og langsom.

Det mest inngripende er **VILJENS PASSIVITET**; for «viljen» kan, så å si, sammenlignes med roret på et skip. - Denne stammer fra en feilaktig oppfatning av hva som menes med hel overgivelse til Gud. Den troende mener, at en hengitt vilje er ensbetydende med slett ingen vilje, og opphører med å velge, bestemme seg og handle selvstendig.

De farlige følger av denne tilstand tillater mørkets makter ham ikke å oppdage, for i begynnelsen er følge-virkningene betydningsløse og neppe merkbare. Fra først av synes de selv å tjene mer til Guds ære. Et menneske med sterk vilje synes plutselig ydmyk; som kommer av at han er blitt passiv ettergivende. Han tenker at Gud nå «vil» i hans sted, ved omstendigheter og ved andre mennesker, å slik blir han etterpå passiv hjelpeløs og ubrukelig. Etter en tid kan man ikke bevege ham til å ta en bestemmelse i det daglige livs forhold, eller ta initiativet hvor han skulle handle; han våger ikke å uttrykke et ønske, og ennå mindre å avgjøre noe. Andre må velge, handle, lede, bestemme, mens han driver om som en kork på vannet. Senere begynner mørkets makter å dra fordel av denne «overgitte» troende, idet de virker ondt omkring ham av forskjellige slags, som de forvikler ham i gjennom hans viljes passivitet. Han har nå ingen viljekraft til å tilbakevise eller motstå. Tydelig urettferdighet i hans omgivelse, som denne troende alene er forpliktet til å stri imot, blomstrer og utvikler seg sterkt og skrikende. Mørkets makter

har langsomt, litt etter litt fått tak i både ham personlig og forholdene omkring ham, på grunn av viljens passivitet, som gjorde at han blindt føyet seg etter alt som skjedde i omgivelsen, under den idé at Gud «ville» istedenfor ham. Det skriftsted som slike troende utlegger galt er Fil. 2,13, «Gud er den som virker i dere både å ville og virke til Hans velbehag». Den «passive» person leser det som «.....ville og virke istedenfor meg». Denne feilaktige tolkningen blir årsaken til viljens ikke bruk, for den slutning av «Gud vil istedenfor meg», frembringer viljens passivitet. Men Gud «vil» aldri istedenfor mennesket, og hva som helst et menneske gjør, er han selv ansvarlig for sine handlinger. Etter en tid vil den troende hos hvem «viljen» er blitt passiv, finne den største vanskelighet ved å gjøre noen slags bestemmelser, og han ser seg omkring etter noe som kan hjelpe ham til å bestemme de minste saker. Når han blir bevisst om sin passive tilstand, har han en pinlig følelse av å være udyktig til å møte det alminnelige livs situasjoner. Om man taler til ham, kan han ikke høre på inntil en setning er uttalt; hvis han blir spurt om han «husker» det og det, eller må bruke sin forestillingsevne, merker han at han er ute av stand til det, og blir forferdet ved hvert forslag i retning av selvstendig handling som skulle kunne forlanges av ham. Fiendens taktikk består nå i å drive ham inn i situasjoner hvor sånt kan skje, og slik pine og plage ham for andre. Lite aner den bedratte at han i denne tilstand er tilbøyelig til å ta sin tilflukt til onde ånder, som nettopp i denne hensikt har brakt passiviteten istand. De ubenyttede evner ligger sovende og døde i deres grep, men om de brukes, er det en anledning for dem til å kunngjøre seg selv der igjennom. De er bare altfor rede til å «ville» istedenfor mennesket, og de vil minne ham om hjelp og «bestemmelser», især ved deres metode å bruke «bibelsteder» revet ut av deres sammenheng, og gitt på overnaturlig måte, som den troende, som lengter så etter Guds vilje, griper, og klamrer seg til likesom en som drukner til en planke. Den såkalte guddommelige hjelp gjør han blind for den sannhet, at Gud bare handler gjennom menneskets aktive vilje, og ikke bestemmer for ham i saker hvor han selv skulle handle.

SINNETS, ELLER TANKENS OG HJERNENS PASSIVITET er kommet ved en falsk forestilling om å leve i Guds nærhet, og lydighet mot Ham i Den Hellige Ånd. Utvelgelsen av fiskerne til apostelembetet brukes som en unnskyldning for hjernens passivitet, og det finnes troende som sier at Gud ikke har bruk for hjernen, og kan gjøre det uten den! Men valget av Paulus viser, at når Gud har utsett seg en mann gjennom hvem Ham kan oppbygge og utdanne menigheten, velger Han en som har den kunnskap at han, i samarbeide med Gud Ånd, ut ifra den jødiske lovs forbilder, kan forklare betydningen av Kristi verk. Jo større forstands-evnen er, dersto større bruk kan Gud gjøre av den, forutsatt at den er stillet til Hans tjeneste og er sannheten lydig. Årsaken til forstandens passivitet er ofte den tanke at hjernens virksomhet hindrer utviklingen av det guddommelige liv i den troende. Men tvertimot, hjernes ikke-virksomhet hindrer Gud, mens den normale og rene hjernevirksomhet er vesentlig, og en hjelp for samarbeidet med Gud. (Dette er fullstendig behandlet i kap. 4.) Virkningene av sinnets passivitet kan sees ved uvirksomhet, hvor det skulle behandles; eller også overdreven, ustyret aktivitet,

likesom når et opplukket instrument plutselig begynner gå. Ubeslutsom eller stammende (på samme måte som fra en passiv vilje); uforsiktig - uten konsentrasjon eller bedømmelse; dårlig hukommelse o.s.v.

Passivitet forandrer ikke en evnes natur, men hindrer dens normale funksjon. I tilfelle av at passivitet hindrer hukommelsen, vil vedkommende finne å se seg selv omkring etter enhver mulig «hjelp for hukommelsen», og han blir en virkelig slave av notisbøker og andre hjelpemidler, som svikter i det kritiske øyeblikk. Lignende er også passivitet av forestillingsevnen, som unndras den personlige kontroll, og overlates til onde ånder som glimter i den hva den behager. En fare ligger og å kalle (anse) disse visjoner for bare «fantasier». Den passive tilstand kan også bli frembrakt uten spiritiske hjelpemidler, og gjør det mulig for de bedragerske ånder å fremstille hva som helst for sinnet.

Hvis hjernen er uvirksom på normal måte, kan mennesket igjen, når han vil, bruke sin tanke; men når den er under ond passivitet (besettelse), er han hjelpeløs og «ute av stand til å tenke!» Det føles som om hans tanke var bundet og holdt fast med et jernbånd, eller med en byrde eller et trykk i hodet.

PASSIVITET AV DØMMEKRAFT OG FORNUFT, som betyr at mennesket har lukket seg inne med visse argumenter og fremstillinger, som for ham er blitt fastsatte, og som gjør at han betrakter ethvert forsøk på å gi ham mer sannhet og lys, som innblanding, og de forsøkende personer som uvitende eller påtrengende. Den troende på dette standpunkt av passivitet faller ned i en tilstand av egensindighet, og ufeilbarhet, som ingenting kan befri ham fra, uten det harde støt, å se, at han er bedratt, og besatt av onde ånder. Å underminere en troendes selvbedrag i denne tilstand, betyr nesten en ny-legning av grunnlagene for hans åndelige liv. Derfor blir også så få «fanatikere» og «egensindige» reddet ut av dette fiendens bedrag.

Hva fornufts-evnenes passivitet angår, når slike troende antar ord, som på overnaturlig måte blir dem meddelt, som Guds uttrykkelige vilje, blir disse ord en lov for dem, så at de ikke lar seg overtale til å fornuftig overveie dem. Hvis de mottar et bud (overnaturlig) om noe, vil de ikke undersøke det, eller ettertenke og bedømme dette punkt, men ubevegelig bestemt lukker de seg selv til for videre lys i denne spesielle retning. Dette fører til hva man kan beskrive som, samvittighetens passivitet. Samvittigheten blir passiv ved ikke-bruk, når troende tenker å være ledet av en «høyere lov», ved bud fra «Gud selv» om å gjøre dette eller det; nemlig, ved direkte ledelse gjennom stemmer, og bibelspråk.

Samvittighetens passivitet

Når troende synker ned i samvittighetens passivitet, viser det seg hos noen moralsk nedgang, og hos noen andre stillestående og tilbakegang i liv og tjeneste. I stedet for å bedømme eller bruke sin samvittighet i spørsmål om godt og ondt, rett og

urett, blir de, som de tror, ledet av «Guds røst», som de gjør til den bestemmende faktor i deres avgjørelser. Snart hører de ikke mer på sin fornuft eller samvittighet, eller på hva andre sier, de har latt seg bestemme av den såkalte ledelsen fra Gud, og deres sinn er som en lukket og forseglet bok angående spørsmålet i den sak.

Opphører først bruken av fornuftsevnene, så blir de mottagelige for alle slags inngivelser fra onde ånder, og falske «fornuft-slutninger»; f.eks. med hensyn til Kristi gjenkomst har noen falskt resonnert, at fordi Kristus kommer snart, behøver de ikke å utføre deres vanlige arbeid, og overser Herrens ord nettopp angående dette: «Hvem er da den tro og kloke tjener, som hans husbonde har satt over sine tjenestefolk for å gi dem deres mat i rett tid? Salig er den tjener som hans Herre finner å gjøre så, når han kommer». (Matt. 24,45).

Fordi han vil oppnå noe gjennom det, vil djevelen gjøre noe for å avle passivitet i en hvilken som helst form i ånd, sjel eller legeme.

ÅNDENS PASSIVITET er nær forbundet med sinnets passivitet. En uriktig tenkemåte tyder i alminnelighet på en uriktig ånd, og en falsk ånd gir falske tanker. Den menneskelige «ånd» er ofte omtalt i Skriften som aktiv, og er beskrevet som værende i forskjellige tilstander. Den kan være beveget eller rolig, løst eller bundet, betyngnet eller fri, og kan påvirkes av tre kilder: Gud, djevelen eller mennesket selv. Den kan være ren, eller «uren» (2.Kor. 7,1), eller i en blandet forfatning, i den forstand, at den kan være til en viss grad rensset, men ennå skjule andre urene elementer.

Ved Jesu Blods rensende kraft (1. Joh. 1,9), og ved Den Hellige Ånds iboende, blir ånden brakt i forening med Kristus (1.Kor. 6,17), og skulle nå aktivt i fritt samarbeide med Den Hellige Ånd beherske mennesket. Men ånden kan bringes til passivitet av så mange årsaker, og mange troende er seg neppe bevisst på at de har en «ånd», eller også kan de ved dåpen med Den Hellige Ånd, som løfter og befri den menneskelige ånd, vel for en tid få en sterk bevissthet om det åndelige liv, men etterpå ubevisst synke ned i åndens passivitet. Dette betyr da absolutt avmakt i krigstjenesten mot mørkets makter; for full frihet, og åndens aktive samarbeide med Den iboende Hellige Ånd er en hovedbetingelse for personlig seier, og for å gjøre Kristi autoritet over de onde makter gjeldende. (Se Paulus eks. i Ap.gj. 13,9-10).

Årsaker til åndens passivitet

Andens passivitet følger ofte etter dåpen med Den Hellige Ånd, ved at viljen og forstandsevnene blir passive ved mangel på bruk; og den troende undrer seg da over hvorfor han har mistet sin glade erfarings livsfulle lys og frihet. Dette kan komme av:

- (1) Uvitenhet om de åndelige lover, og om hvordan man kan beholde åndens frihet.
- (2) Falske åndelige beslutninger, feilaktige tanker, eller en sammenblanding av følelser,

fysiske, sjeliske og åndelige, uten å kunne skjelne mellom dem, d.e. ved å sette det åndelige ned til sjelisk eller fysisk, eller tillegge ånden legemlig eller naturlige innflytelser.

(3) Man øser av det sjeliske livs kilder istedenfor av åndens, fordi man ikke forstår forskjellen, og demper ånden ved ikke å akte på de åndelige vink; for forstanden burde kunne forstå åndens sans - de inntrykk som ånden mottar - likeså klart som den oppfatter syn, hørsel, smak og alle legemets sanser. Det gis en erkjennelse ved fornuften og en erkjennelse i ånden, derfor også en åndens «sans», som vi skulle lære å forstå. Den skulle bli iaktatt, brukt og utdannet, og når et trykk ligger på ånden, skulle den troende gjøre seg det klart, og vite hvordan han kan bli fri for det.

(4) Utmattelse og nedslagenhet, fordi legemet eller sjelesevnene er overanstrengt, kort sagt, sjel og legeme må ikke overanstreges, forat ånden kan virke fritt. (Elias' erfaring i 1.Kong. 19,4-9).

Bekymring eller sorg over fortid eller for fremtiden hindrer også åndens frie virksomhet, da derved det ytre menneske og jordiske anliggender kommer til å dominere, og røver det indre menneskets frihet til å være beredt for Guds vilje.

Resultatet av slike eventualiteter er at ånden blir innesluttet, så den nå ikke kan handle, eller kjempe mot mørkets makter, hverken i deres indirekte angrep gjennom omgivelsene, eller direkte angrepskrig. Hurtigheten av hvordan en troende kan synke ned i passivitet, er det øyeblikk når han opphører å gjøre motstand, kan vi sammenligne med en stens synkelse i vannet. Når **PASSIVITET AV LEGEMET** finner sted, opphører visse virkninger av bevisstheten, ettersom at passiviteten angriper syn, hørsel, smak, følelse osv. Et sunt menneske kan alltid rette sine øyne på en bestemt gjenstand, likeså skulle han kunne styre sine andre sanser som kanaler for sin ånd og sitt fornuft. Men når alle eller flere av disse sanser kommer i passiv tilstand, blir bevisstheten sløv og nesten som død. Den troende er «seg ikke bevisst» om mange ting som han skulle ha følelse for, og blir automatisk i sine bevegelser. «Ubevisste» vaner, er støtende eller merkelige, blir lagt for dagen. Det er lettere for mennesker i denne tilstand å se disse ting hos andre enn hos seg selv, fordi de kan være overfølsomme for ytre ting som berører deres egen personlighet.

Når legemlig passivitet - frembrakt av onde ånder - når sitt høydepunkt, vil den vise seg på andre av legemets deler, f.eks. ved stive fingre, mangel på elastisitet ved gangen, trøtthet, tyngde, krokete rygg. Håndtrykket er slapt og passivt, øynene vil ikke se like inn i andres øyne, men streifer omkring; og alt dette er resultatene av mørkets makter tiltagende dypere innblanding med det hele mennesket, etter han oppgav bruken av sin vilje og fornuft og derved også sin selvbeherskelse.

Passivitet av hele mennesket

På dette stadiet er enhver del av hele vesenet angrepet. Mennesket handler uten riktig å tenke eller ville, d.e., uten overveielse og bestemmelse. Følelsene synes å sove, så vel som alle legems- og sinnsevner. I noen tilfeller er også de legemlige

nødvendigheter sovende, eller mennesket undertrykker dem og unndrar seg selv mat, søvn og legemlige bekvemmeligheter, etter de beherskede ånders tale. På denne måten «mishandler» han legemet, og allikevel beseirer dette ikke kjøttet (Kol 2,23). Ofte blir derimot den dyriske del av mennesket oppvakt, og stoisk uimottagelighet og ufølsomhet kan gå hånd i hånd med grådige begjær etter å fylle de legemlige behov; det er, den legemlige innretnings maskin arbeider videre, uavhengig av fornuftens og viljens kontroll, for legemet behersker nå ånd og sjel. Mennesket kan leve i (1) den menneskelige ånd, (2) i sjelen, eller (3) i legemet; f.eks. materialisten lever i eller etter legemet; studenten i tankene eller sjelen, det åndelige menneske «i ånden».

Spiritister er ikke virkelige «åndelige» eller sanne ånds-mennesker, for de lever i alminnelighet i sansenes rike, og har bare så mye med det «åndelige» å gjøre, som de har omgang med onde ånder, ved å forstå lovene for deres virke, og oppfyller dem.

Når en troende i noen grad er besatt av onde ånder, er han tilbøyelig til å leve i legemet, gi etter for sansene, og lar seg beherske av det fysiske. Dette kan bli tilfeller ved «åndelige erfaringer» som føles i den fysiske tilstand, men som altså ikke er virkelige åndelige, fordi det ikke er fra ånden. En følelse av «ild» i legemet, livsstrømninger og andre overveldende fysiske følelser fra såkalte «åndelige» årsaker, nærer i virkeligheten sansene; og, ubevisst for dem selv, lever troende, som har disse erfaringer, i det sanselige, idet de praktisk vandrer «etter kjøttet» selv de kaller seg selv åndelige. Av denne årsak er «å undertvinge legemet» (1.Kor. 9,27), praktisk umulig for dem som er under demon-besettelse, selv i den fineste eller minste grad, for sanse-livet vekkes på alle slags måter, og legemlige følelser blir påført menneskets bevissthet. Åndens sans må praktisk vike for den heftige virkning av alle følelsene i den legemlige bevissthet. Likesom et sunt menneske slett ikke merker til sine åndedretts-organers virksomhet, slik opphører en troende, under åndens herredømme, å legge merke til noen fysisk trang, men det motsatte er tilfelle når onde ånder har fått fotfeste og oppvakt sanse-livet enorme virkning, enten ved «skjønne erfaringer», eller det motsatte. Dyrkelse av denne passive tilstand, kan være hemmelig og skjult gjennomført i årevis hos den overgitte troende, så den blir dypt inngrodd i ham og når en urolig utvirkning; inntil mennesket er kommet så dypt under trelldommen, at han våkner opp og innser sin tilstand; men da tenker han at «naturlige årsaker» alene kan forklare hans tilstand, eller også at hans tidligere følsomhet for Gud og guddommelig påvirkning, på en ubegripelig måte er sløvet og uten all evne (kraft) til gjenopprettelse eller fornyelse. De fysiske følelser er som døde eller forsvunnet, og sinnstilstanden synes forstenet og stoisk. Dette er tiden når de bedragerske ånder inngir deres offer, at han har bedrøvet Gud for dypt til igjen å kunne bli antatt, og den ulykkelige gjennomgår en uforståelig sjeleangst i sin søken etter det, som han mener han har bedrøvet bort.

Man kan pleie passivitet ved å forlate seg på mange hjelpemidler, som man finner ut for å motvirke eller forebygge ulempene som mennesket får av den passive tilstand, f.eks. utvortes midler for øynene til hjelp for den passive hukommelse, uttaler språket for å støtte den passive tankeevnen; og ellers «krykker» av alle slags, som bare vedkommende selv kjenner til; vel gjennomtenkt og mangfoldig sammensatt for å møte hans forskjellige

vanskeligheter, men alt dette avholder ham bare fra å kjenne sin virkelige tilstand. Men denne sannhet om onde ånders virke blant troende og årsakene og symptomene av deres makt over sjel eller legeme, er så lite kjent, at masser av Guds barn er holdt i trelldom under deres makt, uten å vite det. Utslagene av dette blir i alminnelighet tatt som naturlige legems- og sjels-egenskaper, og fienden når uoppdaget sine mål, for Herrens gjerninger blir tilsidesatt, eller ikke engang tatt opp, fordi den troende er «overanstrengt», «nervøs», «fryktsom», eller «kan ikke tale» - har ingen tanker når det gjelder tjeneste for Gud; men i den sosiale sfære er disse mangler glemt og den «fryktsomme» er blant den første. Det faller dem ikke inn å spørre hvorfor det bare er i tjenesten for Gud de er så udyktige? Men Satan skjulte virkninger retter seg især mot en slik tjeneste.

Rystelsen når den troende oppfatter sannheten

Rystelsen er stor når den troende først oppdager at bedrag og besettelse kan være mulig også i ham selv; men når sannheten er erkjent, og ettersom han kan forestille seg virkeligheten av den endelige utvei, blir gleden over det som lar ham forstå, at han kan kjempe seg igjennom til full frihet, større enn ord kan beskrive. Lys strømmer inn over de uoppløste årenes gåter, både i hans personlige erfaring og i omgivelsens forviklinger, så vel som over forholdene i menigheten og i verden.

Ettersom han søker lys fra Gud, blir de fine listige innfall i hans liv etterhvert avslørt for denne åpne troende, og de onde ånders mange kunstgrep for å bedra ham står røpet. Når sannhetens søkelys går tilbake i fortiden, åpenbares årsakene til uberegnelige vanskeligheter i erfaring og liv, og til mange mystiske hendelser, som er blitt mottatt som «Guds uransakelige vilje».

PASSIVITET! Hvor mange er ikke falt i den, uten å ane deres tilstand! Ved evnenes passivitet er mye tid gått tapt i avhengighet av hjelp ved ytre midler og forhold. I et livsløp var der kun så mange ideer, men så lite utført, mange begynnelse, og få fullførte. Hvor godt vi kjenner ordene «ja, jeg kan gjøre det», impulsen er der, men når tiden for handling er kommet, da er det passive menneskets interesse forsvunnet. Dette er nøkkelen til mye av den beklagende «apati» og de kristnes likegyldighet for virkelige åndelige ting, mens de legger den mest levende interesse for dagen når det dreier seg om sosiale, eller verdslige spørsmål. Verdensmennesket kan beveges til den inderligste medfølelse for andres lidelser, men mange av Guds barn har, uten å vite det, åpnet seg for en overnaturlig makt, som har sløvet deres tanker og hjertelag. I en stadig iver etter opplevelser, lykke og fred i åndelige ting, har de sunget seg selv inn i passivitet - og gitt onde ånder anledning til å påvirke dem i hva de sier og gjør. Selvfølgelig blir deres handlemåte mekanisk og automatisk, og de er ubevisste om, at de hele tiden er kanaler for overlevering av ord, tanker og følelser, som passerer igjennom dem uten deres vilje, og uten at de kjenner kilden.

«Ubevissthet» som følge av demon-besettelse blir en fryktelig anstøt-sten i veien for befrielsen, for de onde ånder kan fastholde, hindre, angripe, gi falsk inntrykk, eller lede til mange skadelige og urettferdige ting i eller gjennom personen, mens han er «ubevisste» om deres virksomhet.

Passivitet fremvirket ved falske tolkninger av bibelske sannheter

Disse kan bli forvrengt og gjort til inngangsdør for onde ånder. F.eks. kan den passive tilstand oppstå ved **MISFORSTÅTT TOLKNING AV LIDELSE** Den troende som innvilger i å ta del i Kristi lidelser på «Korsets vei», og som for å oppfylle dette overgir seg til lidelse - fra denne tid en passiv overgivelse til lidelse i hvilken som helst form den må komme - tror, at «lidelse med Kristus» gjør ham verdig til belønning og fruktbarhet. Han vet ikke, at onde ånder kan etterligne «lidelse», og at han kan komme til å motta lidelse fra dem, mens han tror å ta det fra Guds hånd, og ved at han gjør dette, gir han demonene grunn til besettelse. Besettelse forklarer både slik synd i livet, som man ikke blir fri for, og lidelse som ikke kan forklares. Ved forståelse av besettelse kan man bli befrikket fra først, og det siste kan forklares. Lidelse er et mektig våpen i djevelens hånd til å beherske og tvinge en person inn i en viss retning, og et mektig våpen for onde ånder til å beherske mennesket, som de ved lidelse kan drive til å gjøre det, som han ikke vil gjøre.

Uten å vite disse ting kan troende fullstendig misforstå den lidelse de går igjennom; hvis de f.eks. er bedratt i hva de tenker å være «stedfortredende» lidelser for andre, eller for menigheten. Syn på seg selv som martyr når de i virkeligheten er offer, som ikke forstår sin «lidelse» er et av hoved-symptomene på besettelse. Onde ånder gir deres hat og fiendskap til menneskene fritt løp, når de plager dem.

På den måten kan passivitet også frembringes ved falsk tolkning av sannheten om å være «død med Kristus» - som forkynnes i Rom .6 og Gal. 2,20, - når den bringes utover Guds Ords rette likevekt og blir forstått som passivitet og undertrykkelse av menneskets personlighet. Det er da lett å se hvordan denne falske oppfatning av Rom. 6,6 og Gal. 2,20, i noen tilfeller har blitt innledningen til overnaturlige åpenbarelsen av mørkets makter. For ved slike misforståelser oppfyller den troende i virkeligheten de første betingelser for onde ånders virke; nettopp de betingelser som spiritistiske medier kjenner til og bruker, som nødvendige for å oppnå de åpenbarelsen som de ønsker. I slike tilfeller må man si at djevelen benytter sannheten som utgangspunkt for sine løgner.

Gud kaller sanne troende til å holde seg selv som «døde» (virkelig) for synd, og også for det onde selvlivet, akkurat i en religiøs og «hellig» form. Det som skal «dø» er det liv som kom fra den første Adam, den gamle skapning; men dermed menes ikke en død av den menneskelige personlighet; for Paulus sier: «Kristus lever i meg - det liv jeg nå lever». Det forløste mennesket, den av Guds Ånds fornyet og behersket individualitet, skal leve - leve for Gud - ikke for seg selv (2.Kor. 5,15).

Når Rom.6 forstås som en stilling man øyeblikk for øyeblikk inntar overfor synd, Gal.

2,20 som en vedvarende stilling overfor Gud og 2.Kor. 4,10-12 og Fil 3,10 forstås som Guds Ånds arbeide på å gjøre den troende virkelig likedannet med Kristus i Hans død - for å vedlikeholde hans erklærte stilling - da er mørkets makter slått; for den uavbrutte inntakelse av denne stilling betinger en motsvarende viljekraft og aktivt samarbeide med den oppstande Herre, og aktiv antagelse av Korsets vei. Men hvis man forstår denne sannhet som tap av personligheten, viljen og selvbeherskelsen, og passivt ettergir seg til en mekanisk og automatisk lydighets tilstand, og uteblir betingelsene for at Gud kan virke, og de onde ånder strømmer til. Derfor stammer alle «vidunderlige erfaringer» som finner sted på grunnlag av passivitet fra avgrunnen, selv om de ser nokså guddommelige ut.

Etterligninger av åndelig «død»

Hvordan sannheten om å være «død med Kristus» kan bli misforstått og gjort til anledning for onde ånder å vinne grunn ved passivitet, kan skje på noen av de følgende måter:

1) PASSIVITET SOM FØLGER AV MISFORSTÅTT OVERGIVELSE AV SELVLIVET Under den forestilling å overgi selvet til Gud, mener den troende en selv-utslettelse, selvfornektelse og selv-tilintetgjørelse, og strever etter en ubevissthet om sin egen personlighet ved en absolutt likegyldighet for sine personlige behov, ønsker, følelser, personlige verdier, sitt eget utseende, andre meninger osv. - for bare å være seg bevisst at Gud alene lever, virker og handler i og gjennom ham. Derfor overgir han sin selvbevissthet «til døden» og ber at han ikke må ha bevissthet om annet i verden, enn Guds nærvær. Alt dette kan synes så åndelig, men resultatet av dette er en fullstendig undertrykkelse av personligheten, og er nettopp det som gir grunn for onde ånder og en passivitet av det hele vesen. Etterpå frembringer mørkets makter en «ubevissthet» som mer og mer fører til en sløvhet og dødhet i følelsene, som gjør ham ufølsom, ikke bare for ham selv, men for andre, så han ikke merker når de lider, og når han selv frembringer lidelse.

Da denne oppfatning av selv-tilintetgjørelse og mangel på selv-bevissthet er det motsatte av den troendes fulle bruk av evnene, som Guds Ånd behøver for samarbeide med ham, vinner onde ånder grunn på basis av dette bedrag om «død». **MISFORSTÅELSE** av hva som menes med død i det praktiske liv er i virkeligheten en del av deres «lærer», listig inngitt av dem, og mottatt av mennesket som ikke kunne ane muligheten av bedrag, like ovenfor det, som så ut som en hellighet, hel-hjertet overgivelse til Gud. Demonenes «lærer» kan derfor være grunnet på sannhet, ha et sant utgangspunkt; misforståelse av sannheten er da egentlig en maske som skjuler seg under, mens den troende er rettsindig og holder seg til den samme forvrengte sannhet.

Virkingen av bedraget på den troende er, at, i beleilig tid, en «ubevissthet» blir frembrakt ved onde ånder, som er vanskelig å få bukt med. I sin tilstand av ubevissthet,

har han ingen evne til å skjelne, føle eller kjenne tingene omkring ham, eller i ham selv. Han er «ubevisst» om sine handlinger, manérer og vaner, sammen med en selvopphøyelse, som han er ubevisst om, og som gjør at han lett blir såret, men er «ubevisst» om, og han selv sårer andre. Han handler «ubevisst» i en passiv tilstand av «-ro», «fred», og «glede», - hvor mørkets makter har fått anledning til å innelukke ham i sitt eget fengsel, og således gjøre ham nesten ute av stand til å forstå en lidende verdens nød.

2) PASSIVITET PÅ GRUNN AV FALSKE BEGREP OM YDMYKHET OG SELVFORNEKTELSE. Den troende innviger i «død», som skal bestå i en «ikke værelse» og en selvtilintetgjørelse som ikke gir ham noe rom for berettiget og sann selv-hevdelse. (Sml.2.Kor.10,12-18). Når den troende antar denne selv under vurdering, som er inngitt ham og skapt av onde ånder, virker det en atmosfære av håpløshet og svakhet omkring ham, og han meddeler til andre en ånd av mørke, tungsinne, sorg og hjelpeløshet. Selv blir han lett såret, motløs og nedtrykt. Han mener det må komme av «synd», selv om han ikke er seg noen bestemt synd bevisst, eller også betrakter han sin nød som stedfortredende lidelse for menigheten; mens derimot en slik abnorm tilbøyelighet til å føle seg trykket er et av hovedsymptomene på besettelse.

Den sanne avleggelse av «stolthet» og alle de former av synd som utspringer der fra, har sitt sataniske motbilde, som kan gjenkjennes ved (1) at den troende viser sin selvnedsettelse i de mest ubeleilige øyeblikk, og derved setter dem som hører det i pinlig forlegenhet; (2) at han trekker seg tilbake fra oppgaver i Guds tjeneste, og er udyktig til å vareta Kristi rikets interesser; (3) en anstrengelse for å holde «Jeg-et» ute av syne, både i ord og handling, men som bare lar «Jeg-et» komme frem på en ubehagelig måte; (4) et avledende, unnskyldende vesen, som gir «verdens herrer i dette mørke» anledning til å knuse deres underståtter, og skubbe denne «ikke jeg» person tilside i øyeblikk av strategisk viktighet for Guds rikets sak; - alle resultater av den troendes «innvilgelse» i et eller annet øyeblikk til «overgivelse til døden», å ville anta en tilintetgjørelse av den sanne personlighet, som Gud behøver som et kar for Kristi Ånds åpenbarelse, i et liv i fullt samarbeide med Guds Ånd. Den troende har ved sin feilaktige mening om ydmykhet gitt etter onde ånder, som er trukket ned i passivitet en individualitet, som hverken må eller kan «dø»; og ved denne passivitet åpnet døren og gitt grunn for besettelse av mørkets makter.

3) PASSIVITET IFØLGE EN FEILAKTIG TANKE OM SVAKHET Den troende kommer inn i en stadig tilstand av svakhet, i den mening at det er en nødvendig betingelse for åpenbarelsen av guddommelig liv og kraft. Dette er i alminnelighet grunnet på Paulus ord «Når jeg er svak, da er jeg sterk» idet man ikke oppfatter at apostelen fremstiller den enkle kjennsgjerning, at når han var svak, ble Guds kraft fullendt i hans svakhet, men ikke at han selv valgte å være svak, eller at dette skal være en oppfordring til Guds barn til med overlegg å ville være svake, og derved gjøres uskikket til tjeneste på mange måter, istedenfor å si «Jeg formår alt i Kristus som gjør meg sterk». At det å «ville» være svak, for å ha en fordring på Kristi kraft, er en farlig tanke, kan sees i det praktiske

liv hos mange, hvor svakhet er mottatt i passiv hengivelse, så de bare blir til besvær og bekymring for andre, hvilket ikke er noe vitnesbyrd om Guds kraft; men tvertimot, det hindrer virkningen av Guds kraft, og ved dette listige bedrag av fienden, blir Gud frarøvet en meget aktiv tjeneste.

Kjennetegn på lidelse, forårsaket av onde ånder

Lidelser av direkte sataniske utspring kan skjernes fra sant samfunn med Kristi lidelser, -ved at de er aldeles uten frukt, hverken i seier eller åndelig vekst. Litt nøyere undersøkt vil de vise seg å være absolutt hensiktsløst. Gud gjør aldri noe uten bestemt hensikt, og Han gleder seg ikke ved å forårsake lidelse for lidelsens skyld, men djevelen gjør det. Lidelser som stammer fra onde ånder, er hissige og fiendtlige i sin karakter, og intet indre åndens vitnesbyrd forteller den lidende troende at det er ifra Guds hånd. For et øvet øye kan det bli klart skjernet når det er fra en ond ånd, liksom tydelig som en fysisk smerte kan skjernes fra en sjelelig, av en dyktig psykolog.

Sataniske lidelser kan være (1) åndelige, ved fremkalt heftig smerte, ved motstridende stikkende «følelser» i ånden; (2) sjeliske, ved sterk mørke, forvirring, kaos, engstende stikk i hjertet, eller i andre livet innerste hørende organer; eller (3) fysiske, i en eller annen del av legemet.

Spørsmålet om hvordan det er mulig at onde ånder kan innrømmes makt til å tilføye lidelser i så heftig grad, kan bare løses i lyset av den fulle sannhet om faren ved passivitet, og demonenes lenkefulle list, ved først å få den troende til å motta en spesiell lidelse «som fra Gud» - men som i virkeligheten kom fra dem - og derved åpne adgang for dem til å gjenoppta deres løgn, så han videre antar lidelsene - som «Guds vilje» - inntil hele livet blir en uopphørlig «ettergivelse for lidelse», som synes urimelig, uforklarlig, hensiktsløs og uten frukter. Slik blir Guds karakter ofte forvrengt i Hans barns øyne, og de bedragerske ånder gjør sitt ytterste for å vekke opprør imot Ham for hva de selv oppretter.

Passivitet med satanisk aktivitet

Fullt utviklet «passivitet» er ikke ensbetydende med ingen «aktivitet». Når mennesket en gang er blitt passiv i vilje og tanke, holder de bedragerske ånder ham fast, så han enten blir uten kraft til å handle, eller også driver de ham inn i sataniske aktivitet; det er ubehersket tankevirkosomhet, legemlig rastløshet og alle slags uberegnlige handlinger. Han mangler utholdenhet, og arbeidet blir ofte avbrutt. Hele tiden kan han vekke oppsikt ved hodekuls hast, og til tider igjen være dorsk og sløv. mennesket kan ikke arbeide, selv når han ser at det er mye å gjøre, og er febrilsk fordi han ikke kan gjøre det. Så lenge han er passivt sløv, synes han ellers å være tilfreds, men så snart han blir drevet inn i satanisk aktivitet, er han urolig og kan ikke være i harmoni med noen

ting omkring seg. Behagelige forhold bevirker ingen lettelse; for der er allikevel noe, eller snarere «noen» som gjør det umulig for ham å leve i harmoni med sine omgivelser, hvor vennlige disse en er. Han er seg selv en hvileløshet bevisst, og en aktivitet som gjør ham pinlig febrilsk, eller også betynget, under følelsen av at han «arbeider» og dog ikke utretter noe. Alt er kunngjørelser av demonisk freds- og sinns-forstyrrelse.

Befrielse fra passivitet

D en troende som lengter etter (eller trenger) befrielse fra passivitetens lenker, må først søke å forstå hva som skulle være hans normale og riktige tilstand; og da prøve seg selv i lyset av denne, og undersøke for å skjelne om onde ånder har vært innblandet. For å gjøre dette, må han kalle tilbake ihukommelsen den tid i sitt liv, som han ville kalle sin «beste», både i ånd, sjel, legeme, eller i sitt hele vesen; og da må han anse denne som sin normale tilstand, som han skulle forvente som mulig å vedlikeholde, og aldri gli tilbake eller slå seg til ro under den.

Da passiviteten er fremkommet gradvis, kan den bare forsvinne gradvis, ettersom den blir oppdaget og bekjempet. Menneskets fulle medarbeid er nødvendig for dens avskaffelse, og derfor behøves lang tid for befrielsen. Bedrag og passivitet kan bare bortfjernes ettersom mennesket forstår og bruker sin vilje til å borttrydde grunnen, og det bedrag som kom ved den. Dette er også årsaken til hvorfor i tilfeller av besettelse ved passivitet at onde ånder ikke kan bli «drevet ut» uten denne forståelsen av «besettelse», fordi årsaken (passivitet), gav dem adgang, er den faktor, som må fjernes ved deres fordrivelse.

Det er meget viktig, når man frigjør seg fra passivitet, stadig å holde seg klart målet for sin normale tilstand, og hvis den troende til en tid synker under det, da å finne ut årsaken, så det kan bli bortskaffet.

Hvilken som helst evne, eller del av vesenet, som har vært overgitt til passivitet, og derfor har ligget ubrukt, må bli gjenopptatt ved viljens energiske utøvelse, og brakt tilbake under personlig beherskelse. «Grunnen» som har foranlediget en evne til å falle i fiendens trelldom, må bli utfunnet, for da vedholdende, urokkelig å motstå ondskapens ånder i deres fastholdelse på den. Vi må huske at mørkets makter strider imot å miste en del av deres «grunn» i mennesket, like så meget som en jordisk regjering ville stride for å beskytte sitt eget territorium og sine understatter. Men Han som er «sterkere» enn den «sterke» er Seierherren, og Han styrker den troende til kampen, og til å gjenvinne alt som er røvet. Måten hvor på den «Sterkere» virker sammen med den troende i praktisk utfrielse, skal behandles senere, her gir vi bare en skisse som belyser standpunktene gjennom erfaring på dette punkt av befrielse fra den beskrevne passivitet:

<i>Frihet.</i>	<i>Innblanding.</i>	<i>Kamp.</i>	<i>Befrielse.</i>
Når evnene virker normalt før Åndens dåp, og deretter faller i passivitet ved ikke-bruk av de forskjellige evnene.	Innblanding av mørkets makter som benytter menneskets evner. Onde ånder handler (virker) istedenfor eller sammen med mennesket. Praktisk ingen kamp, for den troende har nå nedlagt «kampen» da han tror det er å «motstå Gud». Den opphører ettersom han lar seg drive inn i passivitet og glir med strømmen. De bedragerske ånder vinner mer og mer holdepunkt, ettersom han gir etter for den passive tilstand.	For å gjenvinne bruken av evnene. Intens kamp mot mørkets makter. Den troende synes å være i en verre tilstand enn han noen sinne før var. Lys, liv, glede, kjærlighet, fred, trøst, lykke, seier, all lyst til bønn og til å lese Ordet synes tapt. Nå sier de onde ånder til mennesket at han har «gått tilbake», men i virkeligheten er han på god vei frem, for han har opphørt med å la seg drive med strømmen og holder på å oppnå befrielse fra sin passive tilstand. Det er bedre å miste den «fred» han hadde ved «ikke å kjempe» enn vedbli å være i bedrag.	Evnene løste fra passivitet. Nytt lys, liv, glede, fred, hvile, letthet, og frihet, alt gjenopprettet, og dertil et skarpere blikk, verdifulle erfaringer og nøye kjennskap til betingelsene for vedvarende seier.

KAPITTEL 5

FØRFØRELSE OG BESETTELSE

En troende, som er bedratt av løgnånder, behøver ikke å være besatt av en ond ånd, men det kan forkomme, at et menneske blir «besatt» uten i forveien å være bedratt. En kristen kan f.eks. være villedet i ledelse, eller forført ved etterliggende syner og åpenbarelsen, uten at disse villfarelser har ledet til besettelse; men hvor det er ettergivenhet for synd (bevisst eller ubevisst) kan en ond ånd, også hos en troende, ta sjel eller legeme i besittelse, uten forutgående bedrag (1.Kor. 5,5).

Visse evner og organer kan også enkeltvis bli omgarnet, eller besatte av urene ånder ved (1) passivitet - som er unnlattelses synd, for Gud gir ikke en evne, hverken til misbruk eller ikke-bruk, - eller (2) ved å falle i gjerningssynder, når f.eks. tungen hengir seg til baktalelse eller dårlig snakk, så låner den seg selv til synd; og blir utsatt for besettelse. Likedan er det med legemets andre lemmer; øynenes lyst, - se og betrakte stygge ting; ørene, ved å høre på ondt - lure eller lytte til urett er å låne øre til Satans utsendinger - eller, på en annen måte, kan onde ånder fastholde ørets nerver, så vedkommende ikke hører hva han skulle høre, men likevel blir tillatt å høre, lett nok, alt det han ikke skulle høre.

Det kan ikke nøyaktig bestemmes, hvor mye grunn en ond ånd behøver å ha oppnådd, før det kommer til besettelse. Men det er utover all tvil, at det er:

- (1) synd som ikke er besettelse;
- (2) synd som åpner døren for besettelse; og
- (3) synd som utvilsomt er ifølge av satanisk besettelse (Joh. 13,2).

Hvis et menneske, vantro eller troende, synder så at det gir en ond ånd inngang, kan den overgitte grunn fordypes uten mål. (1) Demonen trenger inn i den tillatte (grunn), (2) «kunngjøring» av den onde ånd finner sted, (3) etter misforståelse av disse kunngjøringene bringer den nye områder (grunn) i hans makt, fordi den bedratte tror, og antar ennå flere av den ondes løgner.

Det forekommer også, at forførelse og besettelse kommer frem, og forsvinner igjen, uten at mennesket har vært det ene eller det annet bevisst. Han kan ha gitt etter for synd og derved inntatt en ond ånd, men da tatt stillingen av død for synden eller dens grunn, (Rom. 6,6-11), og, ubevisst for ham selv, forsvant besettelsen.

En mengde troende er i mer eller mindre utpreget grad «besatte», men vet det ikke; da de forklarer «kunngjørelsene» som «naturlige», som «selvet» eller som «synd» og de tilskriver dem disse årsaker, fordi de ikke synes å tåle kjennetegnene på demonisk besettelse.

Det gis også en form for forførelse i sammenheng med bedragerske ånders etterligninger av Gud og guddommelige ting, som fører til besettelse; og graden av denne avhenger igjen av hvor mye den troende åpner seg for disse etterligninger. De som på dette er

forførte, kan gå så vidt, at de (1) overgir seg til onde ånder, (2) utleverer seg til dem, (3) lar seg lede av dem, (4) ber til dem, (5) mottar budskaper, også Guds Ord, fra dem; (6) blir brukt av dem til hjelp for utførelsen av deres planer og (7) arbeider for dem, mens de tror i disse forhold å være vendt til Gud, og gjør disse ting for Ham.

I noen tilfeller er de etterlignende kunngjørelser blitt mottatt med slik ubekymret hengivelse, at forførelsen hurtig har utviklet seg til den høyeste grad av besettelse, om enn i en listig og så forfinet form, at det ikke gis noe øyensynlig spor av det ondes nærvær; men allikevel kan den spesielle dobbelte personlighet, som er karakteristisk for fullt utviklet «demonbesettelse», ikke unngå et øvet åndelig skjelne-evne; selv om den skjuler seg under forkledning av en «lysets engel», med et lysende ansikts henrivende tiltrekningskraft, den herligste sang, og en mektig virkning i talen.

Demon besettelsens dobbelte personlighet

Den nevnte dobbelte personlighet pleier i alminnelighet bare da å være merkbar, når den antar anstøtelige former, hvis f.eks. en forskjellig annenintelligens forårsaker den besattes egen personlighet, taler gjennom taleorganene, og med en ganske forandret eller fremmed stemme uttrykker tanker og ord som vedkommende menneske ikke, eller bare delvis selv har villet; når offeret er tvunget til å handle på måter, motsatt hans naturlige karakter, legemet blir behandlet av en fremmed makt, og nerver og muskler fortrekker seg eller får kramper, så som det er beskrevet i Bibelens fortellinger (Luk. 9,39).

Det er karakteristisk for denne art av besettelse at hendelsen eller anfallene pleier å komme periodevis, mens offeret i mellomtiden er forholdsvis naturlig og normal. Det foreligger nå vitnesbyrd, som beviser at denne dobbelte personlighet i fullt utviklet besettelse, har funnet sted hos troende, som hverken har vært ulydige mot det lys de har hatt, eller har gitt etter for noen bevisst synd, men som er blitt besatte gjennom forførelse, idet de overgav seg til en overnaturlig makt som de holdt for guddommelig. Slike tilfeller kan ha alle de symptomer og hendelser som de bibelske; demonene svarer på spørsmål med hans egen stemme, og taler ord og bespottelser imot Gud gjennom den besatte personen, mens han i ånden, likevel forblir i fred og samfunn med Gud. Dette vitner om, at Den Hellige Ånd kan bo i menneskets ånd, mens samtidig en eller flere demoner, i legemet, bruker tungen, og kaster legemet om etter deres vilje.

Denne samme «doubelte personlighet», under ganske forskjellige åpenbarelser, er lett å oppdage for den som kan «dømme ånder». Hele tiden er gjenstandens omgivelse mer skikket til å oppdage demonenes kunngjørelser, og disse er da, selv om de er i en «hellig» forkledning, likeså tydelig å skjelne for et øvet øye, som når de er i frastøtende former.

Det faktum at demoner kan besette kristne, blir ofte en forkastet teori, men de fleste antar at det er kun folk i hedningelandene eller grove syndere (ugjenfødte) som onde ånder kan besette. Denne uprøvde og ubevisste oppfatning, som så mange kristne har, er

bare altfor velkommen for djevelen, og tjener som skjul for hans anstrengelser etter å få de kristnes legemer og sjeler i sin makt. Men sløret er revet bort fra Guds barn øyne, ved den harde erfaringens skole, og en del av menigheten er våknet opp, og kommet til den erkjennelse, at selv en troende, som er døpt i Den Hellige Ånd, og iboende av Gud i det indre åndens tempel, kan bli så bedratt at han tillater onde ånder inngang i sitt vesen, og blir besatt (i forskjellig grad av demoner). Gud virker i, og gjennom hans ånd, og de onde ånder i, eller gjennom sjel eller legeme, eller begge.

To forskjellige kraftkilder

Fra en slik besatt troende kan det til tider utgå strømmer fra to ganske forskjellige kraftkilder; en fra Guds Ånd i hans indre, og den annen fra en ond ånd i det ytre menneske; og de, som kommer i berøring med disse parallelle strømminger, opplever dem motsvarende begivenheter. Hvis vedkommende troende preker, kan han forkynne den uforfalskede sannhet overensstemmende med Skriften, klart og full av lys - for menneskets ånd er opplyst av Gud - men de onde ånder som virker i sjel og legeme, benytter den nevnte sannhet som skjul for å innblande deres fremstillinger, for at både taleren og tilhørerne skal bli bedratt. Det vil si, gjennom en troende kan først utgå en strøm av sannhet fra Guds Ord, som gir lys, kjærlighet og velsignelse til de mottagelige blant tilhørerne; men om en stund sender en, i sjel eller legeme skjult fremmend ånd, en liten strøm gjennom menneskets sjeliske eller fysiske vesen, som frembringer tilsvarende virkninger hos de sjeliske og kjødelige elementer blant tilhørerne, og som ytrer seg ved sinnsbevegelser eller fysiske hendelser. Den ene eller den annen «strøm» av kraft, enten fra Den Hellige Ånd i hans ånd, eller fra den bedragende ånd i sjel eller legeme, kan skriftvis få overhånd, og viser dermed det samme menneskets dobbelte karakter, periodisk vekslende og med korte mellomrom. «Hvor godt han taler! Hvor han da søker å forherlige Gud! Hvor sunn og fornuftig han er! Hvilken kjærlighet han har for sjeler!» kan bli sagt med rette om mange en arbeider i Guds rike. Og da kommer plutselig en eiendommelig forandring over ham, og over forsamlingen. Et fremmed element er trengt inn, kanskje bare merkbart for dem, som har skarpt åndelig syn, men ofte også tydelig for alle. Kanskje har taleren begynt med bønn, rolig, samlet, og i en ren ånd, men plutselig blir stemmen hevet, den klinger hul eller metallisk; spenningen i forsamlingen tar til, en overveldende, beherskende «makt» faller på dem; og ikke én tenker på å «motstå» det som så åpenbart synes å være «fra Gud!»

Flertallet av de tilstedeværende har ingen idé om den blanding som har listet seg inn. Noen faller til jorden, ute av stand til å bære den spennende sinnsbevegelse, andre blir kastet ned av en overnaturlig makt; og igjen andre skriker i ekstase. Taleren forlater plattformen, går forbi en ung mann, som får en følelse av beruselse, som for en tid ikke forlater ham. Flere ler i et overmål av den glade berusende glede. Noen har fått virkelig åndelig hjelp og velsignelse fra Guds Ords utleggelse innen denne kulminasjon kom, hjelp, ved den rene virkning av Den Hellige Ånd; derfor mottar de nå også disse

fremmende virkninger som fra Gud. De kan ikke skjelve mellom de to forskjellige «kunngjørelser» som kom gjennom den samme kanal! Dersom de tviler på den siste del av møtet, er de ute for å være utro mot deres indre overbevisning om at den tidligere del var «av Gud». Andre vet vel at deres åndelige syn og bedømmelse motsier disse «hendelser» men på grunn av den velsignelse de fikk i begynnelsen av møtet, undertrykker de deres betenkeligheter og sier: «Vi kan visstnok ikke forstå de fysiske «åpenbarelsen», men vi må heller ikke vente å forstå alt hva Gud gjør. Vi vet bare at den vidunderlige forkynnelse av sannhet, kjærlighet og lys var fra Gud, og møtte vår trang. Ingen kan stille talerens oppriktighet og rene motiver i tvil....derfor, selv om jeg ikke kan forstå eller si at jeg liker de fysiske hendelser, så må det da - være fra Gud....»

Sant og etterlignet mottatt sammen

Dette belyser de blandede «åpenbarelsen» som er kommet inn i Guds menighet, siden vekkelsen i Wales; for; nesten unntagelse, har det i hvert land hvor vekkelse siden brøt igjennom, etter kort tids forløp blandet seg en etterlignet strøm med den sanne; og nesten uten unntagelser, er sant og falskt blitt mottatt sammen, fordi de kristne ikke ante muligheten for konkurrerende strømninger. Noen har forkastet det sanne sammen med det falske, fordi de ikke kunne skjelve det ene fra det andre, eller man har ment at det hele var usant. Flertallet av troende vet ikke at der kan være blandede virkninger av det (1) guddommelige og sataniske, (2) guddommelig og menneskelige, (3) sataniske og menneskelige, (4) sjel og ånd, (5) sjel og legeme, (6) legeme og ånd; de tre første med hensyn til forskjellige kilde og kraft, og de tre siste som formidlere av forskjellige følelser og inntrykk.

Til en blanding hører minst to elementer. Djevelen blander sin løgn med sannheten, for han må bruke en sannhet for å gjøre sin løgn mer troverdig. Derfor må den troende kunne skjelve og dømme alle ting. Han må kunne se hvor mye som kan være urent, og hvor mye han kan motta. Satan er en «blander». Hvor han i noe finner niognitti prosent renhet, forsøker han å dryppe en prosent av sin giftige strøm der, og denne vokser, hvis den ikke bli oppdaget, inntil forholdet blir omvendt. Derfor skulle troende, som ikke forstår å gjøre forskjell, holde seg borte fra møter, hvor blandende overnaturlige virkninger finner sted, inntil de er istand til å skjelve. Når en troende mottar Satans etterligninger, tenker og tror han, at han retter seg etter guddommelige betingelser for å kunne stige opp til et høyere liv; men uaktet sine rene motiver retter han seg etter betingelser for satanisk virke i hans liv, og synker derved deretter ned i et dyp av forførelse og lidelse.

Hvordan onde ånder oppnår adgang til den troende, er det neste spørsmål vi må betrakte; og i den hensikt gir vi i spalteform seks kortfattede lister over (1) hvordan de bedrar; (2) den grunn (anledning eller tilknytningspunkt) som gis dem for forførelse; (3) hvor de går inn; (4) symptomer av onde ånders nærvær i mennesket; (5) de unnskyldninger (bortforklaringer) som ånden gjør for å skjule sitt nærvær og grunnen

som den holder seg fast ved, (6) virkningen på og gjennom det bedratte mennesket.

Hvordan onde ånder bedrar

S PALTENE 1-6. (Se tabellen side 5.19) Ta spaltene en for en, og vi skal se hvor listig den onde ånd går tilverks, først ved å bedra, og deretter skaffe seg adgang til den troendes sjel eller legeme, eller begge deler. En styrende grunnregel for Guds virke, og for Satans virke, er å søke adgang til et menneske. Gud, som har skapt mennesket med en fri vilje, har, selv Han er uinnskrenket Hersker over hele universet og over alle englemakter, begrenset seg selv like overfor menneskets frie vilje, idet Han aldri tvinger noen, ikke engang for å vinne ham for hans troskaps plikt til Ham Selv. Heller ikke beherske en del av hans vesen, uten at hans eget samtykke - bevisst eller ubevisst - er gitt.

Nøyaktig som et menneske «vil» en god ting, lar Gud det bli til gjerning, likeså når mennesket «vil» en ond ting, gjør onde ånder det til gjerninger. Både Gud og Satan behøver menneskets vilje for å kunne virke i det. I det ugjenfødte menneske er viljen gjort til slave av Satan, men når mennesket er gjenfødt, og befridd fra syndens makt, er viljen frigjort til å velge det gode fra Gud. I en, som er kommet i samfunn med Gud, kan Satan bare vinne grunn ved list, eller, i bibelsk uttrykk, ved «kunstgrep»; for han vet, at den troende aldri med overlegg vil gi onde ånder inngang og makt. Bedageren kan altså bare oppnå det ønskede samtykke ved forstillinger, idet han utgir seg for å være Gud selv, eller et sendebud fra Ham. Han vet, at en slik troende er bestemt på, å adlyde Gud til enhver pris, og at han setter Guds erkjennelse over alt ellers på jorden. Det er derfor ingen annen måte å bedra denne på, enn ved etterligning av Gud selv, Hans nærvær og Hans virke; og under forestilling av å være Gud, oppnå samarbeide med menneskets vilje for å få ham til å motta videre forførelser, som vil lede til «besettelse» av en eller annen del av den troendes sjel eller legeme, og slik skade ham eller hindre hans brukbarhet for Gud, så vel som for andre som kunne bli påvirket av ham.

Etterligninger av Gud i og med den troende, er grunnlaget på hvilket enhver videre satanisk besettelse gjennom bedrag er bygget. Troende ønsker og venter, at Gud skal være med, og i dem. De forventer Guds nærvær, og dette blir etterlignet. De venter at Gud skal bo i dem som en person, og onde ånder fremstiller seg som de tre personer i treenigheten.

For å kunne forstå onde ånder etterligningsmetoder, må vi skille mellom Guds Person og Guds Nærvær. «Guds Nærvær» som gis ut som en innflytelse, og «Personen» som åpenbares som Faderen, og Sønnen, ved Den Hellige Ånd. Det kan også beskrives som forskjellen mellom Gud, som er Lys, og å ha lys fra Gud - mellom Gud, som er kjærlighet, og å ha kjærlighet fra Gud. Det ene er Personen, Ham Selv, i Hans natur, og det andre fremstråling eller utgivelse av hva Han er.

Manges tanke er at Kristus bor personlig i dem; men i sannhet, Kristus som en Person er

ikke i noen mennesker. Han bor i troende ved sin Ånd (Rom. 8,9). - Jesu Kristi Ånd - (Fil.1,29; Ap.gj. 16,7).

Det er også nødvendig å forstå Skriftens lære om den treenige Gud, og de forskjellige egenskaper og oppgaver som tillegges hver især, for å kunne skjelne bedragerens etterliggende virke.

Guds Person i himmelen, Hans nærvær på jorden ved Den Hellige Ånd

Gud Faderen, som en Person, er i den høyeste himmel. Hans nærvær er åpenbart i mennesket som «Faderens Ånd». Kristus, Sønnen, er i himmelen som en Person, Hans nærvær i mennesket er ved Hans Ånd. Den Hellige Ånd, som Faderens Ånd, og Sønnens, er på jorden i menigheten, som er Kristi Legeme; åpenbarer Faderen og Sønnen, i, og for den troende, som holder seg nær til Gud for å tilegne seg den treenige Gud. Om dette sier Kristus: «Jeg vil åpenbare meg for ham», nemlig for den som elsker og adlyder Ham; og senere: «Vi vil komme til ham og ta bolig hos ham» (Joh. 14, 23), d.e., ved Den Hellige Ånd som ble gitt på Pinsedagen.

Guds Person er i himmelen, men Hans nærvær er åpenbart på jorden, i og med den troende; gjennom og ved Den Hellige Ånd; i , og til den menneskelige ånd, som er Den Hellige Ånds organ for åpenbarelse av Guds nærvær.

Den troendes misforståelser av på hvilken måte Gud kan være i, og med ham, og hans uvitenhet som at onde ånder kan etterligne Gud og guddommelige ting, er grunnen til at han kan bli bedratt til å anta onde ånders etterliggende virkninger, og gi dem adgang til besettelse og makt over hans indre vesen.

Dersom Gud, som er Ånd, kan være i og med et menneske, så kan de onde ånder det også, hvis de kan få adgang ved samtykke. Dersom mål og ønske er, at den troende viljeløst skal utlevere seg til dem. «Utleverer seg» er et uttrykk som ofte brukes i den troendes forhold til Gud, men det er ikke virkelig bibelsk, i den betydning som har gitt ordene i den nåværende tid. Gud vil, at vi skal være Hans eiendom, og da, med fri vilje velge Hans vilje. Han vil ha vårt medarbeid, med ingen slavisk underkastelse. Den troende skal beherske seg selv, idet han samarbeider i sin ånd med Guds Ånd; men Gud «behersker» aldri mennesket som en maskin som blir drevet av andre, eller som ved dynamisk kraft.

Vi må også gjøre en forskjell mellom Gud og guddommelige ting, d.e., alt som er guddommelig er ikke Gud selv, likesom at alt satanisk ikke er Satan selv, og alt menneskelig ikke er mennesket selv. Guddommelige, sataniske og menneskelige ting er det som tyder på eller utgår fra Gud, Satan eller mennesket. Disse tre kilder må stadig tas i beregning. Ledelse kan være (1) guddommelige, (2) sataniske eller (3) menneskelige. Lydighet kan være mot Gud, Satan eller mennesket. Visjoner kan ha deres kilder i Gud, onde ånder, eller i mennesket selv. Drømmer kan komme fra Gud, onde ånder, eller fra mennesket egen tilstand. Man kan også skrive under påvirkning av Gud, onde ånder, eller mennesket egne tanker. Derfor, når onde ånder bedrar, kan de etterligne Gud og guddommelige ting, Satan og sataniske ting, eller mennesket og menneskelige ting.

For å oppnå besettelse og makt over troende, som ikke lar seg lokke til synd, må de

bedragerske ånder først etterligne åpenbarelsen av Guds nærvær, for så under skjul av dette «nærvær» å få deres hemmelige vink inn i sinnet, og deres etterlignelser mottas uten ettertanke. Dette er deres første, og underveis vanskeligste arbeide. Det er ikke alltid en lett sak, især når sjelen er vel grunnfestet i Skriften, og har lært å vandre i tro på Guds Ord, eller når forstanden er skarp og oppøvet, tankene holdt i tømmene, og mennesket er beskjefliget på en sunn måte.

Etterlignelse av Guds nærvær

Fra det etterliggende nærvær utgår en innflytelse som virker at etterlignelsen blir mottatt. Onde ånder må gjøre noe for etterligne Guds nærvær, da deres eget nærvær ikke ligner det guddommelige. Det etterliggende nærvær er vel deres verk, men ingen åpenbarelse av deres eget vesen. De gir himmelske, beroligende følelser, eller følelser av fred, kjærlighet o.s.v., som er avpasset etter deres offers ideal, og hvisker at disse tilkjennegir Gud nærvær.

Når først et etterlignet nærvær, eller innflytelse, er mottatt, da går de videre og forestille en «Person», den person i Guddommen, hvor etterligningen vil tiltrekke den bedratte mest. De etterligner Faderen for dem, som særlig er dratt til Ham; Sønnen for dem, som tenker seg Ham som «Brudgom» og lengter etter kjærlighet; og Den Hellige Ånd for dem som begjærer kraft. Hvis sjelen mottar disse bedrag, da har Satan vunnet stor grunn. Den farlige periode er, som allerede nevnt i kap.3, den tiden da den troende søker Den Hellige Ånds dåp, og kanskje av andre har hørt om bevisste åpenbareelser, eller om en ved sansene følt mottagelse av Ånden. På denne anledning lurte de vågsomme ånder.

Hvilken troende lengter ikke etter «bevisst» nærvær av Gud, og ville ikke gi alt for å oppnå det? Hvor vanskelig det er å vandre i bare «tro», når man går gjennom livets mørke daler! Dersom dåpen med Den Hellige Ånd fører til et «bevisst nærvær», og etterfølger overnaturlige virkninger på sansene, så man virkelig føler at Gud er nær - hvem er da ikke fristet til å søke den? Synes ikke dette å være en absolutt nødvendig utrustning for tjeneste, og fremgår det ikke av den bibelske Pinsefortelling, at de troende da må ha hatt dette bevisste nærvær, fysisk og virkelig følt av dem.

Satans virke på sansene

Her er det farlige punkt som først åpner døren for Satan. Å virke på sansene i den religiøse verden, har lenge vært Satans spesielle måte å bedra mennesker på over den hele verden, hvor han er gud og fyrste. Han forstår på enhver tenkelig måte å smigre, berolige, overtale og virke på sansene, og bruker enhver eksisterende religionsform for å tilby menneskene et «gudfryktighets skinn» men uten dens kraft.

Blant de virkelige omvendte, ja, selv helliggjorte troende, er sansene ennå mer hans middel for tilnærmelse. Så snart sjelen tillater en traktelse etter skjønne sinnsbevegelser,

lykkelige følelser, bevisst kraft, og mener at slike kunngjørelser er nødvendige for å bevise Guds nærvær, og spesielt at det er «tegn» på Den Hellige Ånds dåp, da er veien åpen for bedrag av Satans løgnånder.

Den sanne åpenbarelse av Kristus

Kvelden før Hans korsfestelse uttalte Herren følgende om Den Hellige Ånds komme til de troende: «Jeg vil..... åpenbare meg for ham» (Joh. 14, 21), men Han sier ikke hvordan Han ville oppfylle sitt løfte. Til kvinnen ved brønnen sier Han, «Gud er Ånd», «og de som tilber Ham, bør tilbe i ånd og sannhet». Kristi åpenbarelse er, derfor, til ånden og ikke til sansene eller til sjelen. Derfor gir søkelse etter «sanse-åpenbarelser» de bedragerske ånder den ønskede anledning til å etterligne det sanne Kristi nærvær. Men for dette behøver de viljens samtykke og medarbeid, som de da tilsniker seg under forkledning av en «lysets engel», som et sendebud fra Gud, øyensynlig kledd med lys, ikke mørke, for lys er jo Guds sanne natur og karakter.

Grunnlaget for denne forførelse av den troende, er hans uvitenhet om de guddommelige regler for Guds virke i mennesket, og om de sanne betingelser for Hans åpenbarte nærvær i menneskets ånd; og hans uvitenhet om betingelsene for onde ånder virke, i en passiv overgivelse av viljen, sjel og legeme til en overnaturlig makt.

I sin uvitenhet om Guds sanne virke, venter den troende at Gud skal bevege det fysiske vesen, åpenbare seg til sansene, og bruker hans evner adskilt fra ham selv, som et bevis på Hans nærvær og «beherskelse», hvor Gud bare beveger i, og gjennom mennesket ved det aktive medarbeid av hans egen vilje - viljen er egoet (jeget), eller menneskets sentrum. Aldri bruker Gud menneskets evner skilt fra forbindelsen med hans vilje. Ikke istedenfor mennesket, men med ham. (1. Kor. 3,9).

Det etterligende nærvær er en innflytelse utenfra på den troende; og kan i noen tilfeller begynne, ikke bare i tiden for Åndens dåp, men ved et «praktiserende» av «Guds nærvær», hvis den troende derved mener en sansebevissthet om «Gud», Han, som skal bli forstått og erkjennes ved åndens sans, ikke legemets sanser. Guds sanne nærvær føles ikke med de fysiske sanser, med i ånden, og åndens sans alene kan skjelne mellom Guds, Satans nærvær; og legemet føler det kun indirekte.

Det er viktig å kunne se klart forskjellen mellom «beleiring», eller innflytelsen utenfra av det etterligende nærvær; og «besettelse» eller oppnådd inngang, som følge av at beleiringen, eller innflytelsen utenfra er mottatt. Forskjellen og de karakteristiske kjennetegn på begge kan beskrives som følgende:

(1) Beleiring: en tilnærmelse utenfra; et etterlignet Guds nærvær, som en innflytelse på personen, for hvilken han åpner seg selv i sjel og legeme.

(2) Besettelse: etterligning av en person i det indre (etter oppnådd fotfeste), som vanligvis ytrer seg i form av kjærlighet. Absolutt overgivelse og hengivenhet og vilje til denne. Utsøkte følelser i den fysiske og i det sjeliske område, mens ånden forblir uberørt. Mennesket holder dette for å være «åndelig» mens det i virkeligheten ikke er annet enn

sanseliv i en åndelig form.

Beleiring og dens årsak

Beleiring kan forklares som at en ond ånd, eller ånder, omsvever og lurder omkring et menneske, og influerer på ham i den hensikt å få, - om enn aldri så lite - fotfeste i hans vesen for å oppnå besettelse. Gir han etter for disse innflytelser, vil det føre til «besettelse», fordi de beleirede ånder da har oppnådd inngang, og besetter den grunn de fastholder, så langt som grunnen er gitt.

Den betydning som leksikonet gir ordet «obsession» (beleiring) støtter denne forklaring. Det betyr: «å beleire», og er beskrevet som «vedholdende angrep, spesielt av en ond ånd på en person»; og «en tilstand av å være plaget utenfra, som motsetning til besettelse eller beherskelse av en ond ånd innenfra». I overensstemmelse med denne beskrivelse av beleiring, er det tydelig, at det er en virkelig form for angrep, som ofte blir brukt av mørkets makter like ovenfor Guds barn, for ikke å tale om de ugjenfødte som allerede, etter Skriften (Efes. 2,2), er behersket av dem innenfra, «den ånd som nå er virksom i vantroens (ulydighetens) barn».

Onde ånder «beleirer» og plager vedholdende mennesker for å oppnå besettelse. De påtrenger ham en eller annen dominerende forestilling, som røver hans fred, og formørker hans liv; eller de etterligner en åndelig erfaring, som synes å komme fra Gud, og som den troende mottar uten ettertanke. Dette er en farlig form for beleiring i våre dager, når de onde ånder søker adgang til troende gjennom etterligning av en eller annen utvortes åpenbarelse av Gud; f.eks. når en overnaturlig makt fyller salen, følbart for sansene; «bølger av kraft» strømmer på og gjennom det fysiske vesen; eller en følelse av vind, - et pust eller luftstrømning - blåser på det ytre menneske, tilsynelatende fra guddommelige kilder. Kort sagt, alle åpenbarelses, som utenfra trenger seg på legemet, har «beleiringens» karakteristiske kjennetegn, og kommer fra bedragerske ånder, som søker adgang til sjel eller legeme.

Befrielsen av personer under beleiring av forskjellige slags, eller grad, kommer ved sannheten, f.eks.:

- (1) Opplys dem om hvordan man oppdager hva som er av Gud eller djevelen, ved forståelse av grunnreglene, som viser forskjellen mellom Den Hellige Ånds virke og onde ånders virke.
- (2) Vis dem at de ikke må motta noe utenfra, hverken i hemmelig vink til sjelen, eller innflytelser av noe slags som kommer på legemet; da Guds Hellige Ånd virker innenfra i menneskets ånd, fornyer og opplyser hans forstand og bringer legemet under den troendes eget herredømme.
- (3) Lær dem hvordan de kan ta stilling i Kristus, og i Ham motstå alle beleirede angrep av mørkets makter. For befrielse av sjeler, som er i trelldom under onde ånders

besettelse, d.e., når disse, etter beleiring, har vunnet inngang i noen grad; er kunnskap om Gud og om de åndelige ting nødvendig.

I alminnelighet antar man at «utdrivelse» av ånden eller ånder er det eneste man kan gjøre med dem; men på grunnen hvor på de har fått inngang, og som de holder seg fast på, kan ikke «drives ut», er klart. Men hvor «utdrivelse» nytter i noen tilfeller. Så må vi huske at det ikke alltid er det eneste middel for befrielse.

Noen veier til frigjørelse fra besettelse

Mye avhenger av besettelsens årsak. I Kina, blant hedninger, ble demoner utdrevet øyeblikkelig etter at de kristne ba troens bønn. Fra Tyskland forteller en erfaren evangelist, om mennesker, som etter en eneste bønn var blitt befridd fra demonbesettelse, mens det hos andre kunne ta «uker, måneder og år, innen befrielsen kom», og da bare etter mye kamp i bønn av Guds folk, som var sterke i troen.

Men for troende, som er blitt besatte av onde ånder som ifølge av bedrag, er hovedregelen for befrielse, å bli løst fra bedraget. Å behandle en «besettelse» som er frukten av bedraget, ved å befale åndene ut, er å stride mot virkningen, istedenfor mot årsaken; og kan kanskje gi en midlertidig lettelse, men med fare for at de onde ånder vender tilbake til sitt «hus» gjennom den samme dør, d.e., ved den samme grunn som gjorde at de første gang kom inn.

Troende som selv oppdager at de er besatte ved bedrag, skulle derfor søke lys over de tilknytningspunkter hvor de har gitt den ond ånd anledning til å komme inn, og oppgi disse. Det er ved gitt grunn at de oppnår adgang, og det er ved bortskaffet grunn de drives bort. Derfor blir det i denne boken lagt så stor trykk på erkjennelsen av sannheten, mer enn på utdrivelse av demonene; for den er først og fremst skrevet for befrielsen av troende som er bedratt og besatte ved å motta etterligninger av Guds virke.

Bedratte og besatte troende skulle også bli lært de fundamentale sannheter om den menneskelige viljens stilling i forholdet til Gud, og til Satan; Skriften er full av lys over dette område: «Vil noen gjøre Hans vilje, han skal kjenne.....» (Joh. 7,17); «Den som vil, han ta....» (Åp.bar. 22,17).

Igjgen må det ettertrykkelig nevnes: Bedragerske ånder er nødt til å få viljens samtykke innen de kan fare inn i et menneske; og dette tilsniker de seg ved etterligning og forførelse. De kan bare bevege den troende til å åpne seg for deres makt, ved å forestille seg som Gud. I sannhet, all beleiring og besettelse, både av gjenfødte og ugjenfødte, er grunnet på bedrag og list; for bare når et menneske er virkelig helt under Satans makt, gir han seg med vitenhet og vilje over til ham.

Befrielse krever derfor den aktive utøvelse av viljen, som, i tillit til Guds kraft, modig må møte alle skuffelser og lidelser, og besluttsomt stadig sette seg imot mørkets makter. Den bedratte må gjøre alle tidligere samtykker til deres virke ugyldig. Denne kamp vil bli utførligere behandlet i kap. 8.

Bedragerske ånder etterligner også Gud i Hans hellighet og rettferdighet. Virkningen av

slik er, at de får mennesker til å bli redde for Gud, rygge tilbake, og føle motbydelighet for alle åndelige ting. De forsøker å skremme de forsagte og fryktsomme, og på virkningsfull måte å styrke dem som lengter etter kraft, og lokke slike under deres innflytelse som er mottagelige for det tiltrekkende, og for kjærlighet og lykke.

Fysiske sanser skulle ikke føde Guds nærvær

Det kan sies til overveielse, at det aldri er sikkert i noen tilfeller å føle Guds nærhet med de fysiske sanser, for det er nesten alltid et etterlignet «nærvær» - en fin snare av fienden for å få fotfeste i mennesket. Dette er en årsak hvorfor noen, som av andre troende ble påtrengt nødvendigheten av en «virkeliggjørelse av Gud» - som et følt nærvær i atmosfæren, eller inne i dem - til deres sorg og forferdelse, har mistet den «virkelighet» som de hadde selv, og er sunket ned i mørke og kald følesløshet. Disse troende har ikke visst, at alle overnaturlige åpenbaringer til sansene - enten straks eller i en fjernere periode - slutter slik. Offeret søker å forklare seg årsaken til denne nedbrytelse og «dødhet», i «overanstrengelse» eller «synd», men tenker ikke på, at det er hans tidligere glade erfarings virkelige natur.

Legemets normale tilstand, og frihet for evnenes bruk, er jevnt å se i alle bibelske fortellinger om mennesker i direkte omgang med Gud. Paulus i en «henrykkelse» (Ap.gj. 22, 18-21) var i full besittelse av sine evner, klar i ånden, og talte overveiet og forstandig. Spesielt kommer dette frem hos Johannes på Patmos. Visst nok falt han til jorden som en død ved det naturlige menneskets svakhet like overfor den forherligede Herres nærhet; men etter Mesterens opplivende berøring, var hans forstand i full bruk, og hans tanke virket klart, så han oppmerksomt kunne oppfatte og huske alt det som ble sagt og vist ham. (Åp.bar. 1,10-19).

Forskjellen mellom Bibelens fortellinger om Guds åpenbarelses, og de menneskers tilstand til hvem de ble gitt; og manges fortellinger om de overnaturlige åpenbarelses i vår tid, ligger i et prinsipp, som viser en slående motsetning mellom den rene guddommelige virke, og de sataniske etterligninger av Gud. De motsatte prinsipper er:

(1) Normal bruk av viljen og forstandsevnene.

(2) Tap av personlig beherskelse gjennom passivitet. (En medial tilstand). Vi kan som eksempel nevne «Clairvoyance» og «clairaudience»; det første er evnen til å se overnaturlige ting, det andre er evnen til å høre overnaturlige ord. Det gis en sann og en falsk seelse og hørsel av overnaturlige ting. Enten er det en gave fra Gud, som er Den Sanne (Åp.bar. 1,10-12); eller det fremkommer av en ond passiv tilstand, som tillater etterligningen.

Clairvoyance og clairaudience og deres årsak

Det er sagt at evner til clairvoyance og clairaudience er «naturlige gaver», men de er i virkligheten en følge av en ond tilstand, som gjør det mulig for onde ånder å

åpenbare deres makt og nærvær. Spiritister som bruker «krystallstirrelse» bruker dette som et middel til å fremvirke denne passive tilstand, likesom alle de forskjellige hjelpemidler som brukes i Østen og andre steder, for å frembringe overnaturlige åpenbarelsen og virkninger. Prinsippet er det samme. Nøkkelen til alt dette og andre sataniske virkninger i den menneskelige innretning, er nødvendigheten av hjernevirksomhetens opphør, hvor det i alle guddommelige åpenbarelsen, er de åndelige forstandsevnen er våken og i full virksomhet.

Da Israels folk var samlet ved foten av Sinai fjell, og Moses og de eldste steg opp og «søkte Gud» var disse ikke «passive» (2.Mos. 24). Enhver sann søkelse (visjon) - åndelig, sjelelig eller fysisk - er i virkeligheten aktiv og ikke passiv. Bare onde visjoner er passive, d.v.s., behøver et midlertidig opphør av viljens og forstandens virksomhet.

Overnaturlige skrijving og tale

Ved skrijving og tale under onde ånders drivkraft gjelder samme prinsipp, d.e., utelukkelse av viljen og forstandsvirksomheten:

1. Personen, nedskriver hva han hører tydelig diktet på en overnaturlig måte.
2. Han skriver hva han ser fremstilt for sitt sinn overnaturlig, hele tiden med rivende hurtighet som av en uimotståelig tvang.
3. Han skriver automatisk, som om hånden ble ført, uten noen vilje eller tankevirksomhet.

Det kan ved en slik skrivning forekomme, at ordene blir fremstillet så tydelige for det sjelelige syn, som om de ble sett med det legemlige øye, hele tiden i ild eller lysbokstaver. Det samme kan forekomme ved offentlig tale; når taleren beskriver hva som blir fremstilt for hans sjelelige syn - det er, hvis hans ånd er i en passiv tilstand - idet han tenker at alt er «opplysning av Den Hellige Ånd.»

Hos noen finner dette sted i en så forfinet grad, at mennesket lar seg bedra til å tenke at det er tegn på en «glimrende begavelse», «stor fremstillingsevne», «fin poetisk gnist» og lignende, mens ingenting av dette i virkeligheten kommer fra hans egen ånd. Det er ikke utfall av hans tankevirksomhet, men en oppfattelse av listig fremstilte «bilder» som forespeiles ham i det øyeblikk som han skriver eller taler. Det kan prøves etter fruktene, som er tomme, dårlige resultater, og ofte gir skadelige forestillinger, idet bibelske sannheter blandes med fordreide villfarelser, som vender opp og ned på det rene evangeliet. Derfor er det i det hele ingen åndelig kjerne bak de skjønne ord, eller noen vedvarende frukt for de uomvendtes frelse, eller for de troendes oppbygging.

Forkynnelse som kommer fra sjelelige fremstillinger

Det er mulig at dette kan være den skjulte årsak til så mange hurtig forbigående ting, store evangelisasjoner, som i begynnelsen gir så store løfter, men som i løpet av få uker er forsvunnet som «dugg for morgensolen».

Talene hadde vel evangeliske sannheter, men kan ha blitt forskynt fra sjeelige fremstillinger, og ikke fra åndens kilde i samvirkende harmoni med Den Hellige Ånd. Mørkets makter frykter ingen ord - selv ikke ord av evangelisk sannhet - hvis det ikke er noen

befruktende liv i dem fra Guds Ånds kilde; og det er nå uten all tvil bevist, at onde ånder har tillatt, om ikke frembrakt, uekte omvendelser i stor skala. Det er lett for dem, tilsynelatende å slippe deres fanger løs, når det bare er til fordel for deres planer, og å bedra Guds folk, og det gis mange elementer i de religiøse bevegelser i vår tid, som syntes å utvide Guds rike, men som sluker andre kristnes tid og kraft, og lar luftåndenes rike være uangrepet.

Uten å ane onde ånders eksistens, og deres uopphørlige angrep for å bedra ethvert Guds barn; og likeså uvitenheten om faren for å komme til å oppfylle betingelsene for deres virke; gjør et stort antall troende seg ikke klart, at de i det daglige livs forhold kan åpne seg selv for bedrag av overnaturlige vesener, som speider etter anledning til adgang, og til å bruke Guds tjenere.

F.eks. en offentlig taler, som søker å være avhengig av «overnaturlig hjelp», men som ikke skarpt bruker sin hjerne i årvåken åndelig «tenkning», han dyrker praktisk en passiv tilstand, som fienden vil benytte seg av for sine mål; og slik, uforståelig for mannen selv, vinner fienden en innflytelse i hans liv, som ytrer seg i alle slags uforklarlige anfall, som han mener at han aldri har gitt noen anledning til.

Likeså kan dette skje med en forfatter, som på en eller annen måte er blitt passiv - eller la oss heller rent ut si, medial - i en evne, eller del av hans indre liv, og derved har åpnet seg selv for overnaturlige forestillinger av onde ånder, hvis inntrykk på fantasien han nå skriver ned, idet han mener seg å være opplyst av Gud.

Sann skrivning under Guds ledelse

Til skrivning under guddommelig ledelse kreves tre faktorer: 1. En ånd drevet av Den Hellige Ånd (2.Pet. 1,21). 2. Et fornyet og årvåkent sinn, skarpt i aktiv fatteevne og moden tenking. (Se. 1. Kor.14,20). 3. At menneskets ånd og vilje fullkomment behersker legemet (1. Kor. 9,27).

Ved skrivning under onde ånders påvirkning, er mennesket ikke virkelig «åndelig» for hans ånd er uvirksom; det som ser «åndelig» ut, er overnaturlige makter verk, som lar deres åndskraft virke på og gjennom menneskets passive sinn, skilt fra hans ånd. Men ved skrivning under Guds ledelse, er det ikke gitt ved diktat, som til en automat, men det skjer ved Den Hellige Ånds bevegelse i menneskets ånd. Den troende må da virkelig selv være åndelig, kilden må være i ånden (og ikke i sjelen, som det er når mennesker skriver

produkter av deres egne tanker). Den Hellige Skrift bærer stemplet av å være skrevet på denne måten. «De hellige Guds menn talte, drevet av Den Hellige Ånd». De «talte fra Gud», men som mennesker opptok de og uttalte, eller skrev den sannhet som var gitt i deres ånd, ved det fulle bruk av deres egne guddommelige opplyste evner.

Paulus åndelige bedømmelse evne

Paulus skrifter beviser alle, at de tre nevnte betingelser var tilstede hos ham; hans ånd var åpen for Den Hellige Ånds bevegelse, hans forstand i full bruk, og hans legeme et lydige redskap under åndens herredømme. Hans brev vitner også om den fornyende forstands evne til å fatte Guds dybder. Vi ser også hos Paulus den klare bedømmelsesevne, som et åndelig menneske har, istand til å erkjenne hva som kom fra Gud i hans ånd, og hva som var produkt av hans egen tanke, i utøvelse av hans bedømmende avgjørelse som en Herrens tjener.

Men fortellingene om de fleste «overnaturlige åpenbarelser» i vår tid, viser, at de tre nevnte nødvendige betingelser for sann guddommelig virke ikke er tilstede; men at betingelsen for onde ånders virke er oppfylt, d.e., ved mottakerens mediale tilstand, nemlig ved avsettelse av forstandsevnene, med derved følgende tomhet, og hele tiden barnaktige dårskap, som også røper seg i de gitte «av Gud talte» ords betydningsløshet, og visjonenes og andre hendelsers mangel på formål.

Er først engang betingelsene for onde ånders virke i mennesket oppfylt, så kan ingen erfaring i fortiden, ingen stillings verdighet, ingen kultur og utdanning beskytte den troende fra demonisk verk. Derfor vil djevelen gjøre alt for å høste passivitet i Guds barn, under en hvilken som helst form, i ånd, sjel eller legeme; for han vet, at han før eller senere kan ta den slikt forberedte grunn i besittelse. Ja, det kan med bestemthet si, at der hvor loven for onde ånder virke er oppfylt, ved ikke-bruk av tanken og evnene, der vil onde ånder virke, og bedra selv Guds utvalgte.

Hvorfor onde ånder benytter legemet

Det kan bli spurt: Hvorfor behøver onde ånder legemet, og hvorfor begjærer de så vedholdende adgang, og besettelse? (1) Svar: I legemet finner de «hvile» (Matt. 12, 43), og det synes som en lettelse for dem å være der. Men enda mer enn dette: (2) Fordi legemet er organet for sjelen og ånden; og de kan ved å beherske det ytre menneske, influere på det indre, og forhindre at det guddommelige liv blir formidlet til andre, selv om de ikke kan undergrave hans eget forhold til Gud. I den troende kan de ikke ødelegge livet i sentrum, men de kan innesperre det, så at det indre mennesket, hvor Den Hellige Ånd bor, blir udyktig til å angripe mørkets rike, og tilintetgjøre deres gjerninger. Når onde ånder oppnår besettelse av en troendes legeme eller sjel i noen

grad, er all forutgående åndelig utvikling praktisk verdiløst for tjeneste. I den åndelige del av menigheten, finnes et stort antall troende, som behøver lys for befrielse av deres periferi.

Deres åndelige vekst er hemmet og stanset på grunn av slapt bruk av deres evner, og ved at deres «åndelige ballast» er basert på misforståelser og bedrag som kommer fra deres sjel; eller på grunn av en svekkelse og forstyrrelse i legemet; og på grunn av disse hindringers skyld kan den iboende Hellige Ånd ikke stråle ut, og åpenbare Jesu Liv gjennom dem.

Derfor, når mennesket blir befridd fra besettelsen, bringer livet i sentrum ikke til eksistens, men til frihet. Det indre liv, som var innesperret, blir løst fra lenkene og kan nå virke. Dette kan skje i forskjellige grader, for ikke alle troende er bundet i samme grad. Som det gis forskjellige stadier av (1) indre åndelig vekst, så gis det (2) forskjellige blandingsforhold av guddommelig og sataniske elementer i livet; og grader av (3) passivitet i menneskets ånd, sjel og legeme, som igjen kan føre til grader av «besettelse». Så snart grunn er gitt, i noen grad, til onde ånder, blir evnene sløvet av dem, eller blir passive ved ikke-bruk. Deres mål er å sette seg selv istedenfor personen i alle hans handlinger, for å spotte, så å si, hans passive evner, vilje, o.s.v., og likesom sammenbinde seg selv med den innerste struktur av hans vesen, og på den måte styre og bruke ham for deres egen mål. Den bedratte tror imidlertid at det er Gud, som erstatter hans egen kraft, - at Gud nå virker og handler istedenfor ham selv - og at han på den måte har fått en «besettelse av Gud».

Troende som er kommet til en slik grad av besettelse av bedragerske ånder, råder nå over okkulte krefter og kan, på overnaturlig måte, motta fra åndene, og, som deres formidlere, gi videre mange forunderlige virkninger og kunngjørelser, slik som:

1. Få og overlevere åpenbarelsen. Kap. 6
2. Motta og formidle overnaturlige inntrykk. Kap. 7
3. Forutsi begivenheter.
4. Få spesiell «ledelse» overnaturlig. Kap. 6
5. Motta og gi undervisning.
6. Motta og formidle budskaper.
7. Motta uttydninger.
8. Få visjoner. Kap. 6
9. Evne til å skrive automatisk, eller på overnaturlig måte.
10. Sannsiger-evner. Kap. 7

En slik besatt troende kan også ha evne til:

Å lytte til ånde-vesener.

« få overnaturlig kunnskap.

« holde overnaturlig forbindelse og samtale.

« oversette, kritisere, rette, bedømme.

- « motta og gi hemmelige vink eller råd.
- « ha å gjøre med overnaturlige hindringer.
- « motta og gi «betydninger» av kjensgjerninger og innbilninger.
- « tillegge naturlige ting overnaturlig betydning og omvendt.
- « bli automatisk ledet og styrt.

Mange av disse virkninger av onde ånder i besettelse kan synes å komme ved evner som er egne for mennesket selv, mens han av naturen er ute av stand til slike handlinger. Om han f.eks. ikke har «naturlig» evne til å oversette, kritisere o.s.v., kan åndene i besettelse gi ham evne til dette, og slik skape en falsk personlighet i andres øyne, som tenker ham i besittelse av de og de «gaver» (naturlige), og er skuffet når han ikke vil bruke dem; idet de ikke vet, at han umulig kan «fremvise» eller bruke slike «gaver» uten når åndene som behersker ham vil det. Når den bedratte troende så endelig oppdager at slike hendelser er frukten av besettelse, og nekter lenger å være slave under de sataniske ånder, da opphører slike «gaver» å eksistere. Dette er tiden da den som er befridd fra villfarelsen blir forfulgt av de hevngjerrig ånder, som, gjennom deres inngivelser gir andre den oppfatning, at han har «mistet sin kraft» eller «er gått tilbake» i sitt åndelige liv, akkurat da når han i virkeligheten er blitt befridd fra virkningen av deres giftige og djevelske verk.

Onde ånder opptrer istedenfor Gud

De følgende eksempler skal vise hvordan bedragerske ånder kan sette seg selv og deres virke inn i den troendes liv, ved hans misforståelser av åndelige sannheter:

1. **Stedfortredende i tale.** Bibelsted: «Det er ikke dere som taler...» (Matt. 10,20), utlegger noen troende som guddommelig erstatning for deres tale. At Gud vil tale gjennom dem. Mennesket sier: «Jeg må ikke tale, Gud vil gjøre det», og han «overgir» sin munn til Gud for å være Hans organ (munnstykke), og frembringer derved passivitet av leppene og taleorganene, som blir prisgitt til bruk av den overnaturlige makt, som han tenker er Gud.

Resultat: a) Mennesket taler ikke selv; b) Gud taler ikke, for Han gjør ingen til automat; men c) onde ånder taler, så snart passiviteten er nok utviklet for at de kan gjøre det. Utfallet er onde ånders stedfortredende, ved å besette og beherske den troende, spesielt i form av overnaturlige «budskaper» som igjen videre krever hans passive lydighet, og i rett tid frembringer en medial tilstand.

2. **Stedfortredende ihukommelse.** Bibelsted: «Han skal minne dere om alle ting som jeg har sagt dere» (Joh. 14,26), utlegger noen troende som om de ikke behøver å bruke sin ihukommelse. Gud vil minne dem om alle ting.

Resultatet er: a) at mennesket ikke bruker sin ihukommelse; og b) Gud bruker den ikke, for Han gjør det ikke uten den troendes medvirke; c) men de onde ånder bruker den, og setter deres virkninger istedenfor den, hvor mennesket utelukker sin egen ihukommelse.

3. Stedfortredende samvittigheten. Bibelsted: «Dine ører skal høre et ord bak deg, som lyder slik: Dette er veien.» (Esaias. 30, 21). Flere troende ser på overnaturlige ledelse - ved en stemme eller Guds Ord direkte til dem - som en høyere form for ledelse enn gjennom samvittigheten. De mener da, at de ikke behøver å prøve eller ettertanke, men bare «adlyde», og følge denne såkalte «høyere ledelse» istedenfor deres samvittighet. Resultatet er: a) de akter ikke på samvittigheten; b) Gud taler ikke til dem om automatisk lydighet; c) onde ånder benytter anledning, og overnaturlige stemmer trer istedenfor samvittighetens stemme. Utfallet er, at deres liv kommer under satanisk «ånds ledelse».

Fra denne tid lar den bedratte seg ikke mer påvirke av Bibelens vitnesbyrd om rett og urett, eller av hva andre sier, han lukker seg til for alle argumenter, og vil ikke ettertanke noen spørsmål. Denne stedfortredende overnaturlige ledelse for samvittigheten forklarer avstumpningen av den moralske følelse hos personer med overnaturlige erfaringer; fordi i virkeligheten onde ånders styrelse istedenfor deres samvittighet. Selv har de ingen anelse om at deres moralske nivå er sunket, da deres samvittighet er forherdet ved at de stadig har overhørt dens stemme, og lyttet til åndenes undervisende stemmer, i saker som skulle være avgjort ved samvittigheten, med respekt og hensyn til rett eller urett, godt eller ondt.

4. Stedfortredende avgjørelser. Bibelsted: «Gud er den som virker i dere å ville....». Den troende tenker dette betyr at han ikke skal bruke sin egen vilje, for Gud vil gjennom ham.

Resultatet er: a) at han selv ikke utøver sin vilje; b) Gud gjør det heller ikke, ellers ville mennesket opphøre å være en fri forvalter; c) onde ånder merker seg hans passive vilje, og holder den enten i en lammet tilstand av udyktighet til å handle, eller gjør den sterk og tyrannisk. Den såkalte «stedfortredende Guds vilje» istedenfor menneskets vilje, viser seg å være en satanisk stedfortredelse, og slik oppnår Satans agenter å fastholde det virkelige indre liv, så de gjør den troende enten til et svakt offer av ubestemthet, eller de utvikler hans vilje til styrke og herskermakt over andre, som er ladet med sørgelige følger.

Onde ånders stedfortredende i selvet(Jeget)

På lignende måte vil onde ånder ikke alene forsøke å innskyte deres egne virkninger i et menneskes liv i Guds sted, men de vil også forsøke å sette deres virkninger istedenfor alle menneskets sjelelige evner, d.e. sinnelaget, fornuften, hukommelsen, fantasien, bedømmelsen. Dette er en etterlignelse av selvet ved stedfortredende. Den

bedratte tenker det er ham selv hele tiden.

Denne innsettelse av onde ånder istedenfor den troendes eget vesen, på grunn av passiv hengivelse av den del av det indre, eller ytre liv, er basis for dyp forførelse og besettelse blant de mest «hengivne» Guds barn. Forførelsen og besettelsen får en overdreven mening om sin egen betydning i menigheten, hans «vidstrakte oppgave» hans høye innflytelsesrike stilling, som han takker sitt «guddommelige kall» for. Han soler seg i sin «åndelige modenhet» og nesten uforlignelige «erfaring», som gjør at han føler seg høyt hevet over andre mennesker, men et fryktelig og uunngåelig fall venter en slik. Han stiger til sitt høyeste trinn, drevet frem av fienden, uten noen som helst makt til å hindre den uunngåelige nedsynkelse, som må etterfølge når han erkjenner bedraget. Et sammenbrudd, som ryster alt hva som kan rystes er resultatet. Da blir hans erfaringer et redselsfullt mørke, som er demonbesettelsens virkelige resultat. Etter høydepunktet av forblindelse følger alltid mørke, ingenting uten mørke: mørke inne, mørke ute - intens mørke; mørke over fortiden, mørke til fremtiden. - Mørke om Gud og alle Hans veier.

Her synker mange ned i en avgrunn av selvanklage og gru for at de har begått den «utilgivelige synd». Men andre våkner til bevissthet om at deres bitre erfaring kan bli forvandlet til lys for menigheten i dens kamp mot synd og Satan; og da de, som har vært i fiendens leir, har hørt alle hans hemmeligheter, blir de en skrekk for ondskapens makter, når de trenger igjennom til frihet.

Diagrammet i kap. 8 over «veien nedover og kampen for befrielse», viser nedstigningen, etter at den troende har mottatt de onde ånders etterlignelser; og hans synkelse ned i satanisk bundenhet av vilje, fornuft og andre sjelens og legemets evner, og deretter den langsomme, pinlige og ofte vekslende vei opp igjen til den normale tilstand.

KAPITTEL 6

ETTERLIGNINGER AV DET GUDDOMMELIGE

Når onde ånder gjør forsøk på å få en troende i sin makt, er deres første store skritt å få ham til å tro at deres inngivelser og påvirkninger er ord, innflytelser eller ledelse fra Gud. Deres begynnende list er å etterligne et «guddommelig nærvær», for under dette skjul å kunne villede deres offer som de vil. Ved etterligning forstår vi her en forfalskning satt istedenfor for sannheten.

Betingelsen hos de troende, som gir de bedragerske ånder deres anledning, og som er basis for denne etterligning, er feil oppfattelse av Guds oppholdssted; at det enten er (1) i dem (bevisst) eller (2) omkring dem. Når de ber tenker de på, eller ber til Gud i dem selv, eller til Gud omkring dem, i rommet eller atmosfæren. De bruker sin innbilningskraft og forsøker å «virkeliggjøre» Hans nærvær og de ønsker å «føle» Hans nærvær i, eller på dem.

Den troendes forståelse av Guds oppholdssted

Denne oppfatning begynner vanligvis ved tiden etter Den Hellige Ånds dåp; for før denne tid i hans liv, rettet den troende seg mer etter Skriftens fakta, som kunne forstås med hans forstand; men ved Åndens dåp ble han mer bevisst om Gud nærvær - ved Ånden og i ånden, og begynner da å søke Guds Person inne i seg selv, eller i rommet omkring ham. Da vender han seg innover og begynner å be til den «iboende Gud» så det hele tiden blir bønn til onde ånder, hvis det lykkes dem, ved etterlignelse, å oppnå inngang i hans vesen.

De dårskaper som kan oppstå ved å lokalisere Gud i det indre, er logisk tydelig; for når sjelen ber til Gud i seg selv, hvorfor da ikke be til Gud i en annen person, eller på andre steder? Innskrenkningen av Gud som en person i det indre, åpner for alle de farer som lurar bak denne misforståelsen.

Noen troende lever så innadvendt i «samfunn», «tilbedelse» og «syner», at de blir åndelige innesluttet og deres synskrets innsnevres med den følge at også deres åndelige evner og forstandskrefter forminskes. Andre blir slave av denne «indre stemme», og den fortsatte lytting til denne fengsler dem til seg selv, og etter på blir de så fastbundet i denne stilling, at enhver fri virksomhet oppover opphører.

I hvert fall er all innadvendte til en iboende Gud, som på en materiell eller bevisst følbar måte formidler seg til, og mennesket, en kilde til den alvorligste fare; for på denne falske forestilling, som mørkets makter ivrig nærer, er de verste bedrag og skjebnesvangre forførelser av onde ånder bygget.

Denne oppfattelsen av Guds oppholdssted, som onde ånder har benyttet som grunn for deres åpenbarelses, hvor de også har styrket denne tro, har både før i tiden og nå i våre dager ført troende slik på avveier, at de har utgitt seg selv for «Kristus». Fra den samme

kilde vil de store forførelser i «Endens tid» komme frem, som er forutsagt av Herren i Matt. 24, om de «falske Kristus» og falske profeter; - ledere av bedratte samfunn, som sier eller tenker «Jeg er Kristus», for ikke å tale om de tusen andre som sperres inn på sinnssykehus, selv om de slett ikke er sinnssyke. Djvelen får sin rikeste høst ved sine etterlignelser av det guddommelige; og uten å ville det, har mange alvorlige og trofaste «helligets»-lærere hjulpet ham, idet de har brukt uttrykk, som gir materialistiske begrep om åndelige ting, som den naturlige forstand med iver har oppfattet.

De som lokaliserer Gud personlig i dem selv, gjør seg, ved sin påstand, til «guddommelige» personer. Gud selv bor ikke i noen menneske. Han bor i dem som mottar Ham ved Hans egen Ånd, som Han formidler dem. «Gud er Ånd», og sjel eller legeme kan ikke holde samfunn med Ånden. Legemlige følelser eller «bevisste» sjeliske salige fornemmelser, som følge av et antatt guddommelig nærvær er ingen sann åndsforbindelse med Ånden, slik som Faderen vil ha hos dem som tilber Ham (Joh. 4, 23-24).

Guds sanne oppholdssted

Gud er i himmelen. Kristus, den forherligede Menneskesønn er i himmelen (Ap.gj 3, 21). Det er av største viktighet å ha klarhet over hvor den Gud som vi tilber bor. Dersom vi tenker oss Gud som i oss og omkring oss, for vår tilbedelse, og for vår «fornøyelse» (?) da åpner vi uvitende døren for de onde ånder i den oss omgitte atmosfære; istedenfor at vi i ånden skulle trenge igjennom de lavere himler (Se Hebr. 4,14; 9, 24; 10, 19-20) opp til Guds trone, som er i den høyeste himmel, «over enhver makt og myndighet, og ethvert navn som nevnes, ikke bare i denne verden, men også i den kommende» (Ef. 1,21).

Guds Ord er fullkomment klart på dette punkt, vi behøver bare slike steder som Hebr. 1, 3; 2, 9; 4,14-16; 9,24; og mange andre, for å se det. Den Gud som vi tilber, den Kristus som vi elsker, er i himmelen; og idet vi nærmer oss Ham der, og ved **TRO** tilegner oss **VÅR** forening med Ham i ånden der, hvor vi er oppreist med Ham og satt med Ham, over planen av de lavere himler, hvor mørkets makter regjerer; og sittende med Ham der - ser vi dem under Hans føtter (Ef. 1,20 23; 2,6).

Herrens ord som er oppbevart i Johannes evangeliet kapittel 14, 15 og 16 gir oss sannheten meget klart angående Hans tilhold i den troende: «Dere i Meg» som er et værende men Ham og i Ham, i Hans himmelske stilling (Joh. 14,20), skal være faktum for den troendes tro, og tilegnelse; og «Jeg i dere» - talt til disippelskaren, og herved til Kristi Legeme som en helhet - følger som et resultat i den troendes individuelle liv. Forening med Personen - den oppstandne i herligheten - vil virke en inn og ut strømning av Hans Ånd og liv gjennom den troende på jorden (Fil. 1,9). Med andre ord, det «subjektive» er en følge av det «objektive». Kristus i himmelen er den objektive basis for tro, hvor den subjektive opplevelse av Hans liv og kraft kommer ved Guds Hellige Ånd.

Kristus som en Person i himmelen

Herren sier: «Dersom dere blir i Meg (d.e i herligheten), og mine ord blir i dere, da be om hva dere vil...» (Joh. 15, 7). Kristus blir i oss ved sin Ånd, og gjennom sine Ord, men Han Selv, som en Person, er i himmelen, og det er kun, når vi er forenet med Ham der, at Hans Ånd, og Hans liv, gjennom Hans Ord, kan bli åpenbart i oss her.

«Bli» er en trosstilling; det er avhengighet av en Person i himmelen; men hvis denne stilling blir forandret til tro og avhengighet av en iboende Kristus, er det i virkeligheten en hvile på en indre erfaring, og en bortvendelse fra Kristus i himmelen, hvor i virkeligheten adgang for det guddommelige livs innstrømmelse sperres, og atskiller den troende fra samarbeide med Ham ved Den Hellige Ånd. En kunngjørelse av et «nærvær» i det indre, kan derfor ikke være en sann «åpenbarelse» fra Gud, hvis den fjerner den troende fra hans riktige stilling til Kristus i himmelen.

Det gis en sann erkjennelse av Guds nærvær, men den er i ånd, når denne er fastlåst til Ham som er innenfor forhenget (Hebr. 6,19-20; 2. Kor. 1,21); en erkjennelse av åndelig forening og samfunn med Ham, som løfter den troende, så å si, ut av seg selv for å bli med Kristus i Gud. (Kol. 3,3).

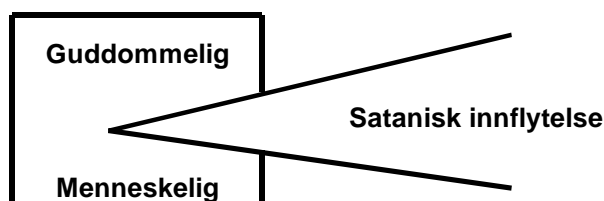
Etterlignelse av Guds «nærvær»

Etterlignelse av «Guds nærvær» blir nesten alltid fremstillet som kjærlighet, som den troende åpner seg for uten ettertanke, da han finner at det fyller og tilfredsstillende hans innerste vesen, men den bedratte aner ikke, at han i sitt hjertes dypeste trang har åpnet seg selv for onde ånder.

Hvordan mørkets makter etterligner nærvær for dem som er uvitende om deres lister, kan skje som på følgende måte: Så snart en troende, alene, eller i en forsamling, lengter etter et følbart Guds nærvær, og visse betingelser er oppfylt (se kap. 5 om «passivitet»), da nærmer den listige fiende seg og innhyller sansene med en søt, beroligende følelse - etterpå forårsaker han også et lysskjær i rommet eller fremkaller en bevegelse i luften, som skal forestille «et pust fra Gud» - og hvisker «Dette er det nærvær du har lengtet etter», eller får i allefall den troende til å oppfatte det slik.

Da, istedenfor å være på vakt, lar han seg vugge inn i sikkerhet, idet han mener at Satan er langt borte. Tanker blir inngitt i hans sinn, ledsaget av forestillinger som synes å være guddommelige; en mild stemme taler, eller en visjon kommer, som med engang blir mottatt som «guddommelig ledelse»; for når den ble gitt under det «guddommelige nærvær» er ikke spørsmål om annet enn at den må være fra Gud. Er den troende først så vidt bedratt, da har ondskapens ånder vunnet den første grunn.

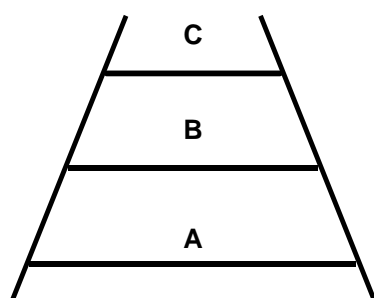
Innskytelser av den bedragerske fiende ved en sann tid, kan beskrives ved følgende enkle diagram:

Mennesket er nå så sikker på at Gud har befalt ham til å gjøre det og det. Den tanke fyller ham, at han er høyt begunstiget av Gud, og utvalgt til en stor oppgave i Guds rike. Den dypt skjulte egenkjærlighet er næret, og han kan nå tåle alt i dette guddommelige kalls hemmelige kraft. Gud selv har talt med ham! Han er utpekt for en særlig tjeneste! Han støtter seg nå på sin indre erfaring, mer enn på Gud selv, og det skrevne Ord. Gjennom denne hemmelige overbevisning at Gud spesielt har talt til ham, blir mennesket ulærevillig, påståelig og kommer inn i et stivsinn som grenser til ufeilbarhet. Han kan nå ikke høre på andre, da disse ikke, som han, er «direkte» opplyst av Gud. Han står i særlig, personlig, umiddelbar forbindelse med Gud, og regner det for høyeste synd å tvile på en «anvisning» han har fått. Adlyde må han, selv om det «guddommelige oppdrag» er imot all sunn fornuft, ja imot Guds Ords Ånd. Kort sagt, når mennesket på dette standpunkt tror han har et «bud» fra Gud, vil han ikke bruke sin fornuft, fordi han tenker det ville være «kjødelig» å gjøre det; «alminnelig sunn forstand» er «mangel på tro», og derfor synd; og samvittigheten har nå holdt opp å tale. Noen av de forestillinger, som de bedragerske ånder gjerne inngir den troende på denne tid, kan være: (1) «Du er et spesielt redskap for Gud», for å nære egenkjærligheten; (2) «Du er lengre fremme enn andre», for å blinde sjelen fra sindig selverkjennelse; (3) «Du er helt forskjellig fra andre», for at han skal tenke, at Gud vil handle med ham på en spesiell måte; (4) «Du må gå en ensom vei», derved næres splittelsens ånd; (5) «Du må oppgi din beskjeftigelse og leve av tro», for å lure den troende ut under falsk ledelse, hvilket vil bringe hans jordiske forhold i uorden, ruinere hans hjem, og deretter det arbeid for Gud som han egentlig var kalt til.

Alle disse forestillinger er gjort for å gi mennesket en falsk oppfatning av sin åndelige tilstand; for hvis han regner seg for lengre fremme enn han virkelig er, vil han påta seg mer enn han kan gjennomføre (Rom. 12,3) og vil være mer åpen for fiendens bedrag.

Disse erfaringers vei kan beskrives som følgende:

Hvor den troende mener å stå

Hvor han burde stå

Hvor han i virkeligheten står.

C. Det trinn han er forsikret om åvære på

B. Det trinn han var pliktig åvære på

A. Det trinn han i virkeligheten inntar.

Bedragerske ånder er seg alltid ivrig for å skyve den troende utover hans standpunkt av åndelighet, og skjule hans virkelige tilstand for ham. Så lenge et menneske mener han er nådd til C, når han i virkeligheten står ved A, vil han ingen uleilighet gjøre seg for å nå til B, fordi han tenker han er kommet videre.

Ved å anta dette som åpenbarelse av Gud, og den spesielle kunngjørelse av «Hans nærvær» har den troende åpnet seg helt for løgnåndene, og disse kan nå heretter bygge deres etterlignelser videre.

Det etterlignende «nærvær» påvirker sansene

Etterlignelse av Guds nærvær kommer ved bedragerske ånders virke på det sjeliske, eller legemlige område, på sansene. Vi har sett begynnelsen til dette og hvordan den første grunn er oppnådd.

De fastholder og fordyper denne ved å gjenta disse sans-kunngjørelser, og det så fint, at mennesket stadig mer overgir seg til dem, og holder dette for sant «samfunn med Gud» - for troende mener så lett at «omgang med Gud» må være en sansenes erfaring og ikke åndens - og her begynner nå ofte de før nevnte bønn til onde ånder under den tro at det er bønn til Gud. Ennå er selvberskelsen ikke helt undergravet, men jo mer den troende gir etter for disse «bevisste» åpenbarelses, desto mer forsvinner hans viljekraft. Til slutt bringer disse forføriske liflige erfaringer ham til å tro, at Gud selv har tatt hans legeme i besittelse, og nå opplivner det ved følsomme livsstrømmer av varme og bevegelse, eller også fyller ham med «sjeleangst», som synes å ligne «samfunn med Kristi lidelser», fødselsveer for sjeler, eller som å være «korsfestet med Kristus», f.eks. når det føles som om nagler blir drevet gjennom legemet, o.s.v. Fra dette punkt kan løgnåndene virke som de vil, og det er ingen grense for hva de kan gjøre med en troende som er så langt bedratt.

Etterlignende kunngjørelser av det «guddommelige liv» i mange variasjoner følger nå hurtig; bevegelser i legemet, behagelige gjennomstrømninger, berørelser, en glød som ild i forskjellige deler av legemet; eller følelser av kulde, rystelse og skjelse; alt mottatt av den troende som fra Gud. Dette viser hva den bedragerske ånd, som har fått full inngang, kan oppnå i den legemlige tilstand; og selv om det er forskjell mellom virkningene utenfra på organismen og innenfra, så kan demonene når de virkelig er innenfor, også synes å influere utenfra.

Når onde ånder virkelig er utenfor og søker inngang, virker de ved plutselige ideer, som ikke kommer fra den naturlige hjernevirksomhet, med ved inngivelser som kommer utenfra; «tankeglimt i hukommelsen», som igjen ikke er den ordentlige virkning av hukommelsen, men kommer utenfra; berøringer og nerve-rynkninger, fornemmelse av trekk og vind som blåser på periferien o.s.v.

Men er de først kommet inn, påvirker de hele den legemlige tilstand, til tider ved de før nevnte herlighets eller lidelsens erfaringer, men også ofte på annen måte; f.eks. ved

smerter i hodet og legemet, som ikke har noen fysisk årsak, men som ligner det «naturlige» så mye, at det overnaturlige ikke lett kan skjernes der fra. Demonene kan f.eks. fremskynde pulsslaget til det blir sterk hjertebank, og på forskjellige måte virke sammen med de fysiske årsaker, slik at en del av de sykelige hendelser kan føres tilbake til en naturlig grunn, om også en del av skylden faller på djevelens makt til å forverre. Etter den beruselse, som var i begynnelsen, følger motsvarende nedtrykthet, avslappelse og matthet som en tilbakevirkning fra kravene på nervesystemet i tiden for ekstase; eller ellers en følelse av uttørret kraft uten synlig årsak; sorg og glede, varme og kulde, latter og tårer etterfølger hurtig etter hverandre - kort sagt, en ubehersket sinnstilstand er fremherskende.

«Sansene» er oppvakte, og behersker mennesket, uten hans vilje; eller de kan være tilsynelatende behersket, bare for at de onde ånders nærvær kan skjules for den troende, deres virkninger er så forsiktig avpasset etter deres offer som de har studert grundig; for de vet at de ikke tør gå en skygge for vidt, da de ellers ville vekke mistanke ved de unormale bevegelser i sinnet, og i de sensitive deler av legemet. Selvfølgelig må den bedrattes sunnhet etterpå bli angrepet ved dette spill på legeme og sjel; herfra stammer de «sammenbrudd» som så ofte følger erfaringer av en abnorm art. Det hender også at den for stramt spente tråd brister, ved en plutselig stansing av alle bevisste følelser, og en formentlig unndragelse av «Guds bevisste nærvær». Dette øyeblikk benytter løgnåndene til fullstendig å forandre taktikk, idet de nå vender seg imot deres offer med fryktelige anklager, og beskylder ham for å ha begått en «utilgivelig» synd, så den ulykkelige nå gjennomgår like så stor sjelekvaler, som han engang svelget i himmelske følelser.

Tvungen bekjennelse av synd

Her, når denne tilstand inntreffer, kan de onde ånder drive mennesket til «bekjennelser» av alle slags, hvor offentlig og pinlige disse enn må være, da han håper deretter å gjenvinne den formentlige «tapte erfaring»; men alt forgjeves. De bekjennelser som er tilskyndet av bedragerske ånder, kan gjenkjennes ved deres fremtvungne karakter. Et menneske blir tvunget til å «bekjenne» synd, og ofte synder som bare har eksistert i ham ifølge de djevlelske anklagers formørkede fantasi. Da han ikke kan tenke seg, at onde ånder vil drive ham til en fortjenstlig gjerning, som i Skriften nevnes som betingelse for tilgivelse, gir han etter for den fremdrevne trang, bare for å få lettelse. Her ligger faren ved de mange syndsbekjennelser i vekkelsestider, når, så og si, en «bølge» av bekjennelser kan gå over en forsamling, og livsløpendes syndige dybder blir lagt frem for andres stirrende blikk. Gjennom dette kan løgnåndene utstrø helvetes gift i atmosfæren og i tilhørers sjeler.

SANN SYNDSBEKJENNELSE skulle komme av dyp overbevisning, men ikke av tvang. Den skulle avlegges for Gud alene, hvis synden bare er kjent av Gud; for mennesker personlig og i det private, når synden er begått mot mennesker; og bare da for

offentligheten, hvis synden har gitt offentligheten anstøt. Bekjennelse skulle aldri bli gjort under impulsen av en tvingende sinnsbevegelse, men etter en rolig overveiet viljes beslutning; for å gjøre det rette, og bringe det urette i orden, i overensstemmelse med Guds vilje.

At Satans rike drar fordel av offentlige «bekjennelser» bevises ved de lister som fienden bruker for å drive troende til dette. Onde ånder påtrenger først et menneske en synd, og deretter tvinger de ham til offentlig å bekjenne den synd, som de selv påtrengte ham - motsatt hans sanne karakter - for å brennemerke ham for resten av hans liv.

Ofte har de «synder», som den troende har bekjent, deres opprinnelse fra innskytelser av lastefulle ånder, ved motbydelige og frastøtende følelser, likesom de tidligere «bevisste» følelser av himmelsk renhet og kjærlighet, som fikk ham til å erklære at han ikke visste av noen synd som han kunne bekjenne for Gud, eller om noen ond drift som kunne oppstå i ham; men som fikk ham til å tro at all synd var helt utryddet av hans natur.

Kort sagt, de etterligende åpenbarelsen av det «guddommelige nærvær» i legemet, ved behagelige og himmelske følelser, kan bli avløst av etterligende følelser av syndige ting, som er helt motstridende, og fjernt fra den troendes rene vilje og hjertestilling, - da han nå, i sitt hat til synden, kan være like så trofast mot Gud, som han var de dager da han jublet i bevisstheten om en renhet, som han fysisk følte med sansene.

Den bedragerske ånd som besetter legemet, går nå ennå videre i sin ondskap, ved anfall av øyensynlig sykdom, eller heftig smerte uten fysisk årsak, den etterligner eller fremkaller tæring, feber, nervesammenbrudd og andre lidelser, som kan koste deres offer livet, hvis ikke Satan, «morderen» blir oppdaget og bekjempet ved bønn, og legemet får en omsorgsfull og naturlig pleie.

Etterlignet ledelse

En annen følge av legemets besettelse er, at bedrageren ved list oppnår en etterlignet ledelse. Mange troende tenker at «åndelig veiledning» eller «ledelse» fra Gud, kan være ved en stemme som sier «gjør dette», eller «gjør det»; eller ved en tvingende bevegelse eller impuls, uten menneskets medvikelse eller vilje. De punkterer det uttrykk som er brukt om Herren: «Ånden drev Ham ut i ørkenen»; men dette var en unntagelse i Kristi liv, og hele sammenhengen tyder på en intensiv åndskamp, hvor i Den Hellige Ånd avvek fra sin vanlige ledelse. Vi tør kaste et blikk på en lignende intens bevegelse hos Jesus, i Johannes 11, 33, da Han, opprørt og rystet i sin ånd, gikk bort til Lasarus' grav. Ved begge disse anledninger var Hans bevegelse fremad til direkte kamp mot djevelen. Ved Lasarus' grav var det en kamp mot Satan, som «dødsfyrsten». Dødskampen i Getsemane var av lignende art.

Men i alminnelighet ble Herren ført eller ledet, i enkelt samfunn med Faderen; Han tenkte, handlet og fattet beslutninger, som en som kjente Guds vilje og - sagt i ærefrykt - utførte den forstandig. «Stemmen» fra himmelen var sjelden, og skjedde det, var det, som Herren selv sa, for folkets skyld og ikke for Ham selv. Han visste Faderens vilje, og

med hver evne av sitt vesen som menneske, gjorde Han den. (Se Joh. 12, 30; 5, 30; 6,38).

Da Kristus var et forbilde eller eksempel for sine etterfølgere, blir også den fullkomne og sanne form for ledelse vist i Hans liv, og troende kan bare vente Den Hellige Ånds medvirke, når de vandrer etter forbildet. Borte fra den vei Ham viste som vei, opphører virkningen av Den Hellige Ånd, og onde ånders forføriske etterligende virkninger trer istedenfor i kraft.

Hvis den troende opphører å bruke sin tanke, forstand, vilje, og alle sine andre personlige evner, og blir av livets detaljer, vil han bli «ledet» av onde ånder, som utgir seg for å være Gud.

I begynnelsen, like etter Åndens dåp, erfarer den troende i stor utstrekning Guds Ånds sanne ledelse. Han kjenner indre formaning til å handle, og tilbakeholdelse fra handling på samme måte; oppmuntring f.eks. når han skal tale til en annen om hans sjels frelse, eller til å stå og vitne på et møte o.s.v., men etter en tid opphører han å våke over denne Åndens rene, indre bevegelse; ofte av uvitenhet om hvordan Åndens anvisninger skal tydes; og begynner da å vente etter noe annet oppmuntrende, eller noe som tydeligere fører ham til handling. På dette punkt lurer de bedragerske ånder. Til nå har den troende, uten selv å vite det, opphørt å samarbeide med Den Hellige Ånds indre virke. Han bruker heller ikke sin vilje til fornuftig å bestemme for seg selv, men venter nå på en eller annen overnaturlig anvisning for veien han skal gå, eller retningen han skal ta. Han må ha en eller annen «ledelse» enten ved «bibelspråk» eller noen kjennetegn på forsynets styrelse ved «merkelige omstendigheter» o.s.v. Denne stilling er anledning for en bedragende ånd å tilvende seg hans tillit og avhengighet, og så hvisker den ham noen milde ord som nøye harmonerer med den indre dragelse han har hatt, men han tenker ikke på at de kan komme fra en annen kilde en Den Hellige Ånd, som bare taler ved den dype indre formaning og tilbakeholden i ånden. Demonenes ømme stemme er så yndig og fin, at den troende lytter til og mottar ordene uten ettertanke, og begynner å adlyde og mer og mer gir etter for den indre dragelse, uten tanke på å bruke sin forstand, bedømmelse, eller vilje.

«Følelsen» er nå i legemet, men den troende vet ikke at han er opphørt med å handle fra sin ånd, og ved den rene ubudne bruk av sin vilje og sin forstand, som, når de er opplyst av Den Hellige Ånd, alltid stemmer overens med ånden. Dette er et farlig tidspunkt, når den troende ikke forstår å skjelne kilden til sine «dragende følelser» og gir etter for dem uten å prøve deres opprinnelse. Han skulle under alle omstendigheter undersøke sin dypeste grunn for avgjørelser, især når følelsene taler sterkt med, for at han ikke skal bli ledet på avveier ved en følelse, uten å kunne si hvor fra den kommer, eller om det er sikkert for ham å gå etter den. Han skulle vite, at det gis fysiske følelser, sjeliske følelser, og følelser i ånden, og at den ene eller den andre av disse like så godt kan være av satanisk som guddommelig opprinnelse. Derfor er enhver avhengighet av «følelser» - føle seg drevet, o.s.v. - en kilde et mye misforståelser og stor skade i det kristne liv.

Fra dette punkt, kan løgnåndene smie deres lenker fastere; for nå har den troende begynt den lyttende stilling, som altfor lett kan utvikles videre, inntil han alltid venter på en

«indre stemme», eller en stemme i øret, som er en skuffende etterligning av Guds stemme i ånden; og slik beveger og handler den troende som en passiv slave av «overnaturlige innskytelser».

Etterlignelse av Guds stemme

Onde ånder kan etterligne Guds stemme, fordi den troende ikke vet at de kan gjøre dette, og fordi han ikke kjenner de sanne grunnregler for Guds måte å meddele seg til sine barn på. Herre sier: «Mine får hører min røst», d.e, min måte å tale til mine får. Han sier ikke at det var en hørbar stemme, heller ikke en stemme som gir anvisninger, som betinger mekanisk lydighet, men tvertimot, ordene «hører (kjenner) min røst» tyder på, at den vil opplyse ånden, og gjennom ånden nå menneskets forstand og vilje, så at disse - ånd og sinnelag - kan stemme overens.

Det spørsmål om Gud ennå i dag taler direkte med hørbar stemme til mennesker, er betraktning verdt. Et omhyggelig studie av Paulun brever - som inneholder en sammenfatning av Guds vilje og plan for menigheten, Kristi Legeme, - likesom Mose bøker inneholder Guds vilje og lover for Israel, - fører til den antagelse, at Gud, etterat Han har «talt til oss ved Sønnen», nå ikke mer taler til sitt folk med sin egen umiddelbare stemme. Det synes også som Han, siden Den Hellige Ånds komme for å lede menigheten til all sannhet, kun ytterst sjelden bruker engler til å tale, eller til ledelse for Hans barn.

Englenes tjeneste

Englene blir «utsendt til tjeneste for deres skyld som skal arve salighet», men ikke for å innta Den Hellige Ånds plass. Det synes å fremgå av Åpenbaringen, at den tjeneste som englene yter de hellige på jorden, egentlig mest er en krigstjeneste i den usynlige verden; det finnes bare få antydninger om annen slags tjeneste. Hele tiden for den første Advent, da det var stor englevirksomhet i forbindelse med den vidunderlige begivenhet - når Faderen fører den «Førstefødte» av den nye slekt inn i verden (Hebr. 1,6) - og igjen ved Den Hellige Ånds komme på pinsedagen for å begynne sitt verk, utdannelsen av et Legeme i likhet med det oppstandne Hode - og under menighetens første år - ble engler brukt umiddelbart og synlig omgang med troende; men fra den tid synes de å tre tilbake, og Den Hellige Ånd virker alene og forblir i forgrunnen.

Hele oppgaven, å vitne om Kristus og å lede menigheten til all sannhet er betrodd Den Hellige Ånd. Derfor må alle mellom ledd av «engler» eller hørbare stemmer fra den åndelige verden, som skal bety å være fra Gud, bli tatt som sataniske etterlignelser; for Satans høyeste mål er å innskyte surrogater av sine egne giftige ånders innflytelser i Guds sted. I hvert fall, er det best og sikrest i våre farlige dager, å holde seg på troens sti i avhengighet av Guds Hellige Ånd, som virker gjennom Guds Ord.

Hvordan en stemmes kilde oppdages

For å kunne skjelne «Guds stemme» fra «djevelens stemme», må vi forstå at det er overgitt til Den Hellige Ånd alene å formidle de troende Guds vilje, og at Ånden virker innenfra i menneskets ånd, og opplyser forstanden (Ef. 1,17-18), så han bringes inn i forståelsesfullt samarbeide med Guds vilje og sinnelag.

Guds Hellige Ånds mål er de forløstes fullkomne fornyelse til ånd, sjel og legeme. Den Hellige Ånd retter derfor all sitt virke på befrielsen av enhver av menneskets evner, og vil aldri i noen retning styre ham som en viljeløs maskin - enn ikke for det gode - men virker i ham for å dyktiggjøre ham til å velge og gjøre det rette; men vil aldri - selv ikke for det gode - sløve ham, eller gjøre ham udyktig til fri handling; ellers ville Den Hellige Ånd motarbeide Kristi forløsningsverk på Golgata, og hensikten med sitt eget komme.

Når troende forstår disse grunnregler, vil «djevelens stemme» kunne oppdages, d.e., (1) når den kommer utenfra eller innenfor periferiens område, og ikke fra det sentrale dyp av menneskets ånd, hvor Den Hellige Ånd bor. (2) Når den er fordrende, påståelig, driver til hastige gjerninger, og gir ikke tid til fornuft, eller sindig overveielse av følgene; (3) når den er forvirrende, støyende, og hindrer mennesket fra å tenke. Den Hellige Ånd derimot ønsker, at den troende skal være forstandig, handle med ansvarsfølelse og fri bestemmelsesevner, og vil ikke forvirre ham så han blir udyktig til å komme til en overveiet avgjørelse.

De onde ånders stemme kan også være en etterligning av menneskets egen tale med seg selv, som om det var ham selv som «tenkte». I så fall spores allikevel mangel på konsentrert hjernevirksomhet; det virker mer som en påtrengende, uopphørlig «kommentar», som toner noen steder i det indre, og som uten vilje eller forstands medvirkelse anmerker egen eller andres handlinger, slik som «Du har rett», «du kan aldri gjøre noe godt», «Gud har forkastet deg», «du må ikke gjøre det», o.s.v.

Djevelens stemme, når han opptrer som en lysets engel, er vanskeligere å oppdage, spesielt når han taler i bibelspråk, for å etterligne Den Hellige Ånds stemme. Stemmer utenfra, enten de er fra Gud eller engler skulle alltid avvises, men allikevel kan den troende lett bli villedet av bibelspråk som kommer i rekkefølge, og som han tenker er fra Gud. I dette tilfelle krever bedømmelsen mer kunnskap og man bør da prøve det etter følgende:

(1) Stoler den troende på disse «bibelsteder» uten å bruke sin fornuft eller dømmekraft? Dette tyder på passivitet.

(2) Støtter han seg mer til disse ord enn til Den Levende Gud? (a) understøtter de hans avhengighet av Gud selv? (b) svekker de hans beslutningskraft, og (berettiget) selvstendighet?

(3) Hvordan influerer disse bibelspråk på ham? (a) gjør de ham overmodig og innbilsk, så han anser seg for «spesielt foretrukket av Gud», eller (b) knuser de ham, så han føler seg fordømt og drevet til fortvilelse? Eller bringer de ham derimot til besluttsom og rolig forhandling med Gud selv, over sitt livs løp, så han, fra det skrevne Ord ved Den Hellige

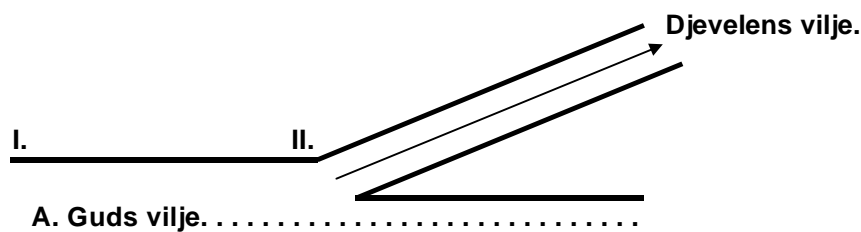
Ånds opplysning, kan få en skarp og tiltagende erkjennelse av rett og urett?

Man kan slik kjenne kilden til disse «bibelspråk» på visse frukter, og man må ta en nøytral stilling til dem, inntil deres opprinnelse er prøvd og funnet ut.

Djevelens stemme kan også skjernes fra Gud stemme på de overnaturlige ords formål og utfall. Det er like til å forstå, at hvis Gud taler direkte til et menneske, må vedkommende være ufeilbar nøyaktig i den spesielle sak.

Hvis en troende f.eks. sier, at han er «blitt drevet» til å oppfordre en annen til å delta i et møte, så må den innbudte jo enten følge oppfordringen eller betrakte den første «ledelse» som løgn. Hvis nå den ene som tror at han var «ledet» umiddelbart av Herren, holder fast ved denne påstand, så må han betrakte den som avsto innbydelsen som bedratt eller hvis han legger saken tilside uten overveielse, og uten å forstille seg levende det feilslagne forsøk i ledelsen, så betyr dette at han har bedratt seg selv, eller den falske ledelse tyder på innblanding av bedragerske ånder.

Bedragerske ånder avpasser forsiktig deres inngivelser og ledelser etter den troendes eiendommeligheter, for ikke å bli gjennomskuet; slik vil de aldri få en troende til noe, som motsier seg i hans sjel som en dypt befestet guddommelig sannhet, eller til en avvikende retning som er imot hans mening. Dersom forstanden er praktisk anlagt, vil de aldri drive ham til åpenlyse dårskaper, og hvis han kjenner Skriften godt, vil de ikke si noe ubibelsk til ham. Er han ivrig opptatt av et eller annet emne, vil «ledelsen» så vidt mulig gå i retning av denne tilbøyelighet, og alt, hva som så senere skjer, vil bli så avpasset etter denne forutgående sanne ledelse fra Gud, at det vil se ut som en fortsettelse av den samme ledelse. Bemerk følgende diagram:

Her ser vi klart fiendens metode. Sjelen begynner etter Guds vilje, men den onde ånds plan er å dra bort det fra han for å få ham til å gå etter sin vilje, ved etterligning av Guds ledelse. Satanisk ledelse forandrer den troendes livs bestemmelser, og får ham til å bruke sine krefter på en feilaktig måte, så verdien av hans tjeneste for Gud blir forhindret. For å kunne motstå disse fiendens kunster, skulle den troende vite, at det gis to ganske forskjellige stillinger til ledelse, som kan ha alvorlige følger hvis deres forskjellighet ikke blir forstått, d.e., (1) tillit til Gud som leder, og (2) tillit til at Gud er leder.

Den første stilling er å overgi seg til Gud selv; og Gud vil lede som svar på avgjort tro til Ham, og Han leder gjennom det menneskets ånd som fortsetter å virke med Hans Ånd; og lar viljen og hver evne være fri til handling, og til å velge forstandig de rette skritt på veien som ligger foran ham.

Den andre stilling er en antagelse av å være ledet av Gud, hvilket kan benyttes av bedragerske ånder, selv om han tror at han våker over hvert øyeblikk å være i virke med Den Hellige Ånd. De onde ånders ledelse kan begynne med at han først merker en sakte dragelse, som langsomt tiltar i styrke, inntil snart den troende sier: «Jeg ble drevet» til å gjøre så - og - så, og «Jeg var nødt for å stå imot». Denne tvangsdragelse blir tatt som et bevis på Guds ledelse, istedenfor at den skulle gjenkjennes som påvirkning av onde makter, da Gud aldri behandler sine barn på den måte.

Den bedratte troende en slave av onde ånder

Hvis den troende går videre på den vei, i tro på at ledelsen er fra Gud, vil resultatet være, at han litt etter litt blir slave av en overnaturlig makt, som røver ham all frihet for sin vilje og dømmekraft. Han viker da tilbake for enhver selvstendig handling, av frykt for ikke å oppfylle, hva han tror er punktlig lydighet mot «Guds vilje». Han ber om «anvisning» for å gjøre de mest nærliggende enkle plikter i livet, og er redd for ethvert «utillatt skritt». Så snart de bedragerske ånder har oppnådd full makt, og den troende er blitt så passivt automatisk, at han ikke kan fatte sin egen tilstand, behøver de ikke lenger å arbeide så skjult; da begynner de ivrig å drive ham til de mest tåpelige og urimelige ting; mens de i det innvendige underfundig fordyper hans passive lydighet under deres vilje, så de unngår den fare å vekke hans dømmekraft. Som «lydighetsskritt», men ikke av overbevisning eller noen sann årsak - skal han f.eks. la sitt hår vokse for å være en nasareer, lik Samson, - gå uten hatt for å bevise sin villighet til å lyde i de minste ting - han må være dårlig kledd som et «tegn på ydmykhet» eller som en «korsfestelse av selvet».

Disse ting kan synes ubetydelige eller som en spøk for andre, men har da stor betydning for de onde ånder, som, ved slike påbud, har som mål å gjøre den troende til et passivitet, tankeløst, eller ufornuftig medium, bøyelig under deres vilje; og ved den lydighet den bedratte viser dem - nettopp i disse ting - blir deres grep dypere i ham. Når disse tåpelige og urimelige handlinger blir offentlig synlige, har løgnåndene nøye beregnet, at vedkommende menneske blir latterliggjort, og at den bedratte manns vitnesbyrd er ødelagt i fornuftige folks øyne. Men det finnes mange overgitte troende, som ikke er drevet til slike «ekstreme», men som allikevel er bundet av «overnaturlige» påbud om klesdrakt, mat, omgangsformer o.s.v., som de mener de har fått fra Gud. Den dømmende ånd overfor andre, og den hemmelige selvaktelse for deres «innvielse til Gud» og for deres «lydighet», forråder fiendens listige virkninger.

Onde ånders påvirkning gjennom «plansjett»

Så lenge en troende lever i den tanke at det er Gud som leder ham på den måte, er løgnåndene sikre for oppdagelse, og kan lede ham inn i stadig dypere forførelse.

Når mennesket er kommet til en virkelig høy grad av satanisk forførelse, og besettelse, formår han bare å handle, så langt som de maktavende ånder tillater ham det, og da ber han ikke engang om «lov» til å gjøre det eller det. I noen tilfeller fastsetter demonene også et forståelsesystem med ham fra det indre av hans egen legemlige innretning. Om han vil vite hva enten han skal gå her eller der, vender han seg innad for å få ledelse av den foregitte «Guds stemme» - og da betyr f.eks. en viss bevegelse av hans hode, som ånden forårsaker «Ja», eller slett ingen bevegelse betyr «Nei». Onde ånder kan slik bruke menneskets legeme på samme måte som de svarer folk, som rådfører seg med onde ånder gjennom «plansjett». (Plansjett er et lite brett eller skrive med blyant som brukes under spiritistiske seanser til nedskrivning av meldinger fra onde ånder). Vi vet om en mann, som ved at foten ble dradd opp eller ned fikk det ønskede svar. Vi ser altså hvilken makt djevelen kan få over legemets nerver - ja, over offerets hele vesen, så han tror, at enhver overnaturlig bevegelse i hans legeme har en guddommelig betydning, som utgår fra den «iboende Gud».

Besettelsen av bedragerske ånder på dette stadiet er så stor, at ingen argumenter, råd, eller ytre hensyn av forskjellig art, gjør noe inntrykk på den bedratte, eller kan avholde ham ifra å følge denne ledelsen. Ja, skulle han våge å gå imot den i minste grad, da blir anklagen og lidelsen så heftig, at han forferdet gir etter og lar seg heller bli fordømt og misforstått av hele verden, enn å gå imot denne indre stemme. Hans store angst er å være «ulydighet mot Den Hellige Ånd», og de bedragerske ånder benytter enhver anledning til å forøke hans frykt, for derved å befeste deres grep i ham.

Idet den troende slik punktlig adlyder den ånd som behersker ham blir han mer og mer avhengig av overnaturlig hjelp; for så snart han gjør noe uten den, blir han - tilsynelatende av Den Hellige Ånd - beskyldt for å ha handlet «uavhengig av Gud».

Det er ved dette stadiet at alle evnene faller i dypere passivitet, idet mennesket lar seg lede etter den forførende stemme, og setter sin lit til den guddommelige (?) tale, som holder hans egen hjerne fullstendig uvirksom. Her hører også etterliggende fremstillinger av «mirakuløse gaver», profetier, tunger, helbredelser, syner, og overnaturlige erfaringer av enhver art, som står de sataniske makter til rådighet, og som gis den troende, rikelig stadfestet ved «bibelsteder», og «beviser» for deres «guddommelige opprinnelse». Han føler en letthet i legemet, som om han ble båret på usynlige hender; han blir løftet opp av sengen (sammenlign. spiritistiske mediers svevetilstand); han kan synge, tale, og gjøre hva han tidligere aldri hadde kunnet. Den stadige omgang med åndemakter gir mennesket et «mystisk» uttrykk, men alle kraftige linjer, som kommer av alvorlig, modig kamp og selvbeherskelse, forsvinner bort fra ansiktet; for sanselivet blir ikke så vel næret og føyet på en åndelig måte, som ved kjødelige vaner, selv om disse siste, f.eks. røkning, o.s.v., for en tid har mistet sin makt.

Etterlignelsen av andres personlighet

Men foruten etterligning av Gud og guddommelige ting kan de sataniske ånder også etterligne mennesker, ja, den troende selv. Andre forekommer ham annerledes enn hva de i virkeligheten er; sinnssyke eller onde, kritiske eller uvennlige. Selviskheter blir hurtig belyst hos en annen, som i virkeligheten er uselvisk og full av kjærlighet. Dårlige motiver, som slett ikke eksisterer, synes å bestemme andre; de enkleste handlinger blir farvet, og ordene fordreid på en måte, som den som har sagt dem, aldri har ment; og som hele tiden synes å bekrefte andres urettferdige formodninger.

Det kan hende - under bønn eller hvile - at personer av det annet kjønn blir fremstilt for den troende enten i tiltrekkende eller frastøtende form, for å vekke forskjellige slumrende elementer i legemet, hvis eksistens han ikke før har visst om. Hele tiden blir det da inngitt som årsak, at vedkommende skal ha bønnesamfunn, indre forbindelse eller fellesskap i ånden med denne person.

Når de har fottfeste i legemet, kan løgnåndenes etterliggende fremstillinger av andre komme i lidenskapenes område, for å oppvekke eller nære sånt hos den besatte; deres ansikter, stemmer, «nærvær» blir fremstilt, som om de andre var grepet av det samme; og offeret blir nesten overveldet av en kunstig frembrakt kjærlighet, eller dragelse til denne andre, og en pinlig lengsel etter hans eller hennes selskap.

Dette tema «kjærlighet» og dens pinlige oppvekkelse, som blir fremkalt og etterlignet av onde ånder, har berørt troende av alle klasser. Mange har lidt heftig sjeleangst av lengsel etter kjærlighet, uten at noen bestemt person har vært gjenstand, og andre har fått deres fantasi så bearbeidet på dette område, at de ikke kan høre ordet «kjærlighet», uten å pinlig rødme, som de onde ånder inne i legemet fremdriver; for ingen av disse hendelser er under den troendes viljebeherskelse.

Etterlignelse av mennesket selv

Når onde ånder etterligner den besatte selv, gir de ham overdrevent syn, nesten visjoner, om hans egen personlighet. Han er «underfullt begavet» og er derfor oppblåst; han er «ynkelig udyktig», så han fortviler over det; han er «forbausende dyktig», å påtar seg nå mer, enn han kan utføre; han er «hjelpeløs», «håpløs», «altfor fremskreden» eller «for langt tilbake» - kort sagt, utallige skildringer av ham selv er fremstilt for menneskets sinn, når engang løgnånden har fått fottfeste i innbilningen. Så listig overensstemmer den bedrageriske ånd med en troendes individualitet, at andre ser i denne, hva man kunne kalle en «ukekte personlighet». Hele tiden kan vedkommende person synes å være full av selviskheter, og er i sitt indre dypt uselvisk; full av hovmod, når han i sitt indre er oppriktig ydmyk. Ja, hele menneskets ytre vesen, stemme, ord og handlinger, synes ofte ganske motsatt hans virkelige karakter, og han selv undrer seg over hvorfor andre misforstår, dømmer og kritiserer ham. På den andre side, er noen troende så ganske ubevisst om denne «falske personlighet» som de fremstiller, at de går gjennom livet i dyp fred, i glad bevissthet om ektheten av deres indre motiver og hjerte-

liv, uten å ane noe om den motsetning deres ytre adferd viser, og som andre iakttar og beklager eller dømmer. Det kan også skje, at onde ånder i besettelse, forårsaker at den «falske personlighet» kan være i en tiltrekkende form, for å villede andre på forskjellige måte, alt uten at den besatte selv eller hans tilhengere gjennomskuer saken. Dette er hele tiden beskrevet som «uforklarlig bedårende», men når det blir vedkjent som onde ånders verk, avvist og bekjempet, vil det «bedårende» snart forsvinner. Dette har så lite å gjøre med vedkommendes vilje og handling, at de mørke makters virkninger er lett å gjenkjenne av en øvet, spesielt hvis det «bedårende» følger etter overnaturlige erfaringer.

Etterlignet synd

Onde ånder kan også etterligne synd, ved å fremkalle hendelser av den gamle natur i livet; men modne kristne bør kunne skjelne mellom virkelig egen synd og en kunngjørelse av djevelens bedrag. Hans mål, i det siste tilfelle er å få mennesket til anse hans gjerning som sin egen og ta den på seg; for alt hva man antar fra onde, gir dem inngang og makt. Når en kristen kjenner Korset og holder seg «død for synden», og i vilje og praksis urokkelig forkaster all bevisst synd, og allikevel en syndig «hendelse» finner sted, så skulle han med engang ta en nøytral stilling overfor den, inntil han er sikker på kilden; for hvis han kaller det «sin egen synd», som ikke er det, så tror han en løgn, så det blir galt på en annen måte, og hvis han bekjenner en synd som slett ikke kommer fra ham selv, gir han derved fienden makt til å tvinge ham inn i den synd han «bekjente» som sin egen. Mange troende er slik holdt nede av såkalte uovervinnelige vanefeil, som de tror er deres, og som ingen «beskjennelse for Gud» bortskaffer, men som de ville bli befridd fra om de tilegnet dem deres virkelige årsak. Erkjennelsen av denne sannhet forleder ikke til å ta synden lett, fordi i hvert fall det menneske som ikke vil løses fra synd eller synder, allikevel ikke vil beskymre seg om den sak.

Etterlignet selvfordømmelse

Igjen kan en troende være så skarpt bevisst om et «jeg» som han hater og avskyr, at han aldri kan være fri fra mørke skygger av selvfordømmelse, eller fortvilelse over seg selv, og ingen tilegnelse av likheten med Kristus i Hans død, tar det bort. Eller også kan det være en slik selvtillit, at den gjentagende driver mennesket inn i situasjoner, som han senere må trekke seg forvirret og nedslått tilbake fra.

Den sjel som på forskjellige måte er beleiret med stadige fremstillinger for sinnet om sin egen personlighet, tenker at han bare har en «livlig innbilning», eller ennå mer, at noen av dette er guddommelige visjoner, og at han da er begunstiget av Gud, spesielt når det dreier seg om «store planer for Herrens sak» eller omfattende syn på hva Gud vil gjøre! Her er det påfallende at den bedratte alltid selv er midtpunktet, og det spesielle redskap for denne tjeneste! Mange av de planer for «bevegelser» i forbindelse med vekkelser som

er gått enda så langt til trykning, har vært av en slik karakter; planer som er kommet i stand ved «åpenbaring» og som resulterte i å vinne bare de få forblindende, men ellers ingen. Av samme karakter er også resultatet av slike forbigående vekkelse, som har brakt noen til å sette deres kall og plikter tilside for å følge et såkalt «lys ovenfra», som kalte dem til på Herrens Ord å «kaste garnet ut» og oppstille verdensomfattende programmer, som i løpet av få måneder var som blåst vekk. Troende, som på den måte lar seg bedra, får en ytterliggående gudsyndyrkelse med en overdreven nidkjærhet, som gjør dem blinde for alle ting unntatt den overnaturlige verden, og røver dem evnen til å forstandig å møte andres fordringer og syn på livet. Alt dette kommer av onde ånders tilgang til sjelen og fantasien, gjennom forførelse ved etterligning av Guds nærvær.

Etterligninger av Satan selv

Hele tiden finner Satan det nødvendig å etterligne seg selv. F.eks. når han derved vil avskrekke et menneske fra bønn, og handling, som går imot hans interesser. Det gis også anledninger når Satan synes å kjempe mot seg selv, bare for å skjule raffinerte planer, når han vil bedra et offer enda mer, og oppnå en større fordel som han forstår å sikre seg. Skrekk for Djevelen må alltid føres tilbake til djevelen selv, som innskyter en slik skrekk for å fremme sine egne planer, og å hindre arbeidet for Gud. Den engstelse som mange mennesker har ved å høre om ham og hans verk, og igjen andres passive likegyldighet eller motvilje overfor Bibelens sannhet angående de onde makter, stammer fra ham selv. Også frykten for å nevne hans navn, er Satans verk, for å skremme den troende bort fra å få vite kjensgjerninger om ham, mens han gir andre, som vil vite sannheten, overdreven inntrykk av sitt nærvær, og av «kamp», «mørke skyer», «hindringer» o.s.v. inntil de mister det klare Guds lys.

Særlig viser bedragerens gjerninger seg i hans anstrengelser for å få Guds barn til å tro på hans ikke-eksistens, eller holde dem i den oppfatning at det er bare nødvendig å høre eller vite om Gud, for å bli beskyttet mot fiendens makt. På den andre side kan en bedratt troende bli ennå dypere bedratt, ved at han overalt, ikke ser annet enn sataniske etterligninger.

Overnaturlige visjoner og kunngjørelser er en rik inntektskilde for bedragerske ånder, og når de gis, tyder det på at de allerede har fått fast fot et eller annet sted i sjel eller legeme; spesielt når den troende stoler på og gir mer akt på slike hendelser, enn på Guds skrevne Ord; for den ugudelige ånds mål er å få Skriften fjernet fra å være kristenlivets klippegrunn. Det er nok sant at Skriften kan bli henvist til og sitert, men dette skjer mest bare som et forsvar for «erfaringene» og for å styrke troen - ikke på Gud, men på disse erfaringer. Denne hemmelige omlegning av troen fra det rene Guds Ord til de såkalte Guds åpenbareelser - som da skulle være mer pålitelige - er en raffinert listig forførelse av den onde, og hans innflytelse med hensyn til dette er tydelig å gjenkjenne i en troende som er blitt slik bedratt.

Etterlignende visjoner

Ved visjoner forstår vi her enhver overnaturlig kunngjørelse som blir formidlet sjelen eller fantasien. Når onde ånder er i stand til å gi visjoner, er det sannsynlig at de allerede har vunnet grunn i mennesket, enten han er kristen eller vantro. «Grunnen» behøver ikke å ha med en bevisst synd å gjøre, men en tilstand av passivitet. Spiritistiske medier, clairvoyance og andre som kjenner til det, vet, at den passive utelukkelse av hjernevirksomheten, idet det minste tankearbeid straks forstyrrer den klarsynte krisis. Dersom troende ikke kjenner disse hovedregler, kan de, uten å vite den, oppfylle betingelsene for onde ånders virke i deres liv, og ubevisst utvikle den passive tilstand ved falsk oppfatning av åndelig ting. De kan f.eks. under bønner la seg senke ned i en tom apatisk «vente på Gud» eller med overlatt vilje bringe deres tankevirksomhet til taushet, for å kunne motta «signaler ovenfra», som de da holder for guddommelige. Hvor mange praktiserer ikke også i det daglige liv en passiv stilling ved å la seg drive etter omstendighetene, som de tenker er lydighet under Guds vilje; eller de gir opp en personlig fornektelse, som utelukker alle egne ønsker, nødvendigheter, håp eller planer, og kaller det full overgivelse av deres «vilje» til Gud.

Kort sagt, **TROENDE KAN, UTEN Å VITE DET, UTVIKLE MEDIALE TILSTANDER**, som mørkets makter ikke er sene med å dra fordel av. Men de vokter seg for å skremme den troende, og unngår alt som skulle kunne åpne hans øyne, idet de holder seg innenfor den grense, som den enkelte uten mistanke kan anta. De vil forstille den Herre Jesus på den måte, som vil appellere til vedkommende person; for den ene synes Han som «brudgom», for andre som sittende på en trone, eller kommende i stor herlighet. De utgir seg også for de døde, for å forføre dem, som sørger overdrevent etter deres kjære, og da de har vært oppmerksomme på disse mens de levde, og kjenner til alt om dem, vil de kunne gi «beviser» nok, til å styrke de bedratte i deres forførelse.

Visjoner kan komme fra en av tre kilder. Den guddommelige fra Gud; den menneskelige, så som hallusinasjoner og illusjoner på grunn av sykdom, og de sataniske, som er falske. «Visjoner» gitt av onde ånder, fremstiller noe overnaturlig, som blir sett av sjelen eller fantasien; f.eks. fryktelige fremtids bilder; plutselige ytringer av bibelsteder som om de var opplest; eller de utmaler store følger av religiøse bevegelser for det sjelelige syn, idet de etterligner enten Den Hellige Ånd sanne opplysning av forstanden, eller mennesketankens normale og sunne arbeide. Hvor ofte er slik Guds menighet gjort til en strøm av uenighet, idet troende lar seg drive fra eller til hverandre ved «bibelsteder» og andres pekefinger, som de stoler på og lar seg lede av, istedenfor å la grunnregelen i Guds Ord være rettesnor for deres avgjørelser.

Hvordan oppdage om visjoner er fra Gud eller Satan

Bortsett fra visjoner som kommer som resultat av sykdom, avhenger oppdagelsen av det guddommelige fra sataniske visjoner for en stor del av et nøye kjennskap til Guds Ord, og til grunnreglene for Hans virke i sine barn.

Disse kan kort angis slik:

(1) Ingen overnaturlig «visjon» i noen som helst form kan være fra Gud, hvis den krever en tilstand av mental ikkevirke, eller kommer mens den troende er i en slik tilstand.

(2) All opplysende og undervisende visjoner av Den Hellige Ånd gis ved den menneskelige ånds samarbeid, og når denne og enhver evne er våken til å forstå. Altså det direkte motsatte av den tilstand som forlanges fra onde ånders virkning.

(3) Alt som kommer fra Gud, er i harmoni med lovene for Guds handlemåte, slik som den er beskrevet i Skriften. Vi vil da se at «verdensomfattende bevegelser» hvor på store antall er innsamlet, ikke stemmer overens med Guds Ord om menighetens vekst. Se hva Jesus sier (1) om hvetekornet (Joh. 12, 24); se (2) loven for Kristi Kors (Esaia. 53, 10); (3) Kristi erfaring; (4) Paulus erfaring (1.Kor. 4,9-13); (5) ordet om den «lille hjord» i Luk. 12, 32; og (6) den forutsatte avslutning av denne tidsalder i 1.Tim. 4,1-3 og 6,20.

Mange troende har forlatt sin sti, og istedenfor å bringe frem frukt som «hvetekornet», løpet etter et satanisk blendverk av verdens-vid innsamling av sjeler. For Satans bitreste hat og uopphørlig fiendskap retter seg mot Jesu Kristi sanne sæd; som i en forening med Ham, skal knuse slangens hode. Djevelens mål er å forsinke fødselen (Joh. 3, 3-5), og den hellige sæds vekst. For dette mål vil han begunstige den troendes vidstrakte foretagende, så lenge det blir på overflaten og ikke virkelig skader hans rike, og heller ikke beforder Kristi sæds fulle utmodenhet til det seirende tros liv.

Den sikre vei for troende, ved vår tidsalders avslutning er urokkelig tro på det skrevne Ord som Åndens sverd, som kløver veien gjennom alle sammenkomster og kunstgrep fra mørkets makter, inntil enden.

Etterlignende drømmer

Også alle drømmer, så vel som visjoner, kan komme fra en av tre kilder: (1) guddommelige, (2) menneskelige, eller (3) satanisk, hver kan gjenkjennes, først etter personens tilstand, og for det andre ved de adskillende grunnregler for Guds eller Satans virke.

Er vedkommende person under noen grad av besettelse, kan ikke med sikkerhet sies om hans nattlige drømmer kommer av naturlige årsaker eller er «guddommelige åpenbarelse». Nesten alltid er de rett og slett nattfremstillinger av samme karakter som «visjoner» til sjelen om dagen, og er onde ånders etterligninger av disse to årsaker.

Da hjernens passivitet er en vesentlig betingelse for at onde ånder kan overlevere sjelen forestillinger, og da hjernen om natten er passiv, har de mer anledning til å virke under søvnen, enn om dagen, når menneskets egne tankevirksomhet er mer eller mindre hindrende.

Troende som kjemper seg igjennom fra besettelse, for å gjenvinne den normale bruk av

deres forstandsevner, kan «avvise» disse nattforestillinger fra onde ånder like så bestemt som de avviser deres virkninger om dagen, og da, etter kort tid oppleve, at de fullstendig opphører.

Drømmer som oppstår fra menneskets naturlige tilstand, kan tilskrives fysiske årsaker og vedkjennes som naturlige, (1) hvis ingen besettelse foreligger og (2) hvis de nevnte fysiske årsaker virkelig eksisterer, og ikke er brukt som smutthull for onde ånder, for å skjule deres verk.

Bortsett fra menneskets tilstand, må også selve drømmens innhold og karakter bevises, om den stammer fra Gud eller fra Satan. I første fall vil den være av viktighet og særlig betydning (1.Mos. 37, 5-7; Matt. 1,20 og 2,12). Når drømmen er fra Satan, er den urimelig, dårlig, tom eller også mystisk uten betydning, o.s.v. Dessuten kan det merkes av dens virkning på vedkommende. Den guddommelige innflytelse etterlater mennesket normal, rolig, fornuftig om med en åpen, klar ånd, mens den djevelske gjør ham oppblåst, forvirret, forblindet og ufornuftig.

Onde ånders forestillinger om natten er ofte årsak til åndelig tyngde og «sløvhet» om morgenen. Søvnens var ikke forfriskende, fordi mørke makter utnyttet sinnets passivitet under søvnen, til å influere på det hele vesen. Naturlig søvn fornyer, og oppliver evnene og hele nervesystemet. Søvnløshet er, i høy grad, onde ånders verk, idet de avpasser deres virkninger etter personens overspente tilstand, som skjul for deres angrep.

Troende som er mottagelige for den overnaturlige verden, skulle spesielt beskytte deres netter ved bønn, og ved bestemt forkastelse av det første forsøk på tilnærmelse av onde ånder, etter disse linjer.

Men hvor mange sier: «Herren vekket», og setter deres lit til «åpenbaringer» som de mottar i halvbevisst tilstand, når ånd og vilje bare delvis er våkne til å skjelne inntrykkene eller karakteren av den «ledelse» eller «åpenbaring» som ble dem gitt. Må slike troende gjennomprøve følgene av eventuelle lydighetsskritt overfor natt-åpenbarelseser; og de vil finne mange spor av fiendens listige virke. De vil også oppdage, hvor ofte deres tro har vært basert på en herlig opplevelse i den tidlige morgenstund; eller, omvendt, de har latt seg ryste av anklager, forestillinger og angrep, som sannsynlig kom fra den onde, istedenfor å hvile i tillit til Gud Selv i Hans uforanderlige trofasthet og kjærlighet.

Alle virkninger av onde ånder om natten kan forhindres ved kunnskap om at de kommer fra fienden, og ved bestemt å avvise dem i den Herre Jesu Navn, og å unndra dem enhver grunn som man kan ha gitt for slike virkninger i fortiden.

KAPITTEL 7

GRUNN, OG SYMPTOMER PÅ BESETTELSE

I SPALTE II, tabellen i kapittel 5, er de forskjellige årsaker som gir grunn for forførelse og besettelse av onde ånder kort anført. Demoners omgang med den troende er mulig selv om han ikke har gitt dem grunn, men de kan aldri blande seg med hjernens eller legemets evner, før de har fått tilstrekkelig grunn for besettelse.

Satan hadde makt til å samtale med Kristus i ørkenen, for djevelen talte til Ham, og Kristus svarte ham, allikevel sier Herren selv senere (Joh. 14,30), at når denne verdens fyrste kommer til Ham, skulle han ikke kunne finne noe i Ham for sitt virke.

Djevelen samtalte også med Eva i hennes uskyldige tilstand. Det er derfor ikke noe bevis på grunn eller synd i tanke og liv, at Satan er i stand til å få omgang med en troende. Men det gis en viss slags «omgang» som ikke kan foregå uten at grunn er gitt. Det er også en forskjell mellom «omgang» og «samfunn» - omgang er med sinnet, idet onde ånder inngir det tanker, men de har samfunn med mennesket gjennom sansene, da disse passer for «følelser» som djevelen innskyter i legemet.

Gode, beroligende, og utsøkte fornemmelser i legemet, som oppkommer av åndelige årsaker, må alltid tilregnes bedragerske ånder, for de nærer det sanselige, og ingenting som kommer fra Gud i renhet gjør dette; heller ikke vil Han i noen grad ved sine åpenbarelsen understøtte en selv-ettergivende, selvtilfreds, sanselig tilstand i sine forløstes sinn eller legemer; men tvert imot er Guds virke i mennesket rettet på utskillelse av alt som underholder sansene, og styrkelse av ånd, sjel og legeme til den kraftigste livsutfoldelse.

Tilfredsstillelsen av sansene, som forårsakes av onde ånder, må allikevel før eller senere slå om til det motsatte, og kildens virkelige natur bli avsløret, når irriterende og ubehagelige følelser kommer istedenfor de hittil gitte søte innflytelser; til forferdelse for den, som har svelget de utsøkte «bølger» av fred, som han tenkte kom fra Gud, men som nå er overbevist om at han har mistet Guds nærvær og kraft. Det ubehagelige kan sette inn på nettopp samme sted, hvor en behagelig kunngjørelse før gjorde seg gjeldende.

Grunn for onde ånder i sinnet

I listen over de forskjellige midler, hvordan de onde ånder får grunn, er det første ved inngivelser av tanker som blir opptatt i sinnet. Tanker som åpenbart stammer fra Satan, vil ethvert Guds barn forkaste, så snart han gjennomskuer dem; men tusen «tanker» kommer uten menneskets vilje, for kun få forstår å beherske sin forestillings verden, og «ta enhver tanke til fange under lydighet mot Kristus» (2.Kor. 10,5). Et av symptomene på demonbesettelse er absolutt udyktighet til å forandre tankeretningen eller temaet, selv om man setter viljen imot; for hjernen synes som stivnet, og arbeider så tungt, at mennesket ikke kan få en bestemt tanke bort fra sitt sinn, om han aldri så gjerne

vil.

Sinnsevne står i første rekke åpne for bedragerske ånder tilgang, spesielt innen den troende fatter nødvendigheten av et «fornytt sinn» (Ef. 4,23), og virkelig forstår at hans tanker kan bli påvirket og brukt av mørkets makter, selv når Gud virker i hans vesens innerste helligdom. Også innen det blir klart for ham hva han har tillatt som grunn for onde ånder i sitt tidligere liv, alle de «tanker» innkastet av denne verdens gud som har forblindet sinnet (2.Kor. 4,4; Ef. 2,2), og som har gitt stoff for Satans senere virke; «tanker» som mennesket kanskje for år tilbake og nesten ubevisst, har opptatt i seg; sjeliske forestillinger, svevende ideer, som uten undersøkelse fløt med i sinnets jordbunn, han vet ikke hvorfra; en setning i en avis - et tilfeldig oppfanget ord - anskuelse fra forstands-verden, har, uenset, etterlatt sin virkning på ham, fordreiet og farvet Skriften, og nesten overlatt sinnet til inngivelser av onde ånder.

Hvordan onde ånders innblanding påsinnet oppdages

For å kunne oppdage onde ånders virkning på sinnet, må den troende nøye merke seg måten hvordan hans «tanker» kom. Hvis hjernen arbeider upåvirket, rolig og normalt, som øyeblikkets plikt krever det, og plutselig «tankeglimt», hemmelige vink, råd, eller tilskyndelser kommer, som ikke har noe med den nærværende sak å gjøre, da er det fienden, som etterligner det menneskelige organers virksomhet, og forsøker å vekke sine forestillinger i sinnet som om de kom fra hans egne tanker.

Faren på dette punkt for den troende, er å bli besnæret ved den samtidige virke av hans egen hjerne og de onde ånders fremstillinger for sinnet. De kan forespeile ham «bilder» eller visjoner, som han mener må komme fra hans egen «innbilning»; eller så fint raffinerte inngivelser, at de ikke synes å være overnaturlige, eller noe helt forskjellig fra ham selv. Mange tenker at alt «overnaturlig» må være påfallende, forunderlig, og inngi ærefrykt eller hellig redsel; men fiendens virke er meget dagligdags - så alminnelig, at man altfor ofte ikke gjenkjenner ham, og hans overnaturlige operasjoner synes så «naturlige» at de ikke holdes for å være overnaturlige. Skriftens vitnesbyrd: «Hele verden ligger i det onde» er så sant, at hans forslag og anvisninger antas og følges som de «alminneligste» ting i livet, og som de vanlige foretagender ved forstandsevne. Mørkets rike er nær ved, og «naturlig» for hele den verden, som står under mørkets fyrstes regjering.

Symptomer på innblanding påsinnet

Det er best å ha mistro til alt som er unormalt i enhver skikk og form. Gud vil ikke gripe hemmende inn i organenes naturlige virksomhet. En plutselig stansing av tanken, eller andre avbrytelser i den vanlige hjernefunksjon - tap av hukommelsen o.s.v., tyder på onde ånders innblanding. Når demonene har fått en sinnsevne i deres makt, kan

de fastholde den og igjen plutselig slippe den løs for handling - denne bindende og løsende makt forklarer meget om den skiftende modighet, de uberegnelige handlinger, og det forandrende sinnelag, som like mye nå, forbigåes som «uforklarlige». Engang heter det: «Jeg kan» og så igjen «Jeg kan ikke» og sånt skyldes i alminnelighet på som et «lunefullt temperament» eller andre årsaker. Men den troende har allikevel vært ute av stand til å handle, fordi fienden fastholdt og lammet ham; for så snart evnen igjen ble sluppet løs, var han på ny dyktig til å utføre visse ting.

Andre, hvis liv er holdt i slaveri av en «sykdoms» eller «kraftløshets ånd» er seg bare bevisst en følelse av udyktighet; de er alltid «for trette» og har «ingen åndsstyrke», ingen energi for livets alminnelige fordringer, og selv uten noen bestemt sykdom, eller rimelig fysisk årsak for deres kroniske svakhet og ubevegelighet. Plutselig å være ute av stand til å høre på, eller følge med i en samtale, hvilket man kaller «åndsfraværelse», kommer i virkeligheten av at en bestemt «tanke» påtvunget vedkommende, eller et bilde fremstilles for fantasien, og alt dette er særlig et symptom på deres virke - hvis vedkommende person ellers er i en normal, sunn tilstand, og hjernen ikke er angrepet.

Det kan forekomme i åndelige møter, at folk synes knapt å kunne høre på en eller annen sannhet av livsbetydning. Hvor mange gjennomskuer da i en slik stund virkningen av «fyrsten over luftmaktene» som borttar Ordets sæd (Matt. 13, 19), ved å forestille tilhørerne andre ting, og fastholde deres tanker, så de ikke formår å følge talerens ord. Forskjellige «bibelspråk» kan også strømme gjennom sinnet, uten konsentrasjon og vilje, og overdøver alt som blir sagt. Tilhørernes tanker blir dratt langt bort i «dagdrømmer», som synes så skjønne og «guddommelige», men når «møtet» er over, har de ikke noe varig resultat i det praktiske liv. Gir man etter for slike forestillinger eller forbigående tanker, betyr det gitt grunn til fienden.

BEDRAGEREN HAR TO MÅTER Å BRINGE TANKER INN I SINNET:

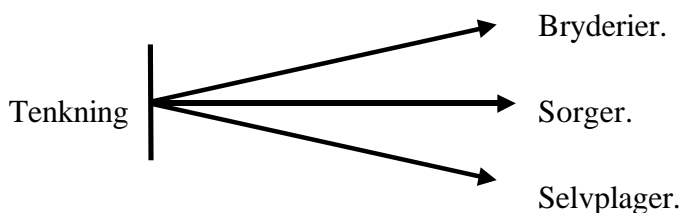
(1) Ved direkte kontakt til hjernen, og (2) indirekte, ved angrep på ånden, som han lar tilflyte ikke ønskende følelser, slik som utålmodighet (ved angrepene), som frembringer utålmodige tanker, som igjen følges av utålmodige ord.

Den troende har en følelse av bestandig å bli oppholdt av usynlige hindringer; for den onde ånd foreslår ham først en bestemt handling, og når han så vil utføre den, blir han hindret, og en pirrelighet oppegges i ham som han ikke kan svare for. Ingenting av hva han gjør, lykkes riktig for ham, og hans liv synes å bestå i uavlatelige små plagerier og nålestikk, mer enn han kan bære, og uten at han vil det utvikler det seg til en tilstand av bitterhet og misfornøyelse, som vokser til hat mot ham selv.

Feberaktig travelhet, som ikke bringer noen veier, eller uopphørlig uro, uten å kunne samle seg - vanskeligheter med å overkomme arbeidet om dagen - drømmer om natten - aldri en følelse av hvile eller lettelse; lidelse, forvirring, forlegenhet og vanskeligheter - alt kommer direkte og med overlatt ondskap fra onde ånder, uten at mennesket gjennomskuer det.

Troende, hvis forhold og omgivelse skulle gi dem enhver årsak til en glad og rolig tilværelse, kan allikevel være bestormet med fryktelige engstelser, og er sjelden fri for

plagsomme tanker. Enhver ting fremstiller seg for dem i overdreven belysning, fordi fantasien og forstandsevnene er bundet; små ting synes som store fjell å komme over for dem. Alt er forstørret, så at de også ofte trekker seg tilbake fra å se andre, fordi underholdning er «fryktelig vanskelig». De mener, at de bare tenker på alminnelig måte, men når deres sinn er overveldet av en sak, så er der ingen «tanke» mer, det går over grensen for menneskelig forstand, så det virker som: Se illustrasjon neste side.

Her ligger den virkelige årsak til stor sinnsformørkelse hos mange Guds barn, bortsett fra rent fysiske betingelser. Et slikt offer for melankoli og nedtrykthet har tillatt tanker, som bedragerske ånder har inngitt ham, inntil viljen ble udyktig til å riste dem av seg, eller fienden har oppnådd et slik fotfeste, at han holder de mentale evner fast i passivitet, så de ikke kan arbeide. Han føler det som om de var i en skrustikke, eller under vekten av et tungt press som formørker alt lys, og forebygger at han oppfatter kjensgjerningene omkring seg, eller i det hele bruker sin fornuft. De ondskapsfulle ånder holder ofte slike, som gav dem anledning til å få dem i sitt grep, under de mest plagede skyer og skygger. De fryder seg over sine egne onde gjerninger, og triumferer når de kan binde en sjel, og holde ham i slaveri.

Dette er virkelig fiendens «trykk» (Salme. 42, 10), og er resultat av de tidligere stasjoner for bedragerske ånders angrep på sinnet, som kunne ha vært forhindret, hvis de var blitt behandlet fra begynnelsen.

At fienden drar fordel av en sjelelig svakhet, overanstrengelse eller sykdom, er klart; men hos personer med god helse, og uten noen nedarvet eller ervervet sinnsforstyrrelse, må mye av dette «trykk» føres tilbake til mørke makters innflytelser, til hvem grunn må være ubevisst i tidligere tid. Man burde undersøke årsaken til hjerne-utmattelse i dette lys, om ikke mye av det man henfører til naturlige årsaker kan være brakt i stand ved overnaturlige makter.

Grunn til onde ånder ved misforståelser

Falsk forståelse om åndelige ting kan gi grunn til onde ånder, og disse misforståelser dyrker motstanderen med øvet klokskap, for bruk ved senere anledninger. Forestillinger om hvordan Gud virker i vekkelse-kraft og i «pinsekraft» på en viss måte,

er spesielt en fruktbar mark for onde ånder; f.eks. en forestilling om at Gud beveger en forsamling, og svaier den som vinden svaier en kornmark, og at Gud beveger (på) det fysiske menneske, istedenfor at Han virker fra det indre, i mennesket ånd alene. Slike innbilninger til den troende er ulike former av Satans forførelser.

Dette inntog av «tanker» fra en retning, finner snarere inngang, jo dypere sinnets passivitet er blitt, og som det allerede ble sagt i kap. 4, er det motstanderens viktigste bestrebelse å frembringe denne passivitet; for da kan han bemektige seg den troendes vilje. Herrens ord i Matt. 13, 23, at den «som hører Ordet og forstår det», bærer frukt, viser, at forstanden er det middel hvor Guds sannhet når menneskene for å vinne deres hengivenhet, og bringe viljen tilbake til klokt og lojalt samarbeide med Gud. Derfor er forstanden i veien for at Satan kan gjennomføre sine planer om å gjenvinne sin makt over den troende. For at hans planer skal lykkes, vet fienden at forstanden må bli satt ut av virksomhet, og søker derfor ved et eller annet middel, enten ved krigslist eller angrep, å avvenne ham fra å bruke den. Erkebedrageren vet ganske godt, at en «lærdom» fra forførende ånder, som er ledet av overnaturlige tegn, lettest vil bli mottatt når den troendes forstand er lullet inn i passivitet, så han ikke prøver eller klokt overveier, hva lærdommen inneholder, og hvor det fører å følge den.

PASSIVITET AV LEGEMET er det neste trinn i utviklingen av passivitet over det hele vesen, og er resultatet av sinnets passivitet, for når enhver belivede virkning av sjelskreftene på den legemlige organisme opphører, da blir all friskhet og bevegelighet undertrykt. En drømmende passiv sjel gjenspeiler seg i den livløse gang, og døsighet over enhver del av personligheten. Alt dette fordyper grunnen for bedragerske ånder. Evnene ligger ubrukte, som er mangel på tankekonsentrasjon, på bedømmelseskraft, med derav følgende utilbøyelighet til å bruke viljen. Den troende mister litt etter litt kraften til å ta avgjørelser, og blir mer og mer en ball for andres bestemmelser, idet han mener det er Gud, som legger alt tilrette for ham ved «forutbestemt ledelse»; derfor lar han seg viljeløst drive, eller også er han full av impulser, som ikke har noen slags sentral likevekt.

Passiv ettergivelse for omgivelsen

Gud velger ikke istedenfor mennesket, heller ikke bestemmer Ham for ham, ellers ville han bli en automat. Gud har utvalgt en evig arvelodd for sine barn, men selv dette Hans valg for mennesket kan ikke bli oppfylt, uten den troendes forstandige medvirkelse. Derfor er den passive ettergivelse for omgivelsen eller det man hele tiden kaller «forutbestemt» i virkeligheten midler til å la onde ånder bestemme for seg; for de er «verdens herrer i dette mørke» og griper begjærlig muligheten til å more seg med hans passive vilje. Slik bedras han ved dem, og mener at han bøyer seg under Guds vilje.

På denne måten kan gode mennesker falle som offer for kristnes synd, idet disse frykter å «motstå det onde» for ikke å være ulydige mot Guds kjærlighets bud, og fordi de ikke forstår å stille seg på Guds side i kamp mot synd (Hebr. 12,4; 1.Tim. 5,20), og overvinne

tidsånden i deres omgivelse. Gud har gitt oss sin vilje, og en avgjørende stemme; og hensikten med Hans virke i mennesket, er å gjen-innsette den engang trellbunde vilje på dens trone, hvor den i frihet forstandig bestemmer seg for rett istedenfor urett, for Gud istedenfor Satan. Men Satans hensikt er å dra viljen tilbake i fangenskap - og derved mennesket selv - så han blir en passiv, om enn ubevisst slave av verdensherskerens mørke i sin omgivelse, og blir slik på ny Satans undersått; denne verdens gud, som regjerer ved sitt hierarki av onde makter. De handlinger som slike troende gjør, som igjen er innfanget av Satan, ved hans utsendinger av onde ånder, er utslag av motstanderens listige og kontrollerte innflytelser. Ord blir uttalt, og gjerninger gjort, nesten i blinde, enten ved impulser, eller i forvirring over plutselige omslag av følelser, og ofte uten av selv det intelligente menneske oppfatter betydninger av sine ord og handlinger. Gamle forlengst avlagte vaner, viser seg på nytt, og synd som en gang var overvunnet, gjør seg igjen gjeldende.

SPALTE 3. HVOR DE ONDE ÅNDER KOMMER INN, er innholdet av den tredje spalte. og listen er meget kort, da alle forgrenede virke områder i mennesket kan sammenfattes i tre: Ånd, sjel, legeme. De begraver seg selv i den virkelige innretning av den menneskelige bygning, i organismens innerste deler. Noen bemektiger seg først direkte organene for appetitt i legemet, andre påvirker sjelen, ved følsomhet, sinnsbevegelser og kjærlighet, og igjen andre påvirker mer umiddelbart ånden. (Det finnes besettelse som ikke angriper ånden). I legemet lokaliserer de seg spesielt i ryggradens nervesystem og de dypeste nervesenter, gjennom hvilke de behersker det hele vesen; fra gange-systemets nervesentrum i innvollene - følelsesbevisstheten - og alle av dem påvirkende organer -til de serebrale nerver i hodet, øynene, ørene, halsen, kjevene, tungen, ansiktmusklene og hjernens fine forgreninger.

De må få inngang gradvis og ved list, som allerede nevnt, men det gis anledning hvor de gjør et plutselig anfall, så de stormer på offeret inntil de ufrivillig overgir seg.

SPALTE 4. SYMPTOMER PÅ ONDE ÅNDERS NÆRVÆR. Når onde ånder har fått inngang til den troende ved den grunn han har gitt dem, retter symptomene på deres nærvær seg etter graden av besettelsen og etter det sted hvor de er lokalisert - enten dypt i personens innerste legemsinnretning, eller i hans sinn og evner, som er mer synlig påvirket av dem. Mange av symptomene er allerede berørt i de foregående kapitler, spesielt i «passivitet som den første basis for besettelse» (4), og «Etterligninger av det guddommelige» (6), og behøver ikke å gjentas.

Her må vi ennå nevne noe av det karakteriske ved akutt og fullt utviklet besettelse i sjel og legeme, når den viljeløse hengivelse til bedragerske ånder har nådd en så høy grad, at hele det ytre menneske i enhver del av sitt vesen er åpen for deres bruk. Det må allikevel ikke oversees, at (1) alle disse symptomer kan være tilstede i så forfinet form, at de neppe er til å skjelne fra rent naturlige ytringer; (2) de kan bare vise seg i den del av den menneskelige organisme hvor inntrengerne er lokalisert; eller (3) de kan komme og være der, og igjen forsvinne av forskjellige årsaker, uten at offeret vet noe om det.

Når besettelsen er virkelig utpreget, så dominerer de påtrengende gjester fullstendig det ytre menneske, bruker, eller blander seg med taleorganene, tunge, kjeve, øyne, ører, nese, smak, muskler, hender og føtter, hele tiden med uvilkårlige og ubevisste bevegelser. De blander seg med hodet og beveger det som de vil, og med legemets fem sanser, fordi disse er kanaler til sjelelivet. De søker å hemme og sløve disse sansers skarpe bruk, for bedre å kunne beherske deres offer, og når de gjør dette, er det mer eller mindre vanskelig for sansene og evnene å være i funksjon.

Innblanding påtaleorganene

Når onde ånder angriper taleorganene, kan de blande seg i alt som blir frembrakt av stemmen. I forelesning, tale, sang eller bønn. I tale, kan betoningen bli hevet eller senket, uttalen snart for langsom, snart for hurtig, ordene kan synes å løpe, det ene over i det andre, og uttrykket eller ettertrykket på gale steder; for ettertrykk i tale som ikke kommer av forstandens styrelse, må være en virkning av besettelse.

Den overnaturlige makt påvirker den passive tenkeevne, forvirrer så og si, setningene i hjernen og deretter i språket; forhindrer fornuften i å fatte en klar tanke, og lammer hukommelsen. Ord kommer opp i tanken, og blir borte igjen før man får dem uttalt, eller på en annen måte, tankene strømmer så voldsomt inn på taleren, at de «ruser avsted» med taleorganene uten noen styrelse.

Det er da ikke lett å høre på et sånt foredrag. Tungen arbeider uavhengig av mening eller vilje. Ord blir sagt, som den talende ikke har tenkt seg, hele tiden nettopp det motsatte av hva han har ville tilsikte, og forbauser ham når han senere blir minnet om sine egne ord.

Kristnes snakkesalighet

M eget av det som man kaller «snakkesalighet», «sladderaktighet», og uforsvarlig bruk av tungen iblant kristne; for mange er rent ubevisste om hva de gjør, eller om de er bevisste, er de aldeles ute av stand til å beherske eller hindre deres beklagelige og uforsvarlige snakk. Onde ånder kan «besette» dem i taleorganene, eller faktisk beherske tungen gjennom den passive forstandskanal.

Det kan også være tilfelle med plattformtalere, som øser ut en strøm av ord, eller også med hurtig hast eller i stakket form, uten konsentrasjon eller riktig tankevirksomhet. Selv prekestol-predikanter kan bli influert på den måten; for onde ånder lar seg ikke anefekte av «prekener» som ikke proklamerer Kristi forsonende offer, og ikke skjær i Den Hellige Ånds kraft.

Stemmen påvirket av onde ånder

Menneskets stemme blir lettere påvirket av overnaturlige makter enn mange tror. Når demoner antaster menneskets ånd, vil det hele tiden ytre seg ved en hard, metallisk klang i stemmen, eller en hes, ru belagthet. De samme påvirkninger kan merkes i en atmosfære, når den er virkelig tykt belagt med mørke makter, som viser deres virkning ved å influere på de ømfintlige stemmebånd.

Til dette område av satanisk innblanding med taleorganene, må også etterligninger av «tungetalegaven» taes med, eller den utsøkte sang, som skal uttrykke «himmelsk musikk» på grunn av dens åpenbare overnaturlige kilde, og fordi den langt overtreffer den syngendes naturlige evne.

Ved utpreget demonbesettelse, kan onde ånder påvirke stemmen på en så sannsynlig naturlig måte, at det kunne antas som av naturlige årsaker. En mann synger f.eks. kraftig klar og klokke ren tone, men snart kommer det en svekkelse i halsmuskulene, en tørr hoste, og tårer i øynene, og sangen opphører. Øynene kan ikke lenger samle seg på notene, og en følelse av tyngde legger seg på hals og ryggrad; akkompagnementet spilles videre, men likegyldig, ånsløst, nedslått og sløvt. Sangeren avbryter og vender seg bort, idet han skyter det hele inn under «besværlig åndedrett» og kaller altså det for «fysisk hindring», som i virkeligheten var en kunngjørelse av de ham beherskede onde ånder.

Innblanding med hodet

Innblanding med hodet, kan kjevene bli beveget av onde ånder, og ansiktsnervene fortrekkes, f.eks. til et smil, som kommer frem i et uegnet øyeblikk, uten at vedkommende selv vil det. Av samme natur er den mekaniske latter, og når ansiktsmuskulene synes som gjort av gummi, trekkene stivner så ansiktet kan se hardt, grusomt formørket eller pinlig fortvilet ut. Demonbesettelse har stor innflytelse på ansiktsuttrykket og forandrer dette ofte på en måte som aldeles ikke ligner personens virkelige karakter. Andre djevelske virkninger på ansiktet kan være enten frastøtende eller skjønne, og kan synes naturlige og fysiske; f.eks. å bli blussende rød - et urent blick - eller et englelikt blick av himmelsk skjønnhet, med utsøkt smil, og glorieskinn, som så igjen plutselig kan forandre seg til et minne om streng ubønhørlighet, sammenpressede lepper, eller over pannen en mørk sky, som det plutselig trakk opp til storm og uvær.

Da livskreftene etterpå uttømmes, som følge av de onde ånders grep, kan tinningene falle inn og håret bli for tidlig grått. Ved plutselige anfall av inntrengerne, blir ofte neseborene fortettet, luktesansen borte, og åndedrettet gipsende og kort, med kvelende fornemmelser, og susen i hodet.

Innblandinger med øynene

I ngen del av hodets nerver er mer påvirket enn øynene, for det kan komme en passivitet av øynene, som tillater onde ånder å bevege dem, og tvinge dem til å se synlige ting uten hensyn til viljen. Ved lesning kan øynene bli beveget til å se de trykte ord, og hurtig fare over sidenes innhold, uten at det når forstanden, eller gjør noe inntrykk på hukommelsen. Det er viktig, for å kunne skjelne om det er besettelse, nøye å legge merke til, om øynene blir styrt av viljen, eller om de, uten mening og vilje, ser bort på gjenstander, for onde ånders innblanding merkes mest, når øynene streifer omkring mens vedkommende samtaler med en annen, eller stirrer oppover eller nedover, eller i en retning uten noen årsak, ofte på en meget upassende eller uhøflig måte.

Spesielt er onde ånders bruk av øynene kjennelige ved en stiv, fikserende stirrelse på forskjellige ting, eller på andres ansikter; det siste er spesielt farlig, når personen er tvunget til denne fastsettelse i stirrelse, og uten å vite det, kan komme i medial stilling til en annen. En vedholdende dragning av øynene til en annens ansikt skulle øyeblikkelig bli motstått.

Særlig i forsamlinger hvor overnaturlige krefter er sannsynlig tilstede, skulle man unngå vedholdende å stirre mens man hører på taleren, dersom det forårsaker hjernens uvirksomhet og en apatisk tilstand, da det åpner tilhøreren for onde ånders påvirkning gjennom passivitet. Likeså skulle taleren i slike forsamlinger vokte seg for å la ondskapens ånder få anledning til å bruke hans øyne, ved konsentret stirrelse på tilhørerne, og derved utsette dem for innflytelser, som hindrer deres åndelige forstand fra å oppfatte det som blir talt.

VED AKUTT DEMONBESETTELSE ER PÅVIRKNINGEN AV ØYNENE VIRKELIG MERKBART. De blir tvungen til å se onde og rystende ting, så det angriper personen, og gjør han urolig, stundesløs og klagende; øynene kan ikke se like inn i en annen ansikt, ikke heller, virkelig se på noe, uten at et «angrep» av et eller annet slags, frembrakt av ondskapens ånder, finner sted. Disse angrep kan ofte forårsake at personen ser skyldig ut i andres øyne, når det er ingen grunn for dette.

Det er to slags konsentrasjon, (1) fysisk, gjennom øynene, og (2) mental, ved den indre sjelelige synsevne.

Når onde ånder behersker de fysiske øyne, kan visjoner både av overnaturlige og naturlige ting formidles, og i alminnelige saker kan ting vise seg for dem annerledes enn hva de i virkeligheten er. Slik kan f.eks. panelverket på en dør vise seg likt et kors, lysene i skyene kan danne seg i forskjellige skikkelser, o.s.v. Mennesket erklærer at han «ser» disse ting, men vet ikke at onde ånder kan fremstille dem for hans syn.

Synet må nødvendigvis bli angrepet ved denne behandling av øynene, og det kommer til en alminnelig svakhetsfølelse. Alt ser tåkete, overtrukket og ubestemt ut.

Kortsynhet kan inntreffe, og udyktighet til å konsentrere blikket på en liten gjenstand, da dette er smertefullt og vanskelig for øynene. Mennesket klager over lyset, som tretter øynene, og ser sorte prikker for dem, som enten står faste eller beveger seg, nær eller

fjernere. Disse symptomer kunne bli betraktet som rent fysiske, dersom de ikke var ledsaget av det overnaturlige element.

Ørene og hørselen påirket

Ved innblanding med ørene, kan fullstendig døvhets bli forårsaket, ved at en ond ånd lokaliserer seg i ørenervene, eller det kan være grader av innblanding med hørselene, f.eks. et visst tap av ord, så at det, mens han lytter, er øyeblikk når setninger eller ord ikke helt blir hørt. At vedkommende ikke kan fatte klart hva andre sier, kan også komme av at han delvis hører hva den talende sier, og delvis hva den onde ånd innskyter i eller fremstiller for hans sinn; derav «misforståelser» av gitte anvisninger, eller av andres klart uttrykte språk. Dette fremvirker også uvilje eller ulyst til å høre på andres tale, og en rastløs utålmodighet som ikke kan vente og la dem få tale ut, fordi demonen påtrenger sine egne inngivelser til tanken og holder oppmerksomheten fanget.

Den besatte har en følelse av dobbel hørsel, så og si, en indre og en ytre på en og samme tid; han må forsøke å «lytte» til følelser og bevegelser innvendig, mens han må høre på andres stemme utenfra. Det blir da vanskelig å høre på musikk, tale og høytlesning. Det er også en døvhets for den ytre klang eller lyd ved denne surren i ørene, og lyden i ørene er ivrigere enn lyden utenfra; derfor virker vedkommende person ofte som åndsfraværende. Et slikt menneske må bli befridd fra å måtte lytte til den overnaturlige tale inn i ham selv, før han igjen kan høre på naturlig måte.

Onde ånders innblanding med de følsomme ørenerver, gjengir også utvendige lyder forsterket og skarpere for bevisstheten, og bringer forvirring og pirrelighet; den forstørrede sans for lyd gjør konsentrasjon vanskelig.

De kan også selv skape besynderlige lyder ved innblanding med de følsomme nerver; mennesket erklærer at han hører stemmer, bulder, og andre lyder, som ingen andre omkring ham hører.

Denne uavlatelige «surr» eller sladder i ørene, gjør offeret forut-opptatt, og nesten bevisstløs rister han på hodet, som for å ryste av seg noe som plager ham. Det er så irriterende og bedrøvende, at han er nødt til å tale høyt med seg selv for å gjøre et inntrykk på sin egen tanke; han må lese høyt for å fatte meningen av hva han leser, på grunn av sinnsforvirringen som kommer av de forfølgende ånders innvendige «stemmer». Ved denne forvirring, som de selv anretter, får de forfølgende ånder ennå mer grunn for dypere besettelse.

Årsaken til dette er, at den troende tidligere, ubevisst, har lånt ørene til onde ånder, lyttet til deres ord og inngivelser, ofte i den tro at han lyttet til Gud eller til seg selv. Spesielt kommer dette frem, når en vane å lytte innover til følelser og sjeliske bevegelser har fått lov til å gro, hvilket med tiden har satt onde ånder i stand til å sløve det ytre øre og oppmerksomheten for meddelelser utenfra.

ONDE ÅNDERS TALE KAN BESKRIVES SOM FØLGENDE:

(1) Den er annerledes enn den menneskelige stemme, som alltid er sterkere enn åndens tale, da disse ikke har noe åndedrett. Derfor kan et menneske, når han taler høyt, alltid overdøve åndens tale. -Ved det samme prinsipp kan et menneske også overdøve Den Hellige Ånds stemme, fordi Han er Ånd og derfor alltid taler i ånden eller gjennom samvittigheten-.

(2) Den ligner mer et menneskets «tanker» eller tale i seg selv, fordi leppene ikke danner ordene. Når onde ånder «taler» til det indre øre, ligner det en uopphørlig mumling av indre ord, som tilsynelatende kommer fra personer selv, men ikke fra hans vilje, eller hjernevirksomhet, og uttrykker heller ikke hans egne personlige meninger eller ønsker.

Ubevisst bruk av høy stemme

Når denne «mumlingen» av anstøtelige, plagsomme, eller uansvarlige ord er slike, at de på en ubestemt måte fordrer menneskets indre oppmerksomhet, og han har andre forpliktelser å stri med, er han nesten tvunget til å tale høyt med sterk stemme, for å overdøve eller dempe den indre skrik, uten å være seg bevisst at han hever stemmen, eller hvorfor han gjør det. Ubevisst gjør han et inntrykk på seg selv, gjennom sine egne ører, ved å bruke høy stemme; for ellers kan hans sløve tanke ikke oppta eller beholde hva han sier.

Den troende er ikke bevisst hverken om den indre «mumling» eller om sine anstrengelser for å overdøve den, eller om hvorfor han finner seg selv nødt til å tale for å få sin egen tanke klar. Ubevissthet er et symptom på dyp besettelse, og ubevisstheten om hans egen tilstand er til skade for ham selv, og blir pleiet av de onde ånder, da den letter deres virke, likesom en nattevakts døvhet ville være beleilig for en innbryterbande.

Bevissthet om alt som angår det indre liv og den overnaturlige verden, er derfor skarpt nødvendig for den troende, og skulle bli utdannet hos ham, like så vel som bevisstheten om alle ytre omstendigheter som er forbundet med livets plikter. Ubevissthet om hvordan man selv handler og taler, tenker og oppfører seg, i glemsel av alt som er andres rett, eller, på den andre side, en «ubevisst» selvbevissthet, eller overdreven bevissthet om egne handlinger, kan være følger av bedragerske ånders verk.

Noen symptomer hos dem som lytter til overnaturlige stemmer, kan beskrives som:

- (1) Vanskelighet ved å høre på andre,
- (2) ansiktet «oppskrudd» ved anstrengelsen for å fatte det som er sagt;
- (3) en følelse av tretthet eller tyngde i øret eller ørene.

Forskjellen mellom døvhet som har fysisk årsak, og den som er en følge av onde ånders innblanding med ørene, avhenger av om vedkommende har andre symptomer av besettelse, eller om han ellers er i en normal «naturlig» tilstand.

Det er andre **AVVEKSLLENDE SYMPTOMER**, som viser forstyrrelse av hele systemet, når

mennesket er besatt av onde ånder. Når de angriper musklene, hender, fingrer eller føtter, blir nervene holdt fast, og lemmene virker da uten styrelse av tanke eller vilje, hele tiden i krampaktig gestikulasjon, eller i rykninger, og nedkastelse til jorden.

Ellers kan offeret være avvekslende svak og igjen sterk i hurtig rekkefølge. Det skjer også mange ulykkestilfeller ved besettelse, som gjerne blir kalt «Guds hjemmsøkelse» eller «som falt seg slik», uforklarlig «tankeløshet», som man lot være uoppklart, men disse «hendelser» er i virkeligheten ikke «tilfeldige» - de er utførelser av virkelige planer av usynlige åndevesener, som ondskapsfullt vil bringe fordervelse over menneskeverdenen.

De underfundige ånder har forberedt denne behandling, eller ved innblanding med offeret sløvet og forvirret hans tanker; svekkelsen av hans fornuftevner, gjør ham blind for resultatet av et visst skritt eller en viss handling; den ubrukte dømmekraft, det umerkelige tap av besluttsomhet og vilje, gjør, at det «brister» så og si, i et kritisk øyeblikk, med ulykkelige følger; for uten denne passivitet i fornuft og vilje, kan ikke Satans utsendinger ha den fulle makt over legemet som de så begjærlig trakter etter.

Ved påvirkning av legemet, blander onde ånder seg også med alle funksjonene til forskjellige tider, og i forskjellige grader, sånt som kan ytre seg i alle slags unormale hendelser, f.eks. ved å sluke maten, eller tygge den på en anstøtelig måte. Spytt og slim kan også bli påvirket, ånde og åndedrett, fysisk svekkelse eller forsterkelse, stivhet i lemmene, tyngde, hete og kulde, behagelige eller ubehagelige følelser, søvnløshet, drømmer, uro om natten, alt kan bli oppegget, frembrakt eller forverret ved onde ånders nærvær og vilje.

Påvirkning av legemet

Bibelske fortellinger forklarer hvordan onde ånder kan påvirke legemet gjennom nervesystemet; men vi finner aldri et eneste bevis for at Den Hellige Ånd virker på samme måte. Ikke engang i Apostlenes gjerninger finner vi noe om «rykninger», «vridninger», krampetrekninger, eller andre overnaturlige virkninger på legemet, som følge av å være fylt med Den Hellige Ånd. Men vel leser vi, at onde ånder kan forrykke legemet, kveste det, slite i det (Luk. 9,39), forårsake at det visner bort (Mark. 9,18), eller gi det stryke (Mark. 5,4); de kan bevirke at mennesket plutselig setter i et høyt skrik (Luk. 9,39) eller de gjør ham målløs, skjærer hans tenner, velter ham på jorden, ofte i ilden for å brenne ham eller i vannet for å drukne ham (Matt. 17, 15).

Når symptomene er så skarpe, kan demonbesettelse nesten ikke skjernes fra vanvidd. Forskjellen ligger i den kjensgjerning at i demonbesettelse alene er åndskraften ikke forminsket, hvor den kan være passiv eller tilbakeholdt i sin virke; men i sinnssykdom benytter demonene seg av en psykisk tilstand. «Sinnssyke» kan være mer ved «sunn samling» enn sunne folk tenker at de er, og det ligger ofte mer sannhet til grunn for hva de sier, enn man tror. Hva de «ser» er ikke alltid fantasi, men virkelige kunngjørelser av onde ånder.

Det er derfor nødvendig å skjelne mellom:

- (1) Sinnssykdom alene,
- (2) besettelse alene,
- (3) sinnssykdom og besettelse.

Innen man erklærer en person for sinnssyk, av fysiske og naturlige årsaker, skulle legen undersøke om det kan være noen overnaturlige årsak. Sinnssykdom eller sinnsforvirring kan oppstå ved naturlig uorden, og ved overnaturlige innblandinger av onde makter. Virkelig sinnssykdom kan også være resultatet av besettelse, og er da (menneskelig talt) uhelbredelig.

Kort sagt, under en demons makt, mister mennesket beherskelsen av sitt legeme, og er, for den tid inntrengerer kunngjør seg selv, uansvarlig for sine handlinger.

Demonene som besetter legemet, er likeså forskjellige i karakter, ved fysiske forstyrrelser, som ved besettelse av sjelen eller ånden, i åndelige kunngjørelser. Noen er mer ondskapsfull enn andre, som opptrer mildere, så som «vanmakts-ånden» (Luk. 13,11), eller den som var blind og stum (Matt. 12,22). Disse skriftsteder viser, at det var tilfeller av besettelse som synes å behøve legemlig helbredelse, men Herrens ord og gjerning beviste at kvinnen, som i 18 år var bundet av Satan, ikke trengte helbredelse, men befrielse. Krokete rygg kan være et symptom av demon-besettelse, når legemet er dypt bøyet.

Profetisk ekstase og inspirasjon

En annen kunngjørelse av onde ånder kan beskrives som profetisk ekstase, eller «inspirasjon». Av denne art var «spådomsånden» som Paulus drev ut av trellkvinnen i Filippi (Ap.gj. 16,16-18). Faren ved denne slags ånd er, at kunngjørelsene ligner mer Den Hellige Ånds, enn når nervesystemet eller legemet blir påvirket. Paulus skrev i sitt første brev til Korinter-menigheten: «Angående de åndelige gaver, - - - vil jeg ikke, at dere skal være uvitende» (Kap. 12 og 14), - han skrev, for å lære dem hvordan de kunne oppdage forskjellen mellom kunngjørelser av bedragerske ånder i demonisk «inspirasjon» eller ekstase, og den sanne inspirasjon av Den Hellige Ånd. Guds Ånd i en troende er alltid i harmoni med virkningene av Hans makt i andre, kontra den demoniske ånd som fremkaller «splittelse» eller «strid» iblant Kristi legemes lemmer. Den Hellige Ånd bevirker gjensidig avhengighet og høyaktelse for Hans virkninger i den ene og i den andre; den demoniske ånd forårsaker lovløshet og forvirring. «Enhet» og «splittelse» er to viktige kjennetegn på om den overnaturlige kraft i Guds folks forsamling stammer fra Gud eller Satan.

SPALTE 5. DE ONDE ÅNDERS UNNSKYLDNINGER FOR Å SKJULE DEN FASTHOLDTE GRUNN, åpner igjen et vidt felt for betraktning.

Har først en demon fått et tilknytningspunkt i en troende, og sløvet hans dømmekraft så

hans kritiske skjelning opphører, er løgnånden vel forberedt på å bringe sinnet «unnskyldninger», som kan skjule hans nærvær, og den grunn som han støtter seg til. Listen over de forskjellige bortforklaringer er gitt i spalte 4. Hvis hjernen arbeider tungt, så er forklaringen at «det er naturlig» eller «det er arv». Hvor hele nervesystemet er innviklet, «det er sykdom» eller «fysiske svakhet», «det er overanstrengelse», eller til og med «åndelige årsaker» (som om det skulle være fra Gud). Vanligvis kan det vel være et lite korn av sannhet i disse «unnskyldninger», for bedrageren er raffinert flink til å virke side om side med naturlige årsaker, enten ved omstendigheter, temperament eller forstyrrelse i de legemlige funksjoner, d.e., kilden til deres angrep må være i det naturlige og fysiske, men bare ikke fra dem. De speider og er på vakt etter en fysisk eller sjelelig svakhet, som kan tjene dem som skjul eller «unnskyldninger» for deres onde gjerning. De angriper et menneske som er under deres besettelse, og overbeviser ham så til å tenke og tro, at det er indirekte angrep, d.e., gjennom en annen person. Skylden ligger nå enten hos ham selv eller i noe annet, eller hos en annen, bare ikke i den virkelige årsak, så opphavsmannen ikke blir oppdaget og utdrevet. Det er derfor viktig at alle «unnskyldninger» skulle bli undersøkt. d.e. «årsakene» til den og den uforklarlige tilsynekomst. Årsakene skulle alltid behandles nøye, for ved å tro en falsk forklaring over hendelsen, gis løgnåndene ennå mer grunn. Den troende kan unndra djevelen grunnen på den ene side, men samtidig gi ny grunn på den andre side, dersom han ikke undersøker alle de forklaringer som oppstiger i hans tanke angående hans tilstand.

Følgende tabell viser utviklingen av den tiltagende besettelse, og hvordan falsk forklaring gir fienden ny grunn:

1. En ond ånd fikk inngang.
2. Dette førte til besettelse, som ytret seg f.eks. i -
3. nerverykninger - da gir den ond ånd
4. falsk forklaring om årsaken til disse rykninger, som, hvis den blir antatt av den troende, tillater ny løgn, og gir den onde ånd mer grunn.

Fire trinn i rekkefølge skulle merkes i denne forbindelse:

1. Grunn for fienden ved (a) uvitenhet, som har muliggjort (b) forførelse;
2. besettelse som følge av forførelsen og innrømmet grunn;
3. kunngjørelser som fremkommer av besettelsen;
4. fare ved falsk forklaring av kunngjørelsen.

Bedrageriske ånder strever også vedholdende for å holde den troende beskjeftiget med noe eller noe som kan oppfylle hans sinn, så at han ikke kommer til å oppdage nødvendigheten av sin egen frigjørelse. Arbeidere i Guds rike er nesten beleiret med ting som legger beslag på deres tid og tanker på «andres nød», mens de er blinde for deres egen tilstand. Oppbyggelse, sang, Ordets forkynnelse, tilbedelse - alt berettigede ting -

kan fylle sjelen så mye, at det lukker den til for all personlig erkjennelse, og at det kan være motstanderens bedrag, for å fengse dem på denne måte.

Virkningen på den troende, av ond åndebesettelse, har vi allerede behandlet, med hensyn til mental og legemlig sløvhet. Vi tilføyer ennå, alminnelig svekkelse av det hele menneske, åndelig, sjelelig og fysisk. Han blir svingende i temperamentet, krampaktig i studering, vaklende i troskap mot sine plikter og ubesluttsom i handling. Uberegnelige impulser driver ham, den ene gang uvilkårlig sterkt fremover, og så igjen like heftig tilbake, uten noen mening og uten at viljen er med. Livet blir mer og mer full av motsigelser. Mennesket synes sterk og er allikevel svak, han er stoisk* og søker kjærlighet; han er uberegnelig i sine handlinger, både foranderlig og dogmatisk i sine anskuelser, og aldeles ulogisk i sine fornufts slutninger. Alle disse symptomer kan være synlige eller usynlige og kan ytre seg innimellom til forskjellige tider og i forskjellige grader, samtidig, eller det ene avløsende det andre. Etter en tid kan den troende selv bli pinlig bevisst om sin tilstand, og da krymper han seg for å la disse symptomer bli bemerket av andre, og derved gi dem anledning til å ta fatt på ham. Når symptomene da blir så tydelige at de ikke kan skjules og forbigås, da blir det ofte sagt å være lidelse som kommer av et «nervesammenbrudd», for de symptomer som følger med besettelse ligner også et slikt, og kan bare bli skjelnet fra virkelig neurastheni ved en undersøkelse som går like inn på tidligere åndelige erfaringer, og avsløringen av overnaturlige maktens verk.

Skulle et tilfelle av «neurasteni»** i virkeligheten være besettelse av onde ånder, da vil ikke forlenget hviletid eller naturlige hjelpemidler befri offeret, da slike midler kan styrke legemet og gi det en fornyelse, som vil kunne gjøre mennesket i stand til, i tilbørlig tid, å se sannheten om sin tilstand i øynene. Denne tiltakenhet i periferien svekker også det åndelige liv, og hindrer dets vekst opp til manns modenhet i Kristus; for det indre åndelige menneske behøver det ytre menneske for sin utvikling og for å uttrykke sitt vesen. Men under besettelse ved bedrag blir sjelen for passiv til å kunne uttrykke det indre liv, - ansiktsuttrykket blir tomt og matt, øynene drømmende og sløve. Kort sagt, det ytre menneske blir likesom et fengsel for det indre sentrale åndsliv. En annen meget påfallende virkning er, at ettersom tiden går, kommer mennesket til å leve mer i legemet enn i sjelen og ånden; den berettigede appetitt melder seg igjen, og åndslivet mer oppaktet og blir stadig mindre fulgt, mens ubestendighet og mangel på fasthet i liv, i standpunkt, i handlinger, alt viser tiltagende tegn på «satanisk bundenhet».

* **Stoisk:** «Likevektig, behersket, uforstyrrelig».

** **Neurasteni:** «Nervesvakhet, nervøs lidelse, som bl.a kan ytre seg ved økt irritabilitet, fysisk og psykisk tretthet, følelse av arbeidsuyktighet, nedtrykthet, hypokondre forestillinger og tvangsfenomener».

Overnaturlig erfaringers alminnelige virkning på mennesket

Den som nøye iakttar de karakteristiske eiendommeligheter hos dem som er dradd inn i unaturlige overnaturlige erfaringer, vil støtte denne diagnose. Den uforanderlig virkning på slike troende er svekkelsen av den mentale kraft, fornufts og bedømmelsesevne; en svekkelse av moralsk kraft og vilje, og ofte en forfølgende følelse - angst for fremtiden - angst for visse personer, så de ikke kan tåle å høre dem nevnes, eller å tale til dem; og en gradvis alminnelig svekkelse av den legemlige tilstand. Men tiden kommer der ufrivillig virkning på nervesystemet, med utålmodighet, - tilsynelatende «nervøst» og, som de mener, ikke moralsk - rastløshet, og ofte en ufrivillig nerverykning. På det moralske område kommer det til en stilling av ufeilbarhet, uforståelighet og ulærevillighet, samtidig med at de mister den virkelige evne til å velge, og personlig beherskelse av tanke, tale, oppførsel og handlinger - for slike «besatte» personer kan ikke velge eller handle, fordi de ikke skal; og de er skapt en følelse av at de «ikke vet hva de skal gjøre», fordi de er avhengige av mørke makter som holder dem fast.

SPALTE 6. BIVIRKNINGER AV BESETTELSE PÅ DEN TROENDE.

Virkingen av ond åndebesettelse som er anført på listen i spalte 6 er allerede mer eller mindre tilkjennegitt i forklaringen av de foregående spalter, og det er bare nødvendig å sammenligne spalte 4 og 6 for deres videre fremstilling.

Førførelsens listighet har gjort, at i de fleste tilfeller, er alle disse «symptomer» ansett for å være fysiske eller moralske utslag av den individuelle personlighet, f.eks. medfødt temperamentsanlegg og svakheter som man mener må bæres like inntil graven befrir det livløse legeme! Deres eget «selv» forklarer de, er deres ulykke, og ingen mottagelse av Åndens Fylde, eller lys over forening med Kristus, har kunnet hjelpe dem. Anstrengte tanker under bønn, rastløshet, snakksomhet, eller overdreven forbeholdenhet, og mange andre hindringer forstyrrer stadig et slikt menneske, og blir tålt, eller sørget over, uten håp om forandring. Men hvor helt annerledes vil alt se ut, når mye av det som formørker dem kan tilskrives den virkelige årsak: «Det har fienden gjort!» I mange er det ikke «selvet» når alt kommer til alt, men en eller annen grunn, som de uvitende har gitt til bedragerske ånder. Og disse siste må vike, så snart deres offer erkjenner sannheten, og unndrar dem grunnen.

KAPITTEL 8

VEIEN TIL BEFRIELSE

Det har vært en nesten allmenn antagelse, at den eneste måte å bli fri fra demonbesettelse er ved utdrivelse av den onde ånd, ved en utrustet troende. Men kjensgjerninger viser at denne metoden ikke alltid har heldige utfall; for selv om diagnosen om at en slik ånd er tilstede kan være riktig, så kan ikke den grunn som den holder seg fast ved bli drevet ut; og dersom ikke grunnen blir stridt med og kommer vekk, kan ingen fullstendig befrielse oppnås eller forandring skje, i de fleste tilfeller. Også ellers, når den onde ånd sannsynlig viker bort, må man ikke anta som avgjort at personen er fullkommen fri; for det kan forekomme, at det som er hendt bare er at en spesiell kunngjørelse har opphørt; og det er ikke usannsynlig at en annen kunngjørelse kan komme; kanskje ikke så iøynefallende, mer skjult og umerkelig, men som kan gjenkjennes av dem som har lært å skjelne mellom virkninger av onde ånder, av den menneskelige ånd og av Guds Ånd.

Det er også mulig å undertrykke eller stanse en viss kunngjørelse for en tid, uten å bli helt fri for den, og da vil den samme sak vende tilbake om og om igjen i forskjellige forkledninger inntil grunnen er unndratt. I noen tilfeller, når besettelsen er så utpreget at offerets egentlige personlighet er tapt av syne, kan ved utdrivelsen befrielsen komme straks; men der hvor inntrengeren har gjemt seg så listig i sinn eller legeme, at den ikke kan skjernes fra personers individuelle egenskaper eller foretagelser - skjult i en eller annen tilstand eller form som tilsynelatende er naturlig eller fysisk - vil befrielsen ikke kunne oppnås ved «utdrivelse» alene, men ved at sannheten blir erkjent med forstanden, og følges av viljens handling, idet vedkommende nekter og unndrar fienden grunnen.

Det første viktige skritt på veien til befrielse er en nøye prøvelse av kilden og arten av de erfaringer, som den troende kan ha hatt siden hans inntredelse i det åndelige liv, som kanskje kan ha vært forvirrende for ham, hvor han med den dypeste forvissning har tenkt at de skulle være fra Gud. Det er ingen utfrielse fra «bedrag» uten en erkjennelse og antagelse av sannheten. Og det er ikke lett å se den i øynene, når den betyr en skarp kniv for menneskets selvaktelse og stolthet, og sannheten er en slik som, når den belyser visse «åndelige» og «overnaturlige» erfaringer.

Oppdagelse av sannheten om bedrag

Det kreves dyp troskap til sannheten - som Gud søker i sine barns hjerter - og villighet til å motta den, når den skjærer igjennom og ydmyker, som når den er behagelig. Å bringes ut av en villfarelse er en pinlig prosess, og oppdagelsen av å ha vært bedratt er en av de heftigste støt for et menneske som har tenkt at han var så «fremskredent» så «åndelig» og så «ubedragelig» i sin overbevisning om å adlyde Guds Ånd. «Var han da ikke fremskredent?» Jo, til en viss grad over det «sjeliske menneske», men

han hadde ikke nådd dets mål; for han var bare i begynnelsen av vandringen i den åndelige plan. Avslutningen av standard 1-en er bare begynnelsen av standard 2-to. Så har han allikevel, når alt kommer til alt, trodd på en løgn om seg selv og sin erfaring. Han var ikke så «moden» som han tenkte. Og nå trenger sannheten frem for hans sinn, og dens inntog er ikke behagelig. Det er ikke lett å tvile ubetinget på det, som man engang trodde så helt igjennom.

«Var han da åndelig?» Han kan ha hatt åndelige erfaringer, men dette gjør ikke en mann «åndelig». Den åndelige mann er et menneske som lever i, er styret av, og forstår sin ånd og samarbeidet med Guds Ånd. En stor erfaring som etterfølger inntredelsen i den åndelige plan gjør ikke en troende «åndelig».

Den bedratte troende fralegger seg nå fordringen på de stillinger som han ikke hadde rett til; for ved sannhetens inntog avsløres for ham, at han hverken var så moden, så åndelig, eller så ubedragelig som han tenkte. Han bygget sin tro angående sin egen åndelige tilstand på antagelser, og etterlot ikke noe rom for en tvil. Her er tale om berettiget tvil, som er forsiktighet overfor en fremstilling som siden vil vise seg å være en løgn. Men i tilbørlig tid finner en tvilende tanke inngang i hjertet, og bringer hans hus om ubedragelighet til fall. Nå vet den troende at hva han tenkte var en «moden» erfaring, bare var en antagelse, og at han ennå bare er på randen av kunnskap.

Dette er sannhetens operasjon. Den avslører bedraget og bringer lys og klarhet hvor der før var mørke. Uvitenhet, løgn, og passivitet; på disse tre fundamenter bygger fienden stille sitt slott, og bevokter og bruker dem ubemerket. Men sannheten støter hans festning i stykker. Når lyset går opp for ham, må den troende komme ditt hen at han åpent bekjenner sin villfarelse og medgir følgende:

- (1) Jeg tror det er mulig for en kristen å bli bedratt og besatt av onde ånder.
- (2) Det er mulig for meg å bli bedratt;
- (3) Jeg har blitt bedratt av en ond ånd;
- (4) Hva er årsaken til at jeg er bedratt?

Dette fører til erkjennesle av de faktum, at det må ha vært grunn, og til utforskningen av hva grunnen er.

I den hensikt å oppdage grunnen, må den troende først få et oppriktig begrep på hva grunn er. Som før nevnt kan nemlig ingen demon få fotfeste i et menneske, dersom den ikke finner et tilknytningspunkt, en svakhet, eller et område, som muliggjør at den holder seg fast. Vi kaller dette «grunn» i den troende, uten hvilken fienden er maktesløs. Denne grunn, som djevelen tar i besittelse i offerets sjel eller legeme, er like betydende med besettelsens årsak. Derfor må en troende, som lengter etter befrielse, fremfor alt forstå hvilke årsaker det er som egner seg som grunn for sataniske inntrengere. Ellers er han utsatt for å bli bedratt igjen, idet han kan tilskrive besettelsen til andre årsaker, eller betrakte de årsaker som virkelig gir grunn til besettelse, som noe annet. Han kan forveksle ordentlig kamp, d.e., den nødvendige kamp i ånden, på Hans plass i himmelen (Ef. 1,19-23; 2,6), kontra besettelse, ved fiendens list. Og hvis besettelsen har vært

langvarig og er dypt inngrodd, kan ondskapens ånder få den troende så langt, at han selv forsvarer deres gjerninger i ham, så de, gjennom ham, kan kjempe for fastholdenhet av å bevokte årsaken til hans forførelse fra å bli brakt frem for lyset og blottstilles som deres verk. De kan slik få den troende til selv å stille seg på deres side, og forfekte deres fastholden i hans vesen, enda etter at han har erkjent sin tilstand, og virkelig ønsker befrielse. En av de største hindringer kan være virkningen av en antatt stilling med hensyn til åndelige erfaringer, som den troende nødig vil undersøke, og skille seg av med.

Det åndelige grunnlag for befrielse; seieren på Golgata

Det bibelske grunnlag for å oppnå befrielse, er sannheten om Kristi fullbrakte seier på Golgata, gjennom hvilken enhver troende kan bli befridd fra, både syndens og satans makt; men som virkende faktum kan seieren på Golgata bare bli anvendt hvor det er overensstemmelse med bestemte guddommelige lover. Når den troende vedkjenner seg Satans forfølelser og med fast vilje forkaster dem, kan han, på grunnlag av Kristi verk på Golgata, slik som det forkynnes i Rom. 6,6-13; Kol. 2,15; 1.Joh. 3,8 og andre steder, gjøre fordring på sin personlige befrielse fra disse djevelens gjerninger av bedrag og besettelse.

Likesom det gis forskjellige grader av forførelse og besettelse, så gis det grader av befrielse; for denne finner sted i forhold til den bedrattes forståelse og hans villighet til å se sannheten i øynene om sin egen tilstand, og om all den grunn han har gitt fienden.

Når den troende går igjennom denne krise, må han stadig gripe sin stilling i Kristus som værende ett med Ham i Hans død på Korset, og som forenet med Ham i ånden på plass i himmelen (Ef. 1,19-23; 2,6). Han må med stadig trostilegnelse «holde fast» ved «Hodet» (Kol. 2,19) som er Den som er, og som ved sin Ånd gir ham nåde (Hebr. 4, 16) og kraft til å gjenvinne den grunn i sjel og legeme som han uvitende har overgitt til fienden. Mennesket må selv handle for å bli reddet fra passivitet; han må tilbakekalle enhver innrømmelse til onde ånder, og med sin egen vilje befale, at de skal vike bort fra det rom som de har inntatt ved bedrag (Ef. 5,27). Da Gud ikke handler istedenfor mennesket i gjenvinnelsen av hans normale tilstand, og heller ikke velger for ham, må han selv stille seg på den grunn hvor overmakten er, ved Jesu Kristi Seier på Golgata, og befale sin befrielse.

Idet vi da antar, at den troende har oppdaget at han er et offer for satanisk bedrag, hvilke er da de subjektive skritt på veien til befrielse? De er kortfattet følgende:

1. Erkjennelse av bedrag og sin bundenhet.
2. Nektelse av grunn
3. Fast kamp mot alt som henger sammen med besettelse.
4. Være på vakt mot bortforklaringer.
5. Oppdagelse av alle besettelsens virkninger.
6. Bedømmelse av disse virkningens resultat.

For den troende må lære likeså vel å kunne bedømme tegnene på sin befrielse, som symptomene av besettelse, for ikke på nytt å bli bedratt av motstanderen.

Vi gir her i spalteform, en tilføyelse til spaltelisten i kap.5. De første handlet om den måte hvor den troende blir bedratt; disse beskriver veien til befrielse:

La oss først betrakte listen i spalte 1. (Se tabell på siste side i dette kap.).

(1) TVIL OM ERFARINGEN, eller «åpenbarelsen» er fra Gud. Vi kan ikke sterkt nok uttrykke nødvendigheten av ikke å dempe eller ignorere den første tvil; for denne «tvil» er i virkeligheten den første lysstråle av sannhet som trenger inn i sinnet, og derfor også det første trinn til befrielse. Flere har straks undertrykt denne berettigede tvil, av frykt for å «tvile på Gud», og derved lukket sitt sinn for sannhetens inntredelse, som ville ha reddet dem over i frihet. De har sett på tvilen som en fristelse, og motstått den, og ikke hatt øye med forskjellen mellom sann og ond, riktig og uriktig tvil. Dette har sin rot i de fleste kristnes anskuelse, at alt hva som betegnes med ordene: dømme, kritisere, tvile, og fiendskap, hat, mistro, o.s.v. er ondt, og bare ondt, om de er onde eller gode er etter deres kilde er i ånd eller i sjel, og i forhold til deres hensikt. «Fiendskap» mot Satan er satt av Gud (1.Mos. 3,15), «hat» til synd er nødvendig, og «mistro» til ånde-åpenbarelsen er befalt, inntil den troende er sikker på deres opprinnelser (1.Joh. 4,1).

Tvil på Gud - som vil si, ikke å tro på Ham - er synd; men tvil på overnaturlige hendelser er enkelt å bruke de evner, som alle åndelige troende skulle bruke for å skjelne «godt og ondt». Den dype tvil angående en eller annen overnaturlig erfaring er derfor ikke en «fristelse», men virkelig Den Hellige Ånds formaning, som ansporer de åndelige evner til handling overensstemmende med 1.Kor. 2,15. «Den åndelige dømmer alt» - d.e., prøver - alle ting «for at vi skal vite, hva som er gitt oss av Gud». Slik blir åndelige ting «åndelig bedømt».

Ingen «motsigelser» i Guds Ånds virkning

En «tvil» trenger vanligvis først inn i den troendes hjerte enten (1) når sannheten blir bestemt fremholdt av andre, eller (2) den oppstår ved en feil i erfaringen som vekker hans oppmerksomhet. F.eks. i tilfeller av en overnaturlig kunngjørelse, som avgjort synes å komme fra Gud, med hvor det er en nedrivende uoverensstemmelse som uroliger sjelen. Og da motsigelser umulig kan forkomme i noen virkning av Guds Ånd, som er Sannhetens Ånd, er en enkel motsigelse nok til å røpe at en løgnånd er ved verket. Denne i seg selv er en innlysende grunnsetning som ikke må bli ignorert. F.eks.: en troende erklærer, under overnaturlig «kraft» - som antas å være guddommelig - angående en syk, at Guds hensikt er å helbrede og gjennomrette denne, men allikevel dør den syke. Dette er en «motsigelse» som skulle helt undersøkes, og ikke legges tilside blant ting «som man ikke kan forstå»; for overnaturlige element skulle i bekjentgjørelsen

ikke tilregnes Guds Ånd, som aldri kan gå bort fra sannheten i sin åpenbarelse av Guds vilje.

«Prøv åndene» (1.Joh. 4,1) for å skjelne mellom «Sannhetens Ånd» og «villfarelsens ånd», er en tydelig befaling til Guds barn, så vel som å «prøve alt», og «holde fast på det gode» (1.Tess. 5,21). Nøye å utforske alle ting inntil de har bestått prøven er den sikreste vei, og er langt fjernet fra tvilen på Gud selv, i Hans uforanderlige trofasthet og kjærlighet.

(2) INNRØMMELSE AV MULIGHETEN FOR BEDRAG er det neste trinn av sannhetens inntredelse i sinnet, hvor vel dette hele tiden kan gå forut for tvilen. Muligheten av å være bedratt eller ha tatt feil - i en oppfatning over en ny erfaring eller virkning, eller i syn på sannheten, skulle enhver troende kunne medgi; men allikevel er fiendens løgnvev så fint avpasset, at nesten uforanderlig enhver især er sikker på, at «andre» vel kan ta feil, men han eller hun er unntatt fra regelen.

Denne visshet om personlig unntagelse er så dypt rotfestet, i den mest synlige bedratte person, at den lange kamp rett og slett bare vil dreie seg om å få inngang til sjelen for den ene tanke at han muligvis er bedratt, om bare i ett punkt. Den bundne synes væpnet med urokkelig overbevisning om at selv om andre kan bli bedratt, så er han det sikkert ikke; han «ser splinten» i sin brors øye, og er blind - blind for «bjelken» i sitt eget. Men en åpen holdning til sannheten sier: «Hvorfor ikke jeg så vel som andre, kan ikke min forvisning om sikkerhet være et bedrag av fienden, likeså mye som jeg ser bedraget hos andre?»

Hvorfor alle skulle medgi muligheten av personlig å kunne bli bedratt av onde ånder, vil bli betraktet nå.

Det første faktum som må erkjennes hos ethvert menneske, er den fullstendige og absolutte ruin av den første skapning ved Fallet, da den første Adam opptok i seg slangens gift, som trengte igjennom og fordervet hans hele vesen uhelbredelig. Dette faktum om menneskeslektens fullstendige fordervelse som følge av dette, blir forklart i det nye testamentet på en måte som ikke kan misforståes:

«Det gamle menneske, som fordrives ved de dårende lyster»! (Ef. 4,22). «Formørket i sin tanke, fremmedgjorte for Guds liv.» (Ef. 4,18). «Iblant hvilke også vi alle fordum vandret i vårt kjøttets lyster, idet vi gjorde kjøttets og tankenes vilje, og vi var av naturen vredes barn likesom de andre». (Ef. 2,3).

Men disse ord beskriver apostelen hele menneskeslekten i sin naturlige tilstand, hedninger og jøder, fariseer og tollere - i ett og alt. Han sier, «vi alle» vandret etter «høvdingen over hærmakten i luften» som påvirker som «den ånd som nå er virksom i vantroens (ulydighetens) sønner».

Disse fakta, forklart ved Guds Ord, og den kjensgjerning at vårt sinn er forblindet (2.Kor. 4,4), og vårt hele vesen i en ruinert tilstand, er det eneste grunnlag på hvilket de sannheter som vi betrakter i denne bok, kan bli forstått, og bevist å være sanne, i erfaring og praksis.

Det andre fundamentale faktum - og den logiske følge av det første - er, at hvis ikke

gjenfødselen ved Den Hellige Ånd, og Åndens iboende betyr (1) syndeløshet, og (2) nærværende besittelse av et oppstandelses legeme, hvis ikke enhver del av en troende er fornyet og befrikket ved Forløsningen på Golgata fra fallets følger, betyr det grunn for den mulige inngang og besettelse av bedragerske ånder. Da absolutt syndløshet, og nærværende besittelse av oppstandelses legemet ikke er fastsatt i Skriften, som oppnåelig mens vi er på jorden, så er innrømmelse av mulig bedrag, og onde ånders inngang til menneskets sjel eller legeme, logisk og rimelig for alle; selv når menneskets ånd og hjerte er fornyet ved Den Hellige Ånd. Hvis vi kommer til erfaringskjensgjerningene, så er det beviser nok, ikke alene i den ugjenfødte verden, men i dem som uten tvil er Guds barn, og åndelige troende.

Dersom vi kjente oss selv og vår virkelige forfatning som syndere, enkelt som vi er skildret i Guds Ord, da skulle vi være i større sikkerhet for fienden. Det er uvitenheten om vår sanne tilstand - uaktet det nye liv fra Gud - som er innplantet i oss -og vår blinde tillit til sikkerhet, uten forstandig å undersøke hva den grunner seg på, som ligger oss åpen for Satans bedrag.

Etter innrømmelsen av muligheten for bedrag i overnaturlige ting, og etter at en tvil er kommet inn i sinnet følger det neste trinn som er:

(3) AVSLØRINGEN AV BEDRAGET. Lys og sannhet alene kan gjøre fri, og når engang en tvil kommer inn, og mennesket åpner sitt hjerte for den sannhet at han er utsatt for å bli bedratt likesom enhver som helst, da vil lyset trenge inn i det mottagelige sinn, og «han kommer til lyset» (Joh. 3,21). Hele tiden blir det spesielle bedrag gjennomskuet med en gang, men oftere kommer avsløringen gradvis, og tålmodighet er nødvendig, mens lyset langsomt kommer.

Visse omstendigheter i forbindelse med forskjellige erfaringer i fortiden, som den troende har forsømt å merke seg, blir han nå bevisst, og de halve sannheter som motstanderen har brukt for å bedra, blir klart gjennomskuet - sammensetningen av ord, fordreielser av setninger i Skriften som er revet ut av deres sammenheng, alt kommer tilsyne ettersom lyset viser det. Da kommer:

(4) ERKJENNELSEN AV BEDRAGET. Denne er nå bydende nødvendig. Sannheten må ikke alene bli sett like i øynene, men den troende må vedkjenne seg den, så tingene blir nevnt med deres rette navn, og løgnens far slått ved sannhetens våpen.

Spalte 2. **NEKTELSE AV GRUNN.**

Dette fører oss til det avgjørende innhold av spalte 2, nemlig om hvordan den «grunn» skal behandles som onde ånder har holdt fast. Tanker mottatt i sinnet, passivitet, ubrukte evner o.s.v.-. Nå må den troende med overlegg og stadig bortvise alt av denne grunn, som fienden benytter seg av. Da besettelsen kom ved givelse av grunn, må befrielsen skje ved å unndra fienden grunnen. Den bedratte må be om lys inntil årsaken eller årsakene til forførelse er åpenbart, med ren vilje og ønske om å komme til lyset på ethvert punkt (Joh. 3,21).

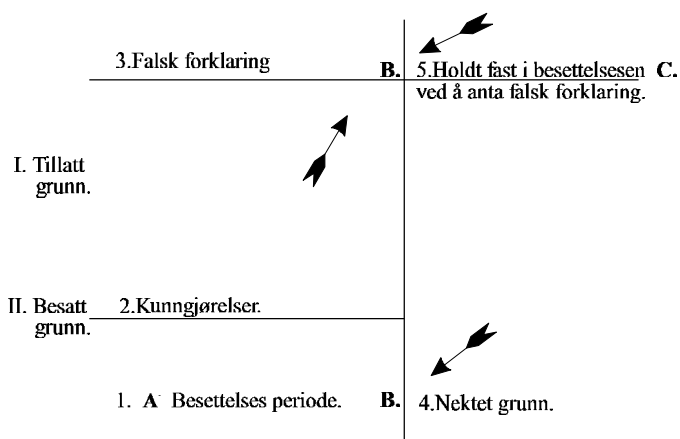
Han må få lys fra Gud for å oppdage symptomene og deres årsaker, og i prøvelsen av

disse vokte seg for indre beskuelse, d.e., en beskjeftigelse med seg selv, som er noe ganske annet enn en enkel unndragelse av grunn ettersom den blir brakt frem for lyset. Det kan sies i alminnelighet, at alt hva personen krymper seg for å høre om, eller som foruroliger ham når man nevner det, kan ved prøvelse vise seg å være det punkt hvor grunn er gitt. Hvis den troende er redd for å behandle en bestemt sak, da gjelder de nettopp å rette oppmerksomheten på dette punkt, for fienden må sannsynligvis ha et fotfeste der. Hva han ikke tåler å høre om og nødvendig vil undersøke, er sannsynligvis den virkelige ting, som han skylder å gjøre, eller det kan være noe uriktig i hans forhold til den samme sak.

Faren for å gi ny grunn

Når grunnen - og dens årsak eller årsaker - er åpenbart, må den unndras de bedragerske ånder ved fornektelse og forkastelse av disse årsaker som har gitt dem grunn, inntil hvert tilknytningspunkt er borte; for den samme årsak som tillot onde ånder grunn, kan gjøre det mulig for dem å beholde den, og holde ham fast i besettelsen. Der er også alltid en fare for å gi ny grunn, ved antagelse av onde ånders falske forklaringer om deres kunngjørelser, hvor den troende nå, likeså mye som tidligere, mottar løgn fra dem.

Følgende diagram viser faren for denne nye grunn, som man stadig må ha for øye under befrielse-perioden:

1. A til B: Besettelseperiode ved «grunn» gitt til onde ånder.
2. Kunngjørelser under besettelsesperioden.
3. Falsk forklaring av kunngjørelsen under besettelses-perioden.
4. Tiden når grunnen blir nektet, og besettelsen skulle kunne være fordrevet.
5. B til C: Onde ånder holder mennesket fast i besettelsen, fordi ny grunn gis dem, ved at han antar deres falske forklaringer.

Hva det menes med å «kjempes seg igjennom» kan forklares ved et eksempel. En troende oppdager at han er sunket ned i passivitet, og at en ond ånd har tatt hans passive evner i besittelse, og enten har handlet istedenfor eller sammen med ham. Når han nå unndrar fienden grunnen, finner han det mest vanskelig å handle selvstendig igjen, og gjenvinne bruken av sine evner. Har han f.eks. latt bestemmelsesevnen bli passiv, og nå nekter fienden denne grunn og vil begynne å bestemme for seg selv, så finner han i begynnelsen ikke kan gjøre dette, og at de onde ånder ikke vil la ham handle selvstendig; for når deres fange nekter dem den lydighet han hittil har vist dem, så holder de ham fast, for at han ikke skal kunne handle uten deres tillatelse. Mennesket har derfor å velge imellom «slett intet å gjøre», eller la den onde ånd videre handle for ham. Dette siste vil han ikke mere, og slik blir han for en tid ute av stand til å bruke sin egen bestemmende evne, mens han må nekte fienden å bruke den. Det blir da en kamp om bruken av hans «frie vilje» og om viljens befrielse fra passivitet, som tilintetgjorde hans bestemmelsesevne, og gav onde ånder makt over ham.

Hvorfor kan ikke besettelse og dens virkninger opphøre umiddelbart, så snart mennesket i det hele nekter de bedragerske ånder all grunn? Fordi enhver enkelthet av grunnen må bli oppdaget; mennesket må bli befridd på ethvert punkt, og de onde ånder må bli fordrevet fra alle deres holdepunkter. Hva enn årsaken er til besettelsen, så må det motsatte til for fordrivelsen; istedenfor Satans løgn. Guds sannhet; istedenfor passivitet, aktivitet; istedenfor uvitenhet, opplysning; istedenfor hengivelse til fienden, motstand; istedenfor antagelser, besluttsomt avslag.

Handlinger er resultat av tanke og overbevisning. Grunnen for Satans makt må spores tilbake til den dypeste opprinnelige årsak, som ligger i en tanke og overbevisning.

feilaktige forståelser var de kilder som gav onde ånder grunn eller tilknytningspunkter for besettelse, og disse må bli utfunnet og forkastet. All antagelse av sannhet, og forkastelse av det falske må være grunnet på overbevisning i erkjennelsen, ikke på forbigående tanker, eller inntrykk. Derfor er virkelig forståelse en så viktig faktor i befrielsen, og den etterfølgende kamp. Når troende undersøker årsaken til en eller annen nød i det åndelige liv, går de som regel bare tilbake til å gjøre den første bevisste kunngjørelse feilaktig, istedenfor å søke roten til denne. Om man vil undersøke roten av et tre, som ikke viser tilfredsstillende kunngjørelser overfor jordbunnen, er det fordi man vet at årsaken ligger dypere ned. Det er i sannhet viktig at troende etterspore årsaken til deres nød lengere tilbake enn til de første åpenbare symptomer, at de erkjenner tidligere tanker eller overbevisninger, som har gitt fienden anledning til å bedra. Tar vi for eksempel som emne «Ubevissthet» eller følelseløshet.

1. Den troende oppdager symptomer av en ond følelseløshet (kanskje gjennom lys fra andre).
2. Han tar seg sammen til motstand, idet han frasier seg den onde følelseløshet og den dermed forbundne onde ubevissthet.
3. Han søker lys over hvilken grunn han har gitt i fortiden.
4. Oppdager årsaken, nemlig en feilaktig «tanke og overbevisning» om at følelseløshet

eller «ubevissthet om selvet» var den egentlige betydning av «det gamle menneskes død», og en betingelse for å få «bevissthet om Gud alene».

Etter å ha antatt denne «oppfatning» har nå resultatet av dette i vedkommendes liv utvirket, at de onde ånder benyttet seg av det; og frembrakt hos offeret hva han ønsket - en «følesløshet», som dannet den passive grunn for sataniske kunngjørelser.

Derfor, når en troende motstår og avviser en spesiell grunn for besettelse, og allikevel ikke blir fri da den, må han etterforske den dypeste årsak eller den grunn han har gitt i fortiden i tanke og overbevisning; når denne er oppdaget og forkastet, må besettelsen vike bort. Dette viser nødvendigheten av at ethvert punkt tålmodig må «kjempes igjennom», at nektelsen av all grunn for onde ånder urokkelig må bli vedlikeholdt; for fiendens makt viker ikke nødvendigvis straks den blir avvist. Nektelsen må derfor bli forfektet om og om igjen, og den troende vedholdende unndrar grunnen, inntil ethvert holdepunkt er oppdaget og forkastet, og evnene gradvis løslates til å virke fritt under menneskets vilje. De evner som er falt i passivitet må igjen virke normalt, hjernen må holdes til sann og ren tenking, så man er herre over en sak som blir behandlet, og ikke behersket av tvingende forestillinger. Likedan med hukommelsen, viljen, innbilningskraften, og legemets bevegelser, så som sang, bønn, tale, lesning, o.s.v. Alt må igjen skje på den rette normale måte, utløst av den passive, trykkete tilstand, som den listige fiende hadde frembrakt.

Nektelsen av bedragerske ånders virkninger i besettelse er likeså nødvendig som unndragelse av den grunn de har inntatt. Den troende må erklære som sin avgjørelse:

1. Jeg frasier meg all innflytelse av onde ånder.
2. Jeg frasier meg all kraft fra onde ånder.
3. Jeg frasier meg all ledelse av onde ånder.
4. Jeg frasier meg all styrelse av onde ånder.
5. Jeg nekter å adlyde onde ånder.
6. Jeg nekter å be til onde ånder.
7. Jeg nekter å ønske noe av onde ånder.
8. Jeg nekter å utlevere meg til onde ånder.
9. Jeg avviser all belæring fra onde ånder.
10. Jeg avviser all berøring av onde ånder.
11. Jeg avviser alle visjoner fra onde ånder.
12. Jeg avviser alle budskaper fra onde ånder.
13. Jeg avviser all hjelp fra onde ånder.
14. Jeg nekter å lytte til onde ånder.

Den troende må tilbakekalle alt tidligere samtykke, som han i uvitenhet gav til bedragernes virkninger. De har forsøkt å virke gjennom ham, derfor erklærer han nå: Jeg vi nå selv handle selvstendig. Før ville jeg ikke handle selvstendig. Dette tilbakekaller

jeg nå for alltid.

Kampperioden, den tid man kjemper seg igjennom til frihet, er virkelig en vanskelig overgang. Det er da et kommende øyeblikk av heftig lidelse, og intet synlig for å rive seg ut av bevisstheten om mørkets makter motstand i deres ordstrid om det som den troende strever seg for å få tilbake. På det tidspunkt når han begynner å gå fremover fra svakhet til styrke, vil han merke den styrke de onde ånder motstår ham med; følgelig føler han det da verre enn før kampen. Dette er et tegn på begynnende «befrielse», hvor den troende ikke tenker eller føler at det er slik.

Den gradvise befrielse kommer ikke i samme rekkefølge som fant sted ved besettelsen, hvilket det neste diagram viser. I alminnelighet unndras fienden først det som sist er gitt ham; for det første belyser oftest det nærværende øyeblikks nød, og man strever først etter å bli løst fra den siste, mest trykkende lenke. Mang en gang er det fremskredne og fullt utviklede besettelses-slaveri, som vekker mennesket til selv å se sin tilstand; men først når han tar seg sammen for punkt for punkt å tilkjempe seg sin frihet, oppdager han dypet av den avgrunn han er sunket ned i, og det langsomme arbeide for befrielsen av sin hele tilværelse, fra den bedragende fiendens makt.

Diagrammet viser, at for sin frihet må den kjempende troende ikke la seg bedra ved de øyeblikkelige virkninger av befrielsen; for det kan synes som om han gikk fremover, når han glir tilbake. Men det kan også være omvendt. F.eks. mens mennesket ennå er i den passive tilstand under fiendens trykk, kan han være absolutt uoppmerksom for hva han er, hva han føler og hvordan han viser seg; og derfor kan han ikke føle og ikke bli berørt på disse punkter; men ettersom han kjemper seg tilbake til den normale tilstand, blir disse ting bevisste for ham igjen, og han frykter for at dette er tegn på tilbakegang, men det faktum at han føler disse ting, beviser en grad av befrielse, og at hans stivende følelser er våknet til nytt liv.

Den troende må være på vakt, selv om han får erfare mye befrielse, for det er nye områder av bedrag, og han må vokte seg for å forveksle den nødvendige kamp i ånden mot mørkets makter, med åpenbarelsene av deres virke gjennom besettelse.

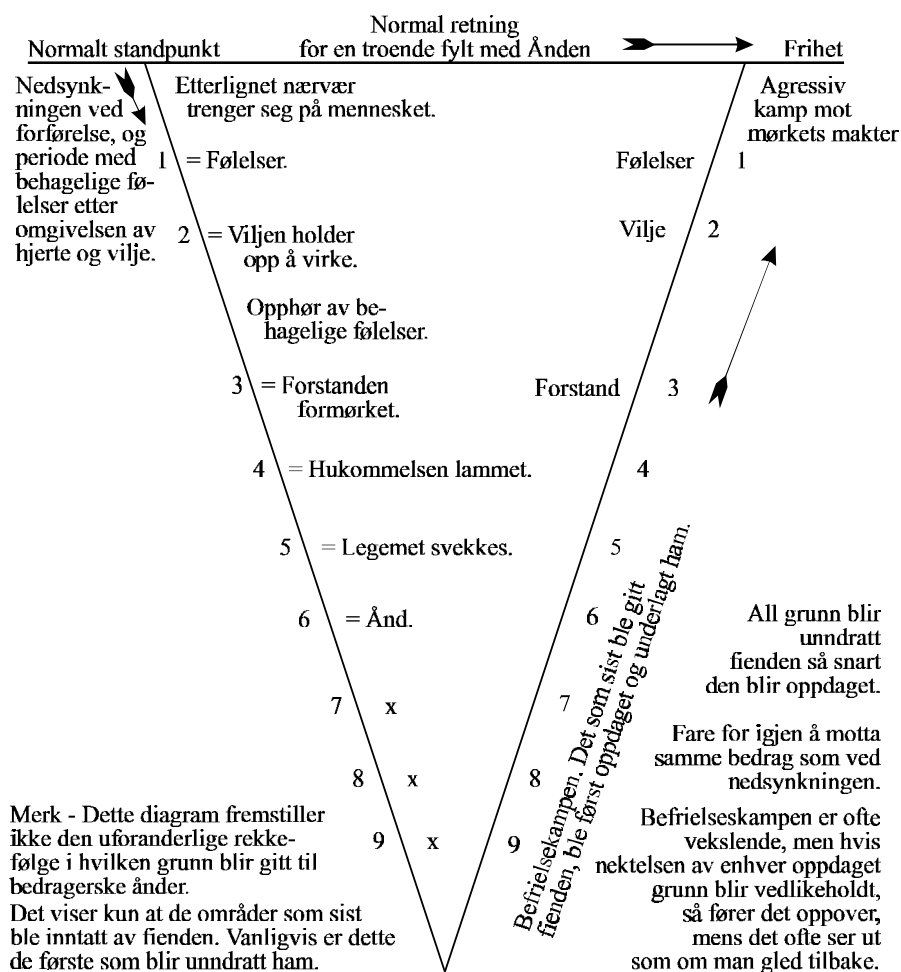
Fiendens intriger under kampperioden

Når ondskapens ånder ser at det snart er slutt med deres fastholdelse, gir de aldri tapt før årsaken er helt bortskaffet, og de fortsetter angrepene så lenge det tilknytningspunkt som de holder seg fast ved ennå i noen grad eksisterer. Under kampperioden har fienden forskjellige intriger for å hindre menneskets befrielse; og trenger på ham et eller annet for sinnet som ikke er besettelsens virkelige årsak, for å få den kjempende opptatt med dette, mens han derved vinner tiden, og da igjen overdøser han sitt offer med anklager inntil det blir forvirret og rådløst. Bebreidelser, beskyldninger stormer inn på mennesket, enten direkte fra «anklageren» eller indirekte gjennom andre.

Anklagende ånder kan si: «Du har urett» når du ikke har urett, og tvert imot; men de sier også det samme når det virkelig er sant. Men det er meget vesentlig at den troende ikke mottar anklage før han er absolutt sikker på at den er fortjent, og da ikke fra Satans løgnånder, som ikke er utnevnt av Gud til å gjøre Den Hellige Ånds overbevisende gjerning.

Når engang sannheten begynner å komme opp for den bedratte, og mørkets makter ikke lengre har håp om å mislede ham ved bedrag, så er deres ene store anslag å holde ham under en bestandig anklage, så mennesket kommer i en uopphørlig selvførdømmelse. Et uavlatelig: «Du har urett» forfølger ham, fra det øyeblikk han er brakt ut av villfarelsen til den endelige utfrielse. Den ulykkelige forfulgte søker hen til Gud for å få seier over «synden», men forgjeves. Jo mer han ber, desto dypere synes han å synke ned i en håpløs sump. Han synes at han selv er en «syndeklump», uten håp om frihet. Men - det er seier over mørkets makter, han behøver - og denne seier er hans, så snart han erkjenner den virkelige årsak til sin nød, og griper - Golgata - Seieren - over Satan.

Veien nedover i dypet og kampens vei oppover i frihet

Skriftens våpen

Under kampen for befrielsen, må den troende alltid bruke Guds Ord, som de Guds fastsatte våpen for seier over onde makter. Bestemte bibelsteder, hvis anvendelse straks bringer lettelse, kan også tilkjennegi et angreps spesielle natur, idet virkningen av våpenets kraft viser en direkte årsak til kampen. Senere vil dette være til hjelp ved bedømmelse av kommende anledninger. Hvis f.eks. de Ord blir svunget mot Satan at han er «løgnens far», og man avviser alle hans løgner, bringer dette frigjørelse fra fiendens trykk, og tilkjennegir like til at det er fienden som angriper men noen av sine bedragerske virkninger. Da skulle man ikke alene avvise ham og alle hans løgner, men også be, «Herre, tilintetgjør alle djevelens løgner for meg».

Alt dette betyr enkelt at den troende under kampperioden, må handle med forstand. Han må vite sannheten, oppta den i seg, og leve ut at han er satt i frihet. Da han sank ned i bedraget ble forstanden utelukket, men i gjenvinnelsen av friheten må han handle med frigjort erkjennelse. Ned-glidningen skjedde «passivt», men han må gå inn i friheten aktivt, det er, i hele sin tilværelse erkjenne frigjørelsen i Kristus.

Makt må brukes mot makt. Det gis to slags bruk av makt i kamp mot mørkets makter; nemlig en kamp i Åndens kraft mot åndelige motstandere, når den troende er fri fra besettelse, og den andre, en kamp med aktiv fysisk kraft mot deres makt eller grep i legemet. Bedrageren forsøker da gjerne å forbeholde mennesket, at begge disse kampformer er «selvanstrengelse» for derved å få ham til igjen å innta en passiv stilling, og slik for motstanden imot til å opphøre.

Mens den troende kjemper seg løs fra besettelsens lenker, må han bringe alle sitt tredelte vesens krefter til handling, og må forstå åndens, sjelens og legemets stilling i kampen. Hvis onde ånder har et holdepunkt i legemets muskler, må det anstrengelse til, og bruk av musklene for å oppjage og fordrive dem, og likedan i enhver av vesenets andre deler. Den troende må derfor ikke være redd for å bruke makt - berettiget makt med enkle midler, aktivt bruk av ånd, sjel og legeme i deres forskjellige funksjoner. Demonene holdt ved besittelse, menneskets tredelte krefter uvirksom og bundne, og nå må disse bli oppvakt igjen til handling imot den makt som ennå vil holde dem. Det må bli frigjørelse for det fysiske vesen fra passivitet, så vel som for sjel og ånd.

Faren ved en uriktig slags kamp

Men denne motstand må ikke komme istedenfor viljens avvisning, men må følge denne. Et menneske kan kjempe forgjeves, hvis han ikke først «avviser». Det gis en ond kamp, d.e., en motstand i legemet eller i hjernen, som blir fremkalt ved besettelse. Hvis den eksisterer må den bli avvist. For å sikre seg mot denne onde kamp skulle man si: «Jeg avviser nå all ond kamp i ånd, sjel og legeme». Den troende kan motstå noe i ham selv som er frukten av hans valg i fortiden, og som bare hans avvisning eller tilbakekallelse av hans tidligere valg, kan berøre i nåtiden. Kamp ved makt, eller

motstand, må ikke derfor alltid ha som bakgrunn den avvisende viljestilling. F.eks. når mennesket i den avvisende stilling kjemper for å gjenvinne bruken av sin hukommelse, må han si: «Jeg vil huske», og, så og si, ved sin viljes handling gripe friheten; da følger den virksomme kampstilling hvor han fastholder den fratatte frihet, gjøre krav på og aktivt treger på fiendens tilbakevikelse, inntil hukommelsen virkelig blir fri fra besettelsen.

Vi tilføyer her noen korte råd, til veiledning for den som søker frigjørelse fra fiendens makt.

1. Hold fast ved påstanden om blodets kraft (Åp.bar. 12,11).
2. Be om lys, og se fortiden like inn i øynene.
3. Motstå djevelen stadig og urokkelig i ånden.
4. Oppgi aldri håpet om at du vil bli satt i frihet.
5. Unngå all indre beskuelse av deg selv.
6. Lev og be for andre, og hold slik din ånd i full kraft til angrep og motstand.

Videre skulle man iaktta følgende:

1. Stå daglig på Rom. 6,11; som stilling overfor synd.
2. Stå djevelen imot (Jak. 4,7) daglig, på grunn av lammets blod (Åp.bar. 12,11).
3. Lev daglig for andre, d.e., utvendig, ikke bare i tanken.

Fast fot på Rom. 6, 11 er et våpen til seier

Stillingen på Rom 6,11 betyr at den troende akter seg selv som «død for synden.... i Kristus Jesus». Det er en dødserklæring over det gamle liv - et dødssvelg - overfor onde ånder, så vel som overfor synd; et dødssvelg mellom den nye skapningen i Kristus - og synden, og mellom ham - og de onde ånders virke i, gjennom, istedenfor, eller sammen med ham.

Å motstå fienden i kraft av lammets blod, betyr, ved tro å svinge seiersvåpnet av Kristi fullbrakte verk, d.e. Hans død for synd befri den troende som forlater seg på det - fra syndens skyld; Hans død for synd på Korset, og den troendes død med Ham (Rom. 6, 5-8), befri mennesket fra syndens makt, og Hans seirende død på Golgata befri den troende fra Satans makt.

Forutsetninger og betingelser for befrielse fra sataniske bedrag og bundenhet i forskjellige grader, følger her:

1. Erkjennelse av muligheten av bedrag og besettelse.
2. Tilståelse av virkelig å være bedratt og besatt.
3. Nøytral stilling til alle tidligere åndelige erfaringer, inntil sannheten om dem er oppklart.

4. Tilbakekallelse av all grunn som er innrømmet onde ånder.
5. (I noen tilfeller) Utdrivelse av onde ånder ved fullmakt i Jesu Navn.
6. Den troende tar stilling som død for synden (Rom. 6,11).
7. Oppdagelse og forkastelse av alt som henger sammen med besettelse.
8. Evne til å bedømme sin egen normale tilstand, så tegnene på befrielse kan måles etter den.
9. Virksom bruk av evnene, så de igjen blir normale.

En annen kort oppsummering av skrittene til befrielse:

1. Erkjenn vedholdenhet den sanne årsak til bundenhet; som er en eller flere ånders verk.
2. Velg å ha absolutt ingen ting å gjøre med mørkets makter. Erklær dette ofte.
3. La ikke dere inngivelser eller forestillinger bringe deg ut av fatning, tal ikke om dem, undersøk og avvis dem, og ignorer den deretter.
4. Avvis og forkast alle deres løgner og unnskyldninger, så snart de erkjenner dem.
5. Gi akt på dine tanker, at de ikke følger åndenes inngivelser, og når disse kommer, da erklær øyeblikkelig din stilling på Rom. 6,11 imot alle fiendens innblandinger.

Hindringer på veien til befrielse må her igjen kort angis:

1. Ved uvitenhet er det mulig å bli bedratt.
2. Ved å tenke, Gud, vil ikke tillate at en troende blir bedratt.
3. Ved å si, «Jeg er sikker under blodet», uten forstandig erkjennelse av betingelsene.
4. Ved å si, «Jeg har ingen synd», hvilket åpner døren for en «ond ånd».
5. Ved å si, «Jeg har gjort alt det Gud gjerne vil, derfor må alt være riktig», uten å søke å forstå hva Herrens vilje er. (Ef. 5,10-17).

Noen råd om hvordan sinnet passivitet kan overvinnes:

1. Virk så mye du kan, idet du gjør hva du kan.
2. Ta initiativet, istedenfor å la deg bestemme av andre.
3. Bestem for deg selv i enhver ting du kan; støtt deg ikke på andre.
4. Lev for det nærværende øyeblikk, våk og be for hvert skritt.
5. Bruk din forstand, og tenk - overlegg/kontroller alt hva du gjør, sier, og er.

SPALTE 3. FIENDENS BESETTELSE BLIR NÅ ETTERHVERT SVAKERE, idet grunnen som han holder seg fast ved, stadig blir nektet og unndratt ham. Bedrageren intrigerte lenge for å vinne grunn, og den troende må kjempe en lang tid innen han er fullstendig fri. Besettelsen avtar i forhold til hvor stor grunnen blir bortskaffet, forutsatt at ikke imidlertid ny grunn blir gitt til fienden. Dette gjør befrielsen gradvis, det er sant, men i de fleste tilfeller er også nettet gradvis spunnet omkring ham i mange år. Hinne etter hinne er langsomt lagt over sinnet for å forberede senere års bedrag.

SPALTE 4. IDET DEN TROENDE UROKKELIG VEDBLIR Å UNNDRA FIENDEN GRUNNEN blir den innstrømmende lys, som avslører «unnskyldninger» hvor de onde ånder forsøker å skjule den virkelige stilling, stadig klarere. For de strever fremdeles for å narre mennesket med at hendelsene kommer av andre årsaker. Spesielt bortforklarer de symptomene av deres eget nærvær, ved å inngi at de er «fra Gud», er «naturlige», «fysiske», eller også temperament, omstendigheter, andre menneskers skyld, o.s.v. Men når unnskyldningene er gjenkjent, motstår den troende dem, og kaller dem ved deres rette navn: Satans løgner.

Etter at den troende er blitt løst fra etterligningene av de guddommelige virkninger, kommer ennå et vanskelig stadium, nemlig erkjennelsen og frigjørelsen fra etterligningene av ham selv. Men ettersom demonenes «unnskyldninger» eller løgn blir gjennomskuet, blir han mer skarp til å oppdage, og mindre rede til å motta de «naturlige» og «fysiske» årsaker som sanne forklaringer uten undersøkelse og visshet. Hvis han f.eks. ikke kan tåle å høre eller tale om en bestemt person, så ber han nå om å få vite - Hvorfor? Hvis et anfall på et visst punkt ikke opphører, så forlanger han å vite Hvorfor? Sannheten er nemlig, at troende ikke kan tåle, eller gjøre visse ting - når de er besatte.

Å KALLE «ANGREPET» VED SITT RETTE NAVN ER EN VIKTIG FAKTOR FOR SEIER F.eks. et angrep kan gjøres for å hindre; da må den troende være på vakt imot alle hindringer, synlige og usynlige, hvor motstanderen stiller seg i hans vei. Eller han forsøker å gjøre ham utålmodig; da må han vokte seg for å utsette seg for ting som prøver hans tålmodighet. Jo snarere angrepet er gjennomskuet og nevnt ved sitt rette navn, desto snarere kan seiersvåpnet bli kalt til bruk for å tilintetgjøre det.

Det kan også komme en flod av anklager om at man gjør galt, og disse må da prøves om de er berettigede.

Når anklageren beskylder den troende for en spesiell urett i en bestemt sak, og han bringer denne sak fremfor Gud, uten at anklagen herved opphører, synes det som om den virkelige grunn for anklagen må ligge i en eller annen ting, som er skjult for synet. Den troende skulle da søke lys fra Gud over de skjulte årsaker i overensstemmelse med Joh. 3,21, og avvise anklagens årsak, selv om han ikke vet hvor den består, og si: «Jeg avviser årsaken til dette angrep, hva det så må være, og jeg setter min lit til at Herren vil tilintetgjøre det». Men ofte når den troende er beskyldt for urett i en bestemt sak, og han om og om igjen avverger det på denne måte, går det allikevel ikke bort. Da ligger den virkelige årsak til angrepet i besettelse, og slett ikke i «en eller annen ting». Saken må bekjempes som besettelse i sin helhet.

Det egentlige oppholdssted for den bedragerske ånd vil ofte bli funnet i en motsatt retning av den tilsynelatende; for når den merker at den blir blottstilt og utjaget, retter den med en kraftanstrengelse et angrep på et annet sted, for å avlede oppmerksomheten.

SPALTE 5. NÅ BLIR RESULTATET AV DISSE SKRITT, SOM ER GÅTT FORUT, SYNLIGE. SYMPTOMENE TAR LANGSOMT AV, og den troende som kommer til sin normale tilstand, erfarer hvordan han igjen kan bruke sine evner, og mer og mer selv behersker

sine tanker. Det er en åndelig oppstandelse fra en satanisk begravelse.

Men den troende må nå vokte seg for falsk sikkerhet, og ikke tenke at all kamp er forbi, eller at den bedragerske ånd er helt utjaget fordi symptomene er opphørt; heller ikke må han mene, at når inntrengeren er «drevet ut» (i tilfeller hvor utdrivelse er mulig) at han da er fullstendig befridd, fordi de åpenbare symptomer er borte. Nå er det nødvendig å våke og be som aldri før. Den onde ånd er blottstilt, sjelen er befridd fra bedrag; men jo dypere bedraget var, desto lengre varer det innen Satans formørkende hinne på sinnet kan bli bortfjernet, og innen passivitet av åndens, sjelens eller legemets forskjellige evner helt er overvunnet. Å være «fri fra bedraget» er ikke alltid å være fullt befridd. Den troende må derfor vokte seg for den snare å være etterlatende i kampen mot besettelse, når lettelse kommer.

Her behøver den troende å kjenne seg selv nøye, for å kunne bedømme utstrekningen av sin befrielse; for bare da kan han oppdage om han enten er overfor sin normale tilstand, og overskrider målet for sin normale likevekt, eller om han er nedenfor den, og derfor mindre dugelig i alle fag av sin tilværelse.

Det er derfor vesentlig for helt å unnfly onde ånders lammende makt, at den troende kjenner målet av sine normale evner i deres mest fullkomne utvikling, fysisk, intellektuelt, og åndelig. Da kan han, etter denne rettesnor, kjempe seg igjennom med bestandig fast vilje og tro, inntil enhver evne er fri, og han står, et frigjort menneske i den frihet hvor Kristus har frigjort ham. De bedragende ånder vil inngi alle slags innvendinger for å stanse menneskets fremgang inn i friheten. F.eks., hvis han er førti år gammel, kan de forestille ham at «hans tanker ikke kan være så livlige (klare) som ved tyveårsalderen» eller at det er ved «overanstrengelse» han er kommet ned ifra det han skulle være. Men han må ikke motta årsaker som synes å være «naturlige», hvis han har vært gjenstand for besettelse. La den troende være forvist om det høyeste mål av nåde i Kristus, hvor han er kommet, for ånd, sjel og legeme, og i kraft av denne stilling motstå alle forsøk fra mørkets makter på å holde ham nede. Hvis han er årvåken, vil han merke at løgnåndene strever for å bedra ham akkurat på dette punkt over ham selv, og han må motstå deres løgn. Noen praktiske råd for at tankene skal kunne virke normalt kan han kort tilrådes som følgende:

a) Stilling til fortiden. Man skulle ikke sørge eller ruge over skyldige eller forsømte ting. Det kan meget lett komme til slike tanker over det som er skjedd i fortiden, og man innvikler seg derved i dårlig slags tanker eller grublinger. Den troende burde kunne skjelne om det er ham selv som ganske enkelt tenker etter, eller om han blir tvunget inn i en tilstand av «anger» eller grubling. For å ha seier i livet, må man innta en seiersstilling også med hensyn til fortiden, med alle dens feiltrinn. Det gode som er gjort i tidligere tider, gir ikke sjelen noen beskyrming, bare det virkelige onde. Dette skulle bli strid imot ved å bringe det frem for Gud, på grunnlag av 1.Joh. 1,7., og derved vil den troende blir befridd fra det.

b) Stilling til fremtiden. Det samme kan sies med hensyn til fremtiden. Det er berettiget å

tenke på fortiden så vel som på fremtiden, når man bare ikke gir seg over til en ond tilstand av «grubling», så man på den måte gir etter for sataniske påvirkning.

c) Stilling til det nærværende. Det skulle være en rolig konsentrasjon på øyeblikkets gjøremål, idet man holder seg aktivt forberedt for bruk ettersom anledningen krever det. Her menes ikke uopphørlig virksomhet, for hvis sinnet virker slikt at det aldri hviler, kan det være et symptom av besettelse.

d) Stilling til onde ånder. Disse må ikke bli tillatt å blande seg inn, men den troende må unndra dem all anledning, og ikke gi dem grunn hverken for besettelse eller innblanding.

Guds Ord som våpen

Den troende må forstå at gjenvinnelsen av evnenes føyelige bruk og deres vedlikeholdelse i en sunn tilstand, etter at de har vært passivt overgitt til onde ånder, betyr en bestandig kamp mot mørkets makter, og vil utkreve bruken av de krigsvåpen, som er gitt i Guds Ord, prøvende og beviste ved erfaringer. Våpen f.eks. som sannheten av de ord: «Hver dag har nok med sin egen plage» for å motstå grubling over fortiden, eller pinlige fremtidsbilder.

«Stå djevelen imot og han skal fly fra dere», når fiendens trykk er stor; og andre «kampspråk» som i sannhet vil bevise seg å være «Åndens sverd» til å drive fienden bort med, på den onde dag, når han anfaller den unnslypne troende.

e) Den stadige stilling eller viljens handling. For å holde tankevirksomheten normal, fri fra fiendens innblanding, skulle den troende innta en urokkelig fast viljestilling, d.e., «Jeg vil at mitt sinn ikke skal være passivt»; «Jeg vil fullt beherske og bruke mine tanker og evner». «Jeg vil ha lys over alle fiendens innflytelser i mitt liv». Disse erklæringer uttrykker bedre menneskets viljestilling, enn hans bestemmelse om å gjøre disse ting. Mørkets makter bryr seg lite om våre - gode forsetter - men de blir maktesløse når viljen avgjort står dem imot i den av Gud gitte kraft.

SPALTE 6. DEN TROENDE FINNER NÅ FØLGENDE FRUKTER AV SINE ERFARINGER UNDER BEFRIELSESKAMPEN. I Guds lys har han fått en uanet klarhet over fiendens virke, uten at han behøver å frykte. Han forløste forstandsevner kan virke besindig og uhemmet, hans vilje kan rolig, ved en sterk, ren ånd uten tvilrådighet motstå alt som han ser kommer fra motstanderen. Istedenfor å motta fiendens innflytelser, er det nå en avgjort avvisende stilling, istedenfor løgn i sinnet er det nå sannhet; istedenfor uvitenhet en klar erkjennelse.

Den unnslypne troende har nå en dyp lengsel etter å befri andre som han ser i fuglefangerens snare. Han har fått skarpt innblikk i djevelens virkelige karakter i hans bitre fiendskap mot Kristus og Hans forløste. Uforklarlige forvirringer i den foregående tids åndelige opplevelser er han nå forståelige, og han gjenkjenner motstanderen, hvor der kan være en liten tanke om at han har sneket seg inn. Den som er befridd fra besettelse ser nå med forbauselse «naturlighet» av Satans overnaturlige virkninger. Dette

menneske er nå aldri borte fra vakten, men alltid årvåken, våkende imot mørkets makter, idet han forlater seg på Guds kraft, og som er en tydelig utvikling i hans motstandskraft overfor de ham angripende ondskapens ånder i himmelrommet; istedenfor den tidligere svake og passive stilling, som satte dem i stand til å hindre eller mislede ham.

De forskjellige skritt på veien til befrielse, må behandles med praktisk syn på den troendes deltakelse der etter. På Guds side er seieren vunnet, og Satan og hans bedragerske ånder er overvunnet, men den troende virkelige frigjørelse avhenger av hans aktive samarbeid med Den Hellige Ånd, og den stadige utøvelse av Guds vilje, idet han avviser all treldom og står fast i friheten.

«Den som gjør sannheten kommer til lyset» (Joh. 3,21) sier Herre. Onde ånder hater undersøkelse, fordi de virker skjult, ved løgn og bedrag. Den troende må derfor søke hele Guds sannhet, for å få Hans lys over alle åndelige erfaringer, så vel som over alle andre områder i livet, for å kunne «avlegge mørkets gjerninger» (Rom. 13,12) og ikle seg Guds rustning - lysets våpen.

Jesu Kristi, Guds Sønn's Blod, renses oss fra all synd dersom vi vandrer i lyset; men lyset må skinne inn i sjelen, for at vi skal kunne vandre i det. De onde ånder kan bli utdrevet i den Herre Jesu Navn, men grunner som de har inntatt kan bare unndras dem, når viljen bestemt avviser alle deres innflytelser, og tilegner seg befrielsen ved død med Kristus på Golgata.

KAPITTEL 9

MENNESKETS VILJE OG ÅND

Det er nå nødvendig å se fra Guds Ord den sanne måten som Gud virker i den troende, i motsetning til Satans og hans onde ånders virkemåte, for å se grunnforskjellen mellom disse; for prinsippet for samarbeid med Gud, uten passivt å være behersket av Ham, må bli fullt ut forstått, ikke alene som grunnlag for befrielse fra bedrag og besettelse, men også som grunnlag for den kamp som vil bli behandlet i vårt neste kapittel.

Samarbeide med Gud er ikke automatisk virke

Kort sagt, Den Hellige Ånd som bor i den gjenfødte menneskelige ånd, styrker og virker kun da gjennom sjelens evner og legemets lemmer, når den troendes vilje aktivt samarbeider med Ham, d.e., Gud i menneskets ånd, bruker aldri menneskets hender uten hans bevisste «Jeg vil bruke min hånd».

Når Paulus sier: «Idet jeg strider ved Hans kraft, som virker i meg med styrke» (Kol. 1,29) hadde han først sagt, «For dette arbeider jeg». Dette betyr ikke at hans hender, føtter, og forstandsevner ble satt i bevegelse av en guddommelig kraft, som en maskin ved damp, men at den fulle aktivitet av Paulus vilje stod bak «jeg arbeider» og vil si, idet jeg arbeider, styrker Gud meg med kraft til handling, så at det er jeg som lever, beveger meg og arbeider, og bare ikke jeg, men Kristus - Kristi Ånd - i meg». (se Gal. 2,20 og Fil. 1,19). Likedan var det Ham, som var større enn Paulus, som sier: «Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv». og da sier Han også, «Min Far arbeider inntil nå; og Jeg arbeider». Han hadde en selvstendig vilje, men Han kom ikke for å gjøre sin egen vilje, men Faderens vilje, og Han gjorde Faderens vilje, når han sier til den som søkte Hans helbredende kraft, «Jeg vil, bli ren!»

Slikt skulle det være i den troendes liv. Forutsatt at hans vilje er blitt ett med Gud vilje, og at Den Hellige Ånd kan virke kraftig i ham, fordi han selv bestemt har valgt å være i overensstemmelse med Guds hellige vilje. Da kan den troende, i aktivt bruk av sin vilje, beherske seg selv i ånd, sjel og legeme. Gud som bor i hans ånd, vil virke sammen med ham når han bruker sin vilje.

For befrielse fra syndens makt og beskyttelse fra bedragerske ånder i deres virkninger, er det viktig å ha en klar tilegnelse av Guds hensikt med forløsningen. Gud skapte mennesket, med herredømme over seg selv. Dette herredømme utøves gjennom hans vilje. Men mennesket falt, og overgav, ved fallet, sin vilje til Satans herredømme, som fra den tid med sine onde ånder som agenter har regjert verden, gjennom det falne menneskes slavebundne vilje. Kristus, den andre Adam kom, og tok menneskets stilling, valgte lydighet mot Faderens vilje, og avvek aldri et øyeblikk fra fullkomment samarbeide med denne vilje. I ørkenen nektet Han å bruke sin guddommelige makt etter

Satans vilje, og Getsemane, i dødsangst, vaklet Hans vilje slett ikke i valget av Faderens vilje. Som menneske ville Han Guds vilje redelig helt gjennom, og ble lydige like inntil døden. Slik vant han for det gjenfødte menneske ikke blott forsoning med Gud, men også befrielse fra Satans tyranni og gjenopprettelsen av menneskets frie vilje, som nå fornyet og helliget skal kunne virke fritt i betenksomt og forstandig overensstemmelse med Guds vilje.

Gud styrer det gjenfødte menneske ved hans medvirkende vilje

Kristus ervervet for mennesket på Golgata kors frelse for ånd, sjel og legeme, fra syndens og Satans tyranni; men denne fulle frelse kan bare utvikles i den troende derved, at han vilje med overlegg velger Guds vilje på hvert fag av hans tredelte natur. Med Guds vilje forente med sin vilje skal mennesket - som slik har hele Guds makt på sin side - beherske (1) sin egen ånd (se Ordspr. 25, 28; 1. Kor.14, 32); (2) sine tanker, ønsker, og sine sjelskrefter (Kol. 3,2); og (3) sitt legeme (1.Kor. 9,27). Når den troende ved tilegnelse av Guds befriende kraft fra syndens og Satans slaveri, får sin frie vilje igjen så at han glad og frivillig vil Guds vilje, da kan han, som et fornyet menneske oppta herredømmet over ånd, sjel og legeme, han kan «leve og herske.....ved Jesus Kristus» (Rom. 5, 17).

Det «naturlige» i motsetning til det «åndelige» menneske

Men det naturlige menneske kan ikke oppnå denne fornyelse og befrielse av viljen, uten først å kjenne til gjenfødselen av sin egen menneskelige ånd. Gud bor ikke i det falne menneske før øyeblikket av hans nye fødsel (Joh. 3, 5-8). Han må bli «født (avlet) av Gud». Det virkelige faktum, at en slik fødsel er nødvendig, forklarer det forutgående ikke-eksistens av guddommelig liv i hans gamle natur. Og selv etter en slik fødsel, blir det gjenfødte menneske ikke, som regel, straks et åndelig menneske, d.e., fullt behersket av ånden i alle sine livsytringer. I begynnelsen er den gjenfødte bare et «spedbarn i Kristus», og åpenbarer mye av det naturlige menneskes karakter, f.eks. misunnelse, strid, o.s.v., inntil han erkjenner nødvendigheten av en dypere mottagelse av Den Hellige Ånd, som må bo i den gjenfødte menneskelige ånds tempel.

Det ugjenfødte menneske beherskes helt av sjel og legeme. Det gjenfødte menneskets ånd er (1) levendegjort, og (2) bebodd av Den Hellige Ånd, men han kan allikevel bli styrt av sjel og legeme når hans ånd er trykket eller bundet. Det åndelige menneske har sin ånd befridd fra sjelens lenker (Hebr. 4,12) som organ for Den Hellige Ånd, og behersker sjel og legeme.

Det er da at hans vilje, ved Den Hellige Ånds kraft, er brakt inn i harmoni med Guds vilje i alle Hans lover og hensikter, og holder hele det ytre menneske i selvbeherskelse. Det står skrevet «Åndens frukt er - selvbeherskelse - (Gal. 5,22. Engelsk overs. hvor norsk

står «avholdenhet»). Ikke alene kjærlighet, glede, fred, tålmodighet, mildhet, godhet, som ytrer seg gjennom sjelens kanal - personlighet - men et sant herredømme over «Jegets» verden, idet enhver tanke blir tatt til fange i den samme lydighet til Faderens vilje som Kristus har fremstilt det for oss (2. Kor. 10,5); og likeså kan hans ånd stå under viljens kontroll, så han er av en «rolig besindig ånd», og kan tilbakeholde eller ytre etter sin vilje det som er i hans ånd eller forstand (Ordspr. 17, 27). Og hans legeme lar seg så lydig styre av viljens ror, at det blir et føyelig og dyktig redskap for Gud - Han som selv gir det energi og kraft - så legemet lar seg bruke som hjelpemiddel i tjeneste, istedenfor som tidligere å mestre menneske, eller være en ball for sataniske og ustyrlige begjæringer. Alt dette blir klart fremholdt i de nytestamentlige brev; «Vårt gamle menneske ble korsfestet med Ham» er sagt om vårt forhold til Kristi verk på Golgata; men den som begjærer å se denne mulige kjensgjerning virkeliggjort i sitt liv, må innta stillingen ved en viljebeslutning, både negativt og positivt. Apostelen formaner om og om igjen den forløste troende til besluttsom viljehandling, som følgende steder viser:

Negativ.

- «La oss avlegge mørkets gjerninger». Rom. 13,12.
- «Avlegg det gamle menneske». Ef. 4,22.
- «Dere som avkledd dere det gamle menneske med dets gjerninger». Kol. 3,9.
- «Så død da deres jordiske lemmer». Kol. 3,5.

Positiv.

- «La oss ikke oss lysets våpen». Rom. 13,12.
- «Ikke dere det nye menneske». Ef. 4,24.
- «Bydd dere frem for Gud dom dem som er døde er blitt levende». Rom. 6, 13
- «Ikke dere den Herre Jesus Kristus». Rom. 13, 14.
- «Ta derfor Guds fulle rustning på». Ef. 6, 13-18.

Alle disse steder taler om en avgjørende handling av viljen, ikke med hensyn til ytre ting, men med hensyn til ting i det usynlige, umaterielle område, og bekjentgjør i den åndelige verden betydningen av et menneskes viljende handling. Virkningen blir også ettertrykkelig når det avgjørende bruk av menneskets vilje er utført i overensstemmelse med Kristi befriende makt.

Kristus har fullbrakt verket på Golgata kors, men den troende må tilegne seg frukten av denne gjerning gjennom viljen, idet han handler som om han selv har makt til å avkaste mørkets usynlige gjerninger, og da vil han oppleve at Guds Allmakt forbinder seg med hans vilje handling, så frigjørelsen blir virkeliggjort.

Når Gud frelser mennesket, kaller Han ham til, sammen med Ham selv, å «utvirke sin egen salighet»; for det er Gud som virker i og med ham, som gjør ham i stand til å ville og virke til Hans velbehag. I tiden for hans fødsel gir Gud mennesket viljens avgjørende frihet igjen til å herske over seg selv, idet han vandrer i samfunn med Gud. Og ved denne fornyelse av viljen til fritt å avgjøre seg for Gud, mister Satan sin makt. Satan er denne

verdens Gud, og han regjerer verden gjennom de av ham - ikke alene direkte, men også indirekte - slavebundne menneskers vilje, ved å anspore menneskene til å gjøre slaver den ene av den andre, og begjære makt ved «innflytelse», hvor imot de skulle samarbeid med Gud på å gi hvert menneske sin personlige viljes frihet tilbake, og den makt til å velge det rette fordi det er rett, som er ervervet for dem på Golgata.

I denne retning kan vi se virkningen av mørkets verdens-beherskere i de områder som står åpne for dem, direkte i atmosfærisk innflytelse, og indirekte gjennom mennesker, ved (1) hypnotisk overlevering, (2) tankelesning, (3) kontrollering av viljen, og andre former av usynlig kraft, som hele tiden blir anvendt som et tilsynelatende gode for andre. Faren ved alle former av helbredelse ved «suggesjon» og alle metoder av samme art, idet de søker å nytte mennesket på fysiske eller psykiske måter, ligger i at de frembringer viljens og sjelsevnenes passivitet, som senere blir åpen mark for sataniske innflytelser.

Den troende rett til viljebeslutning

Viljens befrielse fra dens tilstand, og fra denne verdens makt, finner sted når den troende innser sin rett til å velge, og begynner å stille sin vilje på Guds side, og slik velger Guds vilje. Inntil viljen er så befridd at han uhindret kan gjøre dette, kan det være en hjelp å forfekte sin beslutning ved ofte gjentagende å si, «Jeg velger Guds vilje, og jeg forkaster Satans vilje». Denne sjel er kanskje ikke engang i stand til nøye å vite, hva som er Guds vilje, og hva som er Satans vilje, men hans erklæring har virkning i den usynlige verden, d.e. Gud forbinder seg ved sin Ånd med mennesket når han velger Hans vilje, og gir ham lys og kraft til og avvise hva synd og Satan gjør fordring på; og Satan blir derved mer og mer maktesløs, men mennesket stadig mer dens virksomme skjulte kraft for ham fra Golgata, og Gud har vunnet ennå en lojal undersått i en opprørsk verden.

På den troende siden må viljens handling ledes av forstandens erkjennelse, så å gjøre, og deretter kommer fra ånden kraften til å fullføre viljens valg. F.eks. mennesket (1) forstår at han skulle tale, (2) han velger eller vil tale, (3) han får kraft i sin ånd til å utføre sin beslutning. Dette er å forstå åndens funksjoner, og viser nødvendigheten av å kjenne åndens lover, for å kunne samarbeid med Den Hellige Ånd.

Ånden styrket ved Den Hellige Ånd til åstøtte viljen

Men den troende som slikt samarbeider med Gud i bruken av sin vilje, må forstå at viljen alene ikke er tilstrekkelig, som vi ser av Paulus ord i Rom. 7,18. «For viljen har jeg, men å gjøre det gode makter jeg ikke!» - Ved Ånden, og ved at det «innvortes menneske» (den gjenfødte menneskelige ånd - Ef.3,16), styrkes med kraft ved Den Hellige Ånd, får den frigjort vilje - som er bestemt på å gjøre Guds vilje - glede og kraft til å velge det rette. Og da er det «Gud som virker i dere til Hans velbehag»

(Fil. 2,13), d.e., styrker den troende med kraft til å utføre valget.

Gud gir kraften til å gjøre det, ifra ånden hvor Han bor, idet den troende lærer bruken av sin ånd, likeså klart som han forstår bruken av sin vilje, sin sinnsevner, eller av sitt legeme. Han må kunne bedømme sin ånds sans (mening, attrå) for å kunne forstå Guds vilje, innen han kan gjøre den.

At den menneskelige ånd er en spesiell organisme, likeså vel som sjel og legeme, er ganske klart erkjent i Skriften, som disse få bibelsteder viser:

- «Menneskets ånd». 1. Kor. 2, 11.
- «Ånden selv vitner med vår ånd» Rom. 8,16.
- «Da ber min ånd». 1.Kor. 14,14.
- «..... min ånd.....». 1.Kor. 5,4.
- «..... ro i min ånd». 2.Kor. 2,12.

Det er også en adskillig av «sjel og ånd» som Guds Ord fordrer og utfører - som Åndens sverd - (Hebr. 4,12). For ved fallet falt den med Gud forbundne ånd, som engang regjerte og behersket sjel og legeme, fra den fremherskende stilling ned i sjelens lenker og kunne ikke lenger regjere. I den nye fødsel, der, som Herren sa til Nikodemus, er nødvendig for ethvert menneske, finner gjenfødselen av den falne ånd sted. «Det som er født av Ånden er ånd (Joh. 3,6). «En ny ånd vil Jeg gi inni dere» (Esek. 36,26), og ved tilegnelsen av den gamle skapningens død med Kristus, som det fremstilles i Rom. 6,6-8, er den nye ånd befridd, adskilt fra sjelen, og sammenføyet med den oppstandne Herre. «Døde fra loven ved Kristi Legeme for at dere skulle høre en Annen til...døde...for at vi kan tjene i åndens nye vesen» (Rom. 7,4-6).

Den troendes liv skulle derfor være en vandring «etter ånden» - merk «attrå det som hører ånden til» (Rom. 8,4-5). Men den troende kan bare vandre slik «etter ånden» så fremt Guds Ånd bor i ham (Rom. 8,9), Den Hellige Ånd løfter da hans ånd til stilling av herredømme over sjel og legeme - «kjøttet», såvel i etisk som i fysisk mening - ved forening med den oppstandne Herre, og gjør ham til «En Ånd» med Ham (1. Kor.6,17). Det er av størst viktighet at den troende beholder viljebherskelsen over sin egen ånd, eller kan han, ubevisst, trekke sin ånd tilbake fra samarbeid med Den Hellige Ånd, og igjen - uten å vite det - «vandre» etter sjelen, eller etter kjøttet. En vilje som er overgitt til å gjøre Guds vilje, er derfor ingen garanti for at han gjør denne vilje - han må forstå hva Herrens vilje er (Ef. 5,17), og for å kunne gjøre denne vilje søke å bli fylt i ånden, idet han gir mest mulig rom for Den Hellige Ånd.

Det er ikke nok å vite at Guds Ånd er kommet og har tatt bolig i hans ånds tempel, dersom den troende ikke «vandrer i ånden», og ikke opphører med å gi etter for kjøttets begjæringer (Gal. 5,16-26). Vil han «leve» i Ånden, må han lære hvordan han vandrer i Ånden, og for å forstå dette, lære hvordan han kan forbinde og sammenligne åndelige ting med «åndelig» (1.Kor. 2,13), så det som hører Guds Ånd til kan tolkes riktig, og han må øve den åndelige bedømmelsesevnen, så han kan prøve alle ting, og forstå Herren vilje.

En slik troende skulle vite hvordan han må unngå å dempe åndens virke, tilskyninger eller formaninger, som da de er beveget og bevirket av Guds Ånd, utdanner den åndelige kraft, så han blir «sterk i ånden» (Luk. 1,80), og et i sannhet åndelige menneske «fullkommen» i Guds menighet (1. Kor.2,6; Hebr. 6,1).

Mange kristne er seg ikke forstandig bevisst at de har en «ånd», andre igjen innbiller seg at enhver «erfaring» som de gjør på sansenes område er ånd eller «åndelig». De som søker dåpen med Den Hellig Ånd, og blir bevisst om Åndens iboende, mener da ofte, at nå virker Guds Ånd alene i dem, og at de derfor er ufeilbare, eller blir ledet så spesielt av Ånden, at alt hva som forgår i deres indre liv, nødvendigvis må være virkninger fra Gud.

I disse tilfeller blir menneskets egen ånd helt ut av beregning. I det førstnevnte er det religiøse liv, om vi får så, «åndelig fornuftig», de., sinnet er opplyst og kan glede seg ved åndelige sannheter, men hva «ånd» er, vet de ikke klart. I det annet, er den troende i virkeligheten «sjelisk», men han tenker seg å være åndelig; og i det tilfelle hvor den troende mener at Den Hellige Ånd iboende betyr at enhver bevegelse må være fra Ham, blir han særlig åpen for bedrag av onde ånder, som etterligner Den Hellige Ånd.

Visstnok kommer ved Åndens dåp menneskets ånd i virksomhet, og til hans kunnskap, men troende må da forstå at Den Hellige Ånd ikke virker gjennom dem som gjennom en passiv kanal, men forlanger at de skal vite hvordan de samarbeider med Gud i ånden, ellers fører det til at deres «egen ånd» - den menneskelige ånd - handler uavhengig av Den Hellige Ånd, mens de kan tenke, at Gud alene er kilden til handlingen.

Den menneskelige ånds samarbeid med Den Hellige Ånd

V andring i ånden og «iakttagelse av ånden», fordrer ikke alene sjel og legeme for tjenlig redskap for ånden, men menneskets egen ånds samarbeide med Den Hellige Ånd i det daglige liv, og ellers i livets generelt. For å kunne gjøre dette må den troende kjenne åndens lover, ikke bare de nødvendige betingelser for Den Hellige Ånds virke, men også de lover som styrer hans egen ånd, så at den kan bli bevart åpen og mottagelig for Gud.

Når Den Hellige Ånd inntar menneskets ånd som sitt tempel, da angriper de onde ånder ånden for å få den ut av forbindelse med Gud. Først trenger de seg inn på sjel og legeme, i den hensikt å lukke avløpet og blokkerer Guds Ånds bolig i sentrum; eller, hvis mennesket er «åndelig», og sjel og legeme er ånden lydige, kan Satans åndsmakter komme i direkte berøring med ånden, og da følger den «kamp» som Paulus har opplyst om i Ef. 6,12.

Hvis mennesket ved Åndens dåp er blitt «åndelig», men ikke kjenner åndens lover, spesielt Satans snarer, da står han i fare for å bukke under for angrep av bedragerske ånder, hvorpå de vil, enten (1) drive hans ånd inn i overdreven ekstase, eller innbilskhet, eller (2) trykke den ned, som om den var i en skruestikke. I første tilfelle gir de ham «visjoner» og åpenbarelses, som synes guddommelige, men som senere blir bevist å ha vært fra fienden, ved deres forsvinnelse uten frukter; i det andre tilfelle synker mennesket

ned i mørke og dødhet som om han hadde mistet all Gudsbevissthet.

Når den troende lærer å gjennomskue disse direkte anløp av ondskapsfulle ånder, blir han i stand til å bedømme sin ånd tilstand, og beholde kontroll over den.

Han øver seg i å avverge all spenning, og motstå alt trykk som vil dra hans ånd ned og ut av den normale likevekt, i hvilken den kan samarbeide med Guds Ånd.

Faren for den menneskelige ånd ved han tilbøyelighet til å komme ut av forbindelsen med Den Hellige Ånd, og la seg drive og influere av onde ånder, er meget alvorlig. Men den som vandrer ydmykt og varsomt for Gud, vil mer og mer lære å gjennomskue snarene. Et menneske kan f.eks. være utsatt for å tenke at hans egen tyranniske ånd vitner om at Guds kraft virker gjennom han, fordi han i andre retninger blir brukt til å vinne sjeler.

En annen kan ha en flod av uvilje innskutt i sin ånd, som han øser ut den mening at alt kommer fra Gud, mens andre gyser tilbake og er overbeviste om at den harde dømmende tone ikke kan være fra Gud. Denne innflytelsen på den menneskelige ånd ved onde ånders etterligning av guddommelige virkninger, eller selv av menneskets egne livstrømmer, fordi han er kommet ut av samarbeid med Den Hellige Ånd, må kunne bli oppdaget av den troende som søker å vandre med Gud. Han må vite at nettopp fordi han er åndelig, er hans «ånd» åpen for to slags makter i den åndelige verden, og hvis han mener at bare Den Hellige Ånd kan påvirke ham i den åndelige sfære, blir han med sikkerhet misledet. Om det var så, da ville han jo bli ufeilbar, men han må våke og be, og søke å få sin forstands øyne opplyst til å kunne erkjenne Guds sanne virkninger.

Noen av de lover som styrer det åndelige liv kan kort sammenfattes med følgende:

(1) Den troende må vite hva ånd er, og hvordan han har å gi akt på åndens fordringer, og ikke dempe den. F.eks.: en byrde legger seg på hans ånd, men han finner seg i det og forsetter sitt arbeide; trykket plager ham, men han tar seg ikke tid til å undersøke årsaken, inntil det vedvarende trykk blir utholdelig, og han er tvunget å stanse og prøve hva som er i veien; istedenfor at han straks skulle ha aktet på Åndens påminnelse, og i en kort bønn tatt «byrden» og lagt den frem for Gud, idet han avviser alt trykk fra fienden.

(2) Den troende skulle kjenne sin egen ånd så nøye, at han med en gang kan vite når han er kommet ut av forbindelsen med Den Hellige Ånd, og da straks avvise alle angrep som vil bringe hans ånd ut av likevekt og samfunnet med Gud.

(3) Han skulle forstå når hans ånd blir berørt av de onde ånders gift, f.eks. ved mørk sinnsstemning, pirrelighet, klage, knurr, klagesyke, heftighet, bitterhet, misunnelse, følelse som nøye vil tilføye skade o.s.v. - alt direkte inngivelser fra fienden til ånden. Han skulle motstå alt tungsinne, utilfredshet, og knurr som blir innkastet i hans ånd; for en frigjort ånds seirende liv er - glede (Gal. 5,22). Det finnes troende som mener at tungsinne har å gjøre med deres naturlig tilstand og som gir etter for det uten å tenke på å utfinne den virkelige årsak.

Ville man spørre dem om et menneske med tilbøyelighet til å stjele, skulle gi etter for den

tilbøyelighet, ville de med engang svare «nei», allikevel gir de uten tenking etter for andre «tilbøyeligheter» for disse er mindre tydelige feil.

I kampens hete, når den troende merker at det lykkes fienden å såre hans ånd ved en av disse «gloende piler», skulle han øyeblikkelig vende seg i bønn mot angrepet, idet han ber Gud om å tilintetgjøre årsaken til det. Det er vel å merke til, at disse berøringer av ånden, er de akkurat nevnte forskjellige ting, ikke er uttrykk for «kjødets gjerninger», forutsatt at den troende er en som kjenner livet i ånden; men allikevel vil de hurtig nå kjødets område, hvis de ikke blir gjennomskuet og skarpt motstått og avvist.

(4) Han skulle vite når hans ånd er i den rett fremherskende stilling over sjel og legeme, og ikke ved kampens nødstilfelle eller ved sine omgivelser lar seg drive utover det tilbørlige mål. Det gis tre tilstander i ånden som den troende bør kunne skjelve og handle etter:

(1) Ånden kan være trykket, de., knust eller nedslått;

(2) den kan være i den rette stilling, i likevekt og rolig beherskelse;

(3) den kan bli brakt ut av «likevekt», når den er overspent, opphørt, eller i «flukt».

Den som vandrer i ånden, vet hvordan han kan opprette ånden, når den er nedtrykt, og hvordan han kan møte eller stanse en overilet bevegelse eller handling ved rolig viljebeslutning, likeså hvordan åndelige fiender skal fordrives.

Noe lys over sann ledelse fra ånden

Hva «ledelse» angår, skulle den troende vite, at når det ingen påminnelse er i hans ånd, må han bruke sin forstand. Hvis det i alle og enhver ting måtte bli sagt «Amen» i ånden, ville det i det hele ikke være bruk for hjernen. Men ånden taler ikke alltid. Det kan komme en tid når det skal bli sagt. I all ledelse må forstanden bestemme handlingens retning, ikke bare fra følelser i ånden, men også ved opplysning i sinnet.

Når noen skal avgjøre, er beslutning en forstands og viljes handling, som er basert enten på fornuftig overlegg, eller åndens sans, eller på begge, d.e.:

1. Avgjørelse ved forstandig overveielse, fornuftslutning er, eller
2. Avgjørelse ved åndens sans, d.e., bevegelse, tilskyndelse; dragelse eller tilbakeholdelse; eller ånden er som «død» - intet svar. Åpenhet i ånden; beklemmelse i ånden; byrde på ånden; styrke (fylde) i ånden; kamp i ånden, motstand i ånden, o.s.v.

Gud har tre måter å meddele mennesket sin vilje på.

Ved (1) åpenbarelse og meddelte av levende ord, som mye sjeldent skjer, og som bare

blir gitt til de mest modne åndelige, f.eks. Moses (Ap.gj. 7,38); (2) ved forstandens opplysning; og (3) ved overbevisning i ånden, som alltid går sammen med forstandens erkjennelse. I sann ledelse, stemmer ånd og forstand overens, og den siste setter seg ikke imot åndens ledelse, som så ofte forekommer ved sataniske ledelse, når mennesket blir tvunget til å handle, og frykter for å være ulydig mot den guddommelige befaling.

Alt dette er med hensyn til den subjektive side av ledelse fra ånden, men det må ettertrykkelig tilføyes, at enhver sann ledelse fra Gud er i harmoni med Skriften. Den rette forståelse av Guds vilje avhenger av om forstanden er næret og fylt med kunnskap fra det skrevne Ord; og sann overbevisning i ånden avhenger av åndens forening med Kristus ved Den Hellige Ånds iboende.

Forstanden skulle aldri bli tilsidesatt. Da den kan influere på ånden, skulle den troende holde sin forstand ren og fordomsfri; såvel som en fordomsfri vilje. Passivitet kan frembringes ved hele dagen å søke «ledelse» i ånden. Når det ikke er noen bevegelse eller «dragelse» eller «ledelse» i ånden, da skulle forstanden bli brukt i tillit til Guds løfte, «Han leder de saktmodige i det som rett er» (Salm. 25,9). Paulus kan være et eksempel på denne bruk av forstanden, når han ingen overbevisning hadde i ånden om bestemt ledelse fra Gud. Han skrev til Korinterne, at han hadde bud fra Herren (1. Kor. 7,10), men at han angående forhold hvor han ikke har fått noe bud av Herren, sier sin egen mening (1.Kor. 7,12; v.25 og 40).

Men av uvitenhet vandrer et stort flertall av troende «etter sjelen», d.e., etter deres tanker og følelser, og tror at de «vandrer etter ånden». De sataniske makter vet ganske nøye, og bruker alle deres lister for å lokke de troende til å leve i sjelen eller legeme. I den hensikt gir de sjelen glimt av visjoner eller utsøkte følelser av glede, og til å løfte opp, o.s.v., og idet troende hengir seg til disse ting, vandrer de «etter sjelen» og «etter legemet», mens de tror at de lar seg lede av Guds Ånd.

Avhengigheten av overnaturlige ting som kommer utenfra, eller åndelige erfaringer i sansenes områder, stanser det indre åndelige liv gjennom ånden. Den troende blir ved de overnaturlige virkninger i periferien fjernet fra åndens sanne virkefelt og mister samarbeide med Gud, og derfor er det djevelens anslag og bestrebelse å påtrengte sanne Guds barn slike erfaringer. Har han først oppnådd å forlede dem til et liv hvor de drives av sjelen eller legemet, da blir ånden, som er Den Hellige Ånds organ i kampen mot en åndelig fiende, tilsidesatt og ignorert, fordi den troende er opptatt med sine sanseerfaringer. - Ånden kommer da praktisk ut av funksjoner, den kan hverken lede eller styrke i tjeneste, eller kamp.

Etterligninger av den menneskelige ånd

Onde ånder forsøker da å skape en etterligning av ånden, og kan gjøre dette når de har fått fotfeste i mennesket. De fremkaller da følelser som er sterke nok å overdøve den sanne åndsvirke eller åndelige følelser.

Dersom den troende ikke kjenner fiendens taktikk på denne måte, blir han mer og mer

fengslet av etterligningen, og det sanne åndsliv blir forsømt - eller opphører helt. Da inngir de onde ånder mennesket, at nå leder Gud gjennom hans «fornytt sinn», hvorpå de søker å skjule deres verk, og at hans åndsliv ligger stille. Når ånden ikke mer samarbeidr med Den Hellige Ånd, og etterlignede «åndelige» følelser innfinner seg i legemet, etterlignet lys i sjelen, så følger deretter falske fornufts slutninger, falsk bedømmelse o.s.v. Mennesket vandrer på måten etter sjel og legeme, og ikke etter ånden, med forstandens sanne opplysning, som kommer av Den Hellige Ånds fulle virkning.

For videre å innblande seg med det sanne åndsliv, søker nå de bedragerske ånder å etterligne åndens virkninger i «byrder» eller «lidelser». Dette gjør de ved først å gi personen en oppdiktet «guddommelig kjærlighet» som blir oppfanget av sjelelige følelser. Når bedragerne har fått dette affekterte vesen i full gang, forsvinner kjærlighetsfølelsen bort, og mennesket tenker at han har mistet Gud og all forbindelse med Gud. Her etter følger følelser, snart av dragelse, og igjen av tilbakeholdelse, som utvikler seg til heftige lidelser, som den troende mener er åndelige, og fra Gud. Nå gir han seg hen til disse følelser og kaller dem «gremmelser eller angst», o.s.v., mens demonene, gjennom lidelser, tvinger ham til å gjøre deres vilje.

All fysisk bevissthet om overnaturlige ting, ja selv overdreven bevissthet om naturlige ting, skulle bli avvist, da det avsperrer sinnet, demper ånden, og konsentrerer oppmerksomheten på de legemlige følelser. Fysisk bevissthet er også en hindring for sinnet forsatte konsentrasjon, og i en åndelig troende kan et «angrep» av fysisk bevissthet bli brukt av fienden til å avbryte fornuftens rene arbeide, og kaster en skygge på ånden. Derfor skulle legemet helst holdes rolig og fullt behersket av ånden. Overdreven latter og all opphisselse som vekker det fysiske, bør man unngå, da ellers det fysiske liv kommer til å dominere sjel og ånd. Troende som ønsker å være «åndelige» og som vil nå frem til «full alder» i livet i Gud, bør unngå overmål, og ekstremiteter på alle områder. (se 1. Kor. 9,25-27).

Så snart mennesket fysiske vesen er det fremherskende og hovedvekten blir lagt på de overnaturlige erfaringer i legemet satt til å gjøre åndens arbeide, og er drevet til en utmerkelse som skjuler det sanne åndsliv. Legemet føler trykket, føler kampen, og blir slik kilden til ledelse istedenfor ånden. Troende kan ofte ikke gjøre seg klart hvor de føler. Hvis man spør dem om hvor de «føler», kan de ikke svare. De skulle lære hvordan de kan skjelne følelser i ånden, som hverken er sjeliske eller fysiske. (se f.eks. Mark. 8, 12; Joh. 13, 21; Ap.gj. 18,5).

Ånden kan sammenlignes med det elektriske lys. Når menneskets ånd er i berøring med Guds Ånd er den full av lys, adskilt fra Ham er det mørke. Ved Guds Ånds iboende «er mennesket ånd en Herrens lampe» (Ordspr. 20, 27). Ånden kan også lignes med elastikk, når den er bundet, nedtrykt eller betyngt, opphører den å virke, eller å være livets kraftkilde og «drivfjær». Hvis mennesket føler seg betyngt, skulle han finne ut, av hvilken art denne tyngde er. Om han blir spurt: «Er det ditt legeme?» ville han sannsynligvis svare «Nei», men at han føler seg bundet i sitt indre. Hvilket organ er da så bundet eller betyngt? Er det ikke ånden? Ånden kan være fortettet eller utvidet,

oppløftet eller nedslått, i eller ut av riktig stilling, bundet eller fri. Ingen aner muligheten og de skjulte krefter i den menneskelige ånd, før den er sammenføyet med Kristus, og ved forening ned Ham er styrket med kraft til å motstå alle helvetes makter.

Den store nødvendighet for menigheten er å kjenne og forstå åndens lover, så den i samarbeid med Guds Ånd kan fullføre Guds hensikt gjennom sitt folk. Men mangelen på kunnskap om det åndelige liv, har gitt Satans bedragerske ånder anledning til de forførelser, som vi har omtalt på de foregående sider i denne boken.

KAPITTEL 10

SEIER I KAMP

I et tidligere kapittel har vi sett veien til befrielse fra sataniske lenker. Det store spørsmål her er, hvordan seieren over mørkets makter helt kan oppnås, og hvordan den troende kan ha autoritet, og full seier over de onde ånder, så han også kan hjelpe andre til frihet. For etter å ha lært fienden listige angrep å kjenne, og veien til befrielse, er nå et dypt begjær vakt i ham etter å løse de bundne og bringe dem inn i stillingen av seier «over all fiendens velde». Men dette mål for øye må han nå forstå, at graden av Kristi «autoritet» som Guds Ånd vil utruste ham med over ondskapens ånder, vil være i forhold til den grad av seier over dem i den personlige kamp, som han nå må se like i øynene, etter at han er kommet opp i det åndelige livs sfære.

Grader av befrielse og seier

Den troende må helt igjennom kjenne og forstå demonenes metoder og snikveier, så vel som åndens lover, og betingelsene for å beholde den åndelige overmakt i alle livets eventualiteter. Likesom det gis (1) grader av bedrag, og grader av besettelse og av befrielse fra besettelse; så gis det (2) grader av seier over djevelen, (3) grader av fristelse og av seier over fristelse. Evnen til, ved Den Hellige Ånd kraft, å gjøre Kristi autoritet gjeldende, vil også være større eller mindre i forhold i den åndelige angrepskraft, som utvikles ved personlig overvinnelse av djevelen i hans forskjellige virkninger; likesom seier over synd fordypes i kraften ettersom mennesket overvinner fristelse til synd; og seier over verden (1. Joh. 5,4-5) tiltar, jo mer han i tro holder seg til Guds Sønn. Disse grader av seirende kraft med den tilsvarende grad av lønn, blir bestemt antydning i Herrens kall til menigheten i Åpenbaringen. Også grader av fremtidig herskermakt i Kristi rike, viser Hans ord til en lignelse: «Du skal råde over ti byer.....over fem.....» (Luk. 19, 17-19).

Den troende som er befridd fra ondskapens ånders bedrag og besettelse, må altså nå lære å vandre i personlig seier over djevelen på ethvert punkt, hvis han vil ha den fullstendige seier over mørkets makter. Derfor, likesom det er nødvendig å kjenne den Herre Kristus i alle av Hans Navn og karakter, for å bruke Hans makt i levende forening med Ham, så må den troende lærer å kjenne motstanderen i hans onde gjerninger, som de tilkjennegis i hans forskjellige navn og karakter, for å kunne skjelne hans og alle hans ugudelige ånders nærvær, hvor de enn er, enten i angrep på ham selv, i andre, eller når de virker som «verdens herrer i dette mørke».

SEIER OVER DJEVELEN SOM EN FRISTER, og over alle hans personlige fristelser direkte eller indirekte, må bli lært av den troende som en erfaringens virkelighet; han må huske på, at ikke alle fristelser er gjenkjennelige som fristelser, for halvparten av deres farlighet ligger i at de er skjulte. Mange mener at de likeså tydelig må kunne merke når

en fristelse er nær, som når en person kommer inn i stuen, og derfor kjemper Guds barn bare en brøkdel av djevelens gjerninger; nemlig bare det, som de selv kan anse for satanisk.

Fordi deres kunnskap om djevelen karakter og virkemetoder er begrenset og tilfeldig, anser mange sanne Guds barn bare det for «fristelse» som er synlig ondt, og fordi deres kunnskap om det onde er likeså begrenset, så kan de ikke gjennomskue fristeren og hans fristelser, når de kommer i form av naturlige eller lovlige ting, eller noe tilsynelatende «godt».

Når mørkets fyrste og hans utsendinger kommer som «lysets engler» kledd i lys; men det er «lys» som i virkeligheten er mørke. De kommer i form av det gode. Mørke er et uttrykk på for dårlig moral - moralsk mørke. Den troende må kunne skjelne onde ånder i området av det tilsynelatende gode. Det som kommer til ham som «lys» kan være mørke. Det som ser ut som «godt» kan i virkeligheten være ondt; den såkalte «hjelp» som han klynger deg til, kan i virkeligheten være en hindring. F.eks. kan vanskeligheter i tjenesten være resultat av en svakhet, som fremkom ved demonbesettelse; idet den troende forlangte «kraft» oppfylte han kanskje betingelser, som gjorde at han ble svak. Djevelen frister ham da på det svake punkt, og han ligger under.

Ethvert menneske må stadig velge mellom godt og ondt, og det gamle testamentet prester var spesielt kalte til å bedømme og lære folket forskjellen mellom «det hellige og det vanhellige», det «urene og det rene» (Esek. 44,23). Men kan Herrens menighet i dag slik bedømme godt og ondt? Faller den ikke i den gjentakende i den snare å kalle det gode ondt, og det onde godt? Fordi Guds folks tanker blir styrt av omstendigheter, og begrenset kunnskap, kaller de Guds gjerninger for djevelens; og djevelens gjerninger, for Guds, og de tenker ikke på hvor nødvendig det er å bedømme forskjellen mellom det «urene og det rene», eller hvordan de skal kunne avgjøre hva som er av Gud, eller hva som er av djevelen, selv om de hvert øyeblikk på dagen ubevisst må velge hvilken innflytelse de vil hengi seg til.

Mange troende vet ikke engang at de har et valg mellom godt og godt, d.e., mellom det mindre og det større gode; og djevelen besnærer dem ofte her.

Forskjellige slags fristelser

Det gis usynlige fristelser, og fristelser i den usynlige sfære. Fysiske fristelser, sjeliske, åndelige, direkte og indirekte fristelser. Slik ble Jesus fristet direkte av Satan i ørkenen, men indirekte gjennom Peter. Den troende må ikke alene motstå djevelen når djevelen er åpenlyst frister og angriper, men han må ved stadig bønn bringe sine skjulte og forkledd fristelser frem for lyset, idet han vet, at Satan er en «frister» og derfor til enhver tid arbeider for å bringe Guds barn til fall. De, som slik ved bønn, begjærer lys over disse ting, får gjennom erfaring, deres horisont utvidet til å forstå hans frister-gjerning, og blir bedre i stand til samarbeid med Guds Ånd for andres befrielse fra fiendens lenker. For å beseire mørkets makter er det vesentlig å kunne gjennomskue

deres planer og hva de gjør. Ved en anledning skriver Paulus: «Satan hindret meg» (1.Tess. 2,18), han nevnte ikke «forholdene», for han kunne bedømme når omstendighetene, eller når Den Hellige Ånd holdt ham tilbake (Ap.gj. 16,6), og når Satan hindret ham i hans liv og tjeneste.

Også i fristelsens følger er det grader. Etter fristelsen i ørkenen, hvis utfall hadde omfattende og evig følger, forlot djevelen Kristus, men han vendte om og om igjen tilbake til Ham med nye raffinerte forslag, direkte og indirekte (Joh. 12,27; Matt. 22, 15). Det er også en forskjell mellom fristerens «fristelser» og hans «angrep» som igjen kan ses i Kristi liv. «Fristelse» er et anslag eller en snare eller tvang fra fristerens side for å få mennesket til å gjøre ondt, bevisst eller ubevisst; men et angrep er et anfall på personens liv, karakter, eller forhold. djevelen gjorde et anfall på Herren gjennom den rasende flokk, som ville styrte ham ned i berget (Luk. 4,29), og gjennom hans nærmeste, som beskyldt Ham for å være fra seg selv (Mark. 3,21), og da Han ble anklaget for å være besatt og gal av sine fiender (Joh. 10,20; Mark. 3,30).

Fristelse er forbundet med lidelse; det står skrevet om Kristus: «Derved at Han selv har lidt, idet Han ble fristet» (Hebr. 2,18), og troende må ikke tenke at de kan oppnå et tidspunkt hvor de ikke føler fristerens lidelse; da dette er en uriktig antagelse som gir fienden anledning til å plage og angripe dem uten årsak.

Bønn bringer skjulte fristelset for lyset

For å ha vedvarende seier, må den troende avbrutt være på vakt imot fristeren, og be om at hans hemmelige planer må avsløres. Graden av kjennskap til hans planer vil være bestemmende for graden av seier han erfarer, for «forgjeves settes snaren opp for fuglens øyne». I det foregående kapittel har vi talt mye om hva den troende må vite, hvis han skal vinne seier over enhver side av fristerens virkninger, men spesielt må han begjære evne til å kunne skjelne mellom fristelse som oppstår ved fristerens virke på det ukorsfestede «gamle mennesket», fristelse gjennom denne verden ting (1. Joh. 2,15-16; 5, 4-5); og fristelse direkte fra ondskapens ånder.

Det prøvete punkt, for den fristende, er å vite om enten fristelsen er innflytelsen av en ond ånd, som har fått adgang til ham, eller fra den onde natur. Dette kan bare skjelnes av dem for hvem Rom. 6 er blitt livets virkelige fundament. Fristelser fra den falne natur bør avvises på grunnlag av: «Slik skal også dere akte dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus» (Rom. 6, 11), idet man praktisk lyder det følgende bud: «La derfor ikke synden herske i deres dødelige legeme». I den stund den troende fristes til synd - åpenbar, bevisst synd - skulle han ta sitt standpunkt på Rom 6,6, som sin vel overveide trosstilling, og i lydighet til Rom. 6,11, erklære sitt ufravikelige valg og stilling som død for synd, ved forening med Kristus i Hans død. Hvis dette valg er uttrykk for hans sanne vilje, og fristelsen til synd ikke virker, da skulle han vende seg mot ondskapens ånder, som søker å oppvekke syndige lyster (Jak. 1,14), eller etterligne dem. De kan nemlig etterligne den gamle natur i onde begjær, onde tanker, onde ord, onde

fremstillinger, og mange redelige troende tenker at de kjemper mot virkninger av den gamle natur, når disse er fremkalt av onde ånder. Men hvis den troende ikke står aktivt på Rom. 6, er slike «etterligninger» unødvendige; for den falne skapning er alltid åpen for påvirkninger av mørkets makter.

SEIER OVER DJEVELEN SOM EN ANKLAGER. Forskjellen mellom fiendens anklage og hans fristelser, er, at det siste er han bestrebelse for å drive eller lokke et menneske til synd, og det første er, en beskyldning for at han har syndet. Fristelse kan foranledige mennesket til lovbrudd, anklage skal foranledige ham til å føle seg skyldig i å ha brutt loven. Onde ånder forsøker å få ham til å gjøre urett, for å kunne anklage og pine ham for urett. Deres «anklage» kan være en etterligning av sann syndserkjennelse ved Guds Ånd. Det er viktig at den troende, når han føler seg skyldig, vet, om det er en guddommelig overbevisning, eller satanisk anklage.

Djevelen anklager når mennesket virkelig er skyldig; men også når han ikke er skyldig, for å få ham til å tenke å tro at den djevlelske anklage er samvittighetens stemme; han kaster beskyldninger over ham, som virker så overbevisende, at mennesket tenker det kommer fra den onde natur, selv om han slett ikke er skyldig.

Onde ånder er i stand til å inngi en skyldfølelse. Synd i seg selv stammer fra den falne natur i det indre, men den er ikke tvunget inn på personligheten utenfra. Hvordan kan den troende prøve om onde ånder står bak ufrivillig synd? Dersom han er rett for Gud, står på Rom. 6, og ikke med overlegg gir etter for bevisst synd, da må en uforklarlig hendelse av synd, som han ikke kan svare for, bli behandlet som ifra onde ånder.

Den troende må derfor aldri motta en anklage - eller en skyldfølelse, som han får på overnaturlig måte - uten at han, ved klar forståelse, er fullt overbevist om at han har begått synden; for hvis han mottar beskyldninger når han er uskyldig, vil han lide likeså mye som om han virkelig hadde begått den. Han må også vokte seg for å la seg drive til «syndsbekjennelse», for derved vil fienden tvinge ham til å la de løgnaktige beskyldninger gå videre til andre.

DEN TROENDE SKULLE HOLDE SEG NØYTRAL OVERFOR ANKLAGER, INNTIL HAN ER SIKKER PÅ DERES VIRKELIGE OPPRINNELSE; og hvis han vet seg skyldig, skulle han straks gå til Gud på grunnlag av 1.Joh. 1,9; men avvise å la seg tukte av djevelen. Han er ikke vår dommer, heller ikke beskikket av Gud til å overbevise om synd.

Når den troende antar de onde ånders anklager og falske beskyldninger, går disse frem på følgende måte:

1. De får ham til å tenke og tro at han er skyldig.
2. De får ham til å føle seg skyldig.
3. Derved får de ham til å synes skyldig.
4. Og så får de ham til å bli skyldig, ved at han tror deres løgn, det har ingenting å si om han fra først av var skyldig eller ikke.

Ondskapsfulle ånder anklager så lenge på offeret med deres nagende anklager, at de får ham til å handle, eller synes skyldig for andre. Samtidig inngir de hemmelige vink til

andre om det som de beskylder ham for, uten årsak. Alle slike «følelser» burde den troende nøye undersøke. Når mennesket sier, at han «føler» seg skyldig, er det ennå ikke nok bevis for, at han er skyldig. Han skulle spørre: «Er denne følelse riktig?» Han kan føle seg skyldig, og ha rett, og «føle» seg i sin rett, og være skyldig. Derfor skulle han ærlig og fordomsfritt ransake spørsmålet: «Har jeg urett?»

«Følelser» innskutt av onde ånder

Det gis fysiske, sjeliske, og åndelige «følelser», som kan være innskutt av en onde ånder. Deres mål er, ved «følelser» å avlede mennesket fra å handle etter fornuften, for at de derved kan beherske ham gjennom hans følelser. Hvor ofte mener kristne at de tør gjøre noe, fordi deres «følelse» tillater dem det, uten å spørre om det er rett eller urett, når det bare ikke er åpenbar synd. For å kunne beseire den listige fiende, må Guds barn opphøre med å la seg lede av, handle etter «følelser». Enn videre: Dersom troende ved å slå inn på en bestemt vei «føler lettelse», så tror de, at dette er et tegn på at de har gjort Guds vilje. Men et menneske får hvile når hans verk er gjort, ikke alene i det åndelige, men også i det alminnelige liv. En «følelse av lettelse» er ikke noe sikkert kjennetegn på at veien eller handlingen er etter Guds vilje. Handlingen må bedømmes i seg selv, ikke bare ved dens virkning på utøveren. F.eks. sier en troende, at han «følte seg lykkelig» etter å ha gjort så og så en ting, og at det var «et bevis på at han hadde gjort Guds vilje»; men fred, hvile og lettelse er ikke nok bevis på at det er Guds vilje. Likedan mener mange, at de, når de følger Satan, straks må «føle seg dømt», men de overser det faktum at Satan kan gi beroligende følelser. Det finnes utallige variasjoner av følelser, som blir fremkalt av onde ånder, og talløse falske forestillinger, som fordrer den troende hele åndelige bedømmelse, for riktig å gjennomskues.

Nødvendig åskjelne anklage fra sann overbevisning

Djvelen som frister blir meget snart til anklageren, selv om det ikke lykkes ham å få mennesket til å gi etter for hans lidelser. Som vi har sett, kan bedragerske ånder ved å forårsake etterlignet «synd» påføre deres offer en skyldbevissthet, og deretter anklage og pine den ulykkelige for hva de selv anretter. De etterligner en eller annen synd, som med smerte benevnes «min skjøde-synd» i den troendes liv; og så lenge han tror at den stammer fra den onde natur, kan ingen «bekjennelse» eller søken seier over den, få den bort. De kan også skjule seg bak virkelig synd. En følelse av skyldfrihet fører ikke nødvendigvis til fullkommen lykke; for selv en god samvittighets fred kan gå hånd i hånd med lidelser, som har sin kilde i eller annen ubevisst synd. Å vandre etter sitt eget erkjente lys og måle sin skyldfrihet etter sin bevisste erkjennelse av synd, er meget farlig for den, som ønsker en «fred som floden»,

for det fører bare til overfladisk hvile, som i et øyeblikk kan bli forstyrret av anklageren, som retter sine piler mot det ledd i fredens rustning, som er skjult for den troendes blikk. For å overvinne bedragerens anklagende ånder, skulle åndelige troende kunne bedømme klart om en skyldbevissthet er resultatet av virkelig synd, eller om den er fremvirket av onde ånder. Dersom den troende tar en synd på seg som ikke stammer fra ham selv, da oppgir han sin stilling som død for synden, og akter seg igjen som levende for den. Dette forklarer så mange, som virkelig hadde seier over synd, ved Rom. 6,11, oppgav dette grunnlag, og mistet deres seiersstilling; fordi anklageren hadde etterlignet visse utslag av «selvet» eller «synd» og deretter anklaget dem for det -med den hån, at Rom. 6 ikke virket! - og ved denne list fikk han dem til å oppgi deres grunnlag for seier, og til, i forvirring å falle i en sump av selvførdømmelse og mørke.

Nødvendigheten av ikke sviktende kamp mot synd

På den andre side er den troende like mye på villspor, om han i minste grad lar seg friste til å ta det lett med synd, eller beskylder onde ånder for noe som stammer fra ham selv. Han gir da sin gamle falne natur anledning til med fornyet styrke å få herredømme over ham. Kampen mot Satan må være etterfulgt av en virksom, aldri sviktende kamp mot synd. Ingen bevisst synd må bli forminsket eller tålt et øyeblikk, enten den stammer fra den falne natur, eller fra onde ånder, som har tvunget den inn på ham; den må straks bli forkastet og bortvist på grunnlag av Rom. 6, 6 og 12.

To misforståelser hos mange troende gir den lurende fiende stor fordel. De tror, at hvis en kristen begår synd, vil han med engang (1) merke det selv, eller (2) Gud vil vise ham det. De som slik venter på en guddommelig avgjørelse i ting, hvor Guds Ord gir klart lys over rett og urett, skulle søke lys og kunnskap etter Joh. 3,21.

Troende som vil ha seier over alle fiendens bedrag, må målbevisst vende seg bort fra all synd. Mange hviler på en falsk oppfatning av hva «død» betyr, idet de tenker at Gud vil bortskaffe synden av deres liv for dem, men den følger at de forsømmer å samarbeide aktivt med Ham i kampen mot det onde, hjemme og i deres omgivelser, i andre og i verden.

For et liv i vedvarende seier over Satan som anklager, er det meget viktig at den troende oppdager enhver uoverensstemmelse mellom sin viljestilling og sine handlinger.

Han skulle bedømme seg selv også etter sine handlinger og ikke bare etter sine motiver. Han kan f.eks. bli beskyldt for å ha gjort noe, som han straks nekter, fordi handlingen ikke stemmer med hans viljestilling, og derfor, sier han, det er umulig at han skulle ha gjort eller sagt det fremsatte. Den troende dømmer seg selv etter sin vilje og sine indre motiver, og ikke likeså vel etter sine handlinger. (1. Kor. 11,31).

Hos den, hvis liv er vendt til Gud, må Kristi rensende blods kraft (1. Joh. 1,7) stadig fortsatt vedlikeholde forbindelsen med Ham. Den som vil vandre i lyset, renser seg selv fra all urenheter på kjøtt og ånd, og fullender sin helliggjørelse i Guds frykt. (2.Kor. 7, 1).

Djevelen som anklager virker også indirekte gjennom andre, ved å få dem til å fremføre

beskyldninger, for at den troende skal anta dem for sanne, og derved tvinges inn i denne skyld. Eller han anklager ham for andre, ved å gi dem «syner» eller «åpenbarelsen» om ham, for at de skal dømme ham falskt. I ethvert tilfelle, enten det kommer fra menneske eller djevel, la ham bruke det i bønn, og ved bønn vende anklager om til seier.

SEIER OVER DJEVELEN SOM EN LØGNER (Joh. 8,44): «Han var en manndraper fra begynnelsen, og står ikke i sannheten; for sannhet er ikke i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget; for han er en løgner og løgnens far». Dette betyr ikke at fienden aldri taler sannhet, men når han gjør det, så er det for også derved å innvikle den troende i ondt. Da spådomsånden talte den sannhet, at Paulus og Silas var Guds tjenere, var det for å innbille folket den løgn, at Paulus og Silas hadde deres kraft fra samme kilde som piken, som var under spådomsåndens makt. Djevelen og hans giftige ånder vil tale, eller bruke ni og nitti deler av sannheten for å gjøre en løgn troverdig. Men Paulus lot seg ikke bedra av sannsiger-profets vitnesbyrd om deres guddommelige autoritet. Han gjennom-skuet løgnånden og dens hensikt, blottstilte den og drev den ut.

Likedan må den troende lære å seire over Satan som en løgner, og bli i stand til å gjennomskue han og hans løgnånders usannheter, hvilken som helst form de blir fremstilt for ham. Dette kan han gjøre ved å kjenne sannheten, og bruke sannhetens våpen.

Seier over det falske ved sannhet

Det gis ingen vei til seier over det falske uten ved sannhet. For å ha seier over djevelen som en løgner, må den troende være fast bestemt på alltid å erkjenne sannheten, og tale sannhet om enhver ting.

Satan, løgneren, omsvirrer ved sine løgnånder, uavlatelig den troende, hvor han går og står, med løgn. Løgn inn i hans tanker om seg selv, hans følelser, hans tilstand, hans omgivelse; løgn, som belyser alt omkring ham falskt; løgn om andre, som han er i berøring med; løgn om fortiden og fremtiden, løgn om Gud; og løgn om ham, Satan selv, for å forstørre (opphøye) sin makt og autoritet. For å ha seier over denne uavlatelige strøm av løgner fra løgnens far, gjelder det (1) å imøtegå ham med Guds sannhets våpen i det skrevne Ord, og (2) med sannheten om ham selv, om andre og om forholdene. Idet den troende øver seg i å avvise løgneren, blir han mer og mer skikket til å gjennomskue hans løgner, og også til å avsløre dem for andre.

SEIER OVER DJEVELEN SOM EN ETTERLIGNER, ELLER FALSK «LYSETS ENGEL»: «Satan selv skaper seg om til en «lysets engel», og hans «tjenere» («falske apostler, svikefulle arbeidere») skaper seg også om til «rettferdighets tjenere» (2.Kor.11,14-15). Denne side av seier over Satan er av samme art som den foregående; og fordrer fremfor alt sannhetens erkjennelse, for å gjennomskue mørkets fyrste, når han er under forkledning av lys.

Lys er Guds egen sanne natur. For å kunne gjennomskue mørke som er kledd i lys - overnaturlig lys - behøves dyp kunnskap om det sanne lys, og en evne til å utforske de mest skjulte kilder for ting som er gudelig og ser skjønne ut. På hvilken måte motstand-

eren etterligner Guds sanne lys, for å synes som Gud, har vi allerede sett i kap. 4. Hovedbetingelsen for denne side av seier over fienden, er en avgjort stilling av nøytralitet overfor alle overnaturlige virkninger, inntil den troende vet hva som er av Gud. Dersom en erfaring mottas uprøvd, hvordan kan da dens guddommelige opprinnelse garanteres? Kunnskap må være basis for mottagelse eller forkastelse. Den troende må vite, men - uten prøvelse kan han ikke vite - og heller ikke «prøve» uten å stille seg under Ordet: «Tro ikke enhver ånd» inntil han har «prøvd» hva som er av Gud.

SEIER OVER DJEVELEN, NÅR HAN LEGGER HINDRINGER I VEIEN «Vi ville gjerne komme til dere.....men Satan hindret oss» (1.Tess. 2,18), skrev Paulus, som kunne skjelne mellom Satans hindringer og Guds Ånds tilbakeholdelse (Ap.gj. 16,6), og som forstod å gjennomskue Satans spesielle planer, når han legger hindringer i veien for Guds barn; hindringer som ser så «naturlige» ut, og som ligner så «forutbestemt ledelse», at skarer ydmykt bøyer hodene og tillater hindreren å triumfere over dem.

Evnen til å skjelne kommer (1) ved kunnskap om at Satan kan hindre; (2) ved å legge merke til hensikten med hans hindrende mellomkomst, og (3) ved nøye prøve hans metoder i denne retning. Er det f.eks. Gud eller Satan som tilbakeholder midler til det sanne evangeliets forkynnelse, og gir rikelig til slike som forkynner villfarelse og lærdom i antikrists ånd? Er det Gud eller Satan som ved «omstendigheter» eller «sykdom» hindrer en troende fra livsvekkende tjeneste for Herrens menighet? Er det Gud eller Satan som foranlediger en familie til, uten fornuftig grunn, å flytte et annet sted, når et Guds vitne derved fjernes fra en strategisk forpost, uten at der er noen annen som kan utfylle hans plass? Hvem får de kristne til, ved deres beslutninger å ta mer hensyn til deres sunnhet, og komfort, og deres sosiale stilling, enn til Guds rikes interesser? Er det Gud eller Satan? Kunnskap om hans snarer betyr seier ved bønn imot hans planer og foretagelser. Derfor skulle den troende forstå hans kunstgrep.

SEIER OVER DJEVELEN SOM EN MORDER (Joh. 8,44): Satan som dødsfyrsten speider etter enhver anledning til å ta Guds tjeners liv, hvis han på noen måte kan få dem til å oppfylle betingelser som gjør det mulig for ham. Enten ved at de selv styrter seg i fare uten å være sendt av Gud (2.Krøn. 35, 21-24), eller når de ved visjoner eller overnaturlig ledelse lar seg drive til handlinger som gjør det mulig for Satan bak naturlovene å ødelegge deres liv. Av den art var Satans plan da han sa til Kristus: «Kast deg ned herfra», og samtidig bruker Skriften for å bevise, at Herren hadde Guds Ords garanti for at engler skulle bære ham (Luk. 4,11), så Han ikke skulle skade seg. Men Guds Sønn gjenkjente fristeren og morderen. Han visste at Hans liv ville ende som et menneske, hvis han gav Satans ondskapsfulle hat en anledning, ved å gjøre et skritt uten Guds vilje; og at bedrageren ikke ville forslå noe - selv om det så harmløst ut, eller tilsynelatende til Guds ære - uten at en stor plan for hans egne hensikter var dypt skjult i hans forslag.

Nå har Kristus «nøklerne til døden og til dødsrike» (Åp.bar. 1,18), og «den som hadde dødens velde, det er djevelen» (Hebr. 2,14), kan ikke utøve sin makt uten tillatelse; men når Guds barn, bevisst eller ubevisst, oppfyller betingelser som gjør det mulig for Satan å angripe deres fysiske liv, da må Herren som har «dødens nøkler» tillate at det skjer i overensstemmelse med loven, og kan ikke frelse dem. Men om da allikevel troende, ved

de allmektige bønnens våpen gjør det mulig for Gud å gripe inn, da kan Han frigjøre den fra dødens lov, så vel som fra syndens lov, gjennom «Livets Ånds lov i Kristus Jesus» (Rom. 8,2).

«Den siste fiende som tilintetgjøres, er døden» (1.Kor. 15,26). Døden er derfor en fiende; må ansees som en fiende og bli motstått som en fiende. Den troende kan være berettiget til å «ha lyst til å fare herfra og være med Kristus» (Fil. 1,23), men aldri ønske døden bare for å få slutt på «lidelser». Han må heller ikke gi etter for ønsket om å «være med Kristus», når han er nødvendig for tjeneste i Herrens menighet. «Å bli i kjøttet er nødvendig for deres skyld», skrev apostelen, derfor, «vet jeg at jeg skal bli i live» (Fil. 1,24-25).

Troende skulle motstå døden som en fiende

Dersom en troende absolutt «vil» dø (fysisk), da gir han motstanderen dødens makt over seg, og ingen troende skulle gi etter for et «ønske om å dø», for han sikkert vet, at Gud har løst ham fra videre tjeneste for Hans folk. Det er ikke noen spesielt at en troende er «beredt til å dø»; han må være beredt til å leve, inntil han er sikker på at hans livsverk er endt. Gud innhøster ikke sitt korn, før det er modent, og Hans forløste barn skal i rett tid som modne hvete samles i laden.

Ofte står dødsfyrsten som en morder bak omstendigheter, hvor Guds stridsmenn blir avskåret fra kamplassen. Fordi Guds barn ikke forstår hans metoder og de betingelser hvor de gir ham makt, og ikke vet, at bønn driver ham tilbake, gir de ham makt over deres legemer. Det er Satan, morderen, som gir effektive arbeidere i Guds menighet «visjoner» om herlighet og «lengsel etter døden» så de gir etter for disse dragelser midt i det viktigste arbeide, og langsomt forsvinner bort. Troende som vil ha seier over Satan på ethvert punkt, må motstå hans angrep på legemet, likeså energisk som de er på sjel og ånd. De må søke kunnskap om Guds lover for legemet (se Esaias.53, 4-5; Matt. 8,17), og ikke gi Satan anledning til å antaste det. De skule forstå legemets betydning i det åndelige liv; (1) dets utmerkelse, og allikevel (2) dets ringhet. Paulus skrev: «Jeg undertvinger mitt legeme». En kristen må vite, at Satan vil uttenke listigere planer for å skade dem, som mer kjenner hans lister og makt, og Golgata-seierens fullkomne seier over ham. Alle hans anslag mot Guds barn kan sammenfattes under tre hovedplaner: (1) Han vil forlede til synd, som han fristet Kristus i ørkenen; (2) Han vil baktale dem, som Kristus ble baktalt av familie og fiender; (3) Han vil drepe dem, som Kristus ble drept på Golgata, da mørkets time og makt, ved Guds direkte tillatelse, omringet ham, og Han, ved urettferdiges hender ble naglet til korset og slått ihjel (Ap.gj. 2,23).

Ettersom det lykkes den troende å seire over Satan, og hans bedragerske ånder, ved slik å gjennomskue og motstå dem i deres mangfoldige foretagelser, vokser hans åndelige overvinner kraft; og han blir mer og mer skikket til å hjelpe andre ut av fiendens snarer, idet han proklamerer Golgata-seieren over synd og Satan, i kraft av Kristi autoritet, ved Den Hellige Ånd.

Kamp og angrep

Selvfølgelig vil en slik seiersstilling over Satan medføre store anslag fra ham, og hard kamp, som vel kan kalles «den onde dag» (Ef. 6,13). Her må nødvendigvis noen punkter forståes riktig. Fremfor alt må man vite om angrepet eller kampen er selvforskyldt. Når troende blir angrepet, og ikke kommer igjennom kampen til seier, kan det være fordi de selv har gitt anledning til angrepet.

Mulighet for ny grunn

Den troende må forstå at, hvor vel han er blitt befridd fra bedrag og besettelse, kan han også, i det etterfølgende liv av angrepskamp mot mørkets makter, gi fienden ny anledning, idet han f.eks. tror en eller annen løgn fra løgnåndene, eller mottar deres falske uttydninger av erfaringer, tilstander o.s.v. For det må aldri glemmes, antagelse av falsk uttydning gir ny anledning, ny grunn for dem, og grunn i en person er det som onde ånder kan ha fordel av. Den troende kan også tilskrive angrepet og kampen en feilaktig årsak, f.eks. (1) en ytre årsak eller (2) ondskap av djevelen, eller (3) «lokal» kamp; hvor han mener, at fienden virker omkring ham i hans omgivelser, eller gjennom andre.

Derfor, for ikke å gi fienden ny anledning, når angrep og kamp bryter inn over ham, må den troende vite hvorfor de kommer, og be Gud om lys over deres årsak. To eller flere angrep kan være i virksomhet på samme tid, derfor skulle han straks innstille seg selv på å forstå, og våke over og iakttå alle fiendens virkninger i den nye kamp, og merke seg enhver ting som kan kaste lys over situasjonen, og vise ham hva han skal ta avstand fra, og hvordan han skal be.

Mulighet for uriktig våpen

Når det er grunn, eller angrepets og kampens årsak er i den troende selv, hvis han da tar angrepet som ren kamp, d.e., som en del av hans kamp for menigheten, vil han stride med urette våpen, og vil ikke komme igjennom til seier før den virkelige årsak er oppdaget og fjernet. For det som tenkes å være et «angrep» utenfra, kan være et symptom eller utslag av en ond ånd innenfra, som ubevisst for den troende, har fått et fotfeste, eller er blitt tilbake på et skjult sted, når man tenkte at det var helt borte. Derfor, når den troende befinner seg i kamp, skulle han i tvilsomme tilfeller først og fremst spørre: «Er det grunn i meg selv?» med følgende tre av de onde ånders arbeidsmetoder for øye:

1. Ved angrep. Er det grunn, eller er det alene et angrep?
2. Ved kamp. Er det grunn, eller er det alene kamp (ren kamp)?
3. Ved meddelelse (d.e., fiendens inngivelser, tanker, hviskene). «Er det grunn?» eller er det alene utenfra, som da Satan samtalte med Eva?

Den troende skulle da, i de tre tilfeller, erklære sin stilling, slik: «Jeg avviser all grunn og årsaken eller årsakene til den».

Det sist uttalte ord forandrer, stadfester, eller tilintetgjør tidligere uttalte ord. F.eks. kan den troende nå avstå fra noe, som han tidligere, påvirket av onde ånder, har bedt om, og si: «Det jeg engang bad om, trodde på, og tok imot dette eller hint, så avstår jeg nå fra det». Hans nåværende forkastelse tilintetgjør hans tidligere antagelse.

Verdien og virkningen av nektelse

Det er vesentlig at troende forstår verdien av den nektende stilling, og av å uttrykke denne. Kort sagt: Nektelse er det motsatte av antagelse. Onde ånder har fått makt, fordi den troende (1) gav dem grunn, (2) innrømmet dem rett, (2) lot dem bruke hans evner, o.s.v., og de mister alt dette, når han tar det tilbake fra dem. Alt hva som er gitt fienden med viljens samtykke, om enn av misforståelse og uvitenhet, danner et grunnlag, på hvilket og gjennom hvilket den onde kan virke, inntil en lignende handling av viljen kaller det «gitte» tilbake, enkeltvis og i det hele tatt. I fortiden tok viljen imot det onde, men nå må den hele tiden tilbakevise dette.

En gang forstått, er prinsippet meget enkelt. Viljens valg gir, og viljens valg tar tilbake, eller annullerer det tidligere overgitte. Verdien og virkningen av nektelse står like, enten det er overfor Gud eller Satan. Mennesket gir til Gud, eller nekter å gi. Han antar fra Gud, eller nekter å anta. Han gir onde ånder, bevisst eller ubevisst, og han nekter å gi dem. Han oppdager at han ubevisst har gitt dem noe, og han annullerer det ved nå å tilbakekalle og unndra dem det.

Oppdagelse av ny ettergitte grunn og seier i kamp

Avsøring av ny «grunn» for bedragerske ånder, under kampen, har den virkning, at enhver ny grunn som blir oppdaget og nektet, betyr en fornyet befrielse av ånden, med et tiltagende og dypere fiendskap til fienden, idet hans listige forførelser stadig mer blottstilles, og gir en mer besluttsom kamp imot Satan og hans underståtte. Det betyr mer frigjørelse fra deres makt, og mindre mulighet for deres besettelse, eller for grunn i den troende, jo mer han levende fatter, at «symptomer», «virkninger» og «kunngjørelser» ikke er abstrakte ting, men åpenbarelses av ivrige personlige motstandere, som han vedholdende må føre krig imot.

Enn videre betyr all tiltagende kunnskap, gjennom slike erfaringer, en tiltagende sikkerhet mot å bli overlistet. Ettersom den bedragerske fiendes nye grunner er avsløret, og ny sannhet om mørkets makter, og veien til seier over dem, blir forstått, befri sannheten fra deres bedrag, og beskytter han fra nye bedrag. Men han vil erfare, at så snart han forsømmer å bruke sannheten aktivt, er han åpen for angrep fra den lurende fiende, som uopphørlig pønser på ondt imot ham. Hvis f.eks. den troende, som er blitt

befrikk fra bedrag og besettelse, opphører å bruke sannheten, om (1) onde ånders eksistens; (2) deres vedvarende luren på å bedra ham igjen; (3) nødvendigheten av uopphørlig motstand og kamp imot dem; og (4) bevarelse av hans ånd i renhet og kraft i samarbeide med Guds Ånd; for hvis den troende ikke bruker disse sannheter - som han har lært å kjenne gjennom så stor lidelse - da vil han igjen synke ned i passivitet, og sannsynligvis i ennå dypere dybder av forførelse. For Den Hellige Ånd behøver den troendes bruk av sannheten for å kunne styrke og utruste ham til kamp og seier, og kan ikke bevare ham fra fienden uten hans medvirkelse i våksomhet og bønn.

Vedholdende nektelse av grunn til onde ånder

Det er av største viktighet, i kampens time, å vite hva man skal avstå fra og hvordan man skal nekte. Som vi har sett, må den troende vedlikeholde en virksom stilling, og, om nødvendig, vedholdende og standhaftig uttrykke sin nektelse, forutsatt at han i tro står på grunnvollen, foreningen med Kristus i likhet med Hans død på Golgata (Rom. 6,5-6):

Hvis der under kampen ubevisst skulle være gitt grunn til onde ånder, ved å motta noe fra dem, eller ved å tro en løgn, som de har inngitt i sinnet, skulle den troende tilbakevise alle mulige ting hvorpå de kan ha fått nytt fotfeste.

De fleste vil av egen erfaring ha lært på hvilke måter bedragerske ånder tidligere med hell angrep dem, og vil instinktivt bruke de avvergesmidler som har vært dem til størst nytte i deres kamp for friheten. En slik nektelse unndrar fienden grunn i mange retninger. Jo større områder den troende slik blir befridd ved sin aktive nektende viljestilling, desto mer fullkommen atskiller han seg selv fra de onde ånder, som bare kan beholde grunnen med hans viljes samtykke.

Nektelse blir et angrepsvåpen i kamp

I kampens time, når mørkets makter trenger inn på den troende, blir erklæringen av hans aktive nektelse til et angrepsvåpen imot dem, så vel som et forsvarsvåpen. Da er det som om viljen i sjelens sentrum - istedenfor å synke ned i frykt og fortvilelse når fienden stormer byen - retter seg opp til angripende motstand, idet han erkjenner sin stilling imot Satan. Slaget raser om viljens festning, som må holdes ved urokkelig nektelse, uten å gi etter for en eneste innflytelse av de angripende onde ånder. Guds Allmakt, ved Den Hellige Ånd, stiller seg på menneskets side, som tar en aktivt nektende motstandsstilling til fienden.

For den troende som har vært besatt, er viljens avvisning desto mer viktig å forstå som en barriere mot fienden; for han bærer ennå lenge etter sin befrielse sårene fra sine lenker, både i sitt nervesystem og i sitt følelsesliv. Når veggen som skiller det ytre menneske fra overnaturlige makter en gang er brutt, er den ikke så hurtig gjenoppbygget,

så den opphører å ha en eller annen virkning på ham i tider av alvorlig kamp.

Troende som har løftet seg opp av bedrag og besettelse, skulle derfor kjenne kraften av bestemt å vende seg imot fienden så snart han angriper dem, med en aktiv erklæring av deres viljes stilling overfor ham. En kjempende kristen kan si med virkning:

«Jeg avviser alle onde ånders makt over meg; deres rett til meg; deres fordring på meg; deres makt i mitt indre; deres innflytelser i og på meg....»

Dette våpen av nektelse virker i mange av kampens faser; f.eks. hvis en troende merker hindringer når han leser eller skriver, eller vanskeligheter ved innblanding av fienden i hva han gjør, skulle han med en gang avvise alle ideer, tanker, forestillinger, bilder for sinnet, ord og inntrykk som de onde ånder vil innkaste, eller påtrengte ham, så at han kan være i stand til å virke sammen med Den Hellige Ånd, og ha et klargjort sinn for utførelsen av Guds vilje.

Det vil si, at den troende ved sin avvisning aktivt motstår alle overnaturlige forsøk på å blande seg med hans ytre menneske, mens han søker å samvirke med Den Hellige Ånd i sin ånd. I begynnelsen betyr dette mye kamp, men ettersom han opprettholder den aktive motstand, og mer og mer lukker sitt hele vesen for de onde ånder og deres virkninger, blir hans forening med den oppstandne Herre stadig dypere, hans ånd kraftigere, hans syn renere, hans forstandsevner klarere til å gjennomføre en bestandig seier over fienden, som engang hadde ham i deres makt.

Særlig er han nå på vakt imot de bedragerske ånders «dobbelte etterligninger». Her menes, fiendens etterligninger i forbindelse med angrep på ham selv. F.eks., djevlen angriper ham åpenbart og så synlig, at han tydelig merker med hvem han har å gjøre; han ber, motstår, kjemper seg i vilje og ånd igjennom til seier, da kommer en stor «følelse» av fred og hvile over ham, som likeså mye kan være et angrep, en ny snare, men mer listig og forførerisk, for å vill-lede den troende hvis han ikke er på vakt. Fienden virker plutselig tilbake og opphører med sitt rasende angrep, for på en annen måte å oppnå hva han ikke vant ved det første.

Kamp av prinsipp

Det er vesentlig å kunne «kjempe» - «med kaldt blod»; d.v.s., fullstendig uavhengig av noen slags følelser; for den troende kan «føle» som det er «seier» når det er nederlag og omvendt. Enhver avhengighet av følelser, og handling etter «impulser» må avskaffes i denne krig.

Innen mennesket mottok Åndens dåp, handlet han av prinsipp i den naturlige sfære, og han må komme tilbake til samme stilling i det åndelige liv. Mange mener, bare da å skulle kjempe, når kampen bevisst blir pånødt dem; de kjemper da krampaktig, eller som ved en hendelse, når de blir tvunget til det; men nå må kampen være vedholdende og en del av selve livet (Luk. 21,36; 1.Tess. 5, 17). Det gis en stadig vedkjennelse av mørkets makter, med «kaldt blod», fordi man vet hva de er, og en derav følgende «kamp» av prinsipp. En kamp mot usynlige fiender, nettopp når de er usynlige, påminner om at de ikke alltid

angriper når de kan, men unngår visse anledninger, fordi de da ville tape ved det, fordi det ville åpenbare tingenes karakter og kilde.

Den troende vet at djevelen, som en frister, alltid frister, og at han derfor prinsipielt må motstås. Den som vil ha vedvarende seier, må forstå, at dette er et prinsippsspørsmål imot følelser og bevisste inntrykk. Det kan derfor bare bli en midlertidig seier hvis kampen er behersket av det siste. Men ved kamp av prinsipp, når fienden angriper den troende, vil han finne et sterkt, og det viktigste våpen til seier ved en urokkelig og rolig erklæring: «Jeg er død for synden og Satan», etter Rom. 6,6-11. Stående på grunnlaget av kristi fullbrakte verk på Golgata, regner han seg selv i det nåværende øyeblikk som virkelig «død for synd, og levende for Gud», nekter å gi etter for synd og Satan i ethvert, eller alle angrepets punkter, eller årsaker.

Når den troende slik erklærer sin stilling under kampen, vil han ofte finne seg selv nødt til å brytes i kamp mot den usynlige fiende; men stående fast på Kristi fullbrakte verk i død for synd, vil hans ånd bli frigjort til handling, og styrket til å stå imot Satans herrevælde av fyrstedømmer og makter, mørkets verdensherrer, og hærene av ondskapsfulle ånder i den himmelske (eller åndelige) sfære.

Brytekamp og hva det betyr

Det er bare mulig å brytes med mørkets makter ved ånden. Det er en åndelig kamp, og bare det åndelige menneske forstår den, d.v.s., det menneske som lever ved og er behersket av sin ånd. Onde ånder angriper, brytes med, og motstår den troende. Derfor må han kjempe med dem, bryte ned dem, og motstå dem. Denne brytekamp er ikke med sjel eller legeme, men med ånden; for det ringere kan ikke bryte med det høyere. Legeme bryter med legeme i den fysiske verden, sjel med sjel i den intellektuelle; og i den åndelige ånd med ånd. Men mørkets makter angriper menneskets tredelte natur, og gjennom legeme eller sjel søker de å nå menneskets ånd. Hvis kampen er mental (har med sjel og forstanden å gjøre), må viljen virke avgjørende, rolig og avslappet. Hvis det er en kamp, må alle åndelige krefter forene seg med fornuften og viljen; dersom da ånden er nedtrykt og udyktig til å motstå, må det være en stadig mental kamp, hvor viljen og forstanden, likesom, strekker deres hånd ut for å oppløfte ånden.

De onde ånders mål er å trykke ånden ned, og derved gjøre den troende maktesløs og ute av stand til å angripe dem; eller de søker å drive ånden ut av sin normale likevekt, sette den i opprør, som gjør at den troende mister selvberskelsen og går for vidt i tale og bedømmelse, idet han glemmer å være på vakt overfor den listige fiende. En stor seier betyr en stor fare, fordi når den troende er beskjefteget med den, har djevelen nye planer for å røve den fra ham. Seierens stund krever derfor besindighet i sjelen, og våksomhet i bønner, for et ganske lite overmøt kan bety dens tap og en lang slitsom kamp tilbake til fullkommen seier.

Når ånden overvinner i kamp og oppnår seier, bryter det ut, likesom en strøm fra ånden, av triumf og motstand mot den usynlige, men i sannhet virkelige fiende, hvis kamp hele

tiden etterfølges i blokkering av ånden gjennom hans angrep på legeme eller sjel. Ånden behøver sjel og legeme for å uttrykke seg, derfor angriper fienden disse for å inneslutte ånden, så mennesket blir udyktig til aktivt å motstå ham. Når dette finner sted tenker den troende at han er «tilbakeholden» fordi han føler seg «beklemt»; eller han har «ingen stemme til å avvise»; i høylydt bønn forekommer ordene ham tomme, han «føler ingen virkning», alt synes ham som en «hån», men i virkeligheten er det ånden som er innesluttet gjennom den kjempende fiendens grep, som holder og binder den. Den troende må nå trenge på med makt, uttrykke seg vedholdende med stemmen, inntil ånden bryter igjennom til frihet. Av denne art er «det Ord de vitnet» som er skrevet om dragens overvinnere i Åp.bar. 12,11. Den kjempende troende står (1) på grunnlaget av Lammets Blod, som omfatter alt hva det fullbrakte verk på Golgata betyr i seier over synd og Satan; han (2) gir sitt vitnesbyrds ord, og bestyrker sin holdning mot synd og Satan, idet han bekjenner den sikre visse seier i Kristus; og (3) han lever i Golgata-ånden, beredt til å gjøre Guds vilje, like til døden.

Bønn og personlig kamp

Nært forbundet med brytekampen i ånden er bønnens nødvendighet. Ikke så mye den begjærende bønn til en Far, som bønn fra den som er forenet i ånden med Guds Sønn, med viljen smeltet sammen med Hans, erklærer for fienden Kristi autoritet over all deres makt (Ef. 1,20-23).

Hele tiden må den troende «kjempe» for å kunne be; til andre tider be for å kunne kjempe. F.eks. hvis han merker en byrde på sin ånd, må han frigjøre seg fra den ved bønn, og ved å bortvise alle «årsaker» til byrden; for det er nødvendig å holde ånden ubetyngtet, ellers kan han hverken kjempe eller erkjenne klart. Den stille, fine åndssans blir avstumpet under byrder og trykk, derfor fiendens uopphørlige intriger for å legge slike på ånden. Og mennesket merker ikke at det kommer fra djevelen, eller han aner det vel, men lar dem være der.

Mennesket kan også føle seg «bundet» når årsaken ligger hos andre, ingen forståelse, ingen gjenklang mellom ham og de mennesker som er omkring ham, intet åpent sinn hos den andre til å motta et sannhetens budskap. Fordommer og avvisende følelser i de andre stanser åndens frukt.

Hvis en troende om morgenen merker en byrde eller tyngde på ånden, og lar det være uten å gjøre noe med den, så vil han sikkert, i løpet av dagen, miste sin seiersstilling. Så snart han erkjenner at det er en slik byrde, må han med engang handle i ånden og (1) stå (Ef.6,14(; (2) «gjøre motstand» (Ef.6,13 og Jak. 4,7).

Enhver av disse stillinger er åndens handling, for Guds Ord beskriver her ikke en «tilstand» eller en «holdning» hvor viljestillingen er hovedsaken, eller en sjelens eller legemets handling.

«Stå» er en åndens handling, som tilbakeholder en aggressiv bevegelse hos fienden; «gjøre motstand, stå imot» er å kjempe aktivt med ånden, likesom en bryter av all makt

«motstår» med sitt legeme enn annen som angriper ham fysisk.

Djvelens kunstgrep

Ordet «kunstgrep» omfatter i grunnteksten forskjellig arter av listige metoder, tankens «kunst» eller «list», planmessig utarbeidet, til å lure, overliste, overrumple, forfølge; som et system, en strategisk kunst, eller metode å gjøre tingene på. Satans krig mot de hellige kan sammenfattes i de to ord «Djvelens kunstgrep». Han virker aldri åpenlyst, men alltid under dekke. De forførende ånders metoder er med en raffinerhet og sluhet, som er overvunnet gjennom mange års erfaring, avpasset etter enhvers personlighet. I alminnelighet er kunstgrepene først rettet mot sinn eller tanker, og bortsett fra ettergivelse for bevisst synd, kan de fleste av Satans virkninger i den troendes liv spores tilbake til en falsk tanke eller tro, som har fått innpass i sjelen, og ikke er erkjent å være fra bedragerske ånder. Dersom en troende mener at alt hva Satan gjør må se åpenlyst ondt ut, kan Satan kle seg med «det gode» for å vinne dette menneskets fulle tiltro. Krigen er derfor en bedratt og etterlignet krig, og bare de som søker Guds rene sannhet, om Gud, Satan og dem selv, kan motstå alle bedragerens kunstgrep.

Skarpsindighet til åforståfiendens kunstgrep

Apostelen sier at den troende må kunne motstå djvelens kunstgrep, og at han dertil må ikle seg Guds fulle rustning. Men hvordan kan et menneske stå imot en list, når han ikke vet hva det er for en list? Det er forskjell mellom fristelse og kunstgrep. Kunstgrep er onde ånders metoder for å utvinne fristelser. Paulus sier ikke her at man skal motstå «fristelser» eller løgn, og nevner ingen spesiell karakteristikk av onde ånder; men at den troende må kunne motstå deres kunstgrep, hvor han betegner deres listige metoder. Det åndelige menneske må være på vakt, for ikke å bli oppholdt eller skadet ved deres kunstgrep. Hvis han oppdager dem, da kan deres hensikter bli forkastet og tilintetgjorde. Det åndelige menneske behøver full konsentrasjon, og tankenes skarpsindighet for hurtig å kunne forstå hva hans ånds sans oppdager av fiendens hensikter; det fordres også årvåkenhet for å kunne benytte det budskap som hans ånd meddeler ham. En åndelig troende burde kunne lese sin ånds sans med samme instinktive ferdighet, som man eller merker en fysisk kuldefølelse ved trekk, og straks bruker sin fornuft for å beskytte seg mot det. Likedan må det åndelige menneske bruke sin åndelige sans for å oppspore og fordrive fienden ved bønn.

Og igjen er djvelens «mål» noe annet enn hans «kunstgrep». Kunstgrep er de midler som fienden bruker for å oppnå sitt mål. De onde må bruke «kunstgrep» for å utføre deres hensikt. Deres hensikt er besettelse, men deres «kunstgrep» vil være etterligninger. De er løgnere, men hvordan lykkes det for dem å få deres løgn inn i et menneskets sinn? De behøver ikke kunstgrep for å lyve, men de behøver kunstgrep for å få deres løgn

mottatt av den troende.

Satans og hans utsendingers kunstgrep er utallige, og avpasset etter den pågjeldende troende. Hvis han f.eks. kan beveges av medlidenhet til å avholde seg fra et foretagende, som kunne skade deres djevelske interesse, så vil de legge an på hans medlidenhet og ramme ham på hans mest sårbare punkt ved å tilføye en, som er ham kjær og dyrebar, lidelse; eller hvis han selv er svak for, og trekker seg tilbake fra lidelse, vil de ved sådant få ham til å forandre sin retning. Kristne som av naturen er medfølende, vil de ved såkalte «kjærlighetsplikter» avlede fra å nå deres mål; andre som har intellektuelle interesser, drar de bort fra den åndelige sfære ved å forlede dem til overdrevent studium. De følsomme og samvittighetsfulle kan stadig være overlesset med bebreidelser over deres feil. Løgnåndene snerter vedkommende for hva de selv gjør; men hvis den troende gjenkjenner fienden, kan han tilbakevise all bebreidelse fra dem, og benytte deres egen gjerninger som våpen imot dem.

Rustningen for kampen

Til denne kamp mot mørkets makter må den troende lære erfaringsmessig hvordan han skal gripe og benytte den i Ef. 6 beskrevne våpenrustning. Dette avsnitt handler tydelig ikke om seier over synd - dette er fastslått - men om seier over Satan. Krigsropet er ikke til verden, men til menigheten. Et kall til å stå rustet; for å kunne stå på den onde dag; for å stå imot mørkets makter; «stå, etter å ha overvunnet alt», v.13, ved den Gud overgitte kraft.

Rustningen i sine enkelte deler, som den fremstilles i Ef.4, er under den forutsetning at Guds barnet skal kunne stå imot djevelens kunstgrep; og viser tydelig at den troende kan bli gjort i stand til å seire over alle helvetes makter og myndigheter, hvis han oppfyller de nødvendige betingelser, og ikledd seg og bruker den for ham fastsatte rustning.

Det må være en virkelig rustning når den er bestemt til å møte en virkelig fiende, og det fordres en virkelig erkjennelse av den på den troendes side; for hvem kjensgjerning av den Gud forsørgete utrustning, kjensgjerning av fienden, og kjensgjerningen av kampen, må være likeså virkelig som enhver annen bibelsk sannhet. Den utrustede og den ikke utrustede troende kan kort stilles i motsetning til hverandre, som følgende:

Den bevæpnede Kristne

Den ubevæpnede Kristne.

Utrustet med sannhet.

Av uvitenhet mottagelig for løgn.

Med livets rettferdighet.

Av uvitenhet urettferdig.

Bringer og holder fred.

Forårsaker splittelse og uenighet.

Våker og bevarer seg selv.

Farlig sorgløshet.

Med et levende håp om frelse.

Tvil og vantro.

Troen som et skjold.

Stoler på fornuften istedenfor Guds Ord.

Vedholdende i bønn.
(Efes. 6,14-18).

Stoler på arbeid uten bønn.

Den troende, som ifører seg Guds fulle rustning som en bedekning og beskyttelse mot fienden, må selv vandre i seier over fienden. (1) Hans ånd må være fylt av Den Hellige Ånd, så han, styrket med Guds makt kan stå urokkelig; og stadig motta en «forsterkning av Jesu Ånd» for å holde hans ånd ufordervet og ren; (2) hans sinn fornyet (Rom. 12,2); (3) hans forstand opplyst av sannhetens lys, som forjager Satans løgner, og tilintetgjør det dekke som Satan engang la over hans sinn, så han klart kan forstå hva Herrens vilje er; (4) hans legeme må være underordnet Åndens ledelse (1.Kor. 9,25), og et føyelig redskap for Gud i liv og tjeneste.

KAPITTEL 11

KRIG MOT MØRKETS MAKTER

Veien til frihet fra bedrag og besettelse viser den troende nødvendigheten av påtrengende krig mot mørkets makter; for alle hans opplevelser har - på en uanet måte - åpenbart ham dybdene av Satans og hans giftige ånders ondskap. Han ser nå at han må kjempe (1) mot egen besettelse, (2) mot alle deres lenker og (3) mot deres forførelse og besettelse av andre. Han ser også at det venter en daglig kamp mot alle deres angrep, som vil storme inn på ham, selv når han ikke har gitt dem grunn. Den troende som har revet seg løs fra besettelses lenker, er født inn i en krig, og tvunget til å kjempe for å forsvare sin frihet. Likesom når et barn er født inn i den naturlige verden, og må puste for å oppholde livet, slik gis det en fødsel i kampsonen gjennom lidelser og smerter, som etterfølger fordrivelsen av bedraget og befrielsen fra den sataniske trelldom. Under denne angrepskrig mot fienden, forstår den troende de demoniske stridskrefters systematiske gjerninger. Gjennom dets kjennskap til symptomene av bedrag og besettelse, som han har oppnådd ved sitt eget tilfelle, er han nå i stand til å gjennomskue dem hos andre, og å bedømme deres bundenhet riktig. Forståelsen av deres nød driver ham i bønn for dem, og til arbeid for deres befrielse.

Angreps - og forsvarskrig

I krig, om enten den naturlige eller overnaturlige, hersker to prinsipper, nemlig angrep og forsvar. Angriperen må like så vel være i stand til å forsvare seg selv, som til å gå imot fienden. Hele tiden befrielsen foregår, lærer den troende sine svake punkter å kjenne, og øver seg i å gjennomskue fiendens spesielle, raffinerte, metodiske planlagte angrep på disse sårbare steder, og overbeviser ham om nødvendigheten av uopphørlig kamp mot dem. Han vet nå at han daglig må stå imot dem, hvis han ikke igjen skal bli fanget ved deres kunstgrep, og falle som offer for deres onde bedrag; for han oppdager, at selv mindre angrep, som han før, innen besettelsen, ikke ville ha følt, nå hurtig overlister ham, og får ham til å miste sin åndelige likevekt øyeblikkelig. Han har derfor lært av sin kamp for friheten, at han fra nå av alltid må være på vakt imot den listige fiendens angrep, enten de kommer gjennom forholdene omkring ham, eller direkte - eller indirekte - gjennom andre, de indirekte anfall er ofte de voldsomme.

Under befrielsesperioden får den troende også åpne øyne for ondskapens makters overnaturlige operasjoner; for likesom Gud kan gjenkjennes ved Hans gjerninger (Joh. 14, 10-11), slik kan også mørkets makter gjenkjennes ved deres gjerninger. Både det guddommelige og det sataniske arbeide er usynlig for det fysiske øye, med virkningene kan merkes av den, som har evnen til å iaktta kjennetegnene. Den som selv er blitt befridd fra besettelse, kan se, at mange ting som andre tillegger som «Guds ledelse» ikke er annet enn resultater av den sataniske verdensherskers arbeide. Han ser, at den største

årsak til menighetens sløvhet og dødhet kan føres tilbake til Satan, og at mye av det, som kalles «synd» eller «den onde natur» i virkeligheten er onde ånders verk. Derfor må han også nå vende seg imot de falske lærdommer, som fremstilles og nedskrives slik at Satans gjerninger blir antatte i verden som «Guds verk». Ved sin egen utfrielse lar den kristne sine tidligere anskuelser om ting i forbindelse med Gud og med Satan falle, som uprøvde teorier, og han får to verdifulle velsignelser, nemlig en rensset «teologi», og en sannferdig «demonologi».

Den frigjorte troende blir også særdeles praktisk. Han finner at såvel Gud som djevelen er «praktiske», og at mennesket likeså vel må være praktiske, og forene seg med de Ene mot den andre. Han ser, at bønn var et av de midler som Guds Sønn tilintetgjorde djevelens gjerninger, og at han derfor nå må leve et bønneliv, fordi bønn er et mektig våpen imot fienden.

Gjennom sin frigjørelse er den troende også blitt bevisst om den virkelige kraft som mørkets makter har anvendt mot hans tredelte vesen, og slik lært hvordan han må rette alle sine forløste, fornyede og frigjorte evners kraft - mentalt, åndelig og fysiske - imot dem, for å beholde friheten. Gjennom sine erfaringer er han mer og mer blitt seg sin egen ånd bevisst, og nødvendigheten av å holde den sterk, ren og frimodig imot dem. Han har også fått merke, at i den stadige krig, som de bedragerske ånder fører imot ham, ikke gis noen våpentilstand, at hverken tid, sted, eller årstid, er unntatt fra deres angrep. Derfor må han, hvor han enn er, hva han enn gjør, i hvilken tilstand han enn befinner seg, bestandig like vedholdene stå væpnet overfor dem. Hvis han går igjennom heftig lidelse og angst, vet han, at det er «mørkets time og makt», og lærer ved de lidelser som de forårsaker ham, at de både er ubarmhjertige og onde; ikke elskende annet enn ondt, og bruker all deres makt for å dra mennesket inn i det onde; arrige, stiltiende, utrettelige, skadelige, er de alltid ved verket, drevet frem av deres udødelige hat til menneskeslekten. Fiender er de, fremfor alt Guds barns fiender. Hva de er, det var de, og hva de var, er de ennå - onde, og bare onde. Slik lærer han og vet, at han må motstå dem, og at kampen for å holde hans ånd sterk, ren og opprettholdt til seier over dem, behøver hele hans tilværelsens kraft - i Guds kraft - som dyktiggjør ham til å seire.

Den troende finner at han er i krig mot hele helvete

Oppdagelsen av de overnaturlige maktens ondskap og hat imot ham, lærer den troende at han ikke alene har kamp imot ett åndevesen, men mot makter og myndigheter, som har omfattende hjelpemidler til deres rådighet, og at, hvis han står seirende imot deres kunstgrep, har han overvunnet, ikke alene over en ond ånd, men over hele helvete.

Han ser, at mørkets makter ikke vil tillate et eneste Guds barn å beholde plassen som seierherre over dem, før deres forsøk på å overvinne ham som et samlet hele (Ef. 6,12) er mislykket. Dette er deres angrep på enhver som velger å overvinne dem alle, i levende forening med Seiersherren, som stilte dem åpenlyst tilskue ved sin død på Golgatas kors.

Den troende er kalt til å seire over alle mørkets makter; men for å nå dette mål må han - «bli sterk i Herren og i Hans veldige kraft» og ikle seg Guds fulle rustning: Sannhet, rettferdighet, fred, frelse, tro, Guds Ords mektige sverd, stadig i våksomhet, bønn og påkallelse i ånden, og bønn for alle de hellige. Denne rustningen med alle dens enkelte våpen, vil gjøre ham dyktig til å «stå imot» djevelens kunstgrep. Hvis han blir stående, ser hele himmelen det; hvis han blir overvunnet, vet hele helvete det. Seirer han, da er mørkets åndehær ikke alene overvunnet, med også gjort kraftløs og svekket i deres planer. Den troende som vil overvinne en så innøvet og hårdnakket fiende, vil aldri våge å legge sin rustning til side, eller å gi seg over til sorgløst, likegyldig arbeide; for han ser, at fienden er likeså fastholdene i sitt begjær etter seier, som han selv er. Men den som fullt ut kjenner motstanderen, hans krig og dens evige følger, finner sin fryd i kamplykken mot den fienden som ødelegger jorden, og i seiersgleden, som er en forsmak på den fremtidige triumf, sammen med den Herre Kristus over alle Hans fiender. (Hebr.10,31; 1.Kor. 15,25-26).

Det er vesentlig at man studerer mørkets makter med henblikk på deres helt fordervete natur. Det er en pine for dem å bli overvunnet, eller å miste et støttepunkt; for den falne natur, både hos mennesker og engler, opprører seg imot å tilstå eget nederlag. I Jesu dager, var det for demonene en «pine» å bli drevet ut av deres skjulesteder før tiden, befalte å gå, og slik berøvet hvile (Matt. 8,29). Likedan blir de også pint idag ved enhver sannhet, som avslører dem og deres onde gjerninger.

Sannheten om dem, og den deretter følgende befrielse av mennesker fra deres makt, forstyrrer i vår tid deres ro, og det som skjedde da Kristus var på jorden, vil igjen skje, når fullmakt over onde ånder blir erkjent som alle Jesu disiplers andel. Evangeliene forteller om hvordan Satan og hans undergitte opprørte seg imot Kristus, da han var på jorden, for Han gikk omkring som Seierherren, mens de måtte vise seg som de overvunne.

Bruk av Kristi autoritet over fiendens makt

Den troende som slik som «gjennom ild» har lært de sataniske maktens angrep og onde gjerninger å kjenne, og virkelig setter seg inn i at han må føre krig mot dem, både for sitt eget forsvar, og for andres befrielse, oppdager nå at Kristus har gitt autoriteten over «all fiendens velde» (Luk. 10,19) til alle som vil gripe denne fullmakten som en del av den fullendte forløsningen på Golgata. Han tillater den troende som er forenet med Ham, å bruke Hans Navn som seiersvåpen, og i Hans Navn ha autoritet til å utdrive demoner. Dette var et resultat av «kraften fra det høye» på de første kristnes tid. Kristus sa, kvelden før sin korsfestelse: «Hit inntil har dere ikke bedt om noe i mitt Navn». Men etter pinsen brukte de Navnet, og erfarte at Guds Ånd stadfestet dets autoritet. «Hva jeg har, det gir jeg deg; I Jesu Kristi Navn - stå opp og gå!» sa Peter. «Jeg byder deg i Kristi Navn... far ut» sa Paulus til den onde ånd (Ap.gj. 16, 18). «I mitt Navn skal de drive ut onde ånder» (Mark. 16, 17), sier Kristus om de tegn som

skal følge dem som tror! «De onde ånder er oss lydige i ditt Navn» (Luk. 10,17), må kunne sies av enhver, som i virksom erfaring er «en Ånd» (1.Kor. 6,17) med Herren.

Kristi autoritet er, derfor, åpenbart for troen hos alle Hans barn, som er forenet med Ham i ånden, selv da når de, av uvitenhet, ikke er helt befridd fra bedragerske ånders makt i deres utvortes menneske.

Kristi autoritet er ikke nedlagt i den troende

Dette er forståelig, ettersom Kristi autoritet som Seierherre over Satans onde åndehær, ikke er nedlagt i den troende, men må gripes av ham ved Den Hellige Ånds kraft, og at Ånden bare gir sitt stadfestende vitnesbyrd som svar på tro.

Skulle imidlertid den troende «ved tro», slik befale onde ånder å fare ut, så vil disse benytte enhver tenkelig anledning som han kan gi dem, etter at han har våget å heve autoriteten av deres Beseirers Navn.

Dette kan forklares ved de kjensgjerninger som tidligere er meddelt i denne boken, at det er mulig for en troende, som er fullt forenet med Kristus i ånden, ubevisst å gi rom for fremmede ånder, som ved bedrag har sneket seg inn i sinn og legeme. Den Hellige Ånd oppgir ikke sin plass i et Guds barn som har mottatt Ham, fordi en inntrenger, imot menneskets virkelige ønske, og ved list fått fotfeste. En demons inngang til en eller annen del av menneske, gjør ham ikke til en demon, likeså lite som Den Hellige Ånds inngang gjør et menneske til Gud. Det er når den troende vet sannheten, og ikke vil ta avvisende stilling til den grunn som gir fienden rom; og derved henger ved bevisst synd, og altså bevisst gir rom for onde ånder, at hans indre liv kommer i alvorlig fare, likesom erkjent synd som mennesket ikke vil ta bort, legger en sky mellom ham og Gud. Gud bruker en troende, så lenge han er tro imot sin erkjennelse, om også påfallende motsigelser - ham selv ubevisst - kan være andre til anstøt.

Forskjellig grad av resultat, ved bruk av Navnets autoritet

Det er grader i åpenbarelen av Kristi autoritet gjennom den troende, over onde ånder, svarende til graden av hans personlige seier, som er beskrevet i vårt forrige kapittel. To Guds barn kan, i tro, gjøre Kristi autoritet gjeldende, og ha forskjellige resultater på grunn av forskjellen i deres kjennskap til mørkets makters virke, og herav forskjellige bedømmelse og forståelse av de enkelte tilfeller. Den ene har grepet, i tro, at han kan utdrive onde ånder ved «befaling» alene, men han vet ikke hvordan grunnen skal behandles, og vil derfor ikke ha de samme resultater som den, som vet at grunnen må unndras de onde ånder, innen de virkelig er utdrevet. Kunnskap og skjelneevne dyktiggjør den troende til å se, hvor og når Guds Ånd vil at han skal benytte Kristi autoritet. F.eks. kan autoritet til å utdrive onde ånder ikke benyttes til å imøtegå deres løgn. Sannheten er da våpnet som gir autoritet. Guds sannhet, talt med erkjennelsens

myndighet; da er det sannheten som vil frigjøre sjelen.

Kunnskap en faktor for autoritet

Graden av autoritet over onde ånder, avhenger da ikke bare av personlig seier, men også av kunnskap, og den troende som ønsker å vite hvordan han kan tilegne seg full autoritet over onde ånder, for andre befrielse, må innstille seg selv til å forstå deres fremgangsmåter, såvel som til å seire i alt, og over alt hva han selv går igjennom. Legg merke til hvor mye Guds Ord taler om kunnskap og forståelse. Paulus skriver: «At dere må fylles med kunnskap om Guds vilje i all åndelig visdom og forstand» (Kol. 1,9), og Herren sier: «Dette er det evige liv, at de kjenner Deg...» (Joh. 17,3); «Dersom vi vandrer i lyset ... samfunn». Å vandre i lyset er å kjenne Gud, og jo mer vi kjenner Gud, desto mer kan vi vite om mørkets makter; for lyset åpenbarer mørkets gjerninger (Ef. 5,11-13). «De som er voksne i det åndelige liv, har ved bruken, sine sanser oppøvet til å skille mellom godt og ondt» (Hebr. 5,14).

Den troende må være villig til å betale prisen for den nødvendige kunnskap til å skjelne, for hvordan kan han ta motstandsstilling til noe, som han tror er fra Gud, eller godt, eller til noe som er ham likegyldig? Han må vite om en ting er fra Gud eller ikke, derfor vil graden av den kunnskap han har om de onde ånders gjerninger, bestemme graden av hans (1) bedømmelse, (2) motstand og (3) autoritet over dem i Jesu Navn, til enten å «utdrive dem» ved befaling, eller avspre dem ved sannhetens lys. Den troende må kunne se igjennom deres lister, hensikter, metoder og anklager, byrder på ånden og deres årsaker, og må forstå når hindringer og forstyrrelser er frembrakt av fienden, for å kunne motstå alle disse ting.

Onde ånder er underlagt den troende som er forenet med den levende Kristus

Kunnskap har stor innflytelse på troen. Den troende må vite at det er Guds vilje at onde ånder, ikke alene muligvis, men virkelig skal være den underdanige, som er i levende forening med Guds Hellige, Han som var Seierherre over dem alle, da Han vandret på jorden, og gav sendebud autoritet over dem ved å bruke Hans Navn (Luk. 10,17-24). Noen av de uttrykk som er brukt i Skriften for å beskrive menighetens og de enkelte Kristi lemmers forhold til mørkets makter, viser klart Guds vilje og hensikt for sitt folk. Paulus skriver, at Gud skal «knuse» Satan under Hans barns føtter (Rom. 16,20); de skal kjempe mot makter og myndigheter (Ef. 6,12) - men visselig ikke for at disse skal overvinne de kristne; de skal «stå dem imot» i en fast trosstilling (1.Pet. 5,8-9) - men visselig ikke ved å ignorere deres nærvær og onde gjerninger; de skal «gjøre motstand» (Ef. 6,13) mot deres listige anslag - men visselig ikke ved uvitenhet om djevelens «kunstgrep», de skal vite om hans tanker, for å ikke bli dåret av

ham (2.Kor. 2,10-11); og «drive onde ånder ut» med befalende ord ved Jesu Navns autoritet (Mark. 16,17). Og demonene er tvungne til å fare ut, når den troende gjør seg selv identisk med deres Beseirer, og handler i tillit til Hans Navns autoritet.

Kunnskap har også innflytelse på viljens bruk, til motstand overfor fienden. Hvordan kan den troende ta en motstandsstilling til onde ånder på et møte, dersom han ikke vet om den kraft som er tilstede er fra Gud eller Satan? Også sansene, når de er skarpe, bidrar til erkjennelse. Hvis de er sløvet ved besettelse, da blir den kunnskap som er nødvendig for virkelig å gjennomskue mørkets makter virkninger, hindret.

Kunnskap styrer bønn. Abraham søkte å forstå betingelsene for at Gud kunne spare Sodoma, da han med ærefrykt spurte Herren angående den dømte stad. Han ville vite Guds betingelser, innen han kunne be for Sodoma.

Kunnskap nødvendig for virkningsfull bønn

Det er vesentlig at den troende forstår mørkets makters foretagelser for å kunne be med virkning imot dem. Ellers kan de være i full aktivitet omkring ham, uten at han merker det, og han formår derfor ikke å stanse dem ved bønn. At dette er sant kan sees av den adgang djevlelske virkninger har fått iblant Guds folk, uaktet mye bønn. De er ikke istand til å beseire fienden ved bønn imot hans gjerninger, fordi de ikke kan gjennomskue dem.

I krigen mot mørkets makter, er bønn det første og mektigste våpen til (1) angrepskamp mot dem og deres onde gjerninger; (2) til befrielse av bundne fra deres makt, og (3) til å fordrive dette herredømme av onde makter, som motvirker Kristus og Hans menighet; for den troende skulle be imot dem, ikke bare for seg selv, men for den hele menighet (Ef. 6,18), og for hele verden, som engang i sin tid skal bli helt befridd fra deres nærvær og makt (2.Pet. 3,13).

Det er mulig å føre en systematisk bønnekrig mot mørkets rike, hvilket vil bety samarbeide med Guds Ånd for menighetens befrielse, og fremskynde fengslingen av den gamle slange og hans nedkastelse i avgrunnen. (Åp. 20,1-3). En materiell «lenke» kan ikke binde et overnaturlig vesen, og det kan være at «Engelen» er et symbol på den mystiske «Kristus» bestående av Hodet og lemmene - «Guttebarnet» som blir borttrykket til Gud og til Hans Trone - når lemmene er befridd fra fiendens makt, og da beskikket til å gripe dragen, binde ham, og kaste ham i avgrunnen for tusen år.

Englenes krigstjeneste for de hellige

Vi kan ikke så nøye fastslå hvor langt bønn formår å sette lysets engler i bevegelse imot ondskapens åndehær. Flere steder i Skriften viser, at de ikke falne engler har en krigstjeneste for de hellige på jorden, hvilket de siste kun svakt har forestillet seg som virkelighet. I det gamle testamente viser de himmelske skarer seg i krigsrustning omkring

Elias; og i det nye testamentet i Åp. 12, ser vi Mikael og hans engler stride (i himmelen) mot dragen og dens engler, som blir kastet ned på jorden. Mikael, den store englefyrste skal i endens tid, «stå som vern for Guds folk» (Dan. 12,1). De himmelske hærskarers forente stridskrefter og menigheten på jorden er sannsynlig forbundet med hverandre imot sataniske horder. Menigheten kjemper «ved det Ord de vitner» og i kraft av Lammets dyrebare blod, ikke bare som enkelte individer, men som et forenet kompani - «De har seiret over ham...» - tilkjenne gir deres forening mot en felles fiende.

Englenes krigstjeneste til de helliges forsvar på jorden, er slående åpenbart i Dan. 10, hvor en engel kom med budskap til Daniel, etterat han i tre uker hadde fastet og ydmyket seg for Gud. Engelen hadde hatt en kamp med Persiens rikes fyrste (mens Daniel bad om Guds folks frigjørelse) og forteller, at Mikael (v.13 og 20) har hjulpet ham til å få overhånd hos kongene av Persia. Slik må man anta at englene også strider mot Satan og hans engler, når de troende går i bønn om hjelp. Herren talte også om «legioner av engler» som Han kunne be sin Far om, til sin hjelp for å bli beskyttet og befridd i mørkets makters time (Matt.26,53), men Han valgte å kjempe kampen igjennom alene, og tok ikke imot noen himmelsk hjelp, uten av den engel som ble sendt for å styrke Ham i Getsemane.

Øvelse i bønnekamp

Dersom en systematisk bønnekamp imot mørkets makter skal kunne gjennomføres av den troende, som Gud kan fremskynde menighetens frigjørelse, i beredelsen for Herrens gjenkomst, og dens fremtidige bestemmelse, skulle en slik bønnekamp oppøves like så mye som verdens mennesker øver seg i annen kunnskap.

Hvis vi sammenligner denne bønnekamp, systematisk ført mot mørkets makter, med en jordisk krig, må enhver, som vil bli fører, være villig til å la seg utdanne, og ta den samme elevstilling som en rekrutt i en jordisk hær. En slik troende behøver ikke bare å lære den forstandige bruk av bønnens våpen, men må også erverve seg en nøye kjennskap til mørkets organiserte horder, og øve sitt åndelige syn, så at han «ved fornuftens bruk» skarpt kan sjelne fiendens foretagender i den åndelige sfære. Han må lære å iakttå, og ved iakttagelse lære deres metoder i krigen mot Guds folk å kjenne.

Herrens menighet behøver nå «førere» som er øvet i kunnskap om fiendens verdenskrig; troende som er i stand til å forutse hans «kunstgrep» og føre Herrens regimenter i angrepskrig mot ham. Førere, som er kyndige i rustningen, og de krigsvåpen som Guds Ord anviser, så de kan oppdage ethvert svakt punkt i deres bruk, spesielt i bønn, som fremfor alt må til, som et forstandig, målbevisst motangrep overfor de strategiske metoder, som det sataniske hierarki retter mot menigheten.

Den troende som fører krig mot Satan, må forstå begge sider av krigstjenesten, både forsvar og angrep; for å angripe en så listig fiende uten sikkert å kunne opprettholde forsvarsstillingen, vil snart føre til, at fienden gjør ende på den angripende bønnekamp, ved angrep på ubeskyttede steder i hans liv eller omgivelser, at han blir tvunget til hurtig

å trekke seg tilbake for å forsvare sin egen stilling. F.eks., den troende bekjemper fienden og kommer frem med et åpent vitnesbyrd om hvordan bønnens våpen nedrev en festning; men det varer ikke lenge før vitnesbyrdet er utfordret ved et så heftig overfall på hans nærmeste, eller på ham selv, at den ivrige stridsmann oppdager at han har forsømt, ved bønn, å beskytte sitt eget hus.

Forsvarskrigen i Efeserne 6

Forsvarsstillingens nødvendighet i krigen mot mørkets makter, og viktigheten av at den troende har kraft til å «bli stående», overfor alle angrep, fremgår av Ef. 6, hvor syv vers handler om den forsvarende motstand, og bare ett vers inneslutter angrepskrig ved bønn (Ef.6,18).

Bønnens stridsmann, fullt utrustet, må være årvåken i forsvarsstillingen, ferdig til å «stå» imot alle djevelens kunstgrep, eller ondskapens åndehær, enten de kommer som «makter», eller med mørke, eller i plutselige masseoverfall. Han må vite hvordan han kan «gjøre motstand på den onde dag» (v.13), og etter å «ha overvunnet alt», hvordan han kan bli stående i seiersstillingen, ved å gjennomskue alle deres nye angrep, som møter ham i en forandret taktikk, avpasset etter seierens stund.

For å vedlikeholde sin forsvarsstilling må den troende vite hva onde ånder formår å gjøre ham gjennom mennesker, og være spesielt på vakt for ikke å gi etter for deres virke, i den tanke at han bøyer seg for Gud. Han må vite at løgnånder kan «påvirke» andre kristne for hans skyld; gi dem visjoner og falske forestillinger om ham; og få disse til å skrive om ham til andre, så de får dårlige tanker om ham; kort sagt, bruke enhver mulig list, i hans eget personlige liv og omgivelser for å rokke ham fra seiersstillingen over dem.

Jo større hans seirende stilling er, desto skarpsindigere er den listige fiendens nye planer for å få seierherren fordrevet fra rustningens - omsluttet stilling. Dersom de ved et av disse midler, kan få ham vendt bort ifra angrepskampen mot dem, eller forstyrre ham ved andres åpenbarte falske dommer om ham, eller få narret ham til å se på disse ting som et «kors» han må bære, da har han tatt feil i bedømmelsen av den listige fiendens taktikk.

Men når den troende vet hva onde ånder kan gjøre imot ham, og omkring ham, kan han gjennomskue også deres virke gjennom andre, og, stående urokkelig i sin forsvarsstilling, kan han ved bønn beskytte seg selv, og gå over til angrepskamp imot djevelen, uten å la seg narre av deres intriger. Han går ikke inn på å ta imot alt dette som «Guds vilje», men legger an på å utslukke det ved en systematisk og standhaftig motvirkende bønnekamp.

Bønn mot djevelens gjerninger

I denne kamp mot mørkets makter, kan den troende vedholdende og målbevisst rette bønn imot djevelens gjerninger, selv om han står i sin daglige beskjeftigelse. Den kan

være kort og i avbrutte uttrykk, men den er virkningsfull. Det behøver bare å være: «Herre, ødelegg dette djevelens verk!» eller «Herre, åpne disse menneskers øyne, så de kan se Satans bedrag!»

Forbønn kan også rettes direkte mot onde ånder i andre; men her behøves først kunnskap til å bedømme symptomene på deres nærvær, og til å skjelne mellom mennesket selv og den onde ånd, eller ånder. Usikkerhet her vil svekke bønnens kraft. Hvis den som ber er i tvil om kilden til visse eiendommeligheter hos en annen, idet denne handler som om han var to personer, den ene motsatt den andre, og annerledes enn hans egentlige karakter, da kan han rolig be om, at den onde ånd som kan være virksom her, må bli synliggjort, så offeret selv kan erkjenne det, og at den som ber selv må få visshet om kilden til visse ting, så han kan rette bønnen mot den virkelige årsak.

Et spesielt kjennetegn på at en ond ånd er tilstede, og virker i, på eller gjennom et menneske, i enhver, selv i den minste grad av besettelse, er motvilje overfor all sannhet som angår mørkets makter, spesielt om de onde ånder; en motvilje som er ufornuftig og urimelig, for et menneske som ikke er berørt av dem, kan rolig åpne seg for kunnskapen om dem, like så lett som for kunnskapen om de guddommelige ting. Ofte finner man hos slike troende også en motstand overfor andre sider av sannheten; enten en bibelsk sannhet som kan anvendes på dem selv personlig, eller sannhet i ting som berører deres åndelige erfaring. Årsaken til dette er at løgnåndene på ingen måte vil at de skal forstå det. Likesom det nettopp er et spesielt kjennetegn på Den Hellige Ånds nærvær og virke, at mennesket er mottagelig for sannheten; ønsker, og enn også har en hunger etter sannhet, uten hensyn til resultatet, eller pinlige følelser. Troende på alle stadier av åndelig liv, stiller seg på Sannhetens side, når de spesielt erklærer: «Jeg vil åpne meg for all sannhet», og derved gjør de det mulig for Sannhetens Ånd å utføre sitt verk.

Det er viktig, at den som kjemper i forbønn, kan gjøre forskjell på onde ånders virkninger hos de andre, om de er i, men ikke av personen; for at han ikke skal bli bortledet fra å gå direkte mot fienden, ved å bebreide den, i hvem de har fått fotfeste.

Hvordan onde ånder få troende til åmotståden sannhet de behøver

D en troende som søker å hjelpe en annen, som er under onde ånders besettelse, må være forberedt på, at de bedragerske ånder vil fordreie for den bundne nettopp den sannhet som han behøver for sin befrielse, og opphisse ham imot den som vil hjelpe ham til frihet. Ofte bruker løgnåndene den sannhet, som skulle befri den bedratte, som en pisk til å slå ham med. Den stakkars fange har en virkelig følelse av å bli pisket med ris, og det forekommer ham som den andres ord, som gir ham det lys han behøver (og som han selv ønsker skal bli talt til ham), er riset som slår ham. Men hvis den bedratte troende ikke lar seg vill-lede av disse smerter, men klamrer seg til sannheten som er talt til ham, og med engang vender den i bønn, og kamp mot fienden, da griper han seiersvåpnet. Hvis det f.eks. blir sagt til et menneske «nå bedrar fienden deg», og han straks svarer: «Det er imot min vilje. Må Gud åpenbare alle Satans bedrag for meg,» da har han med

engang seieren i hendene.

All sannhet som blir meddelt den bedratte troende, skulle oppflamme ham til motstand mot Satans løgnånder, istedenfor å drive ham til fortvilelse, eller til nøysommelige forklaringer for å bevise andre årsaker til slike symptomer. Den troende som ønsker frihet skulle med takknemlighet ta imot alt lys som vil blottstille fienden, og si, «Hvordan kan jeg forvandle dette til velsignelse, og som et våpen mot fienden?»

Men under det tvingende trykk og ofte forvirring, som følger med befrielsesperioden, strider den bedratte og besatte, uten å vite det, ofte imot sin egen frigjørelse, ved å dekke over og holde med de onde ånder som har bedratt ham. Hans vilje kan være bestemt på, og ha erklært seg for frigjørelse, men allikevel når sannheten kommer ham nær, åpenbarer onde ånder deres nærvær (i ham, eller hvor de må være) ved å vekke opprørske følelser imot nettopp den sannhet eller dens overbringer, som hans vilje hadde valgt å ta imot. Kort sagt, de onde ånder spiller med alle de hjelpemidler som de har til deres rådighet; de øser en flod av forvirrende tanker inn i sinnet, med forstillinger som er ganske fremmede for offerets naturlige anlegg, og raser hele tiden med voldsomme følelser i legemet, som om det ble forvridd av smerte, ryggraden og nerver synes å bli markert med irritasjon, og hodet som om det ville sprenges av inntrykk - intet av dette er oppkommet av noen fysisk årsak. For en tid synes det som sannhetens sendebud mer har skadet enn hjulpet det offer fra Satan; men når sannheten er uttalt, og bønnens stridsmann står fast, uten å la seg rokke av den ytre storm, og rolig ved bønn motstår de onde ånder som oppvekker den, da vil den bundne før eller senere komme ut i frihet, og i en større grad av frigjørelse, om ikke full seier.

Utdrivelse av onde ånder

Bønn imot onde ånder i andre må ofte være ledsaget av den ustoppelige befaling til dem at de skal vike bort, eller også en direkte og lydelig utdrivelse av demonen, eller demonene. Det gis spesielle betingelser for å gjøre dette, og de må omhyggelig prøves under bønn, innen man går frem på den måten. Den besatte person må (1) ha lys over sin tilstand, og grunnen hvor og hvor den onde ånd holder seg fast. Dette krever kunnskap og bedømmelsesevne, og hele tiden meget utmattende forhandlinger med den besatte; (2) grunnen som er blitt avsløret, må, bestemt og nøye angitt, fjernes av offeret, eller vil «utdrivelsen» være forgjeves; (3) avgjort uttrykkelig bønn til Gud om åpenbarelsen av Hans vilje angående den sak, er først og fremst nødvendig; (4) Kristi autoritet må spesielt gripes av den som er kalt til å ta seg av den besatte, og (5) bønnekamp som kan strekke seg til «faste» kan bli nødvendig i meget vanskelige tilfeller. Den faste som har åndelig virkning i et slikt tilfelle, vil si, at den, som tar seg av den besatte, blir brakt inn i en slik tilstand ved åndens kamp med den onde besettende ånd, eller ånder, at bevisstheten om enhver legemlig fornødenhet opphører inntil seieren er vunnet.

Den sanne faste under kamp

Herrens ørkenkamp kaster lys over dette, for det var ikke før etter at han hadde fastet førti dager og netter under åndelig kamp, at Han til sist ble sulten (Matt. 4, 2; Mark. 1, 13). Sann «faste» viser seg derfor ikke så mye å være resultatet av en troendes bestemmelse, som resultat av en åndelig byrde, eller kamp, som tilbakeholder ham fra å føle noen fysisk trang, på grunn av åndens makt over legemet.

Det gis også en vedvarende stilling overfor legemet, som kan her regnes under ordet «faste» som er en nødvendig betingelse for fortsatt seier over onde ånder. Spesielt ved utdrivelse er det bydende nødvendig, at den troende har fullstendig herredømme over sitt legeme, og kan skjelne mellom dets berettigede fordringer og onde ånders forsøk på å vinne fotfeste gjennom appetitten; for dette kan være en av alle de lister som de søker å berøve ham seieren over dem.

Stemmen ved utdrivelse

Ved utdrivelse av onde ånder, kan stemmen være sterk eller svak, alt etter omstendigheter og anledninger. Hvis den er svak, kan det komme av frykt, uvitenhet eller en umoden utviklet ånd, eller av at den motstående ånd har for stor overvekt. Den Hellige Ånd som gir mennesket kraft til handlingen av «utdrivelse» blir naturligvis hemmet ved en slik faktor i den troende. Spesielt er en underutviklet ånd en hindring, og tyder på manglende bruk av ånden i alminnelig kamp; for ånden utvikles sterkt ved opprettholdt motstand og kamp med mørkets makter, og ved å vedlikeholde herredømmet over sjel og legeme; for enhver som strider for mesterskap «er avholdende i alt» (1.Kor. 9,25), og vinner i ånden rom ved Den Hellige Ånds kraft, som ikke kan oppnåes på annen måte.

Den spesielle innflytelse av Den Hellige Ånd, som utrunder troende til å heve Kristi autoritet over onde ånder, blir behandlet i neste kapittel (Ap.gj. 13,8-10).

Den Hellige Ånd i den troendes ånd, er den makt som utdrivelsens handling skjer, og en Guds tjener skulle vokte seg omhyggelig for å foreta noe aggressivt skritt uten Åndens ledelse. Paulus tålte i flere dager spådomsåndens angrep på ham gjennom den besatte pike, men det kom et tidspunkt, da apostelen «i heftig bevegelse» vendte seg imot, og talte direkte til ånden - ikke piken - og befalte den å fare ut av henne. (Ap.gj. 16, 18). En troende, som forstår åndens sans, vet det rette øyeblikk, og idet han handler sammen med Guds Ånd i sin ånd, opplever han at Jesu Navns seiers-kraft over Satans demoner, er likeså virkningsfull idag som på apostlenes og den første menighets tid.

Den viktigste faktor ved utdrivelse av onde ånder, er troen på Jesu Navns makt. Denne tro er grunnet på den visshet at onde ånder må bøye seg for Kristi autoritet. Enhver tvil på dette punkt vil gjøre befalingen uten frukt.

Kan onde ånder overføres?

Utdrivelsen må alltid skje ved å tale direkte til ånden som besetter, og i Jesu Navn, den troende skal si: «Jeg byder deg i Jesu Kristi Navn .. far ut.. (Ap.gj. 16,18). Det er ingen fare for at den onde ånd, når den er utdrevet, kan trenge inn i, eller overføres til den som har behandlet den, hvis han ikke selv gir grunn til dette, eller det lykkes fienden ved et knep å få hans samtykke til å snike seg inn. Troende som er kalt til å behandle onde ånder i andre, skulle, vel gjennomtenkt, erklære deres stilling på Golgatas grunn i Rom. 6,6-11, innen de går imot dem; for det er den eneste sikre grunn for avleggelse av den gamle natur, som ellers skulle kunne gi rom for fienden.

Men utdrivelse av en ond ånd fra en annen kan også bli en anledning for at en skjult ånd tilkjenne seg i den troende som behandler den andre besatte. Hvis det er så, når han da plutselig sporer fiendens virkning i seg selv, er han utsatt for å tro, at det er den utdrevne ånd, som er overført på ham selv, eller som gjør et angrep på ham. Ifølge denne falske forklaring søker han nå befrielse fra den såkalte «overførelse» og gir derved ny grunn til den bedragende ånd, fordi han ikke søker årsaken i sitt tidligere liv; men tar det som et «angrep» istedenfor som et symptom. Derfor blir den virkelige årsak, eller grunn, uoppklart og ikke fjernet.

Håndspåleggelse av en person, som uten å vite det er besatt, overfører heller ikke onde ånder. Når det synes slik, da er det bare en anledning for en forut tilstedeværende ond ånd - som har vært skjult i vedkommende - som gir seg tilkjenne, og som deretter inngir en falsk årsak, for å få ham bort fra det spor som leder til oppdagelsen av grunnen. Kort sagt, dersom falske ånder allerede er der, finner de alltid gunstige anledninger for deres kunngjørelse. Men enhver tilkjenne gjørelse av onde ånder i et menneske betyr at han har gitt dem grunn, og den burde fjernes med en gang, for deres bemektigelse. Hvis symptom av besettelse blir kalt et «angrep» utenfra, eller en «overføring», vil ingen befrielse merkes, før den virkelige årsak kommer for lyset.

Gaven til åbedømme ånder

Mye av den kunnskap som er nødvendig for å «bedømme ånder» kan erverves ved omhyggelig gjennomgåelse av de foregående kapitler, men det gis også en gave til å «bedømme ånder», som i 1.Kor. 12 blir nevnt som en del av Den Hellige Ånds åpenbarelse i Kristi Legemes lemmer. Likesom alle Åndens gaver, krever også denne den troendes fulle medarbeidelse i utøvelsen, og den blir klarere og sterkere ettersom den brukes. Denne gave kan se så «naturlig» ut, og ligner vedkommende menneskers evner så mye, at den unngår andre oppmerksomhet. D.v.s. den forekommer dem ikke som overnaturlig, eller som å være en Guds undergjerning. Likesom alle de andre gaver er heller ikke denne gave gitt til å bæres tilskue, med «til det som er gagnlig» (v.7), og den kan kun erkjennes når den blir anvendt, og er selv da bare synbar for åndelige mennesker. Evnen til å prøve ånder utgår fra den troendes ånd, som er det sted hvor i fra Den

Hellige Ånd åpenbarer evnen, som utvikles gjennom forstanden, ettersom mennesket tiltar i kunnskap og erfaring i åndelige ting, og lærer å våke og gi akt på Guds veier; og på de onde overnaturlige makters virkemåter. Bedømmelse er en «Åndens gave», men åpenbarer seg som en frukt av årvåkenhet, og årvåkenhet er frukten av en alvorlig indre beredthet hos den troende. Det behøves stor tålmodighet, stor øvelse og utholdenhet for å nå til virkelig modenhet i åndelig bedømmelse.

Den tro, som er nødvendig til håndspåleggelse og utøvelse av Kristi autoritet over ondskapens ånder, kan ikke frembringes; og hvis det er noen anstrengelse forbundet med utøvelsen, da skulle den troende vite at det er en eller annen feil som må undersøkes, og han må utforske hva det er som hindrer den sanne troens gjerning. Når en bønnens stridsmann finner det vanskelig å «tro», skulle han finne ut årsaken, om det er (1) motstand fra en sterk mørkets makt; eller (2) om Den Hellige Ånd ikke samvirker med ham i dette tilfelle (Mark. 16,20).

Det gis noe som kunne kalles en «ond» tro, nemlig en tvingelse til å tro, som blir fremkalt av onde ånder. Det faktum at djevelen bekjemper troens rette bruk, beviser ennå ikke at all «tro» er ekte, eller omvendt. Det er sant at djevelen alltid forsøker å kvele sann tro, og at den troende må kjempe for å holde den i live, men han må undersøke og vite av hvilken natur hans tro er.

Er den av Gud i ånden, eller er den fra fornuften, viljen eller fra et personlig ønske? Kort sagt, utgår den fra mennesket selv, eller fra Gud?

Andre sider av bønnekampen

Mange sider av bønnekampen mot mørkets makter kan av mangel på plass ikke bli behandlet fullt ut. Moses kan være et forbilde på hva et synbart uttrykk for en åndelig gjerning var, da han oppløftet sine hender på fjellets topp. Resultatet av hans handling kunne sees nede på sletten, når Israels stridskrefter seiret. Men årsaken til seieren var usynlig. Det ytre synlige stilling av mannen på fjellet utretter noe i den åndelige verden, hvilket var ham selv og hans venner med ham, som støttet hans hender når de ville synke, klart bevisst. Ondskapens makter, som angrep Israel gjennom Amalek, er de samme som idag motstår Herrens menighet. Moses kunne ikke ha holdt den ytre trosfordring på Jehovah som Seiersherren, uten avbrytelse gjennom den langvarige kamp, alene; men at det ingen avbrytelse var i hans tros livskraft, kan sees utfra at fienden triumferte når han lot hendene synke, og så snart de ble oppløftet fikk Israel overhånd.

I en langvarig kamp med Satan holder gis det stunder hvor det blir klart for det åndelige syn, at fienden vinner grunn ettersom «vitnesbyrdets ord» blir mattere, og at Guds makter seirer så lenge Herrens bedende tjener opprettholder seiersropet. I tider som disse, kan en fysisk handling, som uttrykker den vedvarende seiersstilling, lette sinn og legeme fra overanstrengt spenning, og oppløftende eller utstrakte hender kan instinktivt ledsage bønnen på «fjellets topp» i kampen for Kristi menighet.

Det er også stunder, når regimentet av onde ånder holder seg tilbake, og mørkets fyrste

selv står imot den troende, som i Sak. 3,2. Da vil ordet: «Herren forbanne deg, Satan!» aldri slå feil.

Også må bønner, når den bringes til brennpunktet av en fiendens befestning, være tålmodig, vedholdende for lengere tid. Når en slik kamp i ånden under en stor krisekrig finner sted mot mørkets makter, som fastholder en stilling som de har tatt, da står den velrustende troendes mange våpen til rådighet, idet han «i Kristus» motstår ondskapens åndehær i himmelrommet. Ikke alene Moses' oppløftende hender, og Herrens Engel truende ord, men også bruk av Guds forbannelse over mørkets fyrste og hele hans hær - den forbannelse over det store åndevesen i slangeforkledningen, som Gud uttalte over ham ved Fallets tragedie i Eden. Denne forbannelse, som aldri ble tilbakekalt, ligger, som Satan vet, foran ham i dens endelige klimaks i ildsjøen. Påminnelsen om denne forbannelse er ofte et virksomt våpen imot fienden.

Bønn og handling

Den troende som tålmodig og utrettelig har kjempet i bønn for andre, mot fienden, må også holde seg beredt til handling; for Gud vil bruke ham som redskap til befrielse for den sjel han har bedt for. Man må både be og arbeide. Mange tenker at det er nok med bønn, fordi Gud er allmektig; men Gud behøver mennesker til bønn, som er rede også til handling. Kornelius ba, og deretter handlet han ved å sende bud etter Peter (Ap.gj. 10, 7-8). Ananias hadde bedt for Paulus og ble da sendt for å tale med ham (Ap.gj. 9,11). Moses ba for Israels befrielse, og ble kalt til å være en stor faktor i oppfyllelsen av hans bønner (2.Mos. 3,10).

Det er også en særskilt tid for bønnens oppfyllelse (Luk. 2,26), og det kan også være hindringer for svar på bønn (Dan. 10,13). Den som ber for andres befrielse må ha tålmodighet til å holde ut i bønn i mange dager. Mange har en uriktig oppfatning av «Bønnens ånd» idet de venter at den rette bønn må gå flytende. Når da den troende finner at den ikke flyter så lett, opphører han med å være vedholdene i bønn; men tvert imot forholder det seg slik, at nettopp den bønn, som skader motstanderen og derfor angriper ham, ofte fremkommer som ord, som blir støtt ut i en virkelig kamp mot bønnens hindringer, og ligner ofte som en nøye speidelse etter trinn på en klippe. Troende må ikke vente at dypt besatte sjeler kan bli befridd på få uker, det kan ta måneder, ja år i forbønn. Omgang med dem man ber for kan fremskynde deres befrielse, fordi Gud ofte lettere kan åpne øynene på umodne kristne gjennom andre, enn direkte. Indirekte kan vi oppfylle våre egne bønner, når vi går til dem vi ber for, og bringer dem det lys de behøver.

Bønn og forkynnelse

Den som ber blir ofte kalt til handling ved å undervise sannheten offentlig. I så fall er det viktig at han forstår bønnens betydning for sin forkynnelse, nemlig (1) at han behøver andres bønner for å kunne tale med virkning (Ef. 6,19); og (2) at han personlig selv må kjempe i bønn, når han overleverer sannheter som truer Satans rike. Dersom han ved bønn kan binde mørkets makter innen forkynnelsen, kan ordene uhindret gis ham gjennom hans ånd; men hvis onde ånder hindrer hans budskap, må han med kamp kjempe ordene frem, fordi hans ånd på samme tid skal motstå hindringene i den åndelige sfære.

Denne atmosfæriske motstand kan angripe hans stemme så den lider hard, men når motstanden viker, bryter stemmen igjennom i klar tone. Når ånden er slik opptatt i kamp, blir det ytre mennesket påvirket derav og mindre rolig i handling og tale. Mens han taler kan bedragerske ånder blande seg inn og forstyrre ham med uopphørlige «kommentarer», beskyldte ham for alt mulig som ikke er hans, men deres egne gjerninger, d.v.s. de vil hviske til ham noe annet, enn den sanne grunn for tilstand på møtet, innskyte anklager i hans tanker mens han taler og håne hans ord. Taler han om et hellig liv som Guds barn må leve, forteller de ham hvor mye han selv kommer til kort i det som han forkynner for andre om; og de blir så lenge, inntil taleren plutselig blander sitt budskap med nedsettende ord om seg selv, og gjennom disse ord, som er inngitt av onde ånder, utgår en strøm i atmosfæren i forsamlingen og legger en sky over tilhørerne.

Bønn oppfyller en lov, som gjør det mulig for Gud å gripe inn, og handle som Han gjerne vil. Hvis en slik lov ikke eksisterer, og Gud ikke behøvde sine barns bønner, da var bønn bare tidsspill. Men i sannhet, bønn er det mektigste våpen som står til den troendes rådighet.

Ved bønn kan han tilintetgjøre hindringene for Guds sak og Guds virke, om enten de kommer av synd eller djevelens gjerninger.

Bønn som et ødeleggende våpen

Bønn er såvel ødeleggende som oppbyggende, men for å kunne være det, må den være radikal, så den trenger igjennom til selve tingenes kilde og ødelegger de dypeste årsaker til hindringene for Guds planer. Bønn må gå inn på enkeltheter, først med hensyn til det personlige liv, og da videre gjennom det lokale ut til det universelle. Virksomheten i bønn skulle da være i følgende orden: (1) Personlig bønn, som dekker egne behov; (2) bønn for familie, venner og deres nødvendigheter; (3) lokal bønn, for omgivelser og deres områder; (4) universal bønn, for hele Herrens menighet og for alle mennesker (1.Tim. 2,1; Ef. 6,18).

Universal bønn

Når bønnens stridsmann ber for det universelle, uten først å ha brakt de personlige og lokale vanskeligheter frem for Gud, vil fienden angripe disse områder, og slik ved makten av hans angrep på det personlige eller lokale, dra den som ber ned, så han ikke mer har frihet til universelt utsyn. Derfor må det først bedes uttømmende for alle personlige og lokale nødvendigheter, bedes igjennom disse ut til den videre krets av det universale.

Bønn, ikke bare uttømmende, men vedholdene. Den troende behøver til alt dette (1) kraft til å be, (2) syn for, og (3) erkjennelse av hva han skal be om; for bønn har følger, som må forstås klokt, og er et arbeide, som krever like så mye øvelse og utvikling som er nødvendig for å bli en god predikant.

Den bønnens stridsmann som er øvet kjenner de forskjellige sider av bønn og bønnens våpen; Den begjærende bønn med sitt våpen i Guds Ords trofaste løfter, gitt av Jesus selv i Joh. 14, 13-14, idet Han sier: «For jeg går til min Far» (v.12), hvor Han kan utvirke en større, ja ubegrenset kraft for den som ber. Troens bønn med sitt våpen i Jesu uttalelse om troens virkning i Matt 21,21; Mark. 11, 23-25. Den formidlende bønn, hvor Den Hellige Ånd trer imellom og går i forbønn for ham, og for dem han ber for (Rom. 8, 26). Forbønn, som er følge av en byrde i ånden eller på sinnet, Kol.2,1; og 4,12. Han forstår å be under trykket av en bevisst byrde, men han må ikke vente en bevisst byrde for enhver bønn, eller vente til han «føler seg drevet til bønn». Han vet, at når man har øye for nød hvor bønn behøves, så er det oppfordring nok til å be, og da blir enhver venting på «følelser» synd. Han erkjenner også den sanne betydning av hele Kristi Legemes enhet, i den universelle sfære, og i denne åndelige forening, kan han si «Amen» til alle menighetens bønner, så vidt som disse er virket av Den Hellige Ånd, etter Guds vilje.

Ennå er vi bare kommet til utkanten av den bønnens krig som skulle rettes imot mørkets makter, til Guds folks befrielse, hvilket er det sanne mål som skulle oppnåes ved enhver vekkelse.

KAPITTEL 12

VEKKELSENS DAGGRY OG ÅNDENS DÅP

Vi har sett på det tidspunkt i den troendes liv, hvor han mottar dåpen med Den Hellige Ånd, rommer en særlig fare fra den onde overnaturlige verden, og Åndens dåp er hovedsaken i en vekkelse.

Vekkelsens daggry, er, derfor, det rette øyeblikk for bedragerske ånder til å finne inngang hos den troende, vedbedrag gjennom etterligninger, som hele tiden har den besettelse som resultat, som er behandlet i de foregående kapitler.

Vekkelsens stund er en avgjørende tid, et vendepunkt, som muligvis kan føle til en katastrofe. En krise så vel i det enkelte menneskes liv, som i menigheten, et lands eller en egens historie. en krise for den ugjenfødte, hvor han avgjør sin evige skjebne, ved enten å anta ellervende seg bort fra Guds frelsende nåde; en krise for den, som mottar Fylden av Den Hellige Ånd, og for den, som lukker seg til for den. For den troende som bøyer seg, og mottar Den Hellige Ånd, er det dagen for den Høyestes besøk, men for andre betyr det avgjørende, enten de vil bli åndelige mennesker eller vedbli å være kjødelige (1. Kor.3,1); enten de vil velge å bli liggende etter i det personlige liv, eller som overvinnere trenge seg inn med makt.

Bare få går gjennom denne krise uten mer eller mindre å bli bedratt av fienden, og bare de som klynger seg til bruken av deres bedømmelsesevner i denne tid, kan unngå den fare å bli offer dor onde overnaturlige makters listige forførelser. Hvis den troende lar seg bedra av onde ånder i tiden før sin Åndsdaap, da begynner han, nesten straks etter å ha nådd høydepunktet av sin erfaring, å gli nedover i en fallgrav, som til sist ender i en avgrunn av mørke, trelldom og elendighet, inntil han blir fra bedraget og vender tilbake til den normale vei. Den som ikke oppdager bedragene, synker ned i ennå dypere forfølgelser, og blir praktisk ubrukelig for Gud og for menigheten.

VEKKELSE ER GUDS TIME OG MAKT - OG DJEVELENS; for den guddommelige makts nedstigelse er signalet for onde overnaturlige makters motangrep. det betyr bevegelse i den åndelige verden. Vekkelsen selv er Guds time, når himlene åpner seg, og Guds Ånd virker mektig på sjelene; men når Guds kraft synes å vike, og onde overnaturlige makter virkninger kommer til syne i et menneske, en menighet eller et land, da undrer man seg over, at djevelens gjerninger skulle være der, hvor Gud så øyensynlig var åpenbart; for man vet ikke at djevelen, allerede fra vekkelsens begynnelse, plantet sin sæd, og ettersom denne vokste opp, avtok Guds kraft i vekkelsen, men alt forble uoppklarte.

Mens det er Guds time og makt i en vekkelse, synes «forføreren» å være langt borte, men skjult er han tilstede som «etterligneren». Man sier, «der er ingen djevel», med likevel er det hans rikeste høste tid. Forkledd som en «lysets engel» innfanger han sine ofre, idet han blander sine virkninger med de guddommelige, og narrer de hellige mer ettertrykkelig enn hva han noensinne før kunne gjøre ved sine fristelser til synd. Den alltid våkne fiende bruker, som etterligner og bedrager, sine gamle metoder av forførelse og list på de nyomvendte, som, idet de har seier over bevisst synd, nå tenker at fristeren

har forlatt dem, da de ikke forstår hans nye veier, og at hans fravær bare er tilsynelatende. Men Satan var aldri mer aktiv iblant Guds hellige.

Hvorfor stanser vekkelsen

Djevelens store mål er å lamme Guds vekkende kraft, og enhver vekkelse, som Gud har gitt for å oppvekke sitt folk fra sløvhet, er opphørt etter en lengere eller kortere tid, fordi (1) menigheten ikke kjente de åndelige betingelser for samarbeide med Gud; og (2) av uvitenhet gav etter for mørkets makter skjulte innsnikelse. De som under en slik periode av den Hellige Ånds makt blir «født av Ånden», løftes oppi en åndelig sfære, hvor de kommer i berøring med onde åndevesener, om hvis eksistens de ingenting aner. De blir bevisste om åndelige krefter og innflytelser som de tenker må være fra Gud, og de aner ikke muligheten av at giftige ånder etterligner Gud og blader deres virkninger med Ham. Dette er årsaken til hvorfor vekkelse, som har opplivet Guds folk, og for en tid vist verden Guds gjenfødte og oppløftende kraft, frembringer som etter slett, et antall av visstnok ekte ånds fødte troende, men som sies å ha «religiøs mani» eller blir kalt for «overspente». Og derfor er det at «vekkelse» før eller senere stanser og kommer i vanrykte; vitnesbyrdet for verden ødelagt, og den måteholdne del av kirken forskrekket og skuffet for dens virkninger.

For å si det like frem, vekkelsetiden er den stund, som gir onde ånder anledning til å oppnå «besettelse» av åndelige troende, og vekkelsen opphører på grunn av slike besettelser. Selv de mest modne kristne, døpte med Den Hellige Ånd, og mest skikket til å bli brukt av Gud i vekkelsens tjeneste, kan bli bedratt og besatte ved å motta sataniske etterlignelser. Troende, som ikke uforbeholdent utleverer seg til Ånden, unngår direkte besettelse, men deres berøring med de for dem hittil ukjente krefter fra ånde verdenen, gjør dem mottagelige for mindre åpenlyse bedrag.

Den såkalte «fanatiske ånd», som, i større eller mindre grad, følger en vekkelse, er alene onde ånders verk. I vekkelsens begynnelse er de uvitende troende lærvillige, men ved deres «åndelige erfaringer» blir de senere ulærvillige. Deres tidligere enkle enfold har gitt plass for satanisk «ufeilbarhet». Påståelighet og stivsinnet retthaveri i en troende etter vekkelse, stammer ikke fra ham selv, men fra onde ånder som bedrar han sjel, og holder hans ånd i deres grep, og gjør han ubøyelig og ufornuftig.

I vekkelsens daggry er det mørkets maktens anslag å overdrive, eller drive fram ekstremiteter av det som er sant. Deres «drivelse» er i begynnelsen meget forsiktig og nesten umerkelig. De inngir tanker eller tilskynder til handlinger, som bare ganske lite avviker fra det fornuftige, men jo mer det gis etter for deres påvirkning, og ettersom fornuftens bruk blir brakt i taushet, blir den slik bedratt, i passende løp, fanatisk. hans egen bedømmelse kan advare han fra ufornuftige handlinger, men allikevel er han ute av stand til å motstå den overnaturlige drivkraft, som han tenker og tror må være fra Gud.

Vekkelse og krig med Satan

Alt dette, og mye ellers som er omtalt i de foregående kapitler, sammen med historier etter vekkelse i fortiden, lærer oss, at vekkelse uten samtidig krig mot Satan og hans skadelige ånder, alltid vil vise seg å ende i delvis mislykke, og Satans etterligninger.

Menigheten behøver derfor virkelig i høy grad troende, som har kunnskap og bedømmelsesevne til å møte de sataniske etterlignelser, som uforanderlig følger med vekkelse, troende, som kjenner symptomene på satanisk forførelse og besettelse, og er i stand til å motstå mørkets makter, og lære Guds barn veien til seier over dem. Kamp imot de angripende onde ånder er absolutt nødvendig for å ved likeholde helbredelse, sunn forstand og åndelig kraft hos dem som er våkne.

En ren vekkelse - fri fra den vanlige etterslepp, vil være mulig hvis menigheten forstod sannheten om mørkets makter, og når de har lært å samarbeide med Den Hellige Ånd. Uten å vite om hva Satan og hans skadelige ånder kan gjøre, så deres nærvær kan gjennomskues under enhver forkledning, kan ikke en med sikkerhet motta noen av de overnaturlige kunngjørelser som ledsager vekkelsen, eller tro at alt der ser ut som «Pinsekraft» er fra Gud. En ren vekkelse er guddommelig maktutfoldelse, uten synd og Satan. Det er ikke død «tro», men liv, og har med ånden å gjøre, ikke med det sjeliske.

Bønn om vekkelse

Den, som ikke er opplyst på dette område, vet heller ikke nøye hva han ber om, når han ber om vekkelse, eller hva han skal gjøre når hans bønn blir besvart; for han er ikke forberedt til å møte den sataniske opposisjon overfor hans bønner; og ennå mindre de farer som innfinner seg ved bønn om vekkelse.

Hvorfor er det ennå ingen verdensomfattende vekkelse, som svar på verdensomfattende bønn? (1) Skylden ligger hos de samme makter, som har lammet alle tidligere vekkelse, og som har fått bønnemøter for vekkelse til å ende i katastrofer, eller i maktløshet. Det er ondskapens ånder, som både stanser vekkelsen i sin begynnelse, og undertrykker de bønnekrefter, som går forut for dens komme, idet de bedrar og hindrer de som ber.

Her ligger hindringen for vekkelse i dag, ikke alene i denne motstand fra mørkets makter, men i den nåværende tilstand hos den mest åndelige del av menigheten, gjennom hvem Gud alene kan virke i vekkelses kraft. Det er de troende som kjenner dåpen med Den Hellige Ånd, og som under vekkelsens siste ti år ble frigjorte i ånden, men som nå er drevet tilbake i seg selv ved fiendens overmektige trykk, eller som ellers er i fiendens fangenskap ved å anta hans etterlignelser.

La disse undertrykte eller bedratte troende påny bli frigjorte, da vil de, som nå er unyttige for Gud, være av uvurderlig verdi til å lære og styrke andre, når Gud ennå engang gir vekkelse.

Redskaper for vekkelse

Den Hellige Ånd bor ennå i de troende, som under de siste vekkelse ble døpt med Ånden. Feilen som i 1904 i Wales ble begått var, at man bare beskjeftiget seg med vekkelsens resultater, og var ikke våken, og i bønn beskyttet og bevarte dens årsak. De åndsdopte sjeler, som idag er innesluttet i ånden, eller lokket ut på falske veier ved sataniske forførelser, er ennå dem gjennom hvem Gud kunne virke, om de bare blir frigjorte. Nå er de ubrukbare, men deres erfaring, kunnskap og modenhet vil gjøre dem verdifulle for ledelse og bevarelse av en oppvakt menighet, så snart de på nytt blir skikket til sant samvirke med Guds Hellige Ånd.

På hvilke mål skal altså den som kjemper i bønn, be idag?

1. Mot de onde ånder som nå hemmer og kveler sann vekkelse.
2. Om renselse og befrielse for dem som ble besatte ved bedrag under de siste vekkelse.
3. Om undertrykkelsen av sataniske innblandinger, når Gud på nytt gir vekkelse, så den kan holdes ren, og
4. Om forberedelse av brukbare redskaper for denne vekkelse, førere som er lærte av Gud til å være på vakt imot videre angrep fra mørkets makter.

Kort sagt, la alle som ber om vekkelse, be at lyset skal nå dem som er fanget ved list og som nå er i trelldom under de bedragerske mørkets makter, at de må bli satt i frihet, og på nytt gjort brukelige i vekkelsens tjeneste; da må de onde makter vike bort fra den grunn de har erobret, men som ennå tilhører Gud.

Dåpen med den Hellige Ånd er vekkelsens vesen; for vekkelse av en erkjennelse av Den Hellige Ånd, og av måten for samvirke med Ånden, som gjør at Gud kan virke i vekkelseskraft. Den første betingelse for vekkelse er derfor, at den troende personlig kjenner dåpen med Den Hellige Ånd. Dette uttrykk er det mest betegnende for en innflytelse av Den Hellige Ånd, som tusener av troende overalt i Herrens menighet har mottatt som en tydelig erfaring. En slik oppfyllelse av Den Hellige Ånd var ikke alene årsaken til vekkelsen i Wales 1904-1905, og til alle andre vekkelse i historien.

Den kjensgjerning at sataniske etterligninger følger med vekkelse gjennom en slik åpning av den åndelige verden, hvor på onde åndevesener kan finne adgang til troende under forkledning av den guddommelige Ånd, må da ikke avholde Guds barn fra å søke den sanne Åndens flodtid, som vil frembringe en ren vekkelse, og Guds menighets frigjørelse fra synd og Satans lenker.

Hva er en sann Åndens dåp?

Det er av størst viktighet å forstå, hva en sann Åndens dåp er, betingelsene for dens mottagelse, og de virkninger den har. De foregående kapitler vil ha kastet mye lys over hva den ikke er, og de farer som kan unngås, idet man søker den. Den er

ikke en innflytelse som kommer på legemet, og, etter beretningen i Apostlenes gjerninger, gir den seg ikke heller utslag i fysiske hendelser, slik som rystelser, rykninger o.s.v; og røver heller ikke menneskets den frie bruk av sinn- og forstandsevner, eller gjør ham uansvarlig for hva han taler og handler.

Kort sagt, det er stedet for Guds Ånds iboende i mennesket, som gir nøklene til alle de sanne åpenbarelsen som hører sammen med Åndens dåp. Dette sted er den gjenfødte troendes ånd. Den troende må forstå - engang for alle - at hans ånd er organet gjennom hvilket Den Hellige Ånd utfører alle sine virkninger i og gjennom ham; han vil da kunne bedømme den sanne betydning av Åndens fylde, og være i stand til å gjennomskue Satans etterligninger i følelsenes område.

Den Hellige Ånd kan beskrives som en innflytelse, plutselig eller gradvis, av Guds Ånd i menneskets ånd, som befri den fra sjelens fartøy, og løfter den opp til en rang av herredømme over sjel og legeme. Den slik frigjorte ånd blir da en åpen kanal for Guds Ånd til å la guddommelig kraft strømme igjennom og ut. Samtidig oppklares og opplives sinnet, og «forstandens øye» blir fylt med lys (Ef. 1,18). Legemet kommer helt under mennesket vilje, som resultat av åndens beherskelse, og mottar ofte en levendegjørende kraft til utholdenhet i krigstjenesten, som han nå finner seg å være kommet opp i.

Innflytelsen av den Hellige Ånd på Pinedagen

At Guds Ånd virker gjennom den menneskelige ånds organ, som tydelig kan sees i Paulus brever, må man alltid gjøre seg klart, når beretningene om Den Hellige Ånds virke leses i Apostlenes gjerninger.

På Pinedagen ble 120 disipler - menn og kvinner - fylt i ånden, idet Guds Ånd fylte atmosfæren, og de begynte å tale i andre tungemål om Guds store gjerninger, alt ettersom «Ånden gav dem å tale» (Ap.gj. 2,4;4,11). Beretningen gir ikke noe vink at de ble automater, eller at Ånden talte selv gjennom dem eller istedenfor dem. Guds Ånd fylte og inspirerte deres ånd, gav dem innsikt, og uttrykk for å tale om Guds underfulle ting, ettersom de ble «beveget» i ånden av Ham.

Denne innflytelse av den guddommelige Ånd i deres ånd, tillot dem ikke alene uhindret bruk av forstandsevnene, med opplivet og fornyet disse, og forøkte dømmekraftens og tankeevnens skarphet, som kan sees av Peters handlinger og ord; han taler med en så overbevisende kraft, at ved hans ord - inspirert av Den Hellige Ånd, men talt av ham i full sinnsklarhet - ble tre tusen overbeviste og frelste. Den sanne innflytelse fra Gud ved Den Hellige Ånd, som ble åpenbart gjennom Peter, var ikke en makt eller tvang for de som hørte ham, men den virket en dyp overbevisning i deres samvittighet, som omvendte dem til Gud; ikke ved angst for Gud ble disse sjeler overvunnet, men ved en gudelig ærefrykt som ledet den til omvendelse til Gud.

Samtidig med Peters ord, opplyste Guds Ånd tilhørernes hjerter, så de kunne høre, og forstå det som ble talt, «Vi hører hvert vårt eget mål» (Ap.gj. 2,8). Dette er det egentlige Pinse-Under. Det kom fra himmelen til jorden, og viser at «iblant de himmelske» er ikke

forskjellig språk, men innbyrdes forståelse. Derfor ble enheten også så stor blant Guds barn (på jorden), fordi denne himmelske ånd virket blant dem. De troende ble døpt til en Ånd med ethvert annet lem på kristi Legeme, som var i åndelig forening med «Hodet» i himmelen.

Alle som slik er frigjorte og fylt i ånden «drikker av en Ånd» (1.Kor. 12,13). Den Hellige Ånd - som da alt etter hvert enkelt lems åndelige omfang eller evne, meddeler Åndens gaver til virkningsfullt vitnesbyrd om det oppståtte Hode. «Utdeler til hver især, etter som Han vil». (1.Kor. 12,4-11).

Den Hellige Ånd åpenbarer Kristus i himmelen

Et annet kjennetegn på den sanne Åndens dåp, som det er maktpåliggende å stille imot de troendes erfaringer i denne tid, finner vi i Peters ord, som viser at Den Hellige Ånds åpenbarelse av Kristus for de troende på den tid, var av Kristus som den forherligere Menneskesønn i himmelen, og ikke noen visjoner eller kunngjørelser som en person i deres indre. (Ap.gj. 2,33-34; 3, 20-21). Den samme stilling til Kristus, som den, som er ved Guds høyre hånd, overensstemmer med alle de senere beretninger om Åndens virke i Apostelens gjerninger. Stefanus ser Menneskesønnen ved Guds høyre hånd (Ap.gj. 7,56) og Paulus ble på veien til Damaskus stanset av et lys fra himmelen, ut fra hvilket strålende lys den oppståtte Herre sa til ham: «Jeg er Jesus.....»

Den Hellige Ånd fyller den troendes menneskelige ånd, forener ham i en Ånd med den herliggjorte Herre og meddeler ham Jesu sanne Ånd, og Kristi liv og natur for oppbyggelsen av en ny skapning etter Hans bilde (Rom. 8.29; Hebr. 2,11-13). Ved dette, istedenfor å vende seg innad til en selvsentrert tilegnelse av Kristus, blir den troende, ved Guds Ånds innflytelse i hans ånd, løftet så å si, ut av sin egen trange grense, inn i en åndelig sfære, hvor han finner seg selv som en Ånd med andre som er forenet med del Levende Hode, og danner sammen med dem ett Legeme - eller åndelig organisme - for Herrens Ånds inn og utstrømmelse.

Vekkelse er avhengig av sann forståelse av Åndens dåp

Dette syn på den sanne betydning av Åndens dåp og dens åndelige virkning, er en viktig støtte for vekkelse, og forklarer hvorfor vekkelse ikke kommer som følge av den virkelige Åndens dåp, som mange er døpt med i denne tid. Vekkelse er en utstrømmelse av Guds Ånds gjennom organet av den menneskelige ånd, som er frigjort for Hans bruk. Når innflytelsen av Den Hellige Ånd finner sted i ånden til mange troende, og finner utløp gjennom dem alle, da fremkommer den enhet som var så merbar i den første menighet, og den forente kraft blir sterk nok til å strømme gjennom alle disse frigjorte over til andre.

Men hvis den troende seg innad, enten ved trykk av (1) motstand, (2) mørkets makter i

atmosfæren, eller (3) ved tilbedelse og bønn i en selvcentrert retning, eller beskjefriger seg med en indre erfaring, da blir Den hellige Ånds utstrømmelse hindret; enheten med andre frigjorte troende er stanset ved en usynlig skranke, og den frigjorte ånd, som behersket sjel og legeme så lenge mennesket vendte seg utad som en kanal for Den Hellige Ånds inn og utstrømmelse, synker ned i sjelen, og som en «ånd i fengsel», så og si, engang til.

«vekkelsen» er da stanset i sin fødsel, fordi troende, som søker og mottar Åndens dåp, ikke klart forstår hvor på de får denne innstrømmelse, og heller ikke hvordan de skal virke sammen med Den Hellige Ånd, som vil gjøre dem til kanal for levende vannstrømmer.

Den sanne åpenbarelse av Kristus

Guds Ånds innstrømmelser i menneskets ånd, fyller denne med kjærlighet, glede, frihet, livlighet, lys og kraft. Det er en åpenbarelse av Kristus som den oppståtte og opphøyde Herre, som bringer meg seg en usigelig glede og herlighet; og en intim fornemmelse av Hans nærhet i samfunn og omgang, som gjør «Jeg i dere» til en levende kraft. Men akkurat ved denne tid er uvitenhet farlig. Hvis den troende ikke forstår at alt dette er en virkning i og gjennom ånden, som en følge av foreningen med Kristus i himmelen, og en virkning som bare vil fortsette så lenge han blir i den rette stilling til den forherligete Kristus i himmelen, ellers vil han altfor lett vende inn i og synke ned i det sjelelige, d.e., i seg selv; og da vil de bedragerske ånder i følelsene etterligne de sanne erfaringer som han hadde i ånden ved Den Hellige Ånds dåp.

Disse «erfaringer» har da lite resultat utenfor den troendes omkrets. Da den sanne innflytelse av Den Hellige Ånd til ånden fant sted, var det (1) enhet med andre i den samme Ånd, (2) glede, (3) frihet til å uttrykke seg, (4) kraft til å vitne om Kristus, (5) virkelige og vedvarende frukter i andres liv, og en himmelsk «ild» fra Gud med en brennende, hvitglødende iver i ånden for å tjene Herren (Rom. 12,11). Men når sanseetterligningen finner sted med overnaturlige «erfaringer» merkes ofte samtidig en uriktig ånd, som ytrer seg i hardhet, bitterhet, stolthet, innbilskheter, uenighet o.s.v., som viser enten (1) at «erfaringene» ikke er fra ånden, heller (2) at ånden er kommet ut av samvirke med Den Hellige Ånd, så (3) denne ikke lenger kan frembringe den rene Åndens frukt gjennom den troendes ånd og liv.

Etterligningen av det sanne kan også merkes ved (1) udyktighet til å erkjenne og forene seg med Guds Ånd i andre; - dette svarer ikke til forbildet av Legemets enhet i 1.Kor.12, hvor den samme Ånd i hvert lem er i harmoni i Ånden med de andre. (2) Ved den skillende og avdelende ånd, som holder regning med og ikke overser uvesentlige ting; for åndens-enhet, hvor Den Hellige Ånd hersker og virker, er mulig uten overensstemmelse i alle trosspørsmål, som ofte bare kan være etter graden av kunnskap.

Hvorfor troende ikke får Åndens dåp

Troende som vet at en Åndens dåp er mulig, og oppnåelig for dem, får ikke denne dåp på grunn av mange misforståelser om erfaringer.

Målet av Den Hellige Ånds oppholdelse og åndens pinseutrustning varierer og avhenger mye av den troendes forberedelse og erkjennelse. Mange får ikke Åndens dåp fordi de ikke forstår å samarbeide med Guds Ånd, da de har latt seg forvirre av forskjellige motsigende meddelelser om Åndens virkninger.

Mottagelsen av Den Hellige Ånds gave

Etter Herrens handlemåte overfor sine disipler, og støtte på manges erfaringer i vår tid, er det klart, at det gis en mottagelse av Den Hellige Ånd, som svarer til Påskedagens erfaring. Dette er det begynnende trinn for Den Hellige Ånds meddelelse av kraft, som består i en innflytelse av Guds Ånd i den menneskelige ånd, som frigjør den troende til å vitne om Kristus. Denne begynnende mottagelse av Den Hellige Ånds fordrer visse betingelser, som enhver troende skulle være i stand til hurtig og enkelt å oppfylle. (1) Brudd med enhver bevisst synd i livet; (2) fast tillit til, at det er kraft i jesu Blod til å rense fra all synd og all urettferdighet (1.Joh.1,7-9); (3) lydighet like opp til odden av det lys man har ved Guds Ord; (4) full overgivelse til Gud, ganske som Hans, uten å henge ved og holde noe tilbake fra Ham. (5) Den troshandling, hvorpå den kristne, idet han oppfyller disse betingelser, tar Den Hellige Ånds gave, er enkelt på samme måte som han mottok det evige livs gave i Kristus.

Troende skulle forstå, at disse enkle betingelser kan oppfylles ved en handling av viljen alene, uten at noen slags bevisst følelser behøves. Når en gang denne forhandling er gjort, skulle den bestandig og ugjenkallelig holdes fast, uten spørsmål eller avvikelser fra en bestemt viljestilling. I noen tilfeller viser Den Hellige Ånds inngang i den gjenfødte ånd seg meget snart som virkelig frukt av betingelsens oppfyllelse (Gal. 5,22). Men den troende må være på vakt, at han ikke støtter seg til noen erfaring som grunnlag for sin vedvarende tro, ellers vil den (troen) snart forsvinne. Avgjørelsen med Gud, grunnet på Hans Ord, består godt, enten Den Hellige Ånds nærvær blir åpenbart bevisst i ånden eller ikke. En gang gjort, må avgjørelsen holdes fast, med eller uten erfaring, og uten hensyn til alt hva man føler.

Det er ifra dette standpunkt at Guds Ånd nå virker til disiplin, og leder den troende videre frem til kunnskap om den større innflytelse av Guds kraft, hvilket er utrustningen for tjeneste, og for angrepskamp mot Satans makter og myndigheter.

Utrustningen for tjeneste og betingelsene

Mange sier, at de har bedt i timevis om denne nødvendige utrustning, forgjeves; andre har anvendt uker eller måneder i vente på Gud for å få en erfaring, som de tenker hører med til denne dåp; men den meget alvorlige resultat, idet en etterlignet kraft brøt frem over dem med hendelser, som de selv senere erkjente var Satans bedragerske ånder. Andre har mottatt en sann innflytelse av Ånden, men av uvitenhet og misforståelse samtidig åpnet seg for bedragerske ånders virkninger i det fysiske. Dette er allerede behandlet i tidligere kapitler, her må vi nå bare oppstille betingelsene for en sann utrustning for tjeneste, og de virkninger som da etterfølger.

Den våknende følelse av nød

Først må det være en bestemt forvisning om at en slik utrustning av kraft er mulig, og en dyp overbevisning om at den er nødvendig. Dette kan bli klart for den troende, når han oppdager at han er uten virkning i sitt liv og tjeneste, hvor på han i flere år kan ha kjent Den Hellige Ånds iboende kraft. Især må følelsen av nød bli skarp ved mangel på uttrykk og kraft til å vitne for Gud; og nesten fullstendig fravær av den myndighet i kampen mot sataniske makter, som den første menighet hadde.

Hele tiden blir de, hvem Guds Ånd selv ved en følelse av nød, driver den troende til å strekke seg etter en større fylde av Hans kraft, blir de avledet eller hindret av andre som ikke er på samme standpunkt i det åndelige liv, som sier at denne utrustning ikke er oppnåelig. I et slik tilfelle skulle en troende legge menneskestemmene tilside, og forhandle med Gud direkte, for å få bevis for at det er Ham selv som har nedlagt denne nød i hjertet, og at Han vil imøtekomme hans oppvakte trang.

Dette betyr en bestemt avgjørelse med Gud, at (1) Han vil gi den som ber hva Han mener med en «dåp med Den Hellige Ånd; «og (2) på Hans egen måte vil gi sitt løskjøpte barn den frihet til å vitne, og kraft til virkningsfull tjeneste, som han skal ha for å oppfylle sin oppgave som et lem på Kristi Legeme.

Denne avgjørelse med Gud skulle være en vel overveiet handling av viljen, som ikke må avvikes fra, for hva erfaringer etter som kan komme. Dette er å ta Åndens utrustning ved tro på grunnlag av Guds Ord: «Kristus kjøpte oss fri...idet han ble en forbannelse for oss...så vi ved troen kunne få Ånden, som var oss lovt» (Gal. 3,13-14).

Som vi har sett, har Gud etter Pinsen ikke gitt noen påbud om å «vente» på en personlig utrustning for tjeneste. Den Hellige Ånd falt på dem i Kornelius hus, som hørte Ordet, uten forutgående «vente» og vil også nå falle på enhver troende direkte, som er i den rette stilling, og oppfyller betingelsene for Guds Ånds innsrømmelse med kraft i hans ånd. Den troendes «vente» må da egentlig være en tålmodig vente for at Den Hellige Ånd kan forberede ham til å motta det som er begjæret, etter at han har hatt den bestemte forhandling med Gud om en slik utrustning av Hans Ånd. En «vente» som må gå hånd i hånd med den mest trofaste oppfyllelse av det alminnelige livs plikter, hvor på

han øver seg i punktlig lydighet mot all erkjent Guds vilje, hvilket er nødvendig som forberedelse til senere gaver.

Hindringene for Åndens dåp

Hele denne periode må den kristnes trosomgang med Gud fortsette å være aktiv. Han må stadig og daglig stole på at Gud bereder ham til den begjærte utrustning for hans område av tjeneste. Faren ligger nå i å bruke unnskyldninger for å dekke over mangel på kraft, eller å sky tilbake for undersøkelse av sårbare punkter i livet som Guds Ånd strir med, eller selv å dempe Ånden ved å nekte å lyte til hva Gud hva Han forlanger, eller forårsake noe offer; for kun ved å la seg løse virkes den indre befrielse i ånden, og gir rom for innflytelsen av det større mål av kraft.

Betingelsene for den begynnende mottagelse av Ånden omfatter bare et begrenset område; nemlig menneskets innerste, i vilje og hjerte. Viljen utleveres til Gud, og hjertet renses fra lyst til synd. men for utrustningen med «kraften fra det høye» må Gud grave dypere. Menneskets ånd må skilles fra alle sjeliske bånd og forviklinger, og han må avstå fra ting som er tillatt for det naturlige, eller sjeliske menneske, så han kan bli en åndelig kristen, d.e. kun behersket av sin ånd. Hvert spor av ubøyelighet må bort fra hans ånd, for at denne føyelige kan virke sammen med Den Hellige Ånd. han må avlegge enhver grad av uforsonlighet, for ikke å gi onde ånder noen anledning, f.eks. hvis han, ved Den Hellige Ånds manen, blir pålagt å irettesette for synd, eller når han må lide forkastelse for Kristi saks skyld. Han må også la seg befri fra all tranghet og higen etter egen fordel, hvis han vil være en vidt åpen kanal for Guds Ånds nådige livgivende strøm.

Enn videre må det menneske, som begjærer utrustningen med kraft, åpne seg for Guds Ånds gjennomforskning av hans liv, rydde vekk enhver hindring for hans øyeblikkelige beredvillighet til å oppfylle all Guds vilje. Han må la sine innerste motiver ransakes, og oppta i seg rettferdighetens prinsipper; for den Åndens utrustning han begjærer, betyr en ubønnhørlig kamp mot synd og ondskapens makter; og hvordan kan Den Hellige Ånd overbevise om synd ved ord av et menneske, som ikke selv akter på rettferdighetens lov? Han på klart forstå Guds stilling overfor synd i hans eget liv, før han kan bli Guds vitne mot synd i andre.

Hvorfor dåpen i Den Hellige Ånd blir holdt tilbake

Har den troende gjort den før nevnt avgjørelse med Gud og tatt Åndens dåp i tro, og det så i lengere tid ikke kommer noe bevis i erfaring, da skulle han fornye sin bønn til Gud om bortskaffelse av alle hindringer, så hurtig som mulig, og holde seg beredt til å gå inn i hvert spor av lys som gis ham. Men det kan også forekomme at misforståelser av den måten Ånden vil virke på, kan hindre at den troende merker noen visshet for at hans bønn er besvart. Kanskje har han ventet å gjøre ganske lignende

erfaringer som noen andre troende, eller han har vært behersket av tanken som kom opp av hans egne ønsker eller bønner, som har gjort ham blind for at Den Hellige Ånd har virket i en annen retning.

En slik tilstand er nå meget farlig. Hvis den troende venter seg et spesielt kjennetegn som bevis for dåpen, da vil de bedragerske ånder bruke ethvert mulig middel for fra deres side å gi søkeren en etterlignet opplevelse. Det vil derfor være på sin plass her å gi Guds barn tre advarsler:

1. Hør ikke på en ytre, eller (tilsynelatende) indre «stemme»;
2. Søk ikke Gud i deg selv, eller i dine omgivelser;
3. Be aldri annerledes enn til den levende Gud i himmelen.

Guds Ånds innstrømmelse i den troendes ånd bærer sitt eget vitnesbyrd, i åndens frigjørelse med lys og kraft, hvilket gir ham glede og frimodighet til å vitne, og virker sammen med Den Hellige Ånds overbevisning i andre, så det bærer virkelig frukt.

Troende, som blir oppdratt og innøvde av Den Hellige Ånds for utrustningen med kraft, skulle fortsette den tilstedeværende tjeneste for Kristus, i den ivrigste trofasthet mot det lys de har, idet de bruker det fulle mål av nåde (som) allerede mottatt; for det er på den trofaste tjenesten vei, at forsikringen om utrustningen med kraft gis. Det er Guds lov, at Hans barn skal bruke alt hva Han har gitt dem innen Han gir mer. Den troende må bevise sin tro og lydighet mot Gud i den største utstrekning av sin nærværende erkjennelse, lære å akte på sin ånds sans, og bruke sin forstand og dømmekraft i tillit til Guds Ånds opplysning, idet han søker kunnskap om Guds mening i Hans Ord.

Tungetalen

Et spørsmål oppstår her, om hvorvidt troende nå kan tale i fremmede tunger, som disiplene gjorde på sin tid. Det er dem som sier ja., men erfaringer, som i de forutgående kapitler er lagt for dagen, viser at inntil den åndelige del av Herrens menighet er mer gjort kjent med de onde ånders etterlignings metoder, og de betingelser som gir dem makt til å virke, kan et vitnesbyrd om at en slik erfaring er ekte, ikke være sikkert å stole på.

Vi vil ikke på dette sted gå nærmere inn på dette spørsmålet om tungetalen, fordi etterligninger av det guddommelige på dette punkt bare er en brøkdel av de uttallige etterligninger som trenger seg inn på Guds folk i denne tiden. Forståelsen av de alminnelige kjennetegn på guddommelig og satanisk virkninger, som vi lærer i denne boken, setter den troende i stand til selv i hvert enkelt tilfelle å prøve, hva som møter dem av denne art.

Vi gjentar det ennå engang: *Vekkelse er en utstrømning av Guds Ånd gjennom den menneskelige ånds organ*, og Åndens dåp er innflytelsen av Guds Ånd i menneskets ånd, hvor denne blir befridd fra alle hindringer og bånd som trykker eller holder ham nede,

stenger eller forminsker hans evne til å være en kanal for Den Hellige Ånd. Disse hindringer kan komme tilbake gjennom motstanderens bedragerske kunster, og den troende blir da igjen innelukket i ånden, eller igjen gjort mer eller mindre ubrukbar for Gud og Hans folk.

Hensikten med sannhetene om mørkets makter

Vi har et dobbelt mål for øye med de sannheter som er brakt for lyset i denne boken. Det først er, bortskaffelsen av disse hindringer, for at den vekkelsekraft som er innelukket i så mange, ennå engang må bryte frem, og Herrens menighet presses på til modenhet og seirende kraft over mørkets makter, så nå hindrer dens fremgang. Disse har oppnådd sin hensikt, å kvele vekkelsen, og det på grunn av Guds folks uvitenhet; men de kan bli slagne og drives tilbake fra den grunn de har vunnet, ved kunnskap om deres onde gjerninger, og ved aggressiv bønn imot dem. Sannhetene om dem, når de blir anvendt, vil ikke alene befri troende individuelt, men avspre blokkeringen i atmosfæren i en menighet, en by eller et land.

Når det står fast at en ond ånd kan gjøres maktesløs ved bønn, da kan alle Satans horder, i deres angrep på menigheten, bli overvunnet, hvis Guds barn ville bruke seiersvåpnet. Når hele helvete er overvunnet av Kristus, da kan også Satans makter bli slått tilbake, når Kristi forløste bruker Hans Navns autoritet, og Hans menighet blir befridd fra deres makt.

Hvorfor Gud tillater Satans angrep

Hindringen for aggressiv krig mot fienden ligger ikke i mangel på brukbare seiersvåpen, men i menighetens uvillighet til å se sannheten i øynene. Troende lever sorgløst og aner ikke hvordan det står til med dem. Det gode, som de har, gjør dem blinde for det større gode, og for menighetens store nød. Derfor, for å vekke dem opp av deres selvtilfreds tilstand, har Gud tillatt Satan å sikte Hans folk; for Satan kan ikke gå et skritt videre enn Gud tillater. Og da troende, like såvel som andre, bare gjennom erfaring lærer sannhetene om seg selv å kjenne, tillater Gud at de gjør erfaringer. Kristi menighet må modnes og forberedes til Herrens åpenbarelse, derfor tør djevelen antaste dem; for kun gjennom siktelsens ild vil menigheten bli opprusket og la seg drive fremover til kamp og seier.

Falske begrep om guddommelige ting kan bare feies vekk ved erfaring. Mange Guds barn sitter fast i villfarelse, mens de tenker at de er vel bevart av Gud. De innvigler i de stillinger som de mener Gud setter dem i, uten forståelse av hvorfor Han gjør det, men de gjør seg ikke klart, at det er likeså mulig - når man ikke akter på det - å føye seg etter betingelsene for onde ånders innflytelser, som etter de guddommelige.

Uaktet mange troendes sørgelige erfaringer, og hele kristelige foretagenders åpenlyse skipbrudd, går andre Guds barn ubekymret midt inn i de farer, som i den nåværende tid

påtrenger seg menighetens oppmerksomhet, i form av overnaturlige kraftvirkninger. De mener, på en blind og sorgløs måte, at Gud vil bevare dem, og selv blir de ikke bevart, fordi deres nesten lettsindige fremgangsmåte gjør det mulig for Ham. Ofte er deres «fortrøstning» ikke annet enn et skjul for en uriktig tilstand hos dem selv, f.eks.: (1) en hemmelig selvoverturering, idet de mener å kunne bedømme riktig alt, hva de ser og hører, uten virkelig å forlate seg på Gud i dyp overbevisning om deres egen uvitenhet; (2) en farlig nysgjerrighets ånd, som gjerne vil oppleve «vidunderlige» ting; (3) en hemmelig trang til å gå på slike forsamlinger, uten først, fri fra egne ønsker, å spørre om Guds vilje i den sak; eller de kan ha (4) et virkelig ønske om mer velsignelse fra Gud; men som kan dekke over en hemmelig ærgjerrighet, eller selv-strevelse for å være blant de første i Guds rike.

Hver av disse skjulte motiver kan gjøre Guds bevarelse fruktesløs. Men den, som ydmykt og renhjertet stoler på at Gud vil bevare sitt svake barn fra Satans lister, og som med vedholdende våkelse og bønn åpner seg for sannheten ettersom Gud gir den, sammen med en fridomsfri trofast overfor Guds vilje, vil til slutt kunne si: «Herren har befridd meg ut av dem alle» (2. Tim. 3,11). Dog kan Gud allikevel, i sin vidtskuende visdom, og ofte av høyere hensikter enn hans personlige gode, tillate, at en slik troende - først gjennom botre erfaringer - kommer til å oppdage etterlignerens virkelige natur.

Satans ofre gjort til seiersherrer

Det andre og mest betydningsfulle mål vi ha for øye, når vi fremstiller sannhetene om djevelens bedragerske gjerninger, er i forbindelse med menighetens kunngjørende oppgave i henblikk på vår tidsalders nære slutning, og den oppstandne Herres snare tilsynekomst. Den forherligete Kristus i sin åpenbarelse som Konge over verden (Åp.bar 11,15), vil bety for Satan og Hans herrevelde av makter, å se deres forhenværende offer som overvinnere stige opp til Kristi trone, hvor de, regjerende med deres Herre, skal «dømme engler» (1. Kor. 6,2-3). Det betyr for den falne erkeengel den dypeste ydmykelsens kalk som han hittil har hatt å drikke, når det forløste menneske, som for en liten tid ble gjort rigere enn englene (Hebr. 2,5-7), ja, som ved sitt fall nesten sank ned til jevnlikhet med dyret, igjen blir løftet opp, og skal sitte blant fyrster; løftet opp ovenfor den høye stilling som Satan engang hadde, som en stor erkeengel for Gud; løftet opp til én natur, ett liv og stilling med Guds Sønn, som Guds arving og Kristi medarving (Rom. 8,17; Hebr. 2,11-12); løftet opp med den Herre som har løskjøpt dem, **LANGT OVER ALLE FYRSTEDØMMER OG MAKTER OG ETHVERT NAVN SOM NEVNES IKKE BARE I DENNE VERDEN**, men også i den tilkommende; løftet opp virkelig til Seiersherrens side, til det sted hvor fienden dømmes. For djevelen, venter avgrunnen - hulens dypeste bunn - ildsjøen. For hans offer - delaktighet i Guds Sønns trone, over Guds engler og erkeengler.

Golgata-Navnets seier og makt

Er det da underlig, at ved vår tidsalders slutning, og i aftentiden før menighetens tusenårige regjering med Kristus, hele herreveldet av onde makter søker å oppsluke de tilkommende dommere av Satans falne horder. Er det underlig at Gud tillater angrepene; - for det har vært Hans vei gjennom tidsaldrene å bruke denne planet som kampplass og oppdragende skole for sitt folk. Guds Sønn selv måtte bli lydige inntil døden - ja Korsets død, - innen han ble gitt det Navn som er over alle navn; det Navn som nå taler til enhver fallen engel, og enhver ond ånd iblant utskuddet av åndeverdenen - om Seieren på Golgata. Og enhver av Kristi lemmer, som vil regjere med Ham, og ta del i Hans dom over de falne engler, må individuelt, mens han er på jordens planet, først lære personlig, ikke bare å vandre i seier over synd, men, i Seiersherrens Navn, å trampe helvetes slangeyngel under sin fot. Disiplene må overvinne «som Han overvant», hvis de vil ha del i Hans trone og seier. Han har brutt igjennom foran dem og banet veien - de må følge (Mika. 2,13). Han gikk igjennom mørkets time og makt på Golgata, til seierens skueplass. Forenet med Ham i Ånden, følger overvinneren, som må gå igjennom den samme mørke atmosfære, fylt med horder av ondskap, til deres seiersplass med Ham.

Dette slutningsanfall fra mørkets horder er rettet mot menigheten. Ikke ett levende lem av det oppstandne Hode kan unngå angrep, hvis han virkelig er «sammenføyet» i Legemet (Ef. 4,16). Noen vil erfare det tidligere enn andre, etter deres stilling i Legemet. «Hvis hele Legemet var øye, hvor ble da hørselen?» De som er «fötter» vil erfare det senest, men erfare det vil de, da også disse må stige opp, hvorpå de kommer til sist, da de er nærmest forbundet med jorden. Noen av Legemets «utvalgte» - ja mange - skal «falle» som offer for Satans listige forførelser, men selv om de for en tid ligger under og - i deres egne øyne - er gjort ubrukbare for Gud, kan de igjen reise seg, om de bare erkjenner hvordan all Satans svik kan bli vendt om til seier, og utrustning for andres befrielse fra hans makt. De kan igjen reise seg, og vil da kunne være som «øyne» for Kristi Legeme, i dets fremandskridelse gjennom mørkets hærmakter i luften, som gjør dem veien stridig. De kan igjen reise seg, når de oppdager at alt hva Satan har formørket dem med, kan bli forvandlet, ved sannhetens lys, til en herlig frigjørelse fra fiendens makt, og slik gjøre dem til vitner, ikke alene for mennesker, men for myndighetene og maktene i de himmelske regioner - vitner om Guds mangfoldige visdom (Ef.3,10).

De sataniske makters herrevælde håper å kunne forhale deres dom for en tid; men til sist må Guds rådslutning komme til å skje. Han vil, ved sin miskunnhet føre sitt forløste folk igjennom til forening med de oppstandne Hode, når tiden er inne, selv om menigheten nå er omringet av mørkets time og makt. Endemålet med å kalle til våpen mot mørkets makter er vekkelse! Men endemålet med den vekkelse, som vil komme som resultat av seier over Satan, er bortrykkelens triumf; Kristi åpenbarelse i herlighet, Hans kongedømme over verden, og djevelens nedkastelse i avgrunnen.

Kom, ja kom Herre Jesus.

KAPITTEL 13

TILLEGG

Hvordan onde ånder kan besette

1. Onde ånder måha en grunn.

- a. Hvor stort omfang denne grunnen skal være for det muliggjør til besettelse, er vanskelig å fastslå
- b. En tilstedeværende grunn kan bli dypere.
- c. Onde ånder kan ikke uten at en ettergir en grunn angripe de menneskelige evner.
- d. Onde ånder bedrar og angriper for den hensikt å få en grunn.

2. Hvordan får onde ånder adgang.

- a. Tanker, som de innskyter og som blir mottatt.
- b. Undervisninger fra onde ånder om falske åndelige ting.
- c. Falsk utleggelse om deres virkninger, idet kristne tror på deres løgn.
- d. Passivitet i ånd, sjel eller legeme.
- e. Mottagelse av deres etterlignelser.
 - a) Den falne natur er bestandig en velegnet grunn for onde ånder, og må derfor uavbrutt behandles ut fra Rom 6.
 - b) Syndige handlinger kan gi grunn for onde ånder.

3. Resultatet av ågi onde ånder grunn.

Evnene sløves og lammes

4. Hvordan gir man grunn til onde ånder?

Ved å samtykke, dette vil si, ved en bevisst eller ubevisst viljehandling, som gjøres frivillig, eller som onde ånder oppnår ved list.

5. Hvordan skal man forholde seg med hensyn til grunn?

- a. De må bringes frem i lyset og oppgis.
 - b. Erkjennelse om dette oppnås ved bønn.
 - c. Man må se sannheten like i øynene.
 - d. Man må finne de minste detaljer for å bli helt fri.
 - e. Man må oppspore de dypeste årsaker til deres opphav, f.eks. tanker synspunkter o.l.
- NB: «Holdepunker» kan ikke utdrives.

6. Hvordan blir man fri?

- a. Ved å tilbakekalle alt tidligere bevisst eller ubevisst samtykke.

- b. Ved konstant avvisning, inntil frihet er oppnådd.
- c. Grunn kan forsvinne litt etter litt.
- d. Grunn kan forsvinne ubevisst ved å ta stilling til Rom. 6.

7. Hvordan skjer befrielsen?

- a. Når grunnen tas bort, mister de onde ånder deres holdepunkt.
- b. Den troende frigjøres når grunnen - feilaktige tanker, uvirksomhet o.l. - forsvinner.
- c. Befrielsen kommer i samme mål som grunnen oppgis.

8. Grunn, som man nekter onde ånder, blir tatt i besittelse av Gud.

Evner, som er har vært overgitt til onde ånder, blir, når de frigjøres, gjenvunnet for Gud.

9. Årvåkenhet er nødvendig, for ikke påny ågi fienden grunn.

Under kamp må man alltid være våken og utholdende i å tilbakevise de onde ånders forsøk på å bedra og få adgang på nytt.

Anmerkning: All overnaturlig påvirkning på den troende av onde ånder viser, at det finnes grunn.

Det er derfor nødvendig å vokte seg for «unnskyldninger», som de onde ånder innskyter, for å lede bort oppmerksomheten fra grunnen.

Om å søke den første årsak til besettelsen.

Den troende må se etter motsetninger til det han søkte med hensyn til åndelige erfaringer:

Han trodde at han søkte hos Gud: ⇒ Han åpnet seg for onde onde ånder og fikk:
Alt dette vil når det meddeles på overnaturlig måte som guddommelig etterligninger ende i:

Visdom	⇒	Formørkelse
Kraft	⇒	Svakhet
Sannhet	⇒	Usannhet
Ledelse	⇒	Forvirring
Liv	⇒	Død
Ild	⇒	Kulde
Helbredelse	⇒	Sykdom
Hjelp	⇒	Hindringer
Lys	⇒	Anklager
Kjærlighet	⇒	Lidelse

Eksempel: En troende blir forfulgt av røster fra onde ånder, som anklager hans tro. Den sanne grunn ligger i, at han, som han mente, overgav seg til Gud og ville, at Han skulle tale umiddelbart til ham og gi ham spesielle meddelelser, istedenfor å be om lys over

bestemte ting eller å ransake Skriften. Dette, at hele hans vesen slik var innstilt på en overnaturlig røst, gav onde onder den mulighet til å etterligne Gud, og så hørte han på dem. Grunnen til slike anklagende stemmer fra ånde verdenen ligger altså i det ønske å høre en guddommelige stemme.

Flere eksempler: En troende lider av «kulde» dette er overnaturlig skjelven. Årsaken er den at han engang har mottatt «ild» i den formening at det var ild fra himmelen. Begge deler utspringer fra samme rot; årsaken til kulde er den samme som årsaken til den tidligere glød. Blir den troende nå hindret av onde ånder, så har han tidligere mottatt hjelp fra dem.

Hvis den troende ikke nå kan ta initiativ, da har han tidligere sluppet sin beslutningsevne og latt seg lede av onde ånder. Denne ledelse og hans venting har undergravet hans egen evne.

Plutselig tanke-avbrytelse som fører til mekaniske ord, tyder på, at han engang har inntatt en stilling så å si som et medium ovenfor Gud, hvilket førte ham inn i den vanen å utelukke sin egen virksomhet, for å være beredt for overnaturlige kunngjørelser.

Kort oppsummering

Utålmodige tanker: Direkte fysisk, ikke moralsk, som resultat av besettelse. Legemiddelet er gjenvinning av den normale tilstand og tilbakevisning av enhver demonisk innflytelse. Her må man stå fast på Rom. 6, 11.

Overbevisning om egen sikkerhet, kan være bedrag. En troende kan bare være sikker og bli bevart ved uavbrutt å våke og be Gud om lys over alle ting og ved å stole på Ham alene og ikke på erfaringer.

Svakhet. Svakhhet blir ikke gitt ved onde ånder, men fremkalt av dem, idet de forhindrer menneskets egen kraft fra å komme i virksomhet.

Skrekk for Gud - slavisk frykt. Ærefrykt og frykt er to forskjellige ting. Gud inngir oss ærefrykt og ærbødighet, men ikke angst.

Resultatet av et høyløst vitnesbyrd mot fienden. Den troende må møte den djevlelske løgn med sannheten, og han uttaler denne høyt for å overdøve de falske inntrykk på sitt eget sinn.

Begjær. Man kan vel med bestemthet si, alt at begjær, enten det er i legemet, f.eks. etter pirrende midler, eller sjelelig, f.eks. etter kjærlighet, selskap, o.s.v ikke er fra Gud.

Avbrytelse av egen virksomhet. Den troende må aldri stanse sin egen virksomhet for å «la Gud handle», f.eks. avbryte sin hukommelse for å la Gud påminne ham. Onde ånder

virker hvor mennesket bryter av, men det gjør Gud aldri. Han styrker og opplever dem til å handle rett.

Byrder. Bedragerske «byrder» er et resultat av besettelse og virker ikke så lenge man betrakter dem som åndelig. De vil så tvert imot utvikle seg mer og mer, spesielt hvis mennesket roser seg av sine byrder, beviser det deres onde kilde. Også et visst ønske om å beholde dem, idet man derved vil vise sin «åndelighet» er mistenkelig. Lettelse etter at byrden er forsvunnet, er heller ikke alltid et bevis på at den var fra Gud, for fienden kan legge på byrder, og når han har nådd sin hensikt så forsvinner trykket.

Identitet - onde ånder kan gjøre seg identisk med en troendes personlighet. Et brev forteller oss om en Guds tjenerinne, som lider under den eiendommelige følelse, at hun ikke har noen personlighet, men lever i en drømmetilstand. Til tider henfaller hun i krampe og er likevel fullstendig overgitt til tjeneste for Gud. Slike mennesker burde energisk kalle deres personlige eksistens til bevissthet. De onde ånder som besetter dem, får dem stadig til å si «vi» istedenfor «jeg». De skulle avvise fristelsen til slike «mangfoldiggjørelse» i tanker og ord. Dette tap av selvbevissthet kan fremkomme når man uopphørlig sier: «ikke jeg» (men Kristus), inntil vedkommende nesten slett ikke kan bruke det personlige pronomenet (jeg).

Denne undertrykkelsen av personligheten gir rom for onde ånder til å identifisere seg med mennesket; for dette gjør Gud aldri i den forstand, at han gjør ham til en automat.

Adskillige symptomer av besettelse ligner symptomene av sinnssykdom. Dette benytter onde ånder til uavlatelig å hviske til deres offer, at han «blir sinnssyk». En slik tanke må man energisk avvise. Finnes det naturlige anlegg dertil, er det lettere å helbrede, jo ubønnhørligere motstand som gjøres mot deres innskytelser. Dette gjelder også fristelse til selvmord.

Frykt for utdrivelsen. For å få seier over onde ånder, må man fullstendig avlegge all frykt for dem. Det er ingen som helst grunn til dette, fordi all helvetes makt ble overvunnet av Kristus på Golgata, og Hans fullmakt er for alle Hans barn. En frykt, som man ikke kan bli frigjort for, er resultat av beleiring eller besettelse.

Legemets undertrykkelse. I noen tilfeller viser besettelse seg på sjelens område, og i andre tilfeller på legemet. Det kan undertiden finnes all slags ettergivelse ovenfor kjødet, eller på den andre side overdreven strenghet og avholdenhet, f.eks. med mat, søvn, og de alminnelige bekvemmeligheter og behov. Også i disse siste tilfeller er mennesket bedratt ved at han mener, at han behersker seg selv; fordi da blir sansene nært på en annen måte.

Snakkesyke og ond taushet, er et symptom av demonbesettelse ved passivitet, som ytrer seg ved periodiske opphør av selvkontroll over tale, «for at Gud kan tale».

Etterligninger av Guds røst. Hvordan onde ånder kan etterligne Guds røst, erfarer man av følgende eksempel: En troende dame led av en sammenbrudd, som hun selv og hennes familie senere erkjente å være besettelse. En aften bad hun Gud vise henne om Han ville gjøre henne frisk, hvor en blid kjærlig stemme hvisket til henne. «I dag skal du være med meg i paradiset». Da disse ord kom så hurtig på hennes bønn, tok hun det som et svar fra Gud, og gav seg inn under det, og følte seg deretter tilskyndet til å drikke gift. Under innflytelse av en overnaturlig makt ble fornuften og samvittigheten bedøvet. Man fant henne i ferd med å ta giften, og fikk holdt henne tilbake. Denne dame er nå befridd.

De første kristnes stilling til onde ånder

Tertullian sier, i sitt forsvar til de romerske makthavere: «Bring en person, som åpenbart er besatt av djeveler, frem for deres domstol. Den onde ånd vil da, når en Kristi etterfølger byder ham å tale, straks bekjenne, at han er en djevel, om han enn inntil da falskt har påstått å være en Gud. Eller, om dere vil, la en av de såkalte Gud-besatte komme frem for en kristen - og hvis da ikke åndene i deres angst for å lyve overfor en slik, bekjenner at de er demoner, da kan dere på stedet utgyte dens blod som antar seg å ville være en Kristi etterfølger.

All vår makt og autoritet over åndene ligger i å nevne Kristi Navn og minne dem om Guds dom gjennom Kristus, deres dommer, og som de vel vet, venter dem en dag. De frykter for Kristus i Gud og Gud i Kristus og må derfor underkaste seg Guds og Kristi tjenere. Derfor forlater de, overveldet av tanken på dommens ild, de legemer som de har trengt inn i, på vår befaling, forvirret, uvillige og virkelig åpenlyst beskjemmet for deres øyne?»

Justin, martyren, sier i sitt andre forsvar til det romerske senat: «Utallige besatte fra alle verdens egne og fra deres hovedstad, ble og blir helbredet av kristne, i Jesu Kristi Navn, Han, som ble korsfestet under Pontius Pilatus. Disse helbredet idet de gjorde demonene hjelpeløse og drev dem ut av menneskene, skjønt disse ikke kunne hjelpes av noe annet, hverken besvergere, formularer eller andre midler».

Likeså tillitsfullt uttrykte Syprian seg. Etter å ha slått fast, at det er onde ånder, som inspirerer hedningenes falske profeter og forårsaker dem profetier som de ved sammenblanding av løgn og sannhet søker å gjøre troverdige, tilføyer han: «Selv må disse onde ånder, når vi truer dem i den levende Guds Navn, øyeblikkelig adlyder oss, underkaster seg oss, anerkjenner vår makt og farer ut av de legemer, hvor de bor ...»

Symptomer av demonbesettelse

Utdrag av en bok om besettelse i Kina.

Av Dr. J. L. Nevins.

- 1) Et menneske, som er under demon-makt, er et viljeløs offer. (Den beredvillige sjel er kjent som et medium. Der, hvor det gjelder kristne, er villighet oppnådd gjennom forstillelse.)
- 2) Det karakteristiske kjennetegn på demon-besettelse er en forskjellig «annen personlighet». (Dette er ikke det samme som å stå under demonisk innflytelse; for i dette tilfelle følger mennesker deres egen vilje og beholder deres egen personlighet).
- 3) Demonene lengter etter et legeme hvor de kan bo (Matt. 12,43 og 8,31), da dette synes å bringe dem til lettelse, og de farer i dyrelegemer såvel som i menneskers. De har særegne individuelle eiendommeligheter.
- 4) De uttrykker seg gjennom taleorganene og kan gi tilkjenne personlige ønsker, engstelser, o.s.v.
- 5) De tilkjennegir kunnskaper og krefter, som den av dem besatte person ikke eier. Pastor Blumhardt omtaler demoner, som taler i alle europeiske, så vel i enkelte ganske ukjente språk. I Frankrike har det forekommet forskjellige tilfeller av «tungetalegaven» uttrykt i det tyske, det latinske og det arabiske språk.
- 6) Demoner i besettelse av legemet forvandler fullstendig den moralske karakter hos offeret, som tvinges til handlinger, ganske motsatte dets normale oppførsel. Stille, tilbakeholdene mennesker kan gråte, synge, le, snakke - blide kan bli rasende - de reneste menn og kvinner kan tale om ting, som man ikke bør uttale og oppfører seg slik, at det går stikk imot deres vanlige måte å være på - og for alt dette er de ikke ansvarlige, så lenge de står under denne fremmede personlighets makt
- 7) Det gis også nervøse symptomer og muskeltrekkninger, som er særegne for legemlig besettelse.
- 8) Orakelmessige ord blir støtt ut i avbrutte setninger, ganske ulik apostlenes rolige, sammenhengende tale.
- 9) Det forefinnes tilfeller av legemlige «svevetilstander», vel kjente av spiritister. Offeret erklærer at han ikke mer føler sitt legeme, likesom også forstanden er passiv. - Ofte kan en tydelig fremmed stemme uttale tanker og ord gjennom vedkommendes munn som er ham ganske ubevisst.

Demonisk virksomhet i de siste tider

Av Sir Robert Andersen.

Evangeliene vitner om en stor demonisk virksomhet på Kristi tid, og brevene advarer oss mot en fornyelse av demonisk virksomhet i de «siste tider» før Herren gjenkomst. «Hele Skriften er innelåst av Gud», men hele tiden synes det som om bekjentgjørelsen var gjort med en særlig bestemthet, f.eks. denne særlige advarsel er innledet med ordene: «Ånden sier med tydelige ord.....» Og det hentyder ikke til noen ny utvikling av det moralske onde i verden, men til et frafall i den bekjennende menighet, en gudsdyrkelse befordret av «forførende ånder og demoners lærdommer» i en høytfløende åndelighet, som vil oppstille en affektert moral, som vil gå over Skriftens (1. Tim. 4). Evangelieberetningen antyder, at noen demoner er simple og urene, og at de utøver en brutal innflytelse på deres offer. Men Herrens ord beviser, at dette var et særskilt «slags» (Mark. 9, 29).

«Urene» er de alle i en viss forstand, men jødene brukte ordet akathartos som betegnelse for åndelig besmittelse. Alene den kjensgjerning, at de beskyldte Jesus for å ha djevelen, beviser, at besettelse ikke er ensbetydende med umoral; for selv Herrens mest ondskapsfulle fiender kunne ikke si Ham noe slik på. Bare ved bønn lot slike urene ånder seg utdrive, mens de «fromme» demoner anerkjente Kristus og for ut, så snart Hans disipler befalte dem det i Hans Navn.

Åndens fysiologi

Fra: «Primeval Man unveiled» av James Gall.

«Det naturlige legeme har sine sanser, ånden har likedan sine sanser...»

«Det gis indre sanser, som undersøker og dømmer, samstemmer og forkaster, gleder seg og sørger, håper og frykter, på en, dem særegne måte, hva ingen legemlig sans kan ettergjøre....»

«Det er en ånd i oss, som vi kaller vårt «jeg», og som er ganske forskjellig fra det legeme, vi bor i....»

«Når våre ånder, som er frembrakt i og med våre legemer, er dannet av u legemlig substans til å utgjøre en individuell ånd.... så må man anta, at denne individuelle ånd er dannet av åndelige substans og i besittelse av forskjellige evner....»

«Selve vårt språk tyder på, at den menneskelige ånd er en organisme, bestående av gjensidig beslektede dele, som skjønt individuelt forskjellige, men er felles for alle mennesker....»

«Det er en klart begrunnet lære i Skriften, at legeme blir besjelet av en intelligent, udødelig ånd, som føler og handler formedelst dets materielle organisme, uten selv å være materiell...»

Hvordan demoner angriper fremskredne troende

Utdrag av en artikkel fra et amerikansk tidsskrift.

Forfatteren er oss ukjent.

1) *Åpenbarelsen av demonisk makt.*

Demonenes tilkjennegjørelse blir mer fremtredende, jo mektigere Guds kraft virker iblant sjelene. Da Guds Sønn ble åpenbart i kjøtt, fremkalte det en aktivitet som oversteg demonenes virke noensinne før.

2) *Forskjellige slags demoner.*

Demoner er av en mangfoldig forskjellighet; det er flere typer av arter blant dem enn blant menneskelige vesener, og disse demoner søker alltid å besette personer, som i et eller annet karaktertrekk er likeartet med dem. Bibelen forteller oss om urene demoner, sannsiger-demoner, og sykdoms-, stumhets-demoner - teologiske demoner - skrikende og hylende demoner. Noen av dem virker mest på legemet eller på et eller annet organ eller legemlig begjær, slik som drukkenskap, grådighets, ledighets demoner. Andre virker mer direkte på forstanden eller følsomheten, ved sinnsbevegelser og kjærlighetstrang. Det gis også en høyere art, som virker direkte på menneskets åndelige natur, på samvittigheten, eller de åndelige følelser. Det er disse demoner, som opptrer som lysets engler, og som blender og lokker mange sanne kristne på avveier.

3) *Hvordan demoner setter seg fast i det menneskelige vesen.*

De søker seg dem, hvis anlegg og temperament er mest beslektet med dem selv, og søker da å feste seg ved en eller annen del av legemet, hjernen, appetitten, eller en sjelsevne, f.eks. fornuften, innbilningskraften, iakttagelsesevnen; og når de får adgang, begraver de seg i personens virkelige vesen, så de identifiserer seg selv med dens personlighet som de besetter. Men i mange tilfeller får de ikke herredømme over det individuelle, men oppnår bare et holdepunkt i en eller annen del av sinnet, og kan da pine mennesket med periodiske anfall av besynderlige og abnorme ting, som slett ikke står i forhold til hans vanlige karakter eller nærmer seg det individuelle.

4) *Demonenes mål er det menneskelige vesen.*

Disse demoner nærer seg selv av den person med hvem de er allierte...Det er hentydninger i Skriften, og kjensgjerninger samlet fra erfaringer, som beviser at visse arter av demoner lever av safter av det menneskelige blod....

5) *Den klasse av demoner som angriper fremskredne kristne.*

Det gis religiøse demoner, ikke hellige, men ikke desto mindre religiøse, og fylte med en djevlsk religionsform som er etterligningen av sann, dyp åndelighet. Disse falske-religiøse demoner angriper meget sjelden nyomvendte, men de lurder omkring

de kristne som går frem i dypere erfaringer, og søker enhver anledning til å hefte seg ved samvittigheten, eller ved personens åndelige fornemmelse av høye nådestillinger, især hvis de er av livlig og energisk temperament. Disse demoner anretter ødeleggelse blant mange hellighetsbekjennere. En av dere metoder for å få fatt på dem er følgende: En sjel gjennomgår en stor nød og kamp, og snart etter en forunderlig velsignelse. Strømmer av lys og bevegelse farer hen over hele hans vesen. De støttende snorer er alle avskårne. Sjelen løper av, ut i en sjø av skjønn erfaring. Et hemmelig komplott av disse demoner omringer sjelen og gir usedvanlige forestillinger til sinnet om noe betydningsfullt eller forunderlig, motsatt den alminnelige mening eller beskjedne smak. De innskyter disse forestillinger under foregivende av at det er Den Hellige Ånd. De oppløfter følelsene og frembringer en ukjent, uekte løftelse, hvilket er deres lokkemiddel for å kunne sette seg fast i en eller annen av sjelens evner.

6) *Noen eksempler på hvordan demoner fastholder åndsfulle kristne.*

En meget hellig kvinne forteller, at snart etter Åndens dåp kom det over henne, en aften under møtet, en vill abnorm trang til å kaste salmeboken etter predikanten, og til å løpe skrikende gjennom salen; og hun hadde innsikt nok til å erkjenne at dette forslag ikke kom fra Den Hellige Ånd. Hadde hun gitt etter for denne plutselige følelse, så ville det sannsynligvis ha gitt den fanatiske demon adgang til hennes lett fengelige gemytt og ruinert hennes livsgjerning. Hun er en arbeider i Guds vingård, som forstår Den Hellige Ånds bevisførelse og kjenner Gud nok til å vite at Han ikke er opphav til vill og upassende oppførsel....

En annen troende sa, at han følte trang til å kaste seg på gulvet og stønnende velte stolene omkring, men han merket at impulsen hadde noe vilt i seg, og ville være å fremstille seg selv, hvilket var motsatt av Jesu sakmodighet og ydmykhet. Så snart han innså at det var angrep av en falsk ånd, var han befridd. Men en annen mann hadde den samme impuls og falt stønnende og brølende ned, og banket i gulvet med hendene og føttene, og demonen for inn i ham som en lysets engel, og fikk ham til å tenke at Den Hellige Ånd hadde drevet ham til denne oppførsel, og ble en alminnelig vane ved alle de møter han overvar, så at han brakte forstyrrelse ved ethvert religiøst møte han var i.....

7) *Den mest farlige klasse av demoner.*

Det fordres stor ydmykhet og avhengighet av Gud for å prøve åndene og oppdage de falske. Noen demoner som eksisterer er de falske fromme, som svinger seg omkring

det åndelige livs høye stillinger, likesom ørnen omkring store fjelltopper, som øker å slå sine klør i det strevende bytte. Dette er demoner av åndelig hovmod, av religiøs ærgjerrighet, av falsk profetiske syner, av fantastisk overspente oppfattelser. Det er disse demoner som flagrer over Kananens regioner, og sjelden angriper andre en meget fremskredne kristne.

8) *Noen virkninger av demonisk innflytelse.*

Virkninger av å være influert av denne slags demoner er mangfoldige, og lett kjennelige for et balansert sinn. De får folk til å gjøre ting som er påfallende, dåraktige, ufornuftige og upassende. De beveger dem til å anta en underlig stemmeklang, eller unaturlig høy tale, eller en skjelving i legemet. Den demoniske innflytelse viser seg også ved særegen vranglærer, hvor av det finnes mange forskjellige slags. De fremkaller ofte et vilt blick og hardhet i stemmen. Slike ustadige personer bryter kjærlighetens lov, og dømmer strengt dem som ikke samstemmer med deres holdninger. Som regel avmagres slike personer, for demonbesettelse er meget utmattende for legemet og frembringer en fryktelig overanstrengelse av hjerte og nervesystemene.

Det bibelske grunnlag for «kamp» mot mørkets makter

Av Evan Roberts

«For at det Guds menneske ... kan være fullkomment, dugelig til all god gjerning».
(2.Tim 3, 17).

Man her spurt meg om, hvor i det nye testamentet står det, at vi kan be imot: (allmenn) djevlelske innflytelser, (b) onde ånder, © Satan, (d) fienden, (e) åndelig ondskap, (f) mørkets makter? Er denne stillingen bibelsk, stemmer den med åndelige sannheter og med kjensgjerninger av kristnes erfaringer?

Bønn «imot» mørkets makter er såvel skiftelig som i overensstemmelse med sannheten, og bevitnes av de troendes uimotsigelige opplevelser. Det kan sees klart i Bibelen og i Kristi kirkens historie at:

1. Bønn må gjøres «imot» alt ondt, og «for» alt godt.
2. Gud behøver sin menighets medarbeid for å gjennomføre syndens og djevlelsens tilintetgjørelse.

«Åndelige ting» må «tolkes åndelig» (1.Kor. 2,13), og kun den som selv er «åndelig» kan forstå dem, og slike ord som «stå», «bestå», «kjempe» (Ef. 6, 12), «motstå» (Jak. 4, 7), «kjempe i bønn» (Luk. 18.1), krever åndelig bedømmelse og erfaring for å kunne tolkes riktig; fordi de taler om kjensgjerninger i den åndelige sfære, som det naturlige mennesket ikke kan forstå. Den, som da har betenkeligheter eller tvil, skulle først spørre seg selv: «Er jeg åndelig?» (Gal. 6, 1); fordi hvis han ikke er det, kan han ikke på åndelig måte oppfatte eller forklare de uttrykk som apostelen bruker i sammenheng med kampen mot mørkets makter.

Den som spør, bør legge hele saken fremfor Gud, og be Ham om ledelse til all sannhet angående dette, da vil ordenes sanne betydning bli vist ham, ikke fra forstandens vei, men ved guddommelig opplysning og livets erfaringer.

Det gis en «naturlig» oppfatning og forklaring av troens kamp - ofte omtalt i Paulus brever - som har sin kilde i naturlig visdom, og som hører til det ikke korsfestede «gamle mennesket». Dette hindrer mottagelsen av den åndelige erkjennelse, som blir gitt ved Den Hellige Ånd; - men det åndelige menneske, som er lært av Den Hellige Ånd «dømmer alt» (1.Kor. 2, 15).

Betrakt en gang ordet «kjempe» - hva forstår man med fysisk kamp i den naturlige verden? Den kjempenes mål er å kaste sin motstander overende og holde han underordnet; her kjemper kropp med kropp. Åndelig kamp betyr overvinnelse av mørkets makter og holde dem underordnet, og det ved ethvert lovlig middel du kan bruke. Og i dette - er da ikke bønn en faktor i seier over djevelen?

Ta så ordet «motstå» - det er ikke fysisk motstand så som kropp med kropp. Det kan bety intellektuell motstand, som da Kristus under fristelsen i ørkenen svarte djevelen, ord for ord - løgn med sannhet, fristelse med seier, og enhver falsk utleggelse av Skriften med en riktig utleggelse av Skriften. Legemetes fordringer kan også bli motståes intellektuelt (ved viljen og forstanden), som Herren gjorde ved den første fristelse, da djevelen sa til Ham: «Si at disse steiner skal bli til brød» og Jesus svarte ham: «Det er skrevet».

Det gis også motstand ved ånden, ikke mot fysisk kraft eller uttrykte tanker, men alene mot ond åndelig makt. Det er ikke rom for fysisk kamp i det åndelige område, fordi i dette området er ikke legemet dominerende, men dominert. Men på dette område er det en intellektuell og en åndelig kamp for legemet, for sjelen og for ånden, og for enhver ting som djevelen strekker sin hånd etter, i eller utenfor mennesket.

Menneskets ånd og sjelsevner må samarbeide i motstand mot djevelen, til bevarelse av legemet, for at ikke legemet skal gi anledning til synd. Likedan må de stå sammen i motstand for å beskytte sjelen fra fienden, som da Kristus ble fristet til å styrte seg selv ned fra templets topp. Han brukte da Åndens sverd til å motstå fristeren. Denne fristelse var ikke beregnet på å møte Hans fysiske behov, men for om mulig å få et svar fra sjelen. Motstanden kan gjelde for ånden på samme måte. Alt avhenger av hva eller hvilken del av mennesket djevelen angriper. Det hele vesen må handle sammen som en enhet - ånd, sjel og legeme - til menneskets forsvar, og i tillit til Den Hellige Ånd.

Bønn er det uunnværlige våpen i ethvert forhold og i all kamp imot fienden. Du kan ikke motstå, stå fast eller kjempe uten bønn. Den er et mektig forsvars- og angrepsvåpen mot den åndelige fiende. Menigheten som en helhet erfarer så lite av seier over djevelen, fordi de ikke ber imot fienden. Først når du selv er gått inn i kampen mot den åndelige fiende, vil du bli virkelig bevisst om fiendens eksistens, og ser nødvendigheten av bønn som det mest virksomme våpen.

Hva nå bønn mot onde ånder angår, så sa Herrens ord følgende: «Dette slag kan ikke drives ut uten ved bønn og faste». I 1.Joh. 3, 8 er det skrevet: «Dertil er Guds Sønn åpenbart, at han skal gjøre ende på djevelens gjerninger». Men hvordan vil Han, hvordan gjør Han, og hvordan har Han gjort ende på dem? Er de alle tilintetgjort? Er noen av dem tilintetgjorte? Er det fortsatt noen som skal tilintetgjøres?

Gud behøver sin menighets samarbeide til å gjennomføre tilintetgjørelsen av synd og Satan, likesom Gud behøvde Israels samarbeide i Hans behandling av Kanadierne.

Kristus sier: «Bind først den sterke». Dette inneholder og innbefatter bønn mot «den sterke». For hvordan kan han bindes, og hva er det å binde - uten bønn?

Hvis du sier, at fienden «ikke er bundet» når du krever seier over ham i Jesu Navn, da tillater du en Satans løgn, fordi Gud vil ikke lære deg det. Du må ikke forveksle tro og kjensgjerning. Når du griper seieren, så er djevelen «bundet» ved tro, men du må la Gud ha sin tid til å gjøre det til kjensgjerning. Hvis du straks retter deg etter det tilsynelatende, kommer du til å regne motstanderens virkninger som kjensgjerninger istedenfor å overgi deg til Guds bestemmelser i Hans Ord.